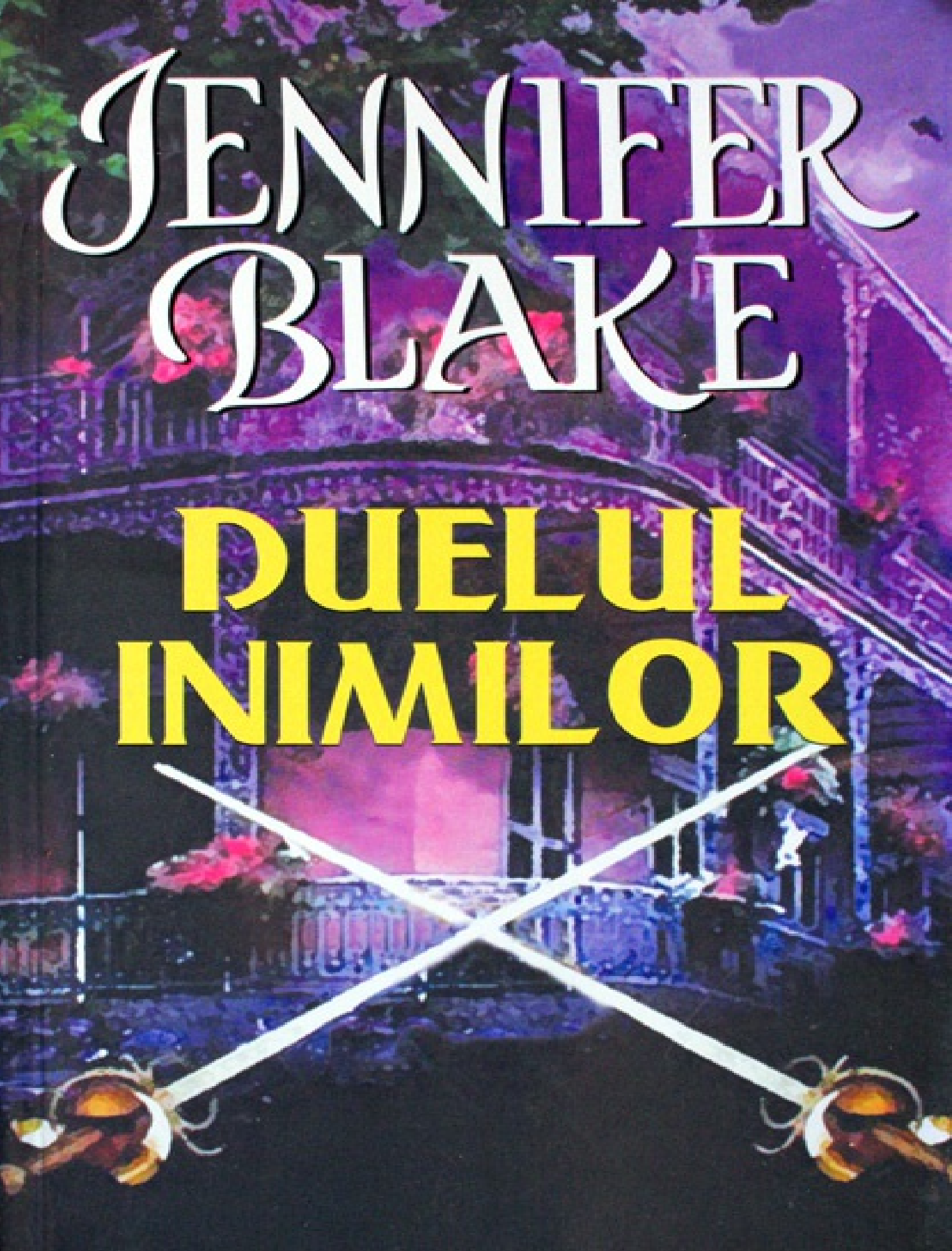
JENNIFER BLAKE
DUELUL INIMILOR

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

JENNIFER BLAKE

DUELUL

INIMILOR

Traducere: PETRUȚA I0NESCU

EDITURA LIDER
Bucureşti, 2008

DAWN ENCOUNTER

Copyright © 2006, Patricia Maxwell

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER

1

New Orleans, Louisiana
Martie, 1840

Să se îndrepte spre casă traversând cimitirul, după miezul nopţii – asta era penitenţa pe care şi-o impusese Caid Roe O'Neill. O făcea nu pentru a-şi aminti de propria lui

moarte, ci mai degrabă pentru a nu se ataşa prea mult de moarte.

Pentru un bărbat care trăia din mânuirea spadei, posibilitatea unei lovituri fatale, date ori primite, era un spectru constant. O mişcare greşită a încheieturii, o a doua ezitare în a para o fentare isteaţă, şi totul se sfârşea.

Apoi urmau frângerea sabiei, banderolele negre purtate pe braţ de către prieteni, parada lugubră către locul de îngropăciune. Uneori, în momentele în care întunericul se lăsa precum o duhoare densă peste New Orleans, şi singurele zgomote erau hârâitul roţilor unei trăsuri şi

lătratul ocazional al unui câine, era mult prea uşor să-ţi închipui sfârşitul ca pe ceva firesc sau măcar ca pe ceva ce puteai accepta cu recunoştinţă.

O introspecţie de acest gen nu era semnul unei minţi cuprinse de melancolie. Mai degrabă, era înclinaţia firească a moştenirii irlandeze a lui

Caid, îmbinată cu o strictă educaţie sub supravegherea preoţilor şi a călugăriţelor care consideraseră că un prăpădit de copil irlandez are nevoie să cunoască cele mai sumbre aspectele ale vieţii. Şi, în felul lor, avuseseră dreptate.

În urmă cu o lună, în zori de zi, Caid simţise cum sabia lui străpunge

inima lui Eugene Moisant, iar acea senzaţie nu-l făcuse să simtă nici vină, nici ruşine şi nici măcar triumf, ci mai degrabă cea mai drăcească satisfacţie. Iar Caid nu mai dorea să simtă din nou aşa ceva.

O porni în pas grăbit, cu capul sus şi ţinând lejer în mână mânerul sabiei; privea mormintele

acoperite cu monumente din marmură albă, cu forme întortocheate şi cu cupole ce reflectau strălucirea stelelor. Nu era omul care să vrea să dea de belea, dar nici care să fugă din calea ei. Noaptea era întotdeauna periculos pe străzi, dar încă şi mai mult în locul acesta numit „Oraşul morţii”.

Mormintele înălţate din pricina terenului mlăştinos, monumentele înalte şi mausoleele din marmură ofereau o ascunzătoare perfectă hoţilor perfizi şi celor care-ţi tăiau gâtul.

Poteca, presărată cu cochilii de stridii, scârţâia sub cizmele lui, în vreme ce tivul vălurit al pelerinei sale mătura praful aşternut

pe buruienile uscate. Adulmeca mirosul de aer închis şi uscat, precum şi o boare de var ce era folosit la albirea zidurilor de cărămidă care înconjurau mormintele. Noaptea era rece pentru începutul lunii martie, la această altitudine. Frigul se strecurase dinspre nord la primele ceasuri ale zilei,

alungând vremea blândă. În timp ce îşi continua drumul, respiraţia lui era oarecum aburită.

O luă după colţ în acest oraş al tăcerii, ale cărui alei înguste şi sinuoase fuseseră trasate potrivit nevoilor şi nu într-un mod logic, iar în faţă îi apăru mormântul lui Moisant. Era din marmură

de culoare gri, de forma unei canapele dezlânate şi înconjurat de un gard din fier forjat, având un design mortuar onorific, asemenea unei sălcii-plângătoare. Pe mormânt zăcea o siluetă albă, având o formă delicată, cu o piele palidă şi o îmbrăcăminte vaporoasă…

Caid se opri. Pentru

câteva secunde lungi, rămase complet nemişcat. Apoi expiră precipitat, înaintând din nou. Scârţâitul paşilor lui pe cochilii părea profan, ca şi cum ar fi putut să tulbure mulţimea de îngeri sculptaţi din jurul lui, inclusiv pe cel din alabastru, ce zăcea întins pe spate peste mormântul

lui Moisant. Venind mai aproape, remarcă şuviţele roşcat-aurii, răvăşite în jurul capului ei şi peste marginea mormântului, simetria trăsăturilor, sprâncenele arcuite şi pometii obrajilor perfect modelaţi. Amintirile se deşteptară pe neaşteptate, dând la iveală o imagine pe care o mai văzuse o

singură dată. Regretul se zvârcoli cu duritate în pieptul lui Caid.

Femeia era – fusese – Lisette Moisant, tânăra văduvă a lui Eugene Moisant, bărbatul pe care el îl ucisese cu mai puţin de o lună în urmă.

Caid sări peste gardul mic de fier, lăsându-se într-un genunchi lângă

mormânt. Cu grijă, el îşi apropie degetele de talia subţire a lui Lisette Moisant, prinzându-i palma în strânsoarea lui fierbinte. Rece, era atât de rece la atingere. Genele lăsate alcătuiau pe obraji umbre de forma unui evantai. O briză uşoară îi agită şuviţele părului, iar una dintre ele, fină şi

roşcată, fragilă precum o pânză de păianjen, se agăţă de lâna pelerinei lui. El îngenunche şi rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost priponit, oprit în grabă de propria lui putere.

Ultima oară când o văzuse pe Lisette Moisant, îi apăruse palidă şi nefericită, îmbrăcată în hainele de doliu de un

negru intens. Ea îi întâlnise privirea preţ de o secundă, înainte ca recunoaşterea să se iveascăă pe chipul ei, odată cu o pală de culoare. Privirea ei trecuse apoi peste el, iar buzele i se strânseseră. Ea refuza să-l recunoască, şi cine ar fi învinovăţit-o?

Nepăsător, Caid nu observase până atunci

nimic, nu auzise nimic, care să-i indice că ar putea ajunge în starea asta, zăcând nemişcată şi rece în cămaşa ei de noapte, de un alb imaculat şi virginal, ca şi cum ar fi băut o cantitate prea mare dintr-o poţiune pentru dormit. Probabil că alesese laudanum, se gândi el, pentru că putea simţi mirosul slab al acestuia.

O sinucidere, şi de dragul unui bărbat precum decedatul Eugene Moisant. Nu era o soartă potrivită pentru absolut nicio creatură, şi cu siguranţă nu pentru o femeie tânără şi atât de frumoasă.

Caid îi aşează mâna pe lângă trup şi, dându-se înapoi, privi secunde în şir buzele ei curbate cu

delicateţe şi vârful ascuţit şi hotărât al bărbiei sale care făcea ca chipul ei să nu aibă forma unui oval perfect. O pierdere atât de tragică a unei vieţi, o promisiune atât de tandră care rămăsese nerevendicată, nedezvăluită. Durerea îl cuprinse din nou. Lisette Moisant, fără îndoială,

pornise pe un drum greşit din pricina ţopârlanului ei de soţ, la fel cum păţise şi Brona, sora lui Caid.

Caid se aplecă peste mormântul în formă de pat şi îşi trecu uşor buzele peste gura catifelată şi rece a femeii. Se retrase puţin. Pieptul i se ridică şi apoi coborî într-o respiraţie profundă, în timp ce el

căuta să se elibereze de durerea din gât. Pe neaşteptate, un oftat uşor îi mângâie obrazul.

Se încruntă. Apoi, fără gesturi ceremonioase, îşi aşează palma lată pe pieptul lui Lisette Moisant, răsfirându-şi degetele peste sânii ei acoperiţi de ţesătura din batist.

O bătaie a inimii. Era

acolo, bubuitul acela uşor, slab. Blestemându-şi prostia imensă şi pierderea de timp, îşi scoase pelerina şi o înfăşură în faldurile ei mari. Apoi îşi strecură un braţ pe sub genunchii ei şi o ridică, lipind-o de pieptul lui. Clătinându-se cu povara sa, deschise cu piciorul poarta gardului din fier şi porni către locuinţa

lui.

După trei paşi mari se opri.

Nu putea duce o doamnă respectabilă în apartamentul lui, nici dacă ea era pe moarte. Iar, dacă ar fi supravieţuit, ar fi fost compromisă definitiv. Să fi apărut la uşa casei familiei Moisant tocmai el, bărbatul care le ucisese fiul, nici

lucrul acesta nu ar fi fost prea înţelept, ba chiar ar fi fost suficient pentru ca el să fie spânzurat în cazul în care Lisette Moisant ar fi decedat. Casa doctorului Labatut, chemat de obicei să se ocupe de rănile celor de la saloanele de scrimă, se afla mult prea departe în circumstanţele de faţă. Ce era de făcut?

Un sunet slab, ceva între un oftat şi un mormăit, veni chiar de sub clavicula sa. Caid privi în jos şi fu prins în capcana privirii femeii din braţele lui. Ochii ei păreau de un gri-argintiu în lumina palidă a lunii, cu nişte pupile atât de întunecate şi de nemărginite, încât ameninţau să-l înghită.

Ochi de înger, mari, limpezi, în spatele genelor dese, exprimând o infinită implorare. În privirea aceea nu exista pic de teamă, ci doar uluială şi stupoare. Pe neaşteptate, ea se cutremură. Încercă să se prindă cu mâna liberă de reverul hainei lui pe sub pelerină, în timp ce ochii i se închiseră din nou, iar ea

îşi lăsă capul pe umărul lui.

Caid simţi cum inima lui îşi înteţeşte ritmul. Căldura îl năpădi precum un val iscat din senin. Rămase locului, în vreme ce încerca să se smulgă dintr-un hăţiş de impulsuri care erau atât uimitoare, cât şi imposibil de negat. Voia să o ducă pe femeia din braţele lui undeva

departe şi s-o ascundă într-un loc unde putea fi apărată de orice rău. Simţi o dorinţă puternică de a se lungi alături de ea pe cea mai apropiată suprafaţă din marmură şi să doarmă pentru eternitate cu ea în braţe. Tânjea ca ea să-şi ridice genele şi să-i zâmbească, să-l recunoască şi să-i spună pe nume. Îşi

dorea cu disperare ca ea să-i ierte păcatele, acceptându-l în panteonul celor pe care-i iubea. Îşi dorea să fie pur şi nobil în ochii ei. Voia să dea timpul înapoi, pentru ca ea să-l vadă neîntinat de greşelile trecutului sau de faptele sângeroase pe care le comisese sub impulsul mâniei. Îşi dorea dureros

de tare să-i încălzească buzele reci până ce acestea s-ar fi deschis pentru el, până ce ea s-ar fi întors spre el cu o pasiune dulce, cerându-i s-o posede, să o facă să se simtă în siguranţă, şi fericită, şi întreagă prin puterea vindecătoare a atingerii lui…

Era un idiot.

Gândeşte. Trebuia să gândească. Avea nevoie de un refugiu pentru femeia pe care o purta în braţe, un loc unde să poată fi îngrijită şi ferită de rele. Ferită de el şi de tot ceea ce făcuse el lumii care constituise adăpostul ei, de tot ceea ce îi mai putea face.

Răspunsul sosi către el

precum răspunsul la o rugăciune.

Maurelle Herriot.

Casa de la oraş a lui Herriot nu era prea departe, fiind situată pe strada Dauphine. S-ar putea ca Maurelle să fie încă trează. Avea obiceiuri de felină, stând trează până târziu şi dormind până la orele după-amiezii. În

seara asta, ea nu dădea nicio petrecere. Caid o ştia, fiindcă nu primise nicio invitaţie, nici măcar pentru a-i da vreo însărcinare. Maurelle putea pretinde că duce o viaţă boemă, dar era legată prin obârşia sa de familiile din aristocraţia creolă franceză, care-i permiteau această excentricitate; era mult

prea circumspectă pentru a face un lucru care să-i prejudicieze locul pe care-l deţinea în societate. Oricum, nu s-ar fi supărat să fie deranjată de o asemenea aventură excitantă. Şi chiar dacă se va supăra, îl va ierta. Ea era prietena lui Caid încă de când se întâlniseră prima dată la Paris, cu

câţiva ani în urmă. Mereu îl iertase. Caid porni din nou la drum.

Maurelle era îmbrăcată pentru o seară petrecută acasă. Dispreţuind veşmântul marca Gabrielle pe care-l prefera majoritatea femeilor în asemenea ocazii, ea îşi confecţionase capoate orientale din brocart şi

mătase de un roşu-ruginiu şi un turban asortat ornat cu perle. Moda exotică o prindea foarte bine, aducând o notă de mister ochilor ei minunaţi şi închişi la culoare, în vreme ce sporea subtil o constituţie opulentă care îşi păstra rotunjimile datorită pasiunii pentru cinele copioase şi pentru

bomboanele de ciocolată. Ea o luă repede înainte, dincolo de nişte draperii vaporoase, în timp ce majordomul îl conduse pe Caid, împreună cu povara sa, în salonul de la etajul doi.

— *Mon Dieu,* cher! Ce ai făcut? Pune-o aici pe biata creatură, pe canapeaua de lângă foc.

Întorcându-se spre majordomul pe care-l avea de mulţi ani şi care rămăsese în dreptul uşii, ea pocni din palme. O foarfecă şi apă, Solon. Imediat.

— Doamna are nevoie de un doctor, zise Caid, în timp ce o aşează pe Lisette acolo unde i se indicase, îngenunchind apoi lângă ea

şi începând să-i frece mâinile. Şi de o pătură călduroasă.

Maurelle îi făcu semn majordomului.

— Ai auzit.

Când uşa se închise în urma bărbatului, Caid continuă:

— Nu i-am făcut rău doamnei, în niciun caz. În starea asta am găsit-o. În

câteva fraze scurte, el îi povesti cum se desfăşuraseră lucrurile.

— Şi tu bănuieşti că biata tânără a băut laudanum din pricina morţii lui Eugene Moisant? Prostii! Poate şampanie, însă nimic cauzator de moarte.

— Admit că nu văd niciun motiv pentru care s-

ar autodistruge, dar e foarte posibil ca ea să vadă lucrurile cu totul altfel.

— Omul avea sensibilitatea unui mocofan, zise Maurelle cu hotărâre. Aş fi surprinsă să aflu că ştia cum să se poarte cu o soţie. Cred că e profund recunoscătoare pentru eliberarea care a ridicat-o la norocosul statut

de tânără văduvă, cu mijloace care să-i permită să fie independentă.

Maurelle avea întotdeauna un discurs simplu şi limpede, unul dintre multele lucruri pe care Caid le aprecia la ea. Căsătorită la şaisprezece ani cu un bătrân satir, care-i fusese soţ timp de treizeci de ani, rămăsese văduvă

abia în urmă cu patru ani, înălţând mai târziu multe rugăciuni de mulţumire pentru eliberare. Drept consecinţă, ea nu era avocatul iubirii sau al mariajului, un alt lucru pe care el îl considera atractiv, din moment ce nu se temea că stârneşte aşteptări pe care să nu le poată împlini.

— Numai pentru că tu ai fredonat triumfătorul cântec mortuar din *Don Giovanni,* în vreme ce soţul tău era înhumat, nu înseamnă că toate femeile au aceeaşi înclinaţie, zise Caid peste umăr. Dar doamna are o poziţie avantajoasă?

— Tu nu erai aici acum doi ani când Lissette

Saine şi Eugene Moisant s-au căsătorit, nu-i aşa? Tatăl soţului ei decedat, domnul Henri Moisant, a crezut că a dat o adevărată lovitură de sezon când a aranjat căsătoria dintre fiul său şi moştenitoarea familiei Saine. Numai proprietăţile singure erau suficiente ca să atragă un baron pentru tânăra domniţă, dacă nu

chiar pe cineva mai entuziast, căci doamna Saine a avut grijă să plece în Europa. Păcat că nu s-a uitat mai sus în privinţa alegerii unei bune partide.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Saine a încheiat o mare tranzacţie, aşa pretind ei, insistând ca zestrea enormă a fiicei ei să rămână sub controlul lui

Lisette. Asta în schimbul plăţii datoriilor făcute la jocurile de noroc ale lui Eugene şi aducând o contribuţie substanţială la vistieria familiei Moisant. Doamna nu prea avea încredere în cei doi Moisant, tată şi fiu, şi a vrut să se asigure că Lisette va fi tratată aşa cum se cuvine. Se pare că ştia că

nu mai avea mult de trăit.

— Eforturile ei nu au avut succes? Vocea lui Caid era afectată, în vreme ce o studia pe tânăra doamnă de pe sofa. Genele ei tremurară o secundă, însă ea nu deschise ochii. O senzaţie de alarmă îi strânse pieptul, astfel încât abia mai era în stare să respire.

— Exact aşa. Unii au auzit că domnul Henri Moisant şi-a exprimat nemulţumirea chiar din clipa în care s-au rostit jurămintele. I se părea ceva de neconceput ca tânăra lui noră să aibă la dispoziţie o asemenea avere, simţind că împotrivirea ei de a-şi plasa afacerile în mâinile lui demonstra o lipsă de

supunere şi de dorinţă de a deveni o adevărată Moisant. El avusese certitudinea că o va convinge să semneze o împuternicire la un avocat pentru a-i încredinţa banii ei imediat ce se va afla sub acoperişul lui. Lisette s-a dovedit mai puţin maleabilă decât era de aşteptat. Era chiar nespus

de încăpăţânată în privinţa asta.

Caid, neatent, abia dacă clătină din cap.

— Adică, uită-te la ea, atât de tânără şi atât de fragilă. Cine şi-ar fi închipuit că îi poate face faţă unui bărbat de vârsta şi statura domnului Moisant? Maurelle râse scurt. El era obişnuit să

comande femeilor din locuinţa sa, de la fantomatica lui soţie, înainte ca ea să moară din pricina unei boli misterioase şi distrugătoare, până la cea mai neînsemnată slujnică de la bucătărie. Era neapărat necesar ca soţia fiului său să se conformeze cererilor lui.

— Contribuţiile ei la întreţinerea casei trebuie că au fost adecvate. Eugene părea să cheltuiască în voie atunci când l-am întâlnit pentru prima dată.

— Trebuie păstrate aparenţele, nu-i aşa? Totuşi, o mare parte din avere era consumată. El şi tatăl lui îşi cheltuiau întotdeauna stipendiul lor

lunar.

— Nu deţineau nimic al lor?

— Datorii, zise Maurelle concis. Henri Moisant a investit fără înţelepciune chiar înainte ca banca să falimenteze, în urmă cu trei anotimpuri. Averea familiei Saine i-a salvat efectiv de creditori. Dar, dacă îţi închipui că el

era recunoscător pentru asta, te înşeli. Era mai degrabă supărat fiindcă nu putea vinde după bunul său plac proprietăţile lui Lisette.

— Biata femeie, zise Caid, în vreme ce-şi trecu degetul peste pielea fină a mâinii ei. Mă îndoiesc că moartea lui Eugene a pus capăt problemelor.

— Exact cum spui. Metodele lui Eugene de a stoarce bani de la soţia sa implicau o plată pentru a sta departe de dormitorul ei, sau cel puţin aşa se şopteşte. Poate că e adevărat că el nu a lăsat nicio moştenire. Bătrânul Moisant a pierdut această pârghie, fiindcă se găsea în nişte circumstanţe

apăsătoare. A fost auzit plângându-se de atitudinea nerecunoscătoare a nurorii lui, vorbind, în general, urât la adresa ei.

— Nu are rude care ar putea interveni? După câte ştia Caid, aproape toţi locuitorii din New Orleans erau înrudiţi între ei, cel puţin cei din Cartierul Francez.

— Nicidecum. Doamna Saine a venit din Saint Dominique când era foarte tânără, împreună cu un unchi din partea părinţilor ei şi cu o soră mai mare care a fost omorâtă în urmă cu vreo patruzeci de ani, pe timpul opresiunii sclavilor. Când s-a căsătorit ea, unchiul, scăpat de grija ei, a plecat

cu vaporul în Franţa unde a cumpărat o proprietate care a aparţinut unuia dintre miniştrii lui Napoleon. Nu a mai avut niciodată grijă de Lisette, şi e greu de crezut că o va face în clipa asta.

— Tatăl ei şi rudele lui?

— El a murit acum opt ani, în epidemia de holeră

şi de febră galbenă.

Nu era nevoie ca ea să mai adauge ceva. Caid auzise de nenumărate ori despre vieţile care pieriseră în perioada aceea, când familii întregi fuseseră decimate. Morţii alcătuiau şiruri nesfârşite în cimitire, iar populaţia oraşului fusese aproape înjumătăţită.

Tocmai atunci reveni majordomul cu foarfeca şi cu apa. Lisette Moisant nu reacţionă la tratament. Nu-şi reveni în simţiri nici la sosirea medicului.

Doctorul, un bărbat îngrijit, cu părul împărţit de o cărare pe mijloc, cu mustăţi bogate, îmbrăcat în grabă cu haina şi vesta peste cămaşa de noapte,

astfel că bentiţa de la gât servea drept cravată, păru suficient de competent la examinarea iniţială. Ceru ca tânăra doamnă Moisant să fie instalată într-un dormitor. Apoi avu nevoie de un vas şi o ulcică cu apă, în vreme ce dădea la iveală un şir de sticluţe maro cu dop care pe Caid îl făcură să tremure numai

uitându-se la ele. Acceptând o ceaşcă de cafea tare îndoită cu puţin coniac pentru a se întări în vederea a ceea ce avea de îndeplinit, medicul dădu pe toată lumea afară din încăpere şi închise uşa cu hotărâre în urma sa.

Simpla îndepărtare de dormitor îi păru lui Caid o abandonare, cu toate că nu

putea găsi o scuză pentru a rămâne acolo. Când Maurelle îl luă de braţ, îndrumându-l prin galeria situată în partea din spate spre salonul principal, Caid păşi alături de ea. Minute bune rămaseră tăcuţi, respirând aerul înviorător al nopţii, plimbându-se de la un scuar la celălalt, acestea fiind dotate cu

felinare aurite care coborau de la ferestre până pe podeaua galeriei.

La dreapta lor, se întindea curtea, un spaţiu mic şi plăcut, flancat pe o parte de câteva construcţii care cuprindeau bucătăria, spălătoria, magazia şi un spaţiu privat elegant, iar pe cealaltă parte de un zid de cărămidă, îmblânzit de o

perdea verde de iasomie care înflorea pe timpul nopţii. Casa nu dispunea de *porte cochère*[1] fiindcă lui Maurelle nu-i plăcea să aibă o trăsură cu caii săi şi cu inevitabilul lor bălegar, şi cu fân împrăştiat alandala care atrăgea muştele. În rest, era o locuinţă de oraş tipică, cu două etaje, zona de locuit

fiind situată la cel de-al doilea etaj, viaţa interioară concentrându-se în curtea situată în partea din spate. O farmacie ocupa spaţiul de la *rez de chaussée*[2], care dădea cu faţa spre stradă, ignorată de Maurelle care era doamna proprietarului.

— Nu e nevoie să rămâi, ştii? zise Maurelle o

clipă mai târziu. Pot să am eu grijă de Lisette.

Caid îi aruncă o privire încruntată femeii care mergea parcă alunecând lângă el.

— Te încurc?

— Nicidecum. Pur şi simplu, nu ai de ce să rămâi.

— Mă simt responsabil.

— *Mon cher,* cum poţi să spui aşa ceva?

— Dacă nu-l provocam la duel pe Eugene, dacă nu-l lăsam zăcând pe câmp…

— Atunci ai fi fost mai puţin bărbat şi cu siguranţă mai puţin un frate iubitor pentru sora ta. Dacă există un vinovat, atunci acela e Eugene Moisant, şi asta

din cauza purtării sale. Te rog să nu-mi vorbeşti de responsabilitate, nu ai nimic de-a face cu ghinionul acestei fete nefericite.

— Pare totuşi c-aş fi lipsit de suflet s-o aduc în pragul casei tale şi s-o abandonez.

— O să trimit vorbă la locuinţa din oraş a familiei

Moisant, aşa că ei vor putea veni de dimineaţă s-o ia. Asta, dacă v-a supravieţui. În caz contrar, reputaţia ta ar avea de suferit dacă se va afla că erai prin preajmă.

— Reputaţia mea. Cuvintele erau plate, iar privirea lui coborî ameninţător spre curtea întunecată de dedesubt,

acolo unde o băncuţă din fier forjat, din acelea care în mod normal sunt plasate în cimitir, se ivea de sub ramurile verzi-închis ale unui măslin drăgălaş. Parfumul dulceag al florilor mici şi albe împrospăta aerul nopţii. Simţise acelaşi parfum şi la Lisette Moisant atunci când o purtase în braţe, se

gândi Caid. Păruse atât de fragilă, atât de neajutorată, sub influenţa drogului. Moartea ei era ceva de neconceput, dar la fel era şi posibilitatea de-a o vedea reîntorcându-se în casa socrului ei.

— Mă refeream la reputaţia salonului tău de scrimă, zise Maurelle, atrăgându-i iarăşi atenţia.

Participarea a scăzut după duelul cu Eugene, după cum ai spus, şi asta fiindcă bătrânul Moisant a declarat tuturor celor dispuşi să asculte că l-ai ucis pe fiul său printr-o stratagemă nedemnă de un gentleman. Această întorsătură a lucrurilor ar pune cu greu capăt întregii afaceri.

Caid înţelegea destul

de bine lucrul acesta. Doar faptul că ţinea cont de durerea unui părinte îl împiedicase să-i ceară socoteală lui Moisant pentru acuzaţia adusă.

— Nu-mi pasă, dar vreau să aud chiar de pe buzele doamnei de ce a vrut să-şi ia viaţa.

Maurelle ridică un umăr plinuţ.

— Mâhnire în privinţa situaţiei sale, disperare de a fi, ipotetic, singură pe lume. Lucrurile astea se întâmplă.

— Tu singură ai spus că Lisette Moisant nu avea prea multe motive să sufere după soţul ei, iar o femeie care-i poate ţine piept tatălui lui Eugene nu pare a fi genul care înghite

laudanum doar fiindcă se simte singură. În afară de asta…

— Pe lângă asta, glumi Maurelle, înclinând capul, în timp ce şiragurile de perle de pe turban sclipeau în lumină, doamna e atrăgătoare şi nedreptăţită, iar tu tocmai ai salvat-o de la moarte, chiar în ultima clipă. Atât de galant, atât

de romantic, nu-i aşa? Aş fi vrut să fac uz de aceleaşi mijloace pentru a avea parte de favoarea ta.

Caid sesiză reproşul dincolo de umorul înţepător. Poate că Maurelle avea oarece gânduri cu privire la o relaţie cu el, dar avea şi propria sa vanitate. Flirturile spirituale

reprezentau sângele vieţii ei, ea respingând cu rapiditate orice defect al unor secături de crai bătrâni asemenea lui pe care-i aduna în jurul ei. El îi luă mâna şi îi atinse uşor cu buzele dosul degetelor.

— Ai deja devoţiunea mea completă, *chere*, după cum bine ştii. De ce ai avea nevoie de mai mult?

— Linguşitorule, îl luă ea în râs, pe un ton ceva mai blând. Dacă nu te gândeşti la reputaţia ta, atunci gândeşte-te la a lui Lisette. Statutul ei social nu se va îmbunătăţi dacă se va afla că ai cărat-o în braţe până aici şi că după aceea ai rămas alături de ea.

Caid fu obligat să

cedeze în faţa acestui argument, cu toate că ezită.

— Trimiterea ei înapoi acasă ar putea avea consecinţe şi mai grave. Dacă Moisant e cauza a ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta?

— Mă îndoiesc că ar decădea atât de mult. La urma urmelor, e un domn.

În afară de asta, să-şi piardă buna reputaţie, să fie exclus din societate, ce ar putea fi mai rău? Şi apoi, e posibil ca ea să moară.

Caid chiar nu putea privi lucrurile din perspectiva aceea, dar la urma urmei, ce ştia el? Ca *maître d'armes*[3] care avea un atelier în Passage

de la Bourse, acel drum scurt pietonal care ducea către Canal Street şi apoi către capătul de sus al Cartierului Francez, acolo unde Piaţa St. Louis şi hotelul fuseseră distruse de incendiu luna trecută, el deţinea un loc straniu în ierarhia francezilor din New Orleans. Fără a avea un trecut, un arbore

genealogic şi mijloace de care să poată vorbi, se bucura totuşi de prestigiu. Îl câştigase prin dibăcia de a mânui sabia, dar şi prin teama pe care o inspira datorită abilităţii de-a privi moartea în faţă, ca o regulă de bază. Bărbaţii îi făceau loc în pragul uşii; tinerii filfizoni care erau la primul lor sezon copiau felul său

de a-şi lega cravata sau culoarea vestei lui; bătrânii domni se luau la întrecere pentru numirea de a-i plăti băuturile şi mâncărurile, iar puştii îl urmăreau pe stradă. Era bine primit la petrecerile între bărbaţi, date de gentlemeni cu stare, şi, de asemenea, în saloanele celor mai aventuroase doamne,

asemenea lui Maurelle. Femeile îi zâmbeau din spatele evantaielor şi uneori îi ofereau invitaţii voalate pentru vizite sub pavăza întunericului.

Nu era însă primit în casele în care locuiau tinere domnişoare şi nici nu le era prezentat la Operă sau în timpul balurilor de caritate

organizate pe timpul iernii. Nu se *cădea*. Nu era eligibil din cauza înaintaşilor săi, cel mai important criteriu în oraşul acela, dar, şi mai important, din cauza profesiei sale. Un adevărat gentleman devenea avocat, medic, bancher, ori comis-voiajor, dar el nu făcea nimic care să-l facă să

transpire. Cu siguranţă nu-i învăţase pe alţii stresanta artă a mânuirii spadei pentru a-şi câştiga existenţa.

Caid nu-şi bătea capul, în majoritatea timpului, cu această poziţie; nu era cu mult diferită faţă de cea cu care se confrunta în Irlanda sa natală, la urma urmelor. Totuşi, existau

perioade când asta îl rodea.

— Tot nu-mi place, zise el în cele din urmă.

— Atunci, ce-ţi place? Unde s-ar mai putea duce? Vocea lui Maurelle avea o notă defensivă.

— De ce nu poate rămâne la tine câteva zile, doar până se va simţi ceva mai bine?

— Nici nu te gândi la

aşa ceva, *cher*. Moisant o s-o caute. Oamenii o vor vedea aici şi vor dori să afle de ce e cu mine în loc să fie alături de el. Se vor face tot soiul de speculaţii, în afară de asta, e posibil ca doamna să nu-şi dorească să stea aici.

— Şi dacă vrea? Cum să explice împotrivirea de a pierde legătura cu femeia

pe care o salvase, când nici el însuşi nu pricepea?

— Trebuie să vedem ce are de spus Moisant în privinţa asta. Locul ei e în casa lui, la urma urmelor.

Maurelle avea dreptate, el o ştia, şi cu toate astea simţea o împotrivire puternică în sinea lui. Era ridicol. Nu avea nicio legătură cu Lisette

Moisant. Era atrăgătoare, dar el nu fusese lovit de un *coup de foudre*[4]. Nu prea era înclinat spre iubire, la urma urmelor. Dorinţă, da, dar nu dragostea aceea care îi transformă pe bărbaţii inteligenţi în nişte lunatici smintiţi.

Dezamăgirea sa în privinţa unor sentimente atât de puternice începuse

atunci când o văzuse pe mama lui născând câte un copil în fiecare an, cei mai mulţi murind după ce învăţaseră să meargă. Sentimentul fusese întărit atunci când fusese sedus la paisprezece ani de o cârciumăreasă care se tăvălise cu el de două ori în fân pentru distracţie şi de dragul plăcerii reciproce,

cerându-i însă un şiling la cea de a treia întâlnire. Apoi, ultima lui idee despre romantism fusese denaturată o dată pentru totdeauna de către o baroneasă din Paris care râsese de înfocata lui infatuare de a o respinge în vreme ce se lungise alături de el în harababura aşternuturi lor de mătase.

Dragostea era o înşelătorie, un sentiment care prindea femei şi bărbaţi în capcana relaţiilor ce se încheiau cu o durere asemenea unei împunsături de cuţit şi cu dezamăgire. Era un mit convenabil folosit de Biserică şi de către notari pentru a-i atrage pe oameni spre legături care aveau ca

rezultat prea mulţi copii ce plângeau înfometaţi, lipsiţi de mâncare, bani sau afecţiune. El nu voia nimic din toate astea.

Totuşi, el era nevoit să recunoască o legătură stranie cu Lisette Moisant, care-l reţinea la fel de sigur precum cătuşele care lăsaseră cicatrici la încheieturile şi la gleznele

sale. Nu putea s-o părăsească, nu, până ce nu se asigura că ea va trăi şi va vedea zorii zilei. Nu, până ce nu o ştia în siguranţă.

— Fii rezonabil, *cher,* zise Maurelle pe un ton indiferent. Tu chiar nu eşti răspunzător, crede-mă.

— Oricum, o să mai aştept puţin, dacă nu te

superi. Pot să mă instalez în bibliotecă, dacă tu dorești să mergi la culcare.

— De acord, dacă ești pregătit să-ți asumi riscul.

— Riscul?

— Lui Moisant nu-i va face plăcere să afle cum a ajuns aici nora sa. Cu cât stai mai mult, cu atât e mai probabil ca povestea să ajungă la urechile sale. S-

ar putea să se simtă obligat să te provoace la duel pentru că ai atins-o.

Caid simţi o fierbinţeală cuprinzându-i ceafa, în vreme ce îşi amintea cum gura lui atinsese în treacăt buzele reci ale lui Lisette. Degetele lui se strânseră în pumni; uşor confuz, vorbi totuşi cu convingere:

— Nu-i prea stă în fire.

Maurelle parcurse alături de el cei câţiva paşi care mai rămăseseră până la bibliotecă. Acolo se întoarse şi îl privi în faţă.

— De ce, *mon ami*[5]? De ce te implici atât de mult? De ce ai adus-o aici pe Lisette Moisant în loc să te mărginești la a le comunica rudelor ei locul

în care se află?

El îi oferi un surâs strâmb şi în mod deliberat plin de şarm.

— Te interesezi de intenţiile mele?

— Ai vreuna? Ea îi cercetă chipul şi ochii întunecaţi, serioşi.

— Din cele la care te referi tu, nu. Cum pot avea, când abia o cunosc

pe tânăra doamnă?

— Atunci, poate, de un alt fel? Dacă e aşa, îţi sugerez să faci o reevaluare. M-ar deranja să ştiu că locuinţa mea a fost folosită pentru a captura un pion într-unul din jocurile tale alunecoase.

Temperamentul aprins zvâcni înlăuntrul lui Caid.

Când vorbi, tonul lui părea înţepător ca un ghimpe irlandez:

— Tu chiar crezi că am adus-o aici pe această biată tânără din răutate sau că aş folosi-o ca armă de răzbunare?

— Habar nu am. Dar bănuiesc că mulţi se vor întreba dacă e aşa sau nu, inclusiv domnul Moisant.

— Eu nu am nicio controversă cu el. Am primit satisfacţia potrivită din partea fiului său, pentru ceea ce i-a făcut surorii mele. E suficient.

— Nu sunt convinsă că domnul Moisant va fi de acord. Te urăşte mai mult decât crezi, iar povestea asta va aţâţa flăcările. Lisette Moisant nu merită

să devină parte a scandalului.

— Sper să am suficient respect ca să n-o implic.

— Şi eu sper, dar domnul Moisant nu are prea multe asemenea remuşcări. El se ceartă cu toată lumea. Şi gândeşte-te la asta. Poate că Eugene a fost în ochii tăi un monstru, dar era fiul iubit

şi moştenitorul domnului Moisant. El l-a văzut ca pe un bărbat asemenea altora din oraş, nu mai rău ca alţii în ceea ce priveşte obiceiurile sale şi atracţia către femei. Era ultimul descendent al familiei Moisant, una dintre speranţele tatălui său pentru nemurire, iar acum este mort. E puţin probabil

ca Henri Moisant să nu răzbune moartea lui Eugene.

— Fiul lui a distrus-o pe Brona. Dacă Moisant nu era atât de mândru de arborele său genealogic, dacă ar fi fost de acord să accepte în familia sa o tânără irlandeză, nu ar fi fost nevoie de nicio răzbunare.

— Era un lucru imposibil şi tu o ştii. Pentru el, era o femeie fără înaintaşi, o simplă…

— O fiică de ţăran, născută într-o casă situată lângă grajdul unei vaci, şi care a avut ghinionul să-şi caute un drum în cartierul sărac al emigranţilor pe care lumea îl numeşte „Canalul Irlandez”? o

întrerupse el. Sau ai vrut să sugerezi că era o târfă, fiindcă trăia cu un bărbat care nu s-a însurat cu ea?

— N-aş spune niciodată asta, *cher*.

— Dar ai gândit-o. El privi o clipă în altă parte. Nu că ar avea importanţă.

Maurelle îi atinse uşor braţul. Vocea ei era umbrită de tristeţe.

— Ba contează, *cher*, în lumea asta mică şi îngustă în care trăim. Contează, de asemenea, şi pentru tine, cu toate că mai mult ca sigur o vei nega. Dacă Moisant va reuşi vreodată să te rănească, atunci o va face folosind drept unealtă averea lui imensă şi mândria ta atât de mare.

— Mândria mea, zise el cu emfază, nu depinde de locul în care m-am născut sau de felul în care trăiesc.

— Nu. Ea se naşte acum din ceea ce eşti, nu-i aşa? Un *maître d'armes* capabil să te aperi împotriva oricui, înfruntându-i cu sabia pe duşmanii tăi şi pe duşmanii

celor pe care-i iubeşti. Dar dă la o parte sabia, Caid, şi cine eşti tu?

El ridică dintr-un umăr.

— Un bărbat ca oricare altul.

— Să-ţi aduci aminte lucrul acesta, dacă va veni o vreme când vei fi prins neînarmat.

Maurelle se răsuci pe călcâie în vârtejul de

mătase al caftanului ei, lăsându-l singur. Caid rămase locului, ascultând sunetul paşilor ei care se pierdea de-a lungul galeriei. Apoi păşi în biblioteca pe ai cărei pereţi se aflau rafturi din sticlă.

Soţul decedat al lui Maurelle era un soi de bibliofil, un bătrân nebun şi subţire precum

păianjenul, care ţinea doar la acele volume vechi pe care le colecţiona şi la trabucurile sale Havana ce-i provocau o tuse constantă, sau cel puţin aşa susţinea el. Fantoma lui se afla aici, în încăperea asta micuţă în care persista mirosul de cărţi legate în piele şi cel de tutun, cu toate că fusese îndepărtat

din restul casei. Caid se duse la fereastră şi ridică draperia de catifea pentru a se uita pe stradă. Un nou felinar cu gaz fusese instalat cu câteva clădiri mai încolo, însă nu şi aici. Se putea zări foarte puţin în lumina difuză a unei lămpi cu ulei de balenă, situată într-un scuar de la colţul străzii. El lăsă

draperia să cadă la locul ei, întorcându-se să se aşeze pe un scaun. Se aplecă să ia un ziar, *L'Abeille*[6] tipărit pe o parte în limba franceză, iar pe cealaltă în limba engleză, cu numele tradus – *The Bee,* care zăcea pe o măsuţă. Rămase cu el în mână, cu privirea pierdută în gol.

Era o noapte de iarnă

ca asta, când Brona murise din pricina febrei şi a pierderii de sânge într-o încercare ratată de a scăpa de un copil nedorit pe care-l purta în pântec. Ea purtase copilul lui Eugene Moisant, pe când era amanta lui, ţinută ascunsă într-o căsuţă de pe strada Rampart. Moisant recunoscuse copilul destul

de repede, dar insistase ca ea să scape de el. După aceea, când ea s-a îmbolnăvit, el a aruncat-o pe Brona în stradă, azvârlind cu hainele după ea. Cel puţin, aşa spuseseră vecinele ei, două fete elegante cu buze surâzătoare şi priviri triste, care erau ele însele nişte *placées*[7] a doi domni

francezi, creoli. Brona murise deja de câteva luni atunci când el îi dăduse de urmă venind din Irlanda în New Orleans, descoperind apoi unde locuia şi cu cine. Nu o văzuse niciodată ca tânără domnişoară, şi-o amintea doar ca pe o copilă pistruiată căreia îi lipsea un dinte din faţă atunci când el fusese luat

de soldaţii englezi.

Doamne, încă putea simţi mirosul fumului de turbă, încă mai putea simţi frigul irlandez care-i răcorea faţa în timp ce sălta într-o căruţă cu prizonieri. Mirosul era amestecat cu acela de paie şi de stuf ars, în vreme ce ei dăduseră foc casei sale. Mama şi sora lui

rămăseseră în ploaie, înfăşurate în şaluri, cu boccelele la picioare, şi plângând. Asta fusese ultima dată când le văzuse pe amândouă. Pe el îl trimiseseră la matahalele sângeroase de englezi. Trădare, aşa numiseră ei lupta pe care el o dusese împotriva asupririi prietenilor şi a vecinilor lui

şi alungării lor de pe pământul pe care se născuseră. Ipocriţi şi puternici, ei i-au ţinut prelegeri referitoare la gratitudinea şi loialitatea pe care le datora Coroanei, de parcă ar fi trebuit să se arate recunoscător englezilor fiindcă îi luase tot ceea ce era mai important pentru el.

Fiindcă nu mai era chiar un puşti, ei au lăsat-o mai moale cu el, punându-l în final la un loc cu puşcăriaşii care erau transportaţi în Australia. Nu fusese vina lor că el nu pusese niciodată piciorul pe pământul Crucii Sudului. Fuseseră prinşi de o furtună chiar la ieşirea din cornul Africii, care îi

măturase pe deţinuţii de pe vapor.

Ar fi trebuit să moară, Caid o ştia. Ar fi trebuit, dacă nu ar fi existat prietenia, de doar câteva săptămâni, cu un tip cu părul sur care era mai mult un animal decât un om. Pe nume Troll, el avea o înălţime de „şapte picioare”, un umăr

cocoşat, o faţă schimonosită şi trei degete lipsă la mâna dreaptă, precum şi puterea a patru bărbaţi la un loc. Nu mai avusese niciodată un prieten, declarase Troll, mai ales unul care să poată cânta precum Caid. Caid îi cântase noapte de noapte, alungând coşmarurile care îl bântuiau pe uriaşul

infirm, şi-l făceau să-i fie frică să închidă ochii. Drept revanşă, Troll îl învăţase cum să se lupte, şi curat, dar şi murdar, ferindu-l de sordida soartă a prizonierilor chipeşi, dar incapabili, care erau ţinuţi în cuşcă asemenea celor mai josnici oameni. Asta se întâmplase până ce Caid fusese în stare să se apere

de unul singur. Uriaşul fioros, dar cu o inimă blândă, împărţise cu el raţia de mâncare şi cei câţiva centimetri în plus de spaţiu liber. În timpul furtunii de pe mare, el îşi folosise puterea sălbatică pentru a rupe lanţurile care-i ţineau pe toţi sub deschizăturile din tavan. Erau nişte creaturi numai

piele şi os, gâşte nemâncate care abia dacă aveau pene. Troll îl aruncase pe Caid în valurile răscolite de furtună, însă nu fusese în stare să sară şi el.

Caid nu-şi mai amintea nimic din orele care urmaseră, cum reuşise, în final, să se caţere pe capacul deschizăturii care-l

ţinuse la suprafaţa apei, sau cât timp rămăsese în apă. Dar în momentul când fusese găsit de un comerciant francez, zăcea azvârlit pe ţărm, gol-goluţ şi ars de soare precum un crevete fiert. Zăcuse zile întregi, delirând şi cu febră mare. Când se trezise, descoperise că un maestru de scrimă care se îmbarca

pe un vapor plătise pentru îngrijirile sale medicale, precum şi biletul spre Franţa. Singura cerere a spadasinului era aceea de a-şi încrucişa *les épées*[8]-urile pentru a mai uşura plictiseala lungii călătorii. Căpitanul de pe vaporul negustorului, un breton care nu-i iubea pe englezi şi care nu prea era înclinat

să le înapoieze un prizonier, îi găsise un aranjament mai mult decât satisfăcător. Aşa începuseră lecţiile de mânuire a spadei. În timp ce îşi recupera puterile şi făcea cunoştinţă cu tăişul lamei, Caid îşi recăpăta şi respectul de sine sau măcar o parte din el. În clipa în care vaporul ancoră la Le

Havre, iar el plecă la Paris pentru a deveni maestru într-o *salle d'assaut*[9] a francezului, încetase să mai fie un puştan, un incapabil sau orice altceva.

În spatele lui se auzi sunetul făcut de cineva care-şi dregea gâtul. Se întoarse, dând cu ochii de Solon, care aducea o tăviţă pentru cafea pe care se afla

o carafă cu coniac, cuibărită lângă serviciul de argint.

— M-am gândit că o gură din remediul pe care doctorul şi l-a prescris pentru sine sar putea să fie bine-venită, domnule Caid, zise majordomul. Ochii lui erau înşelători, dar vocea conţinea o undă de simpatie.

— Eşti un om foarte înţelegător. Caid se ridică, privind cum bărbatul aşază tava în faţa sa.

— Doamna s-a dus la culcare. Să vă pregătesc una dintre camerele libere?

Cuvintele sunau firesc, cu toate că lui Caid i se păru că ghiceşte o notă de ezitare în spatele lor.

— Sunt recunoscător,

dar nu. Nu voi rămâne atât de mult.

— Cum doriţi, *monsieur*.

Majordomul se înclină şi părăsi încăperea. Caid îl urmări plecând, apoi clătină din cap.

Nivelul coniacului scăzuse cu câţiva centimetri buni, iar ibricul de argint cu cafea era deja

gol când sosi medicul, trei ore mai târziu.

— O, iată-vă, domnule O'Neill. Mi-au spus că s-ar putea să vă găsesc aici. Am înţeles că vreţi o informare în legătură cu starea doamnei?

— Dacă sunteţi amabil, răspunse Caid politicos, ridicându-se în picioare.

— Pacienta a fost

aproape de deces, dar acum se odihneşte în linişte. A trebuit să-mi pun în joc toate abilităţile ca să…

— O să fie bine?

— În privinţa asta, nu pot fi sigur. Efectele expunerii la aerul vătămător al nopţii… era aproape îngheţată… pot duce foarte uşor la o

inflamare a plămânilor. Oricum, e destul de puternică pentru constituţia sa, aşa că pot presupune…

— Da, da, îl întrerupse el. E trează? A stat de vorbă cu dumneata?

— Da, desigur. E vioaie, mai mult decât aş fi crezut când am dat prima dată cu ochii de ea. M-am străduit să răspund

întrebărilor ei, dar, pe naiba, nu am reuşit s-o mulţumesc. Doreşte să vorbească cu dumneata, din moment ce dumneata ai găsit-o. Eu nu v-aş sfătui s-o faceţi, având în vedere circumstanţele, dar e mult prea insistentă.

— Iisuse, omule, de ce nu ai spus asta imediat?

Caid îl părăsi pe medic,

fără prea mult ceremonial, şi o porni de-a lungul galeriei. Nu fu nevoit să caute drumul către dormitor, căci Solon era acolo, pregătit să-l îndrume. Intrând rapid în dormitor, unde în ultimele ore avusese loc o activitate intensă, el păşi către pat.

Lisette Moisant stătea rezemată de pernele de

satin, tivite pe margine cu dantelă fină, purtând o cămaşă de noapte împrumutată de la gazda sa, mai puţin sobră decât cea pe care o purtase mai devreme. Faţa ei era încă palidă, cu excepţia celor două pete rozalii de pe pomeţii obrajilor. Împreună cu culoarea vulcanică a şuviţelor ei

constituiau unica pată de culoare. Buzele ei nu aveau pic de sânge, iar curba gâtului era albă şi lipsită de apărare precum a unui copil.

În timp ce el se apropie, ea îşi trase pătura peste sâni cu un gest nervos.

— Eşti cu adevărat tu, zise ea, cu vocea puţin

răguşită, în timp ce îi studia chipul. M-am gândit că… aşa e, mi-au spus că tu m-ai adus aici.

— Îmi pare rău că acest lucru a creat probleme, dar părea să fie singurul care putea fi făcut. Ochii ei erau cenuşii, precum cerul irlandez în vremea iernii, se gândi Caid, şi blânzi ca o ploaie

irlandeză. El nu fusese prea sigur de asta înainte.

Genele ei coborâră, fie pentru a-i ascunde expresia de pe chip, fie fiindcă era stânjenită de cercetarea lui atentă.

— Îmi dau seama că nu prea ai avut de ales. A fost… foarte amabil din partea doamnei să mă primească, mai ales aşa, pe

nepregătite. Sunt nespus de recunoscătoare.

— Nu şi-a făcut griji, sunt convins.

— Iar dumneata, domnule O'Neill, dacă nu ai fi avut ocazia să treci…

Caid scutură din cap.

— Nu te mai gândi la asta.

— Dar trebuie. O să-ţi rămân îndatorată pe vecie,

monsieur.

— A fost o onoare să-ţi stau la dispoziţie. Dacă mai pot face şi altceva, orice ai avea nevoie, trebuie doar să-mi porunceşti.

Ea îi aruncă o privire care avea o urmă de îngrijorare, poate chiar de teamă, în ciuda curajului ei. În spatele acesteia, se

ascundea o evaluare.

— Este foarte amabil din partea dumitale. Mă întreb dacă este adevărat.

— Fiecare cuvânt, îţi promit. Asta înseamnă că ai nevoie de ceva?

— Exact.

— Da?

Simţi o stânjeneală ciudată înăuntrul lui. Părul de pe ceafă păru să se

ridice, ca la apropierea unui pericol. El privi, cu o senzaţie de prăbuşire în pântec, cum ea îşi umezeşte buzele cu vârful limbii rozalii.

— Nu ar trebui să te oblig, serios, nu ar trebui. Problema e oarecum… delicată.

— Vrei să trimit după doamna Herriot? întrebă

el. Poate că e un subiect pe care te-ai simţi mult mai în largul dumitale să-l discuţi cu o doamnă.

— Nu, nu, zise ea în grabă, privind în jos, spre braţele pe care le încrucişase peste piept. Nu e deloc vorba despre aşa ceva. Numai că nu ştiu cum stau lucrurile între voi doi, şi nu aş dori să

intervin în niciun fel.

Se gândea că ei ar putea fi iubiţi, el şi Maurelle. Asta se datora probabil prezenţei lui la o oră aşa târzie în casa ei din oraş. Caid aproape că surâse, dar îşi controlă impulsul în timp ce urmărea încruntarea sprâncenelor negre ale lui Lisette Moisant.

— Te asigur că nu există nicio complicaţie. Te rog, spune-mi fără reţineri.

— Foarte bine.

Ea trase aer în piept, înălţându-şi sânii sub cămaşa de noapte grea din satin. Roşi puternic în vreme ce îi întâlnea privirea, a ei evidenţiind un scop clar şi hotărât.

— Dumneata eşti un

om care nu poate fi intimidat de tatăl decedatului meu soţ… Într-adevăr, unul care-l poate înfricoşa. Vocea ei tremură doar puţin. Eşti, de asemenea, din nefericire, unul dintre puţinii oameni care pot înţelege… nemaipomenita lipsă de atenţie acordată femeilor de către bărbaţii

acestei familii, mai ales celor care nu-ţi mai sunt de folos. Din cauza acestor lucruri, aş dori să te rog… să-ţi adresez cea mai serioasă rugăminte

— Care anume, *madame?* Rosteşte-o pur şi simplu.

— Îţi solicit protecţia.

2

Protecţia mea?

Vocea lui Caid nu avea nicio inflexiune. Lisette abia dacă putu să-l învinovăţească. Ideea de a apela la protecţia maestrului de scrimă irlandez îi tăiase răsuflarea atunci când se gândise

pentru prima dată la ea. Asta se întâmplase acum câteva zile, când ascultase anunţul socrului ei în legătură cu aparenta invincibilitate a acestui bărbat. De atunci, se obişnuise cu ea.

— Dacă eşti de acord, zise ea politicos, în vreme ce pulsul îi bubuia atât de tare, încât i se făcu puţin

rău.

— La ce te referi mai precis?

— La nimic care să fie deosebit de greu de îndeplinit. M-am gândit pur şi simplu că… o să am nevoie ca dumneata să-mi găseşti o locuinţă.

— Doar nu sugerezi că ar trebui să locuieşti sub acoperişul meu!

— Nicidecum, *monsieur,* Roşeaţa îi încălzi obrajii. În acelaşi timp ea observă că franceza domnului, deşi era încărcată de ironie, avea un uşor ritm cadenţat şi muzical care-i trăda originile.

— Exact, aprobă el pe un ton sobru. Ceva mult mai respectabil, îmi

imaginez. Şi mai spaţios.

— Eşti mai mult decât capabil să găseşti aşa ceva, cred. De fapt, el părea capabil de orice, văzut de aproape. Era mai înalt şi mai masiv decât se aşteptase. Prezenţa lui era mult mai impunătoare. Pielea lui nu avea nuanţa aceea măslinie a majorităţii cunoştinţelor ei, ci mai

degrabă acel bronz sănătos care nu ţinea cont de convenţiile care precizau că niciun bărbat nu trebuia să pară că a muncit sub soarele arzător.

Nasul lui era drept, clasic, maxilarul pătrat, iar gura bine conturată, cu linii curbate la colţuri, ca de un amuzament trecător. Sprâncenele dese şi drepte

şi genele întunecate mărgineau ochii care, în lumina tremurătoare a candelabrului ornat, aflat pe noptieră, păreau să aibă albastrul mării şi cel netulburat al Golfului Mexic. În adâncul lor zăcea o inteligenţă pătrunzătoare care ameninţa să treacă dincolo de stratagema ei disperată,

la fel de uşor precum îi zdruncinase stăpânirea de sine.

Bărbatul acesta, spadasinul acesta o sărutase. Îşi apăsase buzele puternice peste ale ei, într-un gest scurt şi romantic care o reanimase în ciuda tuturor lucrurilor. Simpla amintire a sărutului o făcuse să se înfioare, o

senzaţie care se strecurase prin trupul ei asemenea unui val puternic. O făcuse să creadă că el nu era un om lipsit de sentimente, ceea ce-i dădea speranţă.

— Şi după ce vei fi găzduită?

— Mi-ar plăcea… să depind de dumneata în aşa fel încât nimeni să nu-mi poată face vreun rău.

— Atunci ai vrea protecţie.

— Într-un fel, admise ea, în vreme ce încerca cu disperare să nu pară o cerere neobişnuită.

— Cum rămâne cu reputaţia dumitale? întrebă el. Mi s-a amintit de curând că aceasta ar fi în pericol în compania mea.

— Nimeni nu ar trebui

să ştie de această colaborare, în afara cazului în care ar avea loc o ameninţare. Cu siguranţă, eu nu m-aş aştepta ca dumneata să te lauzi cu faptul că mă serveşti.

— Cu alte cuvinte, i-o trânti el, nu ai lăsa să se ştie că eşti însoţită.

Obrajii ei se înfierbântară şi mai mult.

— Nu vreau să te insult, dar mă gândeam la binele dumitale. În fine, şi la convenienţe, bineînţeles.

— Desigur.

Buzele lui se strâmbară câteva clipe, înainte ca el să continue.

— Ai o casă cât se poată de potrivită alături de familia soţului dumitale. Ce te face să apelezi la o

asemenea măsură?

— Multe lucruri, dar niciunul nu e problema dumitale, domnule O'Neill.

— Te aştepţi ca eu să-ţi asigur paza fără a şti care e pericolul care te paşte?

— Nu sunt convinsă că acest pericol va mai exista odată ce voi fi o femeie independentă, declară ea,

înălţându-se ceva mai mult în pat, în vreme ce teama că el avea de gând s-o refuze o făcu să se enerveze uşor. Nu mai sunt o *jeunne fille*[10] şi am mijloace cât se poate de consistente pentru a-mi cumpăra propria mea locuinţă. De ce să nu o copiez pe doamna Herriot şi să devin independentă?

— Doamna Herriot e cu cel puţin zece ani mai în vârstă şi mult mai înţeleaptă în privinţa lumii înconjurătoare. A beneficiat, de asemenea, de compania unei verişoare mai vârstnice care i-a împrumutat din respectabilitate până când a murit, în iarna precedentă.

— O însoţitoare nu

este acelaşi lucru cu o guvernantă, zise ea aspru. Cât despre restul, voi îmbătrâni, învăţând să fiu înţeleaptă.

— Probabil, nu înainte de a comite câteva gafe care te vor pune în umbră.

— Ce lucruri neplăcute spui! Nu sunt chiar atât de nepăsătoare.

— Doar nu te aştepţi

să cred lucrul acesta când te pregăteşti să ceri protecţie din partea bărbaţilor.

— Am cerut-o unui singur bărbat, şi acesta a fost ales cu deosebită grijă. Ea se aplecă puţin mai în faţă, astfel că cearşaful îi alunecă în dreptul taliei.

Chipul lui păli.

— Şi eu sunt bărbatul

acela?

— Erai, înainte să te araţi atât de nerecunoscător.

El se întoarse cu spatele la ea. Lisette se holbă la spatele lui, la lăţimea umerilor care evidenţiau talia subţire; la părul negru, tăiat mult mai scurt decât era la modă, ondulându-se deasupra

gulerului pelerinei; la lungimea picioarelor lui care erau scoase în evidenţă de pantalonii prinşi în cizmele lăcuite, înalte până la genunchi. O conştientizare de esenţă pur feminină se răspândi înăuntrul ei, iar ea îşi dădu seama pe neaşteptate cât de singuri erau în casa aceea adormită şi cât de

puţin îl cunoştea pe acest bărbat, cu excepţia reputaţiei lui. Palmele ei se umeziră, iar ea le şterse de aşternutul care aterizase în poala ei.

— E imposibil, zise Caid O'Neill peste umăr. Cu siguranţă, îţi dai seama de acest lucru.

— Deloc. Mă aflu în această situaţie din pricina

dumitale. Îmi eşti dator să o remediezi.

— Dator? întrebă el cu o blândeţe nesigură, întorcându-se iar cu faţa spre ea. Acum chiar că trebuie să-mi explici lucrul acesta.

O forţă masculină şi nu lipsită de un anumit pericol păru să-şi ia zborul dinspre el, atingând-o,

înconjurând-o. Inima ei îşi înteţi bătăile frenetice.

— Vreau să spun că tu l-ai îndepărtat pe soţul meu.

— Îndepărtat? Un ciudat mod de a vedea lucrurile.

— Ai fi preferat să spun că l-ai omorât? În vreme ce ochii spadasinului se îngustară,

ea continuă în grabă: Nu, te rog. Îmi dau seama că duelul dintre voi a fost cât se poate de corect, că puteai muri şi tu. Totuşi, eu am rămas la mila socrului meu din pricina morţii lui Eugene, iar tu eşti răspunzător pentru asta.

— Foarte bine, recunosc. Dar despre ce e

vorba?

Ea privi din nou în altă parte.

— Ezit s-o spun. Sună atât de…

— Atât de…? Neînsemnat?

— Nebunesc. O să sune nebunesc. Nimeni nu va crede.

— Pune-mă la încercare, îi recomandă el.

Ea îşi muşcă buza inferioară în vreme ce el o privea ţintă. La nivelul ochilor, pe perete, se afla un crucifix din fildeş, cioplit cu mult realism. Privirea ei alunecă dincolo de el, trecând peste o măsuţă de toaletă rotundă, un paravan din bambus, un dulap încăpător marca Mallard cu uşi din plăci de

lemn sculptat. Nimic nu-i oferea inspiraţie pentru eschivarea următoare.

— Mă gândesc… sunt aproape sigură că socrul meu încearcă să mă transforme într-o nebună, ba chiar să mă facă să mor. Sau îşi doreşte ca oamenii să creadă că sunt în declin, şi, ca urmare, incapabilă să mă ocup de problemele de

ordin financiar.

El nu replică nimic. Pe cât putea îndrăzni, ea aruncă o privire spre chipul lui. El o privea încruntat, cu sprâncenele unite.

— Ţi-am spus că e incredibil, zise ea, cu vocea puţin sugrumată.

— Care e motivul pentru care faci o asemenea acuzaţie?

— Mi se adresează precum unei persoane bolnave şi insistă să beau amestecuri despre care cred că sunt îndoite cu băuturi alcoolice şi cu poţiuni sedative. În câteva rânduri, când el avea oaspeţi, am fost încuiată în camera mea, pentru a nu-mi face apariţia în salon. Mai târziu, servitorii mi-au

comunicat că el şi-a cerut scuze în numele meu, spunând că sunt indispusă din pricina unei suferinţe nervoase. Nu eram, vă asigur! Nu sunt, nu am fost niciodată cuprinsă de o criză de nervi.

— Episodul din această noapte… sau din noaptea trecută acum, din moment ce e aproape dimineaţă,

acea veghe a dumitale la cimitir nu era o încercare de a te alătura dispărutului tău soţ.

— Nu. Ea se scutură numai gândindu-se la asta.

— Cum ai ajuns în cimitir?

— Nu am idee, nici nu aş fi ştiut dacă nu aş fi auzit-o pe doamna Herriot spunându-i lucrul acesta

doctorului Labatut.

— Nu ai băut laudanum pe post de paliativ.

— În niciun caz.

— Eşti sigură?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Bineînţeles că sunt sigură. Nu am niciun fel de dorinţă de a muri.

— Ce ai băut la cină?

Vin, cafea?

— Desigur. Nu aşa face toată lumea?

— Niciuna dintre ele nu avea un gust ciudat?

— Nu, din câte mi-am dat eu seama, dar, la urma urmei, toate aveau gustul acelor elixire care au fost amestecate în băuturi în ultimele săptămâni.

— Da, cugetă el. Îmi

dau seama cum trebuie să fi fost.

— Deci, mă crezi? Abia dacă îndrăznise să pună întrebarea.

El nu răspunse, ci o privi, pur şi simplu, cu o intensitate plină de neliniște, cercetându-i chipul, umerii şi apoi curba sânilor. Privind în jos, ea observă că satinul cămăşii

de noapte pe care o împrumutase se lipea de ea, scoţându-i în evidenţă, cu o fidelitate extremă, curbele feminităţii, şi chiar şi acele mici protuberanţe ale sfârcurilor. Multă lume o considera ca fiind mică de statură, poate fiindcă avea oase delicate. Ştia foarte bine că avea o înălţime mijlocie şi că sânii

ei nu erau atât de rotunzi precum cerea moda, ci potriviţi. Trăgând aşternutul mai sus, se acoperi din nou cu faldurile lui. Când se uită în sus, privirea maestrului spadasin era aţintită pe perete, deasupra patului.

— Asta nu explică cum ai ajuns să zaci pe mormântul soţului tău, zise

el cu o dezaprobare înverşunată.

— Nu era din pricina melancoliei. Asta e tot ce-ţi pot spune.

— Îţi dai seama că ai fi putut muri din cauza unei inflamaţii a plămânilor, dacă nu din pricina supradozei, în cazul în care nu apăream eu?

— Deci trebuie să-ţi

fiu recunoscătoare pentru că m-ai salvat, în vreme ce orice datorie pe care ai fi putut s-o ai a fost anulată?

Îl privi furioasă, din moment ce era un punct de vedere valabil, oricât de puţin ar fi fost ea dispusă să admită.

— Vreau să spun că există şi lucruri mai rele decât acela de a deveni

nebună.

— Da, zise ea, nefericită, mutându-şi din nou privirea către crucifix. De exemplu, să fiu dusă într-un cimitir pentru a aştepta să se întâmple cu mine absolut orice.

— Dusă. Vocea lui era încordată.

— Din moment ce nu aveam niciun motiv să mă

aflu acolo, bănuiesc că domnul Moisant a aranjat lucrurile în felul acesta.

Între ei se lăsă o tăcere lungă. Lisette abia dacă îndrăznea să respire, aşteptând răspunsul maestrului spadasin. De undeva din apropierea casei se auzi dangătul unui ceas care anunţa ora patru a dimineţii. Păsările

începuseră să ciripească în curtea de dincolo de uşa franţuzească a dormitorului, şi în apropiere un cocoş începu să cânte. Ce liniştitor suna, cu toate că, în încăperea aceea, între ei doi nu exista nimic asemănător.

Caid O'Neill se întoarse cu spatele la ea, trecându-şi mâna prin păr.

— Trebuie că ştii cât de nepotrivit sunt pentru poziţia pe care ai sugerat-o.

— Adică din punct de vedere social, îmi imaginez. În momentul acesta, nu asta e cea mai mare preocupare a mea, din moment ce nu solicit o escortă. Doliul a exclus orice altceva în afara

distracţiilor simple.

— Perioada de doliu nu va fi veşnică. Impulsul de a-i declara că n-o prea încerca acel sentiment era foarte puternic. Totuşi, ce nefiresc ar fi putut părea dacă ea ar fi insistat că nu suferea după soţul ei. Cea mai sâcâitoare teamă a sa era aceea că el ar putea să considere asta ca o lipsă de

respect. Caid O'Neill părea a fi mai dur decât fusese vreodată decedatul său soţ sau tatăl lui, ca şi cum ar fi adus în discuţia dintre ei concentrarea din timpul duelului. Problema era că ea lua cunoştinţă de el ca de o prezenţă masculină, virilă şi impunătoare. Era ceva mai adânc, se gândi ea, dincolo de înălţimea şi

forţa lui vădit superioare. Ceva primitiv şi totuşi controlabil venea către ea dinăuntrul fiinţei lui, dându-i de înţeles că o vedea ca pe o femeie atrăgătoare. Un fior slab o străbătu, dar se strădui să-l ignore.

— Aranjamentul nu va fi pentru o perioadă mai lungă, zise ea în cele din

urmă, doar până în momentul când voi fi privită ca o persoană în toate facultăţile sale mintale şi neamenințată de pericolul unei decăderi maladive.

— Asta ar putea dura luni de zile.

— Mai degrabă săptămâni, îl corectă ea cu un optimism vizibil.

— Nu îţi vei face griji să locuieşti singură?

— Dimpotrivă. Mi-aş dori asta mai mult decât orice. Nu îţi poţi închipui…

— Ce? Care e lucrul acela pe care nu-l ştiu? Ce doreşti de fapt?

Să îndrăznească să fie sinceră? Putea acest maestru al spadei să

înţeleagă nevoia aproape disperată din sufletul ei? Tăcu o vreme, năpădită de îndoială, apoi vorbi, precipitat:

— Să fiu liberă, mi-aş dori să fiu liberă.

— Liberă? El se întoarse din nou cu faţă spre ea, încruntându-se.

— Libertatea de-a face ce doresc fără a-mi explica

intenţiile sau de-a merge acolo unde am chef fără a informa pe nimeni despre destinaţia respectivă. Vreau să fiu singură, absolut singură. Niciodată nu am fost, să ştii. Am fost întotdeauna însoţită de guvernanta mea, de mama mea şi apoi, mai târziu, de servitoarea mea, ori de soţul meu. Chiar şi atunci

când am fost închisă în dormitorul meu nu am fost singură, din moment ce alături de mine rămânea o servitoare.

— Ceea ce-ţi doreşti e imposibil, zise el încet. La bine sau la rău, femeile cer adăpost în lumea asta în care trăim.

Ea îl privi atent, întâlnindu-i privirea calmă

şi albastră cu tot curajul de care se simţea în stare. Se gândi că în acele profunzimi zăcea o compasiune rătăcitoare, ceva ce mai observase o singură dată, atunci când trecuseră unul pe lângă altul pe stradă.

— Una e să ţi se ofere adăpost şi cu totul altceva să se facă presiuni asupra

ta. De aceea apelez la dumneata.

— Cea mai mare siguranţă, ştii asta, ţi-o poate oferi doar un alt soţ. Nimic altceva nu ar putea pune capăt definitiv pretenţiilor lui Moisant. El îşi rezemă umerii de tocul ferestrei din spatele său şi, încrucişându-şi braţele la piept, aşteptă răspunsul ei.

— Nu-mi doresc un înlocuitor pentru Eugene. De fapt, un soţ e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Probabil, deocamdată.

— Niciodată.

— Eşti tânără şi mult prea atrăgătoare pentru a rămâne singură, zise el, ridicând din umeri în semn de respingere a acestei

teorii.

El o considera atrăgătoare. Era ciudat de satisfăcător.

— Orice plan de felul acesta aparţine viitorului, unui viitor foarte îndepărtat.

— Bineînţeles, înţeleg.

Ea se îndoia, dar dacă gândul la ea ca la o persoană devotată

memoriei lui Eugene îl făcea să se interpună între ea şi socrul ei, atunci trebuia să-şi joace cu ardoare rolul.

— Cât despre închirierea unei case…

— Mai târziu, o întrerupse el, te-am ţinut suficient de vorbă. Pentru moment, eşti foarte bine cazată în acest loc. Dă-mi

voie să mă gândesc care e procedura cea mai bună, şi apoi vom discuta mai pe larg.

Era o sugestie rezonabilă; cu toate astea, se enervă la auzul ei. Voia ca totul să fie stabilit acum, voia să facă în aşa fel ca evadarea ei să pară reală. Îi venea greu să creadă că era la adăpost, că se afla

departe de casa din oraş a lui Moisant şi de stăpânul acesteia, şi că putea rămâne astfel.

— Oh, dar cu siguranţă…

— Trebuie să te odihneşti, zise el, plecând de lângă fereastră şi îndreptându-se către uşă. Se mişca cu graţia rezultată din nenumăratele ore de

scrimă. Voi fi pe aproape, îţi promit.

Şi cu asta, ea trebuia să fie satisfăcută. Uşa se închise în urma lui.

Era cât se poate de ciudat, dar ea se simţi brusc extenuată, ca şi cum forţa şi ţelul ei ar fi fost susţinute doar de prezenţa acelui *maître d'armes* irlandez, iar plecarea lui le-

ar fi luat cu ea. Oricum, ea lămurise prima povară din planul ei încropit în mare grabă. Mai erau şi altele, dar vor trebui să aştepte decizia maestrului spadasin.

Înăbuşindu-şi cu o mână un căscat, ea clătină scurt din cap. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusese parte de un somn

profund, în toată puterea cuvântului; abia dacă îndrăznise să închidă ochii de la moartea lui Eugene. Chiar şi atunci când nu era încuiată în camera ei, ea baricada uşa. O dată sau de două ori, ivărul se zgâlţâise, ca şi cum cineva încerca să pătrundă înăuntru în miez de noapte. Cine să fi fost în

afara domnului Moisant?

Amintirea o făcu să se cutremure. Cel puţin aici nu va avea parte de asemenea vizite. Doctorul spusese, de asemenea, că efectele laudanumului puteau să mai persiste o vreme. Îşi lăsă ochii să se închidă, gândindu-se că ar putea să moţăie puţin până la ivirea zorilor. Nu voia să

abuzeze mai mult de ospitalitatea doamnei Herriot.

Ceva mai târziu, ea se trezi din ceaţa paralizantă a unei stări ce semăna cu inconştienţa. I se părea că aude ecoul unor voci, în parte în visele sale şi în parte înăuntrul casei. Una dintre ele, masculină şi plină de furie, îi trimise un

junghi de durere prin cap, trezind-o cât ai clipi.

Henri Moisant dădu buzna în încăpere cu forţa unui uragan, răsuflând greu din cauza urcuşului grăbit dinspre intrarea care dădea în curte, având încă pălăria pe bastonul argintiu din abanos în mână, ca şi cum nu mai pierduse vremea să i le înmâneze

majordomului. Îmbrăcat în negru din creştet până-n tălpi, cu o haină de lână cu un guler de catifea care se asorta cu vesta şi cu obiectele atârnate de lanţul ceasului: o scăfârlie cu falca lăsată şi o mică urnă funerară. Trăsăturile îi erau ascunse de o mustaţă şi de un barbişon la fel de argintii ca şi părul. Chipeş

într-o manieră delicată, era un bărbat care îmbătrânise frumos şi era conştient de lucrul acesta.

Lisette se ridică în capul oaselor, în vreme ce spaima i se scurgea în vene precum o otravă. Buzele subţiri ale lui Moisant alcătuiau un surâs, însă era doar ceva de suprafaţă, de ochii doamnei Herriot care

îl însoţea. Furia străluci în privirea lui, înnegrindu-i pielea de pe gât; Lisette observase aceste semnale suficient de des pentru a le recunoaşte.

— Ce nebunie e asta, *chere*? întrebă el poruncitor, pornind cu paşi mari spre ea. Abia dacă am dat crezare mesajului pe care mi l-a trimis gazda ta.

În ultima vreme, ai fost tulburată, ştiu, dar comportamentul acesta întrece orice închipuire.

— E un mare mister, răspunse ea, cu o voce neutră. Poate că tu vei aduce lumină în problema respectivă.

— Eu, când abia dacă am discutat cu tine în ultimele zile? Slujnica ta a

spus că ai trimis-o să-ţi prepare o fiertură pentru dureri de cap imediat ce ţi-a pregătit patul pentru culcare în seara trecută, apoi, când s-a întors, a găsit uşa blocată. Se pare că ea a fost ultima care te-a văzut.

Tonul lui, atât de rezonabil şi totuşi atât de sugestiv, o dezarmă pe

Lisette.

— Curând după aceea, ea a pregătit fiertura pe care tu ai cerut-o, ca de obicei, iar eu am băut-o. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am întins în pat să mă culc.

Henri Moisant îşi vâri bastonul sub braţul stâng şi se apropie să o bată pe mână. Strânsoarea lui era

suficient de puternică pentru a-i sfărâma oasele, cu toate că unui observator i s-ar fi putut părea una destul de confortabilă.

— O halucinaţie de coşmar, *chere*. Aşa trebuie să fie, fiindcă eu refuz să cred că ai fi în stare să acuzi pe cineva care îţi vrea din toată inima doar binele, din moment ce ai

devenit soţia fiului meu. Poate că ai procedat ca somnambulii sau poate că simţurile tale au fost tulburate din pricina durerii. O dovadă de iubire, faptul că îţi doreşti să i te alături lui Eugene. Sunt de-a dreptul copleşit.

Lisette aruncă o privire spre gazda sa, care ajunsese chiar lângă cotul

lui Moisant.

— Nu, nu a fost aşa…

— Ba aşa a fost, desigur, zise el pe tonul liniştitor care este folosit în faţa unui copilaş rebel. Nu mai discutăm pe tema asta. Haide, am adus trăsura şi nişte pături pentru a te înveli bine de tot. Te luăm acasă, acolo te vom putea răsfăţa, dând totul uitării.

— Eu nu doresc să uit, *monsieur!* Ba chiar mă consider de-a dreptul incapabilă să fac aşa ceva. Aproape că am murit din pricina îngrijirii dumitale şi nu am de gând să repet experienţa.

— S-o repeţi? Nu cred, dar asta depinde în totalitate de tine, *ma chere*. Eşti în mod firesc stăpână

pe soarta ta, ca şi pe emoţiile fragile pe care le trăieşti.

Ea sesiză referirea voalată la starea ei presupus instabilă, ca şi privirea pe care el o schimbă cu doamna Herriot, dar se decise să le ignore pe amândouă.

— Vă mulţumesc pentru afirmaţia

dumneavoastră atât de clară, *monsieur*. Dacă tot sunt propria mea stăpână, atunci trebuie să vă spun că m-am hotărât să rămân aici până voi fi capabilă să-mi procur o altă locuinţă. Se întoarse către Maurelle Herriot. Asta dacă, desigur, veţi fi atât de amabilă să fiţi de acord, *madame*.

— Desigur, sunteţi bine-venită, răspunse doamna, cu o expresie preocupată în privirile întunecate.

— Prostii, o întrerupse domnul Moisant, strângând între timp mâna lui Lisette, ca şi cum ar fi vrut să o tragă jos din pat. Locul tău e în propria ta casă, unde vei fi îngrijită.

Lisette se trase din strânsoarea lui stânjenitoare, încercând să-şi elibereze mâna.

— Nu mă pot simţi în largul meu acolo şi, mai mult, prefer siguranţa unei locuinţe proprii.

— Ce lucru ciudat spui! Nervii tăi au fost într-adevăr zdruncinaţi de povestea asta. Ce va crede

doamna Herriot despre asemenea vorbe necugetate?

El surâse către respectiva doamnă, scuturând trist din cap, cu toate că degetele lui se înfipseră în carnea lui Lisette. Văzând că gazda sa îi întoarce surâsul, ea se simţi atinsă de disperare. Urmărind cu privirea ochii

căprui şi mari ai lui Maurelle, ea zise pe un ton implorator:

— Trebuie să mă credeţi că nu greşesc, *madame*. Chiar am nevoie de un adăpost.

— E foarte trist, nu-i aşa? Socrul ei ridică din umeri într-un gest elaborat. Dragostea pentru fiul meu a dus la aşa ceva, ceea ce-ţi

frânge inima de milă. Dar nu voi permite ca altcineva să-şi asume povara de a-i purta de grijă nurorii mele. Nu, ea e responsabilitatea mea, pentru că ne uneşte aceeaşi durere.

— Nu trebuie să-i daţi crezare, zise Lisette cu o undă de disperare.

Stăpâna casei părea că are îndoieli.

— Dar, *chere*, pari cam agitată, dacă pot spune aşa.

— Aşa aţi fi şi dumneavoastră dacă o persoană ar vrea să vă ia cu ea în ciuda propriei dumneavoastră voinţe.

— Ajunge, declară Moisant, aplecându-se să o tragă spre pieptul lui şi dând să o ridice. Vom

pleca înainte să devii atât de isterică, încât să pretinzi că te-am otrăvit.

Lisette se smulse de lângă el, reuşind să scape din strânsoarea lui. Se agăţă de capătul patului, în vreme ce el o prinse iarăşi.

— Dar aţi făcut-o! Nu voi merge cu dumneavoastră.

— Într-adevăr, nu o va

face. Va trebui să-mi faceţi pe plac, *monsieur,* şi să-i daţi drumul.

Zăngănitul uşor al oţelului punctă cererea. Caid O'Neill păşi în încăpere. În felul lui de a se purta nu exista o ameninţare evidentă, însă chiar aerul care-l înconjura, fâşâitul veşmântului care se atingea

de alt veşmânt, în vreme ce el se mişca, părеau să şoptească despre o moarte uşoară şi rapidă.

Lisette simţi cum inima îi tresaltă. Caid Roe O'Neill venise la ea atunci când avea nevoie. Intenţiona să o protejeze, să se interpună între ea şi rău, aşa cum nu mai făcuse nimeni de la moartea

mamei ei. Asta însemna că ea avea un protector şi, de asemenea, că era liberă. Nimic din ceea ce trăise nu fusese atât de minunat şi de mulţumitor.

— Tu! Chipul lui Moisant exprima o mirare încremenită.

— Exact cum spuneţi, recunoscu Caid, apropiindu-se de pat.

Moisant o eliberă pe Lisette. Smulgându-şi bastonul de abanos de sub braţ, îl ţinu ca pe o armă, repezindu-l spre bărbatul care-i ucisese fiul.

— Ce cauţi aici? Nu, nu-mi spune. Trebuia să îmi dau seama că ai un amestec în povestea asta.

— Domnule Moisant, zise gazda lor, retrăgându-

se cu o furie înfrigurată. Domnul O'Neill se află aici doar pentru că el a fost persoana care a descoperit-o pe nora dumneavoastră.

— Ce convenabil.

— Mai degrabă o întâmplare, zise Caid, dar nu una lipsită de merite.

— Trebuie că mă consideri un tâmpit. Moisant mişcă bastonul în

faţa lui Caid. Trebuie să vă mulţumesc pentru starea în care se află nora mea, ştiu asta. Totul pentru a vă răzbuna pe toţi aceia care-mi poartă numele.

— Vă înşelaţi, după cum se vede, cu toate că sunt fericit să-i fiu de folos doamnei.

— Pun pariu că da, şi pun pariu că ştiu cum îi vei

fi de folos!

Lisette se ridică mai bine în pat, în vreme ce inima îi bubuia lipindu-i-se de coaste, iar roşeaţa fierbinte îşi făcea drum până la linia părului. Sugestia domnului Moisant era o infamie nefondată, cu siguranţă. Şi chiar dacă nu ar fi fost, nu în întregime, satisfacţia

deosebită a declaraţiei făcute de maestrul spadasin rămânea. El era fericit să o servească. Asta părea promiţător.

— V-aţi uitat pe dumneavoastră înşivă, *monsieur,* îi reproşă aspru Caid.

— Şi ce vei face? O să mă provoci la duel ca să mă poţi măcelări şi pe

mine? Moisant slobozi un hohot de râs amar. O să stârneşti o adevărată antipatie. Nimeni nu va crede altceva în afară de faptul că e vorba de o răzbunare mârşavă.

— Nu am niciun diferend cu dumneavoastră, *monsieur,* veni totuşi replica lui Caid.

— Ei bine, eu am unul

cu tine! Apăsând pe cuvinte, Moisant se întinse către Caid, ridicând din nou bastonul ca şi cum ar fi intenţionat să-l izbească.

Caid se feri din calea loviturii, apoi ridică o mână apucând mânerul bastonului. Moisant bodogăni şi îşi mişcă braţul drept în sus şi în jos, printr-o smucitură.

Bastonul se desfăcu, în vreme ce metalul scârţâi deasupra lemnului, lăsându-l pe Caid cu mânerul gol în mână, în timp ce lama lustruită din oţel a unei săbii alunecă liberă, ivindu-se în mâna lui Moisant.

— Păzea!

Cu toate că ea însăşi rostise disperatul

avertisment, Lisette observă că acesta era inutil. Caid aruncă în aer mânerul bastonului, apucându-l apoi de partea mai lată şi aruncându-l către braţul îndoit al spadasinului. O străbătu un fior straniu despre care nu ar fi putut spune dacă era cauzat de încântare sau de groază.

— *Messieurs*, strigă

Maurelle Herriot. Nu puteţi face aşa ceva, nu în casa mea.

Râsul mârâit al lui Moisant fu singurul indiciu că o auzise. O secundă mai târziu, se lansă în atac.

Caid pară lovitura lamei strălucitoare cu un pocnet ascuţit şi o scrijelitură, apoi se dădu înapoi precum un steag

umflat pe un vânt puternic. Moisant îl urmă, împungând, lovind la întâmplare. Maurelle se dădu când într-o parte, când în alta, ca şi cum ar fi vrut să se ferească din calea celor doi bărbaţi, strecurându-se în cele din urmă sub pat, de unde începu să-i strige pe majordomul său, Solon, pe

paznici, pe oricine ar fi putut opri această înfruntare nedorită. Lisette se aplecă ceva mai în faţă, cu ochii scânteind şi cu respiraţia tăiată, ca şi cum ar fi vrut să urmărească înfruntarea.

Dormitorul micuţ îi oferea lui Caid prea puţin spaţiu de manevră, observă ea, dar cu toate astea el

poseda acele reflexe de schimbare a poziţiei şi acea agilitate evidentă a unuia care evitase tăişul de oţel în fiecare zi a vieţii sale. Moisant nu putu să-l atingă în ciuda loviturilor şuierătoare care făceau ca de-a lungul sabiei sale să strălucească limbi de foc albăstrui, captând prin fereastră lumina soarelui.

Chipul lui se acoperi de pete purpurii, iar respiraţia lui deveni greoaie şi agitată, în timp ce zbura de colo-colo prin încăpere. Ochii lui sclipeau plini de ură şi de poftă de sânge, în vreme ce plonja spre irlandezul ce părea la rândul său uşor ostenit, dar de neatins.

Pe neaşteptate, Caid îşi

opri retragerea. Lemnul se făcu aşchii în timp ce el pară o lovitură letală, răsucind apoi mânerul bastonului cu o mişcare puternică, mult prea rapidă pentru a putea fi urmărită. El forţă mâna lui Moisant, cea în care ţinea sabia, să se ridice, în timp ce el trecu într-o poziţie de apărare, astfel că cei doi

bărbaţi se apropiară, umăr lângă umăr, nas lângă nas. Brusc, maestrul spadasin exercită o presiune de nesuportat. Mâna lui Moisant se desfăcu, lăsând ca bastonul-sabie să alunece pe podea. Caid se mişcă şi, pe neaşteptate, apăsă partea spartă a mânerului de la baston peste pulsul care bubuia în

gâtlejul lui Moisant.

Lama pe care Moisant o lăsase să cadă se rostogoli la marginea patului înalt. Lisette dădu aşternutul la o parte, alunecând apoi de pe saltea şi ghemuindu-se pentru a lua arma. Prinzând-o în mână, se ridică încet. Ameţeala provocată de nelinişte o făcu să se

legene puţin, în timp ce stomacul i se strânse, dându-i o oribilă senzaţie de vulnerabilitate, ca şi cum loviturile sabiei socrului ei ar fi fost îndreptate atât spre ea, cât şi spre maestrul de arme irlandez.

Se aşternu liniştea. Toţi rămaseră nemişcaţi, privindu-se cu o

neîncredere precaută. Secundele treceau una după alta.

Doamna Herriot fu aceea care întrerupse acel moment neplăcut:

— Slavă Cerului, exclamă ea. Se uită apoi repede în direcţia uşii, acolo unde îşi făcuse apariţia majordomul. Domnul Moisant trebuie să

ne părăsească, Solon. Condu-l, dacă eşti drăguţ.

— Da, *madame*. Servitorul se retrase din pragul uşii, rămânând drept şi atent, cu mâna pe clanţă.

Socrul lui Lisette se îndepărtă de Caid, îndreptându-şi haina cu o smucitură. Singurul semn al umilirii sale era acel licăr

din ochii lui întunecaţi.

— Plec cu plăcere, din moment ce e evident mult prea târziu pentru a o salva pe soţia fiului meu decedat din nebunia care a cuprins-o. Sper doar că ea nu va ajunge să regrete decizia pe care a luat-o astăzi. Şi sper că ea a reflectat foarte bine la motivele pentru care ucigaşul soţului ei i-a

devenit protector. Se întoarse apoi cu faţa la Lisette. Până atunci, *madame,* nu vei fi surprinsă dacă îţi voi spune că din acest moment întrerupem orice tip de relaţii. Îmi doresc doar să pot recupera cu uşurinţă numele familiei mele înainte ca acesta să fie definitiv dezonorat.

Dădu din cap către Maurelle, ieşi apoi cu paşi mari din dormitor, ca şi cum Caid nici nu ar fi existat. Solon îl urmă cu un pas măsurat. Paşii lor putură fi auziţi retrăgându-se, estompându-se în timp ce se îndepărtau de raza lor auditivă.

— *Mon cher,* zise doamna Herriot, uşor

îngrijorată. Se duse lângă Caid şi îl luă de braţ. Eşti bine? Nu te-a atins?

— N-am nici măcar o zgârietură, răspunse el, cu un surâs sardonic.

— Ce naiba, să te atace în felul acesta. Nu am mai fost în viaţa mea aşa de speriată.

Lisette văzu cum Caid se uită pe furiş la ea, cu

toate că stătea de vorbă cu femeia mai în vârstă.

— Poate că îţi dai seama cât e de important ca oaspetele tău să stea cât mai departe de el. Eliberându-şi braţul, el se duse spre Lisette, care rămăsese în picioare. Şi tu? Te simţi bine?

— Perfect, zise ea, deşi cuvântul se auzi cu mai

puţină siguranţă decât şi-ar fi dorit ea, iar sabia-baston, pe care încă o avea în mână, tremura straniu.

Caid se aplecă şi prinse arma în pumnul lui puternic.

— Te sfătuiesc să te întorci în pat şi să mănânci ceva. Ştii că e trecut de prânz şi că ai dormit la vremea micului dejun.

Ea nu ştia, nici nu îi era atât de foame, dar nu prea avea chef să-l contrazică. Întorcându-se, ea urcă pe treapta patului, şi se aşează iarăşi între perne.

— O să am grijă să ţi se aducă imediat puţină supă şi nişte pâine, zise Maurelle peste umăr, în vreme ce ieşea din

încăpere.

Lisette murmură o apreciere pentru retragerea femeii. Privi un moment în jos, spre mâinile ei, apoi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească.

— Nu, zise Caid. Dacă ai de gând să-mi mulţumeşti din nou sau chiar să-ţi ceri scuze, te rog să nu o faci.

— Puteai fi ucis. Gâtul îi era atât de contractat încât vorbele ei fură o şoaptă.

— Exista doar o mică posibilitate, fiind vorba de jucăria asta. El aruncă sabia-baston pe măsuţa de lângă pat.

— Nu mi-am imaginat niciodată că lucrurile se vor petrece în felul acesta.

Îmi dau seama acum ca a fost o greşeală încercarea mea de a te implica. Crede-mă ca nu am avut nicio intenție să aprind şi mai tare ura dintre tine şi tatăl lui Eugene.

— Ce mai contează încă puţin, având în vedere gradul la care o percepe el deja? Dar nu încerci să renunţi la cererea ta, nu-i

aşa?

— Cred că ar fi nevoie. Nu era în stare să-l privească, aşa că începu să mototolească aşternutul între degete.

— Nu de dragul meu. Numai dacă, desigur, ţi-e teamă de mine din pricina celor văzute acum câteva momente.

Ea îl privi mirată.

— Cum mi-ar putea fi teamă când totul s-a petrecut pentru a mă apăra pe mine?

— Sau înfricoşată de acuzaţiile lui Moisant?

— Că ai putea avea un motiv înfricoşător pentru a veni în apărarea mea? Pură răutate, cred.

— Fără îndoială, cu toate că îmi place să te aud

spunând lucrul acesta. Se aplecă şi-şi întinse palma caldă peste degetele ei, oprind nervoasa lor îndeletnicire. Fii liniştită acum, dacă poţi.

— Da. Cuvântul fu o şoaptă abia auzită. În momentul când o atinse, pulsul i se zbătu, precum o căprioară speriată, sărind apoi de-a lungul venelor,

atât de puternic, încât i se făcu puţin rău.

— Azi mă voi ocupa să-ţi găsesc o locuinţă potrivită. El îi apăsă scurt degetele, apoi le dădu drumul şi se îndepărtă. După câteva secunde, uşa se închise în urma lui.

Lisette rămase întinsă şi nemişcată, respirând greu. El avea să se

întoarcă. Vor discuta. Tocmai fusese de acord cu cererea ei, cu toate că nu o rostise explicit. Avea să fie într-adevăr protectorul ei, cineva pe care să poată conta şi care să-i fie aproape la nevoie, cineva care să evite constrângerea exercitată de tatăl lui Eugene. În urmă cu câteva clipe, recunoaşterea acelui

angajament ar fi făcut-o fericită, ba chiar ar fi extaziat-o.

În urmă cu câteva momente, îl văzuse înfruntând moartea şi apărându-i cauza fără să i se mişte un fir de păr. Ea nu cunoscuse forţa personalităţii lui, nu avusese habar de armura grea care-l acoperea sau de

puterea şi abilităţile pe care le poseda. Ea nici nu visase măcar cum putea el să surâdă, în timp ce ascundea secrete în acele profunzimi strălucitoare şi albastre ale ochilor săi, cu scăpărările lor verzui, ca un apus de soare deasupra unei ape adânci.

Ea nu ştiuse că se poate cutremura la simpla

lui atingere sau că se va simţi marcată, precum spusese necuratul că-şi va însemna victimele.

Era foarte posibil ca ea să fi făcut o greşeală atunci când îşi alesese protectorii. Trebuia să-l roage pe *le bon Dieu*[11] ca acest lucru să nu se dovedească a fi fatal.

3

Nu era ziua lui Caid de predare a lecţiilor de scrimă.

De obicei, maeştrii de arme îşi deschideau saloanele în zile alternative. Asta le permitea clienţilor să urmărească tehnica mai multor maeştri ai spadei şi

să primească lecţii din partea mai multora, dacă asta preferau. Asta le permitea, de asemenea, şi recuperarea după orele de exerciţii epuizante de pe ringul de practicare a scrimei.

Ivindu-se de sub arcadă, acolo unde scara urca către atelierul lui de la etajul doi, el se opri.

Passage de la Bourse era liniştit la această oră, din moment ce Vieux Carre păstra obiceiul siestei, de pe vremea când Louisiana se conforma regulilor din Madrid şi din Havana. Un funcţionar sau doi îl depăşiră în grabă, ducând acte de la câteva instituţii de pe Canal Street către birourile guvernului de la

Cabildo. Foloseau acest pasaj pietonal, potrivit activităţilor masculine, deoarece era mai rapid, cu toate că trebuiau să facă un ocol în zona unde se aflau ruinele hotelului Saint Louis. Dar el le permitea s-o ia repede la picior fără a fi nevoiţi să ocolească trenele bogate ale doamnelor sau să se

strecoare printre ele şi să se încline. Puţine femei îşi arătau chipul în această zonă, unde îi puteau zări pe domnii cu cămăşi cu mânecă lungă exersând în atelierele cu uşile larg deschise pentru a avea aer şi pentru a fi subiectul chemărilor mieroase şi al comentariilor sincere ale tinerilor care leneveau la

balcoanele deschise. Aceştia erau vânzători care comercializau diferite lucruri, cuprinzând şi mărfuri mult mai personale, pe timpul nopţii.

Caid se opri pe pavaj, gândindu-se unde să ia masa de prânz. Putea să ia masa la una dintre cele şase cafenele din zonă. Putea, de asemenea, să

intre în barul cel nou deschis de Alvarez, după ce localul lui arsese odată cu hotelul Saint Louis. La preţul unei beri Creole, putea să aleagă câteva felii de carne prăjită de vită şi o baghetă pentru gustări care se serveau gratis la bar. Pe lângă opţiunea asta, putea să se repeadă către restaurantul de la City

Exchange pentru niște stridii fripte și niște pește roșu. Sau, dacă voia să se avânte și mai departe și să cheltuiască mai mult, putea să meargă la hotelul St. Charles și să comande o parte din copiosul lor meniu, care cuprindea două duzini de aperitive și de două ori mai multe supe și salate servite sub

candelabre de cristal imense, despre care se spunea că erau cele mai mari din America.

Problema lui fu soluţionată de apariţia unei vânzătoare de gumbo[12], o femeie corpolentă cu pielea de culoarea scorţişoarei, având un turban alb care arăta a fi nou, legat cu colţurile în sus, precum

nişte urechi de pisică, şi un volum confortabil, ca un avertisment la adresa calităţii hainelor ei. Vasul ei plin cu amestecul acela pentru iarnă, făcut celebru de bucătarul lui Alvarez, de obicei preparat pe bază de cârnăciori şi pui, mirosea minunat, iar el intră din nou în atelier, căutând un castron.

Problema cea mai urgentă fiind rezolvată, Caid îşi îndreptă gândurile spre înţelegerea pe care o făcuse cu doamna Lisette Moisant. Ce întunecare a creierului îl determinase să o încheie, nu ar fi putut preciza cu exactitate, doar nu cumva faptul că avea de-a face cu doi ochi cenuşii şi blânzi şi cu un

curaj disperat. Oricum, făcuse o înţelegere, iar acum trebuia să o îndeplinească.

Prima cerere era aceea de a-i asigura o locuinţă. Putea să rezolve cu uşurinţă această sarcină pentru sine şi pentru modestele sale nevoi, dar ştia că nu va fi la fel de simplu pentru o văduvă

bogată şi tânără. Avea nevoie de un sfat şi ştia unde urma să-l găsească. Se îndreptă către atelierul situat puţin mai departe de al său.

Fu strigat de proprietarul atelierului, Rio – sau mai corect de Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, care fusese recent înălţat la

rangul de Conte de Lerida – în secunda în care păşea în salonul de la etaj. Alături de el se afla tânărul La Roche, numit cu unul dintre acele *petit noms*[13], iubite de creoli, şi conferit italianului care proveneau de la o poziţie de luptă asemănătoare unei pietre. Numele său era în realitate Nicholas Pasquale sau altul

cu totul diferit, din moment ce majoritatea maeştrilor de scrimă preferau numele de luptă, iar codul saloanelor de scrimă nu încuraja cercetările asupra unor astfel de detalii. Amândoi bărbaţii păreau a fi relaxaţi, lenevind pe scaunele lor, dar asta era doar o aparenţă. Puţine lucruri

care se petreceau în salon sau dincolo de uşile lui le puteau scăpa. Era o vigilenţă pe care Caid o înţelegea foarte bine, din moment ce şi el proceda la fel.

Era ziua în care Rio ţinea deschis salonul său, dar lenea era pricinuită de faptul că cinase la ora trei. Dând din mână, el arătă un

scaun de la masa la care se aflau cei doi, apoi îi turnă un pahar din sticla de Bordeaux care se afla între ei doi, lângă ceea ce părea a fi un nou caz de încrucişare a spadei.

— Deci cu ce ai fost ocupat, *mon ami?* întrebă La Roche, aşezându-se într-o rână şi sprijinindu-şi un picior încălţat în cizmă

de stinghia scaunului aflat lângă el. Am trecut pe la tine noaptea trecută şi din nou în zorii zilei, dar nu erai acasă.

— Primeşte scuzele mele, răspunse Caid, cu o privire precaută. Sper că nu era nimic important. Poate doar o altă ieşire de-a ta la The Twin Oaks după una dintre întâlnirile

tale supreme sau cam aşa ceva?

— Cam aşa ceva, fu de acord italianul, ridicând din umeri.

— Atunci e în ordine. Caid nu încetase niciodată să fie uimit de abilitatea lui La Roche de a-şi petrece o noapte întreagă, dedicată întâlnirilor clandestine, despre care scotea rar câte

o vorbă, ca apoi să apară odihnit şi pregătit pentru lecţiile de scrimă a doua zi de dimineaţă. Cu părul şi ochii de culoare închisă, deosebit de tandru cu doamnele, cuceririle sale deveniseră legendare, cu toate că era de puţină vreme în oraş.

— Prin urmare, unde ai fost?

— Cu treabă.

— Ah, zise La Roche înţelept.

— Te întâlneşti cu o lady? întreabă Rio din locul unde lenevea, alături de italian. Credeam că nu ai vreme pentru contingentul de fuste.

— A fost ceva inevitabil, răspunse Caid, în ciuda faptului că îşi

simţi ceafa înfierbântându-i-se. Şi nu am spus că nu am timp, ci că am lucruri mult mai bune de făcut decât să dau târcoale casei unei femei. Numai pentru simplul fapt că tu vei fi prins în cătuşe de către fermecătoarea Celina, asta nu înseamnă că noi, ceilalţi, o pornim în aceeaşi direcţie. Rio era logodit cu

Celina Amalie Vallier, formând o pereche de îndrăgostiţi cât se poate de potrivită, mireasa fiind o moştenitoare aparte.

— Cine a vorbit despre căsătorie?

Nota de amuzament care licărea în ochii lui Rio îi comunică lui Caid că spusese, probabil, prea multe. Venise vremea să

schimbe subiectul înainte de a deveni cu adevărat indiscret.

— Nimeni în afară de tine. Cum avansează pregătirile de nuntă?

— Destul de bine, din câte îmi dau eu seama, răspunse Rio cu o bonomie nepăsătoare. Ieri am trimis *le corbeille de noce*[14] după cele mai obositoare

două săptămâni dedicate cumpărăturilor.

Responsabilitatea mea a luat sfârşit şi nu mai am altceva de făcut decât să-mi fac apariţia la catedrală.

— Domnişoara Vallier a fost încântată?

Surâsul lumină chipul lui Rio şi făcu ca în ochii lui gri să apară o sclipire de argint.

— Se pare că a apreciat efortul.

Caid avea o oarecare idee despre forma pe care o luase probabil aprecierea cu pricina, dar bunele maniere şi o sănătoasă consideraţie faţă de propria sa piele îl făcură să nu confirme lucrul acesta. Fără îndoială, fusese vorba de un dar extravagant, dată

fiind preocuparea lui Rio din ultima vreme. Acel *corbeille de noce* era un coş de cununie tradiţional, prezentat ca dar al mirelui pentru mireasă, aşa i se spusese lui Caid, o extravaganţă suflată în aur, plină cu cele mai frumoase şi scumpe dovezi de iubire, şaluri din caşmir atât de fin, încât puteau fi trase

printr-o verighetă, *parures*[15]: bijuterii, evantaie delicate şi pictate, piepteni sculptaţi, mănuşi incrustate cu pietre preţioase şi multe alte podoabe. A-l umple şi a-l prezenta cântărea întotdeauna enorm în mintea mirelui.

— Ziua cea mare va sosi în scurt timp, zise el.

V-aţi făcut toate pregătirile pentru călătoria în Spania?

Rio clătină din cap.

— Celina preferă să rămână în oraş până se va încheia *la saison des visites*[16] şi vom scăpa şi de căldura verii.

— Cum rămâne cu ceea ce preferi tu? Bănuiesc că eşti nerăbdător să-ţi vezi vechea locuinţă.

— Au trecut atâţia ani, aşa încât câteva săptămâni în plus nu mai contează, răspunse Rio cu o mare uşurinţă.

Adevărul era, se gândi Caid, că Rio era vrăjit de franţuzoaica sa creolă care urma să-i fie mireasă şi avea să facă tot posibilul pentru a-i fi pe plac. Ăsta ar putea fi un gest făcut

din simpatie, numai că şi Celina sa era la fel de îndrăgostită. Existaseră momente când Caid fusese invidios pe Rio, dar avusese grijă să nu se dea de gol.

— Deci, vei fi aici pentru turneul de scrimă?

La Roche fu acela care răspunse înainte ca Rio să o poată face:

— Ce rost are să-şi încrucişeze spada cu alţi maeştri când el nu va mai fi un *maître d'armes* odată ce va părăsi oraşul? În afară de asta, în compania frumoasei Celina va avea întreaga zi ocupată.

— Ambele motive sunt adevărate, fu de acord Rio cu un umor fin. Îl las pe unul dintre voi să încaseze

premiul.

— Vrea să spună, desigur, că, altfel, noi nu am avea nicio şansă, îi sublinie Caid lui La Roche, zâmbind larg.

— Şi pentru o atare consideraţie noi îi mulţumim cu cea mai mare sinceritate.

Maestrul spadasin italian ridică paharul în

direcţia lui.

Caid trebuia să admită că treburile urmau să fie considerabil îmbunătăţite odată ce Rio ieşea din întrecere. Spaniolul era un adversar formidabil, care se antrenase la Paris, la fel ca şi el, deşi drumurile lor, cât de poate de ciudat, nu se intersectaseră niciodată. La Roche, care era un

expert al stilului italian, era la fel de redutabil. Rivalitatea dintre ei era una amicală, un lucru care, oricum, nu putea fi afirmat în privinţa tuturor maeştrilor din Passage. Acel turneu care urma să aibă loc putea să însemne şi o subţiere a rangurilor. Acesta nici nu debutase, şi spiritele erau la fel de

umflate ca şi Mississippi în clipa când se revărsa, mai ales printre acei maeştri care fuseseră excluşi din competiţie pentru că nu deţineau un certificat din partea unei academii autorizate. Caid şi-l câştigase la Paris, desigur. Ceea ce însemna că lupta mai degrabă în stilul franţuzesc decât în cel

italian. Era interesant să descoperi care dintre cele două stiluri avea cel mai mare succes.

Scopul turneului nu era, desigur, acela de a răspunde la această întrebare; se organiza, pur şi simplu, pentru glorie. Ei bine, şi pentru a mări interesul pentru arta scrimei şi pentru a prezenta

tehnicile diverşilor maeştri, astfel ca noii clienţi să aleagă dintre aceştia.

— Ce e asta? întrebă Caid, arătând cutia spadei aflată pe masă. Să nu-mi spuneţi că vreunul dintre voi şi-a pus sufletul chezăşie pentru campionul lamei?

— În niciun caz. La Roche puse jos paharul,

desfăcând apoi încuietoarea cutiei unde se afla spada. Ce părere ai?

Întinsă pe catifeaua cutiei se afla o pereche de săbii sau de spade cu ambele tăişuri ascuţite, fălindu-se cu manopera cea fără greş de la Coulaux et Cie[17] din Paris. Lustruite pentru a luci precum oglinda, gravate cu

litere cursive, prevăzute cu mânere şi apărătoare pentru mâini, erau nişte miracole ale artei meşterilor de săbii. Caid o scoase pe una dintre ele, privind de-a lungul lamei, împărţită în două pentru a crea echilibru.

— Frumoasă, zise el simplu, făcând eforturi pentru ca invidia să nu i se

citească în glas. Aveţi norocul diavolului.

La Roche ridică dintr-un umăr.

— O ocazie. Să sperăm că se va extinde şi în cazul loteriei.

— Încă vă mai risipiţi banii pe bilete?

— Tu ce ai face? Eu sunt omul aşteptărilor măreţe.

— Până la finalul finalului. Era un obicei care nu dăuna, reflectă Caid, dar nu unul pe care el să fie înclinat să-l practice cu ajutorul dolarilor săi pe care-i câştiga cu greu. Sau poate că îi lipsea, pur şi simplu, genul acela de optimism.

— M-am gândit să mă alătur Legiunii din

Louisiana, în aşteptarea începerii turneului, continuă La Roche, luând din cutie cealaltă sabie şi învârtind-o în mâna sa.

— În miliţie? *Mon Dieu,* de ce ai face una ca asta? întrebarea plină de amuzament veni din partea lui Rio.

— Din mai multe motive, răspunse italianul.

În primul rând, este acea fatală simpatie a mea, în orice luptă, pentru subordonaţi, din moment ce se pare că înrolările în Legiune au crescut, astfel încât aceasta să fie pregătită pentru intervenţia în litigiul apărut între Texas şi Mexic.

— Nu e rea chestia, comentă Caid.

La Roche îşi înclină capul.

— Deci, se anticipează un război, iar eu am descoperit zilele astea că am o cantitate mare de energie.

— Şi, în ultimul rând, cum febra războiului creşte, ofiţerii de miliţie vor căuta instructori experimentaţi în mânuirea

spadei pentru a-şi păstra pielea neîmpunsă, corect? întrebă Caid.

— Se vor forma şi alte regimente, şi vor fi înscrişi şi mai mulţi oameni odată cu trecerea timpului, zise La Roche în semn de aprobare. Domnii care sunt potenţialii noştri clienţi vor deveni, într-un fel sau altul, ofiţeri, având spada

drept echipament firesc, pentru a se potrivi uniformei.

— Dacă faci parte din tagma lor, poate vei fi tu însuţi ofiţer…

— Apoi voi fi capabil să le demonstrez tuturor motivul excelent pentru care ar trebui să-mi viziteze salonul.

— Ţi-ai demonstrat

punctul de vedere. Caid îşi trecu uşor degetul mare de-a lungul sabiei pe care o ţinea, examinând-o.

— Uniforma îi conferă unui bărbat un oarecare beneficiu financiar, ca să nu mai vorbesc de efectul pe care-l are asupra doamnelor.

Caid scoase un sunet neprietenos.

— De parcă ai avea nevoie de acest ajutor. Întorcându-se către Rio, îl întrebă: Ce spui, *mon ami?* Înclini în favoarea armatei?

— Nu prea. Rio se lăsă pe spate în scaun. S-ar putea să stau în Spania câteva luni, poate chiar un an de zile, ori mai mult. Această mică neînţelegere cu Mexicul ar fi posibil să

se termine până la întoarcerea mea.

— Îmi imaginez că atunci nu-ţi vei redeschide atelierul, aşa că nu va fi nevoie să atragi clienţi.

Cu toate că sugestia venea din partea lui La Roche, Caid era mai mult decât curios să audă răspunsul.

Rio le oferi un surâs

leneş.

— Voi doi simţiţi că eu ar trebui să-l închid? O, da. Şi să le recomand clienţilor serviciile voastre?

— Păi, de ce să nu ne gândim la asta? zise Caid, făcând ochii mari, prefăcându-se uimit. La urma urmei, nu prea vei duce lipsă de bani, odată ce te căsătoreşti cu Celina.

Mă refer la faptul că tatăl ei este la fel de bogat precum Valcour Aime. Şi mai e şi acea vastă proprietate spaniolă pe care o deţii.

— E drept, recunosc, oftă Rio. Dar îmi va lipsi ciocnirea lamelor, efortul şi, în special, compania prietenilor.

Acea urmă de

sentimentalism latin îl stânjeni puţin pe Caid, cu toate că ştia ce voise Rio să spună. Dincolo de rivalitatea evidentă, uneori amicală, alteori ucigaşă, exista un ciudat sentiment fratern între maeştrii scrimei. Ei formau o clasă în sine, superioară ca putere şi voinţă, temută de mulţi, lăudată de

majoritate, imitată în toate privinţele, şi cu toate astea cvasi-respectabilă.

Asociindu-se instructori, modele de prim rang şi gladiatori, care, folosiţi pe câmpurile de onoare, atrăgeau o mulţime de curioşi, ei formau propria lor comunitate în cadrul unei mult mai mari, celei a francezilor creoli din New

Orleans, al cărei centru se afla în cele câteva clădiri din Passage de la Bourse. Ei îşi stabileau propriile reguli şi se apărau unii pe alţii, cu toate că pe podium căutau întotdeauna atât prietenul, cât şi duşmanul. Se pretindea ca fiecare bărbat să-şi ducă la capăt propriile bătălii, cu toate că, insultând pe unul, îi

insultai pe toţi, iar o jignire cerea o amendare imediată. Ei erau unici, o rasă aparte şi le plăcea asta, în cea mai mare parte.

Vorbiră despre alte lucruri: înjunghierea mortală a unui cetăţean de vază şi frecvenţa de-a dreptul îngrijorătoare a unor astfel de incidente, o explozie la bordul unui

vapor cu aburi care făcuse treizeci şi patru de victime, alegerile prezidenţiale care se împărţeau între partidul Whig şi democraţii lui Jackson şi despre sloganul Whig care se putea auzi peste tot: „Şi Tipecanoe, şi Tyler”. În final, într-o pauză, Caid adresă întrebarea care îi umblase mereu prin minte de când

o părăsise pe Lisette Moisant.

— Mă uimeşti prietene, zise Rio, ridicând din sprânceană. Nu aveam habar că ai timpul sau înclinaţia de a aşeza la casa ei o *cherie amie*[18].

— Nici eu, zise el concis. Doamna e cât se poate de respectabilă. Trebuie să-i caut o

locuinţă, cu o adresă decentă şi sigură.

— Dar cum a ajuns să fie responsabilitatea ta? Nu are rude de sex masculin care să se ocupe de această sarcină?

— Niciuna care să se sinchisească s-o ajute.

— Dar tu, da? Haide, cine e Preacinstita? Şi cum intenţionezi să o cazezi

fără a o dezonora din pricina asocierii cu tine?

Buzele lui Caid se transformară într-o linie dură. Trebuia să-şi fi dat seama că va fi obligat să depene întreaga poveste. Mergea pe un teren alunecos, cu toate că nu se temea că prietenii îi vor răstălmăci motivele avute sau că vor duce vorba

despre istoria asta. Nu, pur şi simplu, era vorba despre faptul că exista ceva intim în felul în care făcuse cunoştinţă cu văduva Moisant, ceva ce nu dorea să împărtăşească şi altcuiva.

Nu ar fi trebuit să existe un asemenea aspect. Iar el a ştiut foarte bine în secunda în care trase adânc

aer în piept şi se lansă în povestirea întâlnirii lor.

— Ce întortocheală, zise La Roche, după ce el termină de povestit. Nu există nicio altă posibilitate pentru această doamnă?

— Ea insistă că nu.

— Iar tu te-ai angajat să o ajuţi. Mă întreb cum a reuşit să te determine să faci una ca asta.

— Mi-a cerut-o, i-o întoarse Caid, înfruntând cu onestitate privirea mijită a italianului. Nu-l putea învinovăţi totuşi pe italian pentru suspiciunea lui. Ar fi fost ceva firesc pentru Lisette să facă uz de arta feminină pentru a obţine ajutorul lui. De ce n-o făcuse? Pentru că era mult prea naivă ca să-şi dea

seama de puterea frumuseţii ei şi de atracţia pe care o stârnea sau doar pentru că era mult prea sinceră, prea onorabilă ca să se folosească de un asemenea şantaj?

Exista desigur şi o altă posibilitate. Putea să-l considere inferior ei.

— Te simţi responsabil, nu-i aşa? Or

ea a făcut apel la instinctele tale de gentleman şi la inima-ţi tandră?

— Ca şi cum eu aş poseda aşa ceva, zise Caid, aruncând o privire tăioasă.

— Eu cred că posezi, prietene, zise La Roche. Poate mai mult decât oricare dintre noi.

Mult prea personala apreciere a italianului părea

un lucru la care nu trebuie să răspunzi.

— Trebuie să-ţi îndeplineşti îndatorirea, dacă ai un motiv. Eu sunt cauza necazurilor ei, aşa se pare, din moment ce i-am ucis soţul. Cel mai mic lucru pe care-l pot face e acela de-a o scăpa din ghearele lui Moisant – cu toate că ultimul lucru pe

care mi-l doresc e să-mi asum responsabilitatea unei femei încăpăţânate.

— Ah. Încep să înţeleg.

— Mă îndoiesc. Caid se încruntă. Moisant e… Pur şi simplu, nu-mi place felul cum o priveşte.

— Eu nu prea cunosc oraşul, zise Rio, intervenind în discuţia lor.

Cu toate astea, ca în mai toate oraşele construite după modelul european, cu cât o adresă e mai aproape de catedrală, cu atât pare a fi mai respectabilă.

— Adevărat, replică Caid, mai mult decât dornic de a schimba subiectul.

La Roche clătină cu încăpăţânare din cap.

— Dacă tu te ocupi de aranjamentele pentru locuinţă, chiar dacă ea va fi pe numele doamnei, tot va afla cineva despre chestia asta. Se vor întreba imediat care e interesul tău.

— Atunci cum trebuie procedat?

— Doamna Herriot trebuie scoasă din povestea asta, cugetă Rio, frecându-

şi nasul cu degetul. Nu poţi s-o implici mai mult, desigur. Moisant poate trece cu vederea faptul că a găzduit-o o seară pe nora sa, dar nu prea cred că o va ierta dacă o va găzdui şi mai departe pe tânără.

— Maurelle îi deranjează deja pe prea mulţi cu pretenţiile ei artistice, fără să-şi mai facă

deliberat duşmani, fu de acord Caid.

— Ar putea fi angajat un avocat, propuse La Roche o clipă mai târziu, un reprezentant discret care să se ocupe de tranzacţie după ce tu vei fi ales locuinţa respectivă.

— Dar eu tot întrevăd nişte dificultăţi, zise Rio. Moisant nu poate permite

fostei sale nurori să-şi găsească o locuinţă proprie, nu poate renunţa la sursa lui de finanţare, iar eu nu-l văd făcând asta fără să dea o bătălie. Cum o să-l împiedici să dea buzna în casa ei şi s-o dea afară de acolo?

— Prin protecţia mea, îi aminti Caid încet.

— Dar cum o să te

descurci fără să fii în locuinţă, mai ales pe timpul nopţii?

— Pot sta de pază.

— Intenţionezi să dormi vizavi de uşa ei, bănuiesc? Asta poate duce cu gândul la cavalerul rătăcitor dinăuntrul tău, prietene, dar poţi stârni comentarii… şi chiar unele al naibii de stânjenitoare.

— Foarte nostim, zise Caid, fără un umor vizibil. Atunci, ce sugerezi?

— Te poţi oferi oricând să te însori cu ea.

El fu şi mai puţin amuzat.

— E puţin probabil să fie chiar aşa de disperată.

— Atunci, singura soluţie pe care o văd e să o stabileşti într-o casă care să

aibă nişte servitori de sex masculin robuşti, unde să poţi intra cu uşurinţă, la nevoie.

— Cu alte cuvinte, a lui Maurelle.

— Chiar aşa.

— Mă îndoiesc că ea va fi aşa de săritoare, încât să ia în găzduire permanentă un oaspete.

— Dacă nu cumva o

convingi tu.

— Dai de înţeles că aş avea o influenţă specială?

Rio clătină din cap.

— Doar farmec şi o uşurinţă în rostirea frazelor. Doamna Herriot poate fi determinată să-şi amintească de propriile dificultăţi din trecut, ceea ce-i poate asigura simpatia pentru musafira sa.

— Sunt convins că o are deja.

— Şi atunci?

— Nu ştiu, zise Caid, testând vârful spadei. Va trebui să mai reflectez la asta.

Tăcerea se lăsă între ei. Caid fu cel care o rupse după câteva momente:

— Ştiţi ceva, prieteni, m-am gândit.

— Ai grijă, zise La Roche cu un umor fin. Poate deveni un obicei.

Rio clătină capul către italian într-un reproş glumeţ.

— La ce anume?

— Toţi am sosit în New Orleans având acelaşi scop în minte, după câte pricep eu răzbunarea. Am obţinut-o, în diverse

moduri, dar simţim că nişte delicte similare rămân nepedepsite în jurul nostru, în principal din pricina ciudatei divizări a oraşului în trei municipalităţi, cu câţiva ani în urmă. Sunt prea puţini jandarmi şi nu prea există cooperare între departamentele poliţiei din diferitele jurisdicţii. Străzile nu mai sunt atât de sigure

după căderea întunericului, cum erau înainte de venirea americanilor, sau cel puţin aşa mi s-a spus, iar societatea e în mod considerabil mai puţin civilizată. Se pare că trebuie făcut ceva în privinţa asta. El se opri, stânjenit brusc, pentru că îşi materializase intenţia în cuvinte.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise La Roche pe un ton sec. O să-ţi foloseşti sabia ta de încredere ca să cureţi străzile de hoţi şi de ucigaşi, înspăimântându-i şi făcându-i astfel să devină nişte cetăţeni cumsecade.

Caid îl privi ameninţător.

— Ideea mea, în linii

mari, este să bag frica de Dumnezeu în cei care pradă femei şi copii – cei care-şi bat nevestele, sadicii şi violatorii care-şi aleg victimele dintre persoanele lipsite de apărare şi care nu prea au şanse să se adreseze legii. Se presupune că o reacţie dură din partea societăţii ar preveni cele mai rele

înclinaţii ale unor asemenea oameni, dar adevărul e că nu se întâmplă aşa ceva.

— Şi cum vei schimba tu asta?

— O putem face, dacă ne-o dorim.

— *Noi?* Această întrebare blândă fu adresată de Rio.

— Maeştrii spadei,

începând cu noi trei, răspunse Caid, întorcându-se spre el. Ar dura atât de puţin. O sugestie tăcută, având în spate greutatea oţelului rece, e adesea de ajuns. Dacă nu, ar urma o înfruntare, apoi o salutară lecţie de bună purtare. Câteva întâlniri de felul ăsta, şi incidentele ar scădea dramatic.

— Lucruri de felul acesta se petrec deja, cugetă La Roche. Dovadă uciderea lui Defossat, după ce a fost luat în spadă de fiul său vitreg mai mare, nu mai departe de săptămâna trecută. După cum se spune în public, s-a datorat unei chestiuni de neplată a datoriilor, dar printre servitori se vorbeşte

că domnul Murrett a avut de obiectat în legătură cu vânătăile mamei lui, care a rămas văduvă acum trei ani, dar care s-a măritat cu Defossat primăvara trecută. Această corecţie a bunelor maniere aduce un mare beneficiu pentru *code duello*[19].

— N-ar fi mare lucru să ne concentrăm în jurul

unei asemenea strădanii.

— Nu ştiu dacă aş afirma aşa ceva, obiectă La Roche.

— Atunci să trecem peste asta. Era doar o idee.

— Din pricina surorii tale, zise La Roche.

— Da, pentru Brona, dar şi pentru Maurelle Herriot, Lisette Moisant şi altele ca ele. Şi pentru că

din frica pe care o generăm trebuie să iasă şi un lucru bun.

— Îmi place, zise La Roche. Pe toţi sfinţii, îmi place cu adevărat. Se apropie cu lama pe care o avea în mână, cu scopul de a atinge mâna lui Caid. Ba chiar o aplaud, pentru că ar trebui să meargă până acolo încât să îmi ofere

experienţă pentru înrolarea mea în miliţie. Trebuie să jurăm, ţinând spadele încrucişate?

Trebuia să-şi fi dat seama că ei vor intra în joc, reflectă Caid. Simţi cum gâtul i se strânge în faţa acestei dovezi de adeziune.

— Aşa cum se cuvine.

— Pentru ce ar trebui

să jurăm? Cugetă La Roche. În fine, e destul de simplu. Cel puţin pentru mine ar fi trebuit să fie simplu. Pentru răzbunare.

— Da, de ce nu, din moment ce asta ne dorim pentru cei care au ştiut ce e cruzimea? Rio se aplecă în spatele său pentru a lua o spadă de lângă perete. Ar trebui să mai adaug: pentru

supraveghere.

Spadele încrucişate, ridicate de cei doi prieteni ai săi, care-şi rezemaseră încheieturile încordate de măsuţa mică aflată între ei, formau semnul strălucitor al literei „V”, între lamele din argint, lustruite. Păru un moment de inspiraţie.

— Atunci, pentru valoare în lumea armelor,

zise Caid, aşezându-şi spada în unghiul potrivit pentru a repeta forma cu pricina.

Preţ de o clipă, privirile lor se întâlniră şi se susţinură pe deasupra tăişului. În acea scurtă perioadă de timp, Caid simţi zgândărul fiecărui impuls cavaleresc pe care-l trăise vreodată, o nevoie

sufletească de a face ca lumea să fie un loc mult mai bun, să devină pură şi curată, păstrând în ea acea imagine ideală pe care o avusese în copilăria sa. Apoi acesta dispăru, fiind înlocuit de stânjeneala care-l făcu să privească rapid în jur pentru a vedea dacă cineva luase seama la gestul lor extravagant.

— Exact, fu de acord Rio care surprinsese impulsul lui Caid. Aşează spada deoparte. Precauţia e necesară, cred. Nu trebuie să ne avertizăm ţintele.

— Nu. Scopul nostru trebuie să fie rezultatele şi nu reputaţia. Caid puse la loc în cutie spada pe care o ţinea în mână.

— Măşti, zise La

Roche, pocnind din degete.

— Oh, nu cred că…

— Dar persoanele misterioase sunt întotdeauna atrăgătoare în cărţile destinate doamnelor.

— Pe de-o parte, e mult prea melodramatic, cu excepţia poate a zilei de Mardi Gras. Buzele lui Rio

se ţuguiară într-un surâs forţat. În orice caz, faptul că suntem trei ar trebui să fie suficient pentru a face ca fiecare gest de purificare să pară mai degrabă întâmplător decât plănuit. Cel puţin o vreme.

La Roche oftă, aşezându-şi la loc propria spadă.

— Voi doi nu aveţi în

inimă nici urmă de romantism.

— Adevărat, zise Caid. Nu e un joc, ştii asta.

— Ştiu. Sunteţi atât de sobri, amândoi. La Roche înălţă din umeri. Atunci, de unde ar trebui să începem? Eu am trecut printr-o astfel de situaţie acum două zile…

Tăcu brusc în clipa în

care în pragul uşii îşi făcu apariţia un bărbat. Înalt, de o frumuseţe care nu putea fi negată. Avea pielea în nuanţa cafelei cu lapte, ceea ce trăda faptul că era mulatru. Nou-venitul purta un anteriu de culoare gri-deschis, pantaloni de un gri mai închis, o vestă cu dungi din satin, de un gri foarte pal, combinat cu o

nuanţă de culoarea piersicii, şi o cravată precum omătul prinsă cu o camee mare. Se apropie cu paşi mari de locul unde se aflau cei trei, trase un scaun şi se aşează.

— Mă bucur să vă întâlnesc, prieteni, exclamă el, privind de la unul la altul. Ce puneţi la cale? Trebuie să-mi spuneţi

îndată, altminteri o să mor de plictiseală, vă promit. Să nu vă fie teamă că am să vă trădez, asta ar răpi toată distracţia.

Noul-venit era Bastile Croquere. Faimos în oraş pentru colecţia lui de camee, pentru perfecţiunea în vestimentaţie şi abilitatea periculoasă în mânuirea spadei, deţinea un atelier în

apropierea ruinelor hotelului St. Louis. Temperamentul lui fusese odată de legendă, după cum auzise Caid, dar învăţase să-şi canalizeze furia în arta mânuirii spadei. Salonul lui era frecventat mai mult de tineri, cu toate că, asemenea renumitului Juan Pepe Llulla, nu i se

admisese înscrierea în turneul maeştrilor de scrimă fiindcă nu deţinea certificatul corespunzător. Era păcat, deoarece niciun concurs nu putea fi concludent fără participarea sa.

Caid schimbă o privire rapidă cu Rio şi La Roche. Era tentant să-l includă pe mulatru în rândurile lor,

căci ar fi fost o achiziţie formidabilă. Totuşi, era mai bine să vadă cum va evolua parteneriatul lor înainte de a-i mai include şi pe alţii. Putea fi cooptat mai târziu, în circumstanţe deosebite.

— Vorbeam despre mirese şi despre alte domniţe, zise Rio degajat. Spune-mi, ai văzut-o în

spectacolul de ieri-seară, de la Operă pe doamna Julie Calve? Eu am considerat că vocea ei era într-o formă foarte bună, dar domnişoara Vallier m-a asigurat că mă înşel şi că diva suferea din pricina unei răceli de primăvară. Tu eşti de partea mea sau a doamnei?

— Doamna Julie Calve

e, în momentele rele, mai bună decât celelalte în momentele lor cele mai bune, zise Croqucre, cu diplomaţie. Apoi îndreptă conversaţia în direcţia curselor care urmau să înceapă pe pista Metairie, în afara oraşului, iar momentul trecu.

Era după-amiaza târziu atunci când Caid reveni la

casa din oraş a doamnei Herriot. Avea de gând să stea de vorbă cu Maurelle între patru ochi, dar Solon îl conduse direct în salonaşul din partea din spate a casei, acolo unde stăpâna casei discuta cu o croitoreasă. Caid o găsi dând ordine în privinţa scurtării rochiei lui Lisette în vreme ce musafira ei era

urcată pe un scăunaş îmbrăcat în brocart, cu croitoreasa la picioarele ei.

— Mă scuzaţi, zise el, dând să iasă. Vin altă dată.

— Nu, nu! strigă Maurelle, făcându-i semn să intre. Tu nu crezi că această rochie e şi aşa destul de sobră fără adaosul acesta? E de-ajuns că biata Lisette e obligată

să poarte doliu, fără să mai arate şi ca o călugăriţă.

După părerea lui Caid, rochia era simplă, dar avea o croială impecabilă. Accentua talia subţire a tinerei doamne pe care el o salvase, scoţând în evidenţă curbele trupului ei cu o fidelitate admirabilă. Contrastul dintre mătasea neagră şi frumuseţea

umerilor ei era evident, moliciunea fustelor insinua moliciunea de dedesubtul lor, iar nuanţele negrului scoteau în evidenţă strălucirea părului ei roşcat. Dacă Maurelle numise „adaos” acea bucăţică de dantelă care se cuibărea între sânii lui Lisette, atunci cu siguranţă, după părerea sa, aceasta

era în plus. O recunoscu fără ezitare, rugându-se ca acea pasiune toridă care se trezise brusc înăuntrul lui să nu se reflecte şi în vocea sa.

— Vezi, ce ţi-am spus? Maurelle descusu „adaosul”, aruncându-l într-o parte. Dacă vrei să afli adevărul în chestiuni de felul acesta, să consulţi

întotdeauna un bărbat.

— Nu ai fi spus asta, dacă nu ţi-aş fi dat dreptate, comentă Caid precaut, în vreme ce o privi pe Lisette care stătea pe taburet. Dar oare trebuia să fiţi în picioare, doamnă Moisant? Mă aşteptam să fiţi încă în pat, cu o tavă cu mâncare în poală.

— Mi-am revenit suficient, mulţumesc. Oricum, nu am răbdare cu metodele moderne de însănătoşire.

— Niciun leşin sau o sensibilitate specială? Trebuie să vă reamintesc acest lucru.

Ea se încruntă, privindu-l din locul unde stătea cocoţată.

— Ce vreţi să spuneţi? Vă asigur că resimt durerea şi şocul pierderii la fel de mult.

— Nici nu am sugerat vreodată altceva, răspunse el, cu toate că se mira de asprimea tonului ei. Permiteţi-mi să vă spun că e o uşurare să vă văd mai bine, în condiţiile date. El arătă către croitoreasă, o

femeie corpolentă care abia dacă-i aruncase o privire din momentul în care intrase în încăpere.

— Nu e prea istovitor, din moment ce trebuie să se mulţumească cu două sau trei rochii care i se potrivesc şi pe care eu le-am purtat în perioada de doliu, sublinie Maurelle. Câteva retuşuri pe ici, pe

colo şi toate vor arăta aşa cum trebuie. Restul nevoilor ei – noile rochii pentru vizită şi pentru seară, pentru mers pe jos şi cu trăsura – poate aştepta până ce va fi într-o formă mai bună.

— Cineva ar crede că ea nu a avut nimic de îmbrăcat.

— Nici nu a avut. Am

adresat o cerere extrem de politicoasă la casa familiei Moisant, cerând ca hainele ei să fie împachetate şi trimise aici. Cererea mi-a fost respinsă.

Era în firea lui Moisant să se arate cât mai lipsit de amabilitate în atari circumstanţe, se gândi Caid.

— Îmi cer iertare.

Trebuia să-mi închipui.

— Hainele care au rămas acolo nu umpleau nici măcar jumătate de şifonier şi nu aveau nici urmă de stil, zise Lisette, înălţându-şi bărbia. Nu le voi simţi lipsa.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă spunea adevărul sau dacă voia să salveze situaţia. Oricum ar

fi fost, Caid o admiră pentru asta.

— Aş fi vrut ca problema locuinţei să se rezolve cât mai uşor cu putinţă. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pare mai imposibil să deţii o locuinţă proprie.

— Chiar aşa? Vocea lui Lisette deveni rece precum vântul ce bătea

dinspre nord.

— Mă tem că ai fi prea expusă insultelor, ori chiar mai rău.

— M-am gândit la asta, zise ea cu superioritate. Ştiu că a oferi ajutor unei doamne în situaţia mea e o imensă responsabilitate.

— Sunt sigur că este, în cazul de faţă e nevoie de

ceva mai mult. Doamna Herriot dispune de mai mulţi servitori de sex masculin, care pot asigura paza acestei case. Sunt sigur că îţi va oferi o găzduire mai îndelungată, cel puţin până la sfârşitul sezonului.

— Caid, *mon cher*... începu Maurelle.

— Şi cum să nu poţi?

El se întoarse spre ea, cu o mână ridicată, pentru a-i atrage atenţia. Nu-ţi aduci aminte cât de greu era să trăieşti alături de un bărbat mai în vârstă care avea un temperament atât de nesuferit? Mai mult de atât, ştiu că dincolo de aparenţa ta sofisticată, există compasiune. Cu siguranţă că îţi poţi

deschide casa şi inima generoasă în faţa doamnei.

— Desigur, când mi-o ceri în maniera asta, zise Maurelle, în timp ce pe obraji îi apărură două pete de culoare. Oricum, eu nu cred…

— Aş prefera să merg pe drumul meu, zise Lisette pe un ton ferm.

— Cu toate că pare

atât periculos, cât şi lipsit de înţelepciune.

— Chiar şi aşa, răspunse Lisette. Nu pot permite ca doamna Herriot să aibă de suferit din pricina mea, aşa cum s-ar întâmpla dacă socrul meu ar considera că doamna se pune în calea dorinţelor sale. Şi n-am să-i permit acestui domn să-mi dicteze

cum trebuie să mă port, acum că am scăpat de sub acoperişul lui. Nu am să mă port ca o laşă, temându-mă să ies în public, nici n-am să stau întinsă în pat, tremurând de teamă şi aşteptând să văd dacă va utiliza forţa pentru a mă supune. Vreau să fiu propria mea stăpână şi voi fi.

— Şi pe urmă? întrebă Caid. Ce vei face după ce te vei stabili în propria casă, dar nu te va căuta nimeni, nu-ţi va trimite nimeni invitaţii şi nici nu se va sinchisi să te primească.

— Nimeni? Sau te referi la cei din lumea bună? Puţin îmi pasă de societate şi de petrecerile la care auzi aceeaşi muzică şi

vezi aceiaşi oameni. Eu una nu-mi doresc decât să am câţiva prieteni, cu aceleaşi preocupări ca şi mine şi cu care să pot discuta despre subiecte care îţi pun mintea la lucru. Şi, mai ales, care să fie mult prea inteligenţi pentru a da crezare minciunilor referitoare la persoana mea.

— Glumeşti. Nu-ţi va plăcea să stai deoparte, să nu mergi niciodată la baluri şi la seratele sezonului.

— Serios, *cher,* zise Maurelle, în semn de protest. Trebuie să prezinţi o imagine chiar aşa de sumbră?

— Eu doar punctez dificultăţile, zise el concis.

Ochii lui Lisette

căpătară o strălucire înflăcărată.

— Ceea ce face el, doamnă Herriot, este să-mi demonstreze că nu-mi voi găsi un soţ dacă nu-l caut. Insinuează că ar trebui să mă recăsătoresc – ce spuneţi de asta? – cu toate că i-am zis că nu am chef de aşa ceva.

— Chiar aşa? murmură

Maurelle.

— E, evident, cea mai bună soluţie, insistă Caid. Perspectiva libertăţii, după ce trăise o viaţă de privaţiuni în aceşti ultimi doi ani, alături de soţul şi de socrul ei, tulburase în mod evident mintea lui Lisette. Era necesar s-o apuce în altă direcţie până nu era prea târziu.

— Cea mai bună soluţie pentru cine? Maurelle se răsuci către Lisette. Chiar acum mi-am amintit de o casă de pe strada Royale care s-ar putea să-ţi fie pe plac, *ma chere*. E proprietatea domnului Freret, care acum două săptămâni a luat vaporul spre Franţa, însoţindu-şi fiica ce

urmează să-şi completeze studiile acolo. El şi soţia lui intenţionează să rămână în Paris, la rude, vreme de un an, şi doresc să-şi închirieze casa în această perioadă. Până la revenirea lor, cu siguranţă vei găsi o locuinţă permanentă.

— Excelent. Voi fi încântată să o vizitez, răspunse Lisette,

înfruntând privirea lui Caid cu un aer pe care un bărbat l-ar putea numi provocator.

— Agentul său va fi cât se poate de fericit să se întâlnească cu tine, sunt convinsă. Şi în cazul în care vei fi mulţumită, actele pot fi completate fără niciun fel de întârziere.

— Sunteţi foarte amabilă.

— Totuşi, zise Caid, privind-o pe Maurelle cu ochii mijiţi, sper să nu ajungi să regreţi această amabilitate. Ea era de partea lui Lisette, reflectă el, şi căuta să pună capăt încercării lui de a-i pune-n cârcă un musafir nepoftit.

— Şi eu cred la fel,

zise Maurelle pe un ton mieros, cu toate că nu-mi e atât de teamă. Ca protector al doamnei, trebuie să te asiguri că totul va fi bine.

Aşa şi trebuia să facă. Cu voia Domnului.

4

Lisette se uită atent prin salon în timp ce entuziasmul creştea înlăuntrul ei precum bulele unei şampanii de calitate. Spaţios şi elegant, cu două cămine identice din marmură gri aşezate faţă în faţă, pe pereţii din cele

două capete, cu nişte oglinzi mari deasupra lor şi cu două rânduri de uşi în stil franţuzesc, încadrate de draperii lungi într-o nuanţă de roz. O oglindă postată între cele două uşi reflecta un covor Aubusson în nuanţe de verde pastel, asemenea unui teren împădurit, pe care erau aşezate o canapea, un

fotoliu şi câteva scaune tapiţate şi flancate de măsuţe incrustate cu fildeş şi cu carapace de broască ţestoasă. Camera asta, casa aceasta erau ale sale pentru un an de zile de acum înainte. Bărbatul care se ocupa de afacerile domnului Freret făcuse toate aranjamentele cu banca şi îi înmânase cheile

cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă.

Scăpase. Era cu adevărat liberă, pentru prima dată în viaţa ei. Nu avea să mai fie niciodată altfel – asta îşi jură cu toată hotărârea de care era în stare. Să fie obligată să-şi plece voinţa în faţa altora, să cedeze în faţa unor ordine ilogice, să ascundă

ceea de simţea şi gândea, totul reprezentase un soi de deces. Acum, după o strădanie lungă, era pe propriile ei picioare. De astăzi, avea să trăiască fără să se teamă. Întinzând braţele, se învârti uşor. Euforia asta probabil că era asemănătoare beţiei. S-ar putea obişnui cu senzaţia asta.

Se opri brusc. Fustele se mai rotiră în jurul gleznelor ei, înainte de a cădea la locul lor. Poate că nu ar fi trebuit să ignore sfatul lui Caid O'Neill. Obiecţiile sale fuseseră valabile. Nu era chiar atât de imbecilă, încât să nu recunoască un lucru ca acesta. Având în vedere că îşi asumase

responsabilitatea de a o proteja, el încerca pur şi simplu să facă însărcinarea aceasta cât mai sigură cu putinţă. Nu-l învinovăţea pentru asta, dar se săturase să i se spună ce avea şi ce nu avea voie să facă. Indiferent de preţul plătit, avea să fie propria ei stăpână.

Oh, dar ce expresie

avusese el atunci când ea îi comunicase că nu avea nevoie de înalta societate, preferând conversaţiile inteligente. Pe trăsăturile frumoase ale chipului său se succedaseră în grabă, atât uimirea, cât şi dezaprobarea. Oare existase acolo şi o mică dovadă că fusese intrigat? Ea nu putea spune. Dar

cum îndrăznea el să nu fie de acord cu ceva rostit de ea? Doar nu devenise stăpânul ei odată cu rugămintea pe care i-o adresase.

Sunetul unei trăsuri care tocmai se oprea în faţa casei îi atrase atenţia. Se grăbi către una dintre uşile franţuzeşti ce dădeau spre terasa dinspre stradă şi

o deschise larg. Păşind pe podeaua acoperită cu canava, ea privi peste balustrada din fier forjat.

O trăsură de piaţă se oprise chiar în faţa casei. Din ea tocmai cobora o doamnă cu o siluetă colţuroasă, înaltă, îmbrăcată într-o haină de oaie merinos, maro, cu dungi gri-deschis, purtând

pe cap o pălărie ieftină din pai care-i acoperea părul. Mişcările ei erau vioaie, în timp ce se întoarse, dându-i indicaţii vizitiului. Acesta îi coborî bagajul.

— Agatha! Ai venit deja! strigă Lisette de la balcon. Nu-mi vine să cred. Aşteaptă-mă acolo! Cobor să plătesc cursa.

— Prostii, draga

mea… începu doamna.

Lisette nu rămase pe loc să o asculte.

Răsucindu-se pe călcâie, alergă din nou în salonaşul de la etajul doi, apoi de-a lungul galeriei care era suspendată deasupra curţii interioare. Scara se afla la capătul cel mai îndepărtat, învecinându-se cu peretele

casei de alături. Ea o coborî în grabă, sărind aproape trei trepte o dată, în vreme ce fustele fluturau în jurul ei. O întâmpină răceala de la intrarea destinată trăsurilor.

Era un soi de boltă lungă, din cărămidă, pe care se sprijinea primul etaj al clădirii. Deschise poarta destinată celor care

mergeau pe jos, montată într-o barieră masivă din fier forjat, şi păşi în stradă.

Trăsura plecase deja. Agatha Stilton stătea în picioare lângă bagaje – o valiză zgâriată pentru mantouri, o geantă de voiaj plină ochi şi un rucsac croşetat din lână destul de încăpător. Un surâs strengăresc îi lumina chipul

îngust.

— Ei bine, draga mea?

— Oh, Aggie, o strigă Lizzie pe numele de alint pe care îl folosea în copilărie, alergând spre ea şi cuprinzându-i trupul cu braţele. Mi-a fost atât de dor de tine.

— Şi mie de tine, zise femeia mai în vârstă, cu obrajii îmbujoraţi, cu

lacrimi în ochii, îmbrăţişând-o la rândul său. Ce mult timp a trecut de când am fost ultima dată împreună.

— Prea mult, zise Lisette. Se scurseseră într-adevăr câteva luni, ori poate mai mult. Agatha, originară din Boston, fusese guvernanta lui Lisette, începând de la

vârsta de cinci ani şi până în momentul căsătoriei ei. Având opinii ferme în privinţa drepturilor şi capacităţilor unei femei, ea o educase pe Lisette într-o manieră potrivită mai curând unui tânăr domn decât unei femei care inevitabil trebuia să se căsătorească. Ajunseseră să fie mai degrabă prietene

decât profesoară şi elevă. Lisette nu-i ascundea absolut nimic dragei sale Aggie.

Guvernanta se opusese logodnei aranjate de mama lui Lisette, în primul rând, fiindcă ea considera că, la optsprezece ani, era mult prea tânără pentru o asemenea responsabilitate, dar şi pentru că presimţise

că tânărul mire nu avea ardoarea cuvenită unui soţ. Cu toate că era o femeie practică, din predilecţia sa pentru poeţii romantici rezultase o concepţie idealistă despre viaţă, astfel încât ea deplângea obiceiul francezilor creoli de a contracta căsătorii bazate pe aranjamente.

După căsătoria lui

Lisette, Agatha se angajase la o familie din St. Francisville. Stătuse acolo mai bine de un an. La revenirea sa în oraş, Lisette dorise să o invite în casa familiei Moisant, dar tatăl lui Eugene îi interzisese acest lucru. Îi displăcea femeia din pricina stilului independent pe care-l inoculase şi elevei ei, şi nu

avea de gând să-i permită acesteia să devină aliata lui Lisette. Dacă voia să o viziteze pe Agatha, trebuia să o facă pe furiş, neînsoţită. Fusese un lucru dificil înainte de moartea lui Eugene şi imposibil după aceea.

— Intră repede, o îndemnă Lisette. Îmi cer scuze, dar nu are cine să te

ajute în privinţa bagajului, din moment ce am intrat în posesia casei chiar acum câteva clipe. Uite, dă-mi mie valiza pentru mantouri şi ia tu celelalte bagaje. Te voi instala în camera ta cât mai curând posibil.

La scurt timp după aceea, erau aşezate la una dintre măsuţele aflate în salon. Lisette dăduse o

fugă pentru a cumpăra prăjituri cu orez – „calas” – şi cafea de la unul dintre vânzătorii care-şi ofereau mărfurile aproape la fiecare colţ de stradă. Băutura fierbinte fusese turnată într-un vas de Sevres pe care-l descoperise într-un dulap, iar prăjiturile fuseseră aranjate pe un platou din

acelaşi porţelan. Faptul că reuşise să ofere o gustare era o mare uşurare, din moment ce nu era nimic mai ruşinos decât un dulap gol în momentul sosirii unui musafir.

Ar fi preferat ceaiul în locul cafelei. Obiceiul fusese adus de Agatha din regiunea de nord-est, iar Lisette îl adoptase din

emulaţie. Existase o perioadă în care guvernanta fusese un model pentru ea în toate privinţele, de la ţinuta corpului până la haine şi maniera de a mânca. Nu era, poate, un lucru surprinzător, dat fiind faptul că ea fusese, în multe privinţe, mai apropiată de Agatha decât

de propria sa mamă. Atâţia bebeluşi mureau, încât copiii erau ignoraţi până la vârsta de cinci sau şase ani, pentru a împiedica ca durerea pierderii să fie una prea mare. În realitate, mariajul cu Eugene o apropiase mai mult de mama ei, mai mult decât boala care-i curmase existenţa. În lunile

dinaintea căsătoriei, ea înţelesese că preocuparea mamei sale faţă de ea şi teama de a nu o lăsa singură pe lume erau o adevărată dovadă de iubire. Discutaseră despre foarte multe lucruri în nopţile în care durerea făcea ca somnul să fie imposibil, comprimând o viaţă întreagă de amintiri şi

de sfaturi în acele ceasuri în care Lisette ţinuse în palme mâna fragilă a mamei sale. Acceptase să se căsătorească cu Eugene, în cele din urmă, pentru a-i oferi puţină linişte.

— Sunt încântată că ai putut veni atât de repede la mine, zise Lisette, împingând într-o parte farfuria goală şi

întinzându-se apoi după vasul chinezesc pentru cafea în nuanţă roz pentru a reumple ceştile. Asta face ca lucrurile să fie cu mult mai simple.

Obrajii Agathei se îmbujorară.

— Nu am avut altceva de făcut în afară de a-mi strânge puţinele lucruri pe care le posed, un gest pe

care l-am făcut din toată inima. Îţi mărturisesc sincer că nu aveam nicio posibilitate de a-mi găsi o slujbă nouă, după ce am părăsit-o pe ultima. E vina mea, desigur, pentru că nu mi-am ţinut gura – astfel că persoana care m-a angajat nu a vrut să-mi ofere referinţe. Dar nu am putut permite, fără a

protesta, ca scumpa sa fiică de doar cinci ani, să fie strânsă, chiar şi pe timpul nopţii, într-un corset care avea în partea din spate nişte stinghii de lemn. N-am fost în viaţa mea mai intrigată, mai ales că ea era atât de mică. Obiceiul ăsta e cât se poate de nesănătos.

— E un lucru obişnuit

în vremurile noastre.

— Într-adevăr, dar asta nu înseamnă că e corect. Agatha clătină din cap. În curând, copiii vor fi îndopaţi cu oţet şi arsenic, pentru a-şi imita mamele. Dar, aşa cum spuneam, perspectivele mele erau puţine, iar pensiunea pentru doamne pe care o frecventam între două

slujbe era destul de confortabilă, dar… puţin primitoare. Invitaţia ta a fost ca un dar dumnezeiesc.

Pensiunea, pe care Lisette o ştia, era în realitate un loc mohorât, cu mobilier sumbru şi uzat de vreme, mirosind puternic a pisici. Suferise ori de câte ori îşi vizitase

guvernanta.

— Ei bine, locul acesta va fi mult mai plin de viaţă, te asigur.

— Pe perioada în care eşti în doliu? Ştiu că nu eşti copleşită de durere, dar…

— Da, vor trebui făcute nişte concesii. Lisette sorbi din ceaşcă. New Orleans nu e la fel de

strict ca Bostonul în chestiuni de felul acesta, să ştii, aşa că nu mă plâng. E perfect acceptabil să asişti la spectacole de operă în lojele din fund sau în spatele grilajului lojei, şi nimeni nu va considera că e ceva neobişnuit dacă voi primi câţiva prieteni la orele serii.

— Trebuie să faci aşa

cum crezi tu că e cel mai bine, dar o tânără văduvă trebuie să fie întotdeauna prevăzătoare, chiar şi numai pentru că toată lumea va fi în căutare de indiscreţii.

— Las-o să caute. Nu-mi pasă.

— Trebuie să-ţi pese, draga mea, dacă vrei să mai faci parte din societate.

— O poziţie care e supraevaluată.

— Oh, sunt totalmente de acord. Totuşi, ce alternativă există? Şi este ceva extrem de necesar, dacă eşti în căutarea unui alt soţ.

— De ce e toată lumea de părere că trebuie să mă recăsătoresc? Ca văduvă, sunt cât se poate de

mulţumită.

— Poate deocamdată.

— Tu ai stat o viaţă întreagă fără un bărbat, evidenţie Lisette cu ceea ce considera a fi o logică de necontestat.

— Statutul de persoană singură presupune putere şi înclinaţia de a-ţi ţine de urât ţie înseţi. În plus, nu sunt sigură că aş fi refuzat

o cerere în căsătorie dacă aceasta ar fi venit din partea bărbatului potrivit. Mi-ar fi plăcut să am o fiică, draga mea, care să-ţi semene. Chipul Agathei avea iarăşi o nuanţă rozalie, un indiciu al emoţiei de care era stăpânită în clipa aceea.

— Ce compliment drăguţ, zise Lisette încet.

Oh, va fi atât de bine să te am din nou lângă mine.

Agatha o privi lung, înainte de a se refugia din calea emoţiilor, sorbind ultimele înghiţituri de cafea. Apoi, dregându-şi glasul, zise:

— Da, în fine, însă în scrisoarea ta ai pomenit de o salvare galantă. Sunt moartă de curiozitate. A

fost cineva din familia soţului tău? Cum şi unde s-a petrecut? Haide, povesteşte-mi tot.

Lisette fu fericită să procedeze întocmai. Când termină, Agatha rămase holbându-se la ea, cu gura larg deschisă. Apoi expiră zgomotos pe nasul său acvilin.

— Abia dacă poţi da

crezare unei asemenea aventuri.

— Te asigur că fiecare vorbuliţă e adevărată.

— Oh, nu am dorit să te acuz de falsitate, scumpa mea, doar că… ce extraordinar! Şi să te dai pe mâna unui *maître d'armes?* Ce te-a apucat?

— Într-un cuvânt, disperarea. Puţini bărbaţi

ar îndrăzni să stea în calea unui om asemenea domnului O'Neill.

— Au propriile lor legi spadasinii aceştia. Am auzit cele mai scandaloase poveşti, aşa cum trebuie că le-ai auzit şi tu însăţi. Unii au devenit bogaţi prin extorcarea unor sume de bani de la cei care se asigurau astfel că nu vor fi

provocaţi la duel, alţii au fost plătiţi pentru a elimina duşmanii cuiva. Îşi aleg iubitele după bunul plac, chiar din înalta societate, sau aşa se şopteşte, şi de ce i-ar refuza o lady când asta ar putea reprezenta o provocare pentru soţul, tatăl ori pentru fratele ei? Pot deveni chiar lipsiţi de scrupule când vine vorba

de astfel de chestiuni.

La gândul acesta, Lisette fu străbătută de un frison straniu, jumătate teamă, jumătate plăcere, pe care însă îl îndepărtă îndată.

— Asemenea poveşti nu prea i se pot atribui domnului O'Neill, din moment ce a sosit de puţină vreme în oraş.

— Asta înseamnă, pur şi simplu, că nimeni nu poate spune ce fel de om este, punctă Agatha. Acum, v-aţi împrietenit, iar eu nu am idee ce va rezulta din chestia asta.

— Nu ai de să te temi. Domnul O'Neill a fost de acord să mă ajute, deoarece se simte vinovat pentru faptul că m-a lăsat

fără soţ, sau aşa cred. Oricum, a acceptat cu greu să-mi ofere protecţia sa.

— Da, şi ar fi posibil să te ajute târându-te cu mare uşurinţă într-o situaţie extrem de compromiţătoare. Să fii atentă la altruismul bărbaţilor, draga mea. Adesea, ei aşteaptă ceva în schimb.

O urmă de amărăciune se simţi în vocea Agathei. Nu era de mirare, iar Lisette o ştia. Ca tânără femeie, rămasă singură după decesul părinţilor ei, i se oferise un post de guvernantă în familia unui domn din Beacon Hill care nu pierduse vremea, profitând de ea într-un mod cât se poate de

ruşinos. Ca să scape de el, ea fugise cu un angajat de-al lui, un bărbat care se lăuda că are rude în Indiile de Vest. Cei doi au plecat să li se alăture acestora, oprindu-se din drumul lor la New Orleans, acolo unde Agatha fusese abandonată. Nu-şi revenise niciodată cu adevărat.

— Mă îndoiesc foarte

tare că domnul O'Neill ar avea o asemenea intenţie, zise Lissette, făcând un gest de respingere. Are îndatoririle sale la solie d'armes, deci lucruri mult mai amuzante cu care să-şi ocupe timpul.

— Un lucru pentru care trebuie să fim recunoscătoare.

— Într-adevăr. Prin

urmare, nu avem de ce să ne facem probleme, dar trebuie să ne gândim la soluţii şi mijloace de ordin practic. Lisette luă o prăjitură cu orez şi, rupând-o în bucăţi, începu să-şi vâre câte una în gură.

— Cum ar fi?

— Pentru început, servitorii. Casa asta e mult prea mare ca să ne ocupăm

doar noi de ea.

Agatha ridică din sprânceană.

— Eşti convinsă? Nu mă deranjează chiar atât de mult să frec şi să şterg praful.

— Apreciez într-adevăr acest fapt, dar nu te-am invitat aici ca să devii o servitoare bună-la-toate. Care crezi că ar

putea fi cerinţele noastre minime?

— Ei bine, dacă te referi la întreţinere, fie aceasta una strict necesară, vei avea nevoie de o bucătăreasă, dar şi de un majordom care să-i anunţe pe oaspeţi, să servească cele trei mese, să facă cumpărăturile pentru bucătărie şi să se ocupe de

invitaţii tăi de sex masculin, zise Agatha, numărându-i pe degete. O femeie sau un tânăr care să spele ustensilele la bucătărie şi o menajeră care să păstreze salonul şi dormitoarele într-o formă prezentabilă. Apoi ar mai trebui un bărbat care să facă acelaşi lucru în privinţa curţii şi a locului

de odihnă. Am numărat cinci, cel puţin – dacă nu cumva vrei să ai şi o trăsură.

— Cred că mi-ar plăcea.

— Atunci, trebuie să găsim un vizitiu şi, de asemenea, un tânăr grăjdar. Să spunem şapte, asta dacă nu doreşti să ai şi o servitoare personală.

Atunci ar fi opt.

— Atât de mulţi, zise Lisette încruntându-se.

— Ai putea să angajezi mai puţini, dar trebuie să menţii anumite standarde.

— Da. Lisette îşi strânse buzele. Nu sunt sigură că-mi doresc să-mi asum responsabilitatea de a fi stăpână peste atâţia oameni sau de a-i

cumpăra.

— E mult mai bine decât să fii amanta cuiva, draga mea. Iar dacă eşti dispusă să fii o persoană omenoasă, le vei da salarii care să fie mai mari decât preţul cu care i-ai cumpărat, ori le vei permite ca în timpul liber să aibă alte îndeletniciri – vânzători ambulanţi ori

grădinari. Desigur, ca o alternativă, poţi căuta persoanele potrivite printre imigranţii irlandezi.

— O sugestie excelentă, Agatha. Observ că împreună vom li formidabile!

— Chiar aşa?

Comentariul fu rostit de o voce profundă, venind dinspre intrare.

Lisette îşi întoarse privirea într-acolo, observându-l pe Caid O'Neill care stătea sprijinit cu umărul de tocul uşii, cu braţele încrucişate peste piept. Era imposibil să ghiceşti de cât timp se afla acolo ori cât de mult ascultase, cu toate că zâmbetul larg de pe chipul lui îi dădu de înţeles că o auzise vorbind despre

compatrioţii săi ca despre nişte posibili servitori.

— Domnule O'Neill… începu ea, ridicându-se.

— Cu siguranţă, va fi o plăcere, continuă el, întrerupând ceea ce ea se pregătea să spună, îndreptându-se şi pornind în direcţia ei. Gândeşte-te, două femei singure în casa asta nu pot fi în siguranţă.

Prin cele opt perechi de uşi franţuzeşti, orice nepoftit poate pătrunde spărgând, pur şi simplu, unul dintre geamuri.

— Cum de te afli aici?

— Doamna Herriot m-a trimis după dumneata. Se aştepta să revii de o oră.

Presupun că întâlnirea cu amica dumitale te-a reţinut.

— Într-adevăr. Iartă-mă, Agatha. Aşa cum, probabil, ai ghicit, acesta este…

— Domnul Caid O'Neill, spuse Agatha, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna. Ce nimereală perfectă. Mi-am dorit să vă cunosc.

— Intr-adevăr?

Vocea lui Caid era

aspră, privirea evaluativă, în vreme ce schiţa o reverenţă. Agatha păru să nu bage de seamă.

— Se pare că e foarte bine că ne-am cunoscut atât de curând, din moment ce ne aşteaptă cam aceeaşi însărcinare. Adică de a o ţine pe domnişoara Lisette departe de ghearele fostului său

socru.

— Aş zice, mai degrabă, că vă preocupă în mod egal să o ţineţi cât mai departe de ghearele mele.

Lisette simţi cum o fierbinţeală îi înroşeşte pielea, urcând din dreptul sânilor până la linia părului. Agatha se înroşi la rându-i, dar îl înfruntă cu un admirabil sânge rece.

— Înseamnă că aţi auzit. Mă temeam de asta, dar nu-mi pare rău că s-a întâmplat aşa. La un moment dat, trebuia să ajungem la o înţelegere cu privire la acest subiect.

— Deci se poate şi în clipa asta? Foarte bine, doamnă Stilton.

— Domnişoară.

El înclină capul în

semn că a priceput corecţia cu pricina.

— Daţi-mi voie să vă spun că nu am niciun fel de planuri în ceea ce priveşte virtutea doamnei Moisant.

— Absolut deloc? Sunteţi cât se poate de sigur?

Lisette descoperi că era extrem de dezamăgită de

răspunsul lui. Nicio femeie, reflectă ea, nu se bucură auzind că nu deşteaptă nici măcar un dram de dorinţă în inima unui bărbat.

— A ajuns în această situaţie din cauza faptelor mele care au provocat moartea lui Moisant. M-aş dovedi nerespectuos dacă aş profita de împrejurări.

— Cu siguranţă aşa ar fi, zise Agatha, împreunându-şi mâinile pe talie. Totuşi, asta nu oferă un răspuns întrebării.

Furia licări în ochii lui Caid câteva secunde, asemenea unor lumini ce se reflectă în ocean. Apoi dispăru, iar în privirea lui sclipi ceva ce aducea a respect ascuns de

amuzament.

— Am jurat că voi avea grijă să nu păţească nimic rău. Şi mă voi ţine de cuvânt. Mai bine de atât, nu o pot spune.

— Atunci, bănuiesc că o veţi face, replică Agatha, dând din cap în semn de ameninţare. Deocamdată.

Se studiară reciproc preţ de câteva secunde.

Apoi Caid înclină capul, în semn de recunoaştere ironică a înţelegerii stabilite între ei.

— Bine, atunci, zise Lisette, observând că îşi ţinuse respiraţia. Sunteţi mulţumiţi amândoi? Dacă da, poate o să vă amintiţi că sunt aici de faţă şi că s-ar putea să am şi eu ceva de zis în înţelegerea cu

pricina.

Amândoi se întoarseră s-o privească, cu chipuri atât de palide, încât ea resimţi un val de amărăciune în adâncul fiinţei ei.

— Scumpa mea, zise Agatha, brusc îngrijorată. Nu am vrut să te jignesc, ci doar mi-am concentrat atenţia asupra binelui tău.

— Ştiu, zise ea, zâmbind precaut, înainte de a se întoarce către maestrul spadasin. Şi trebuie să înţeleg, potrivit comentariilor tale, că ai vizitat deja dependinţele casei?

— Într-un fel. Privirea lui era de nepătruns, iar purtarea reţinută.

— Presupun deci că ai

inspectat şi ferestrele, încuietorile, şi siguranţa portiţei de la intrarea pentru trăsuri.

— Deocamdată nu, dar am intenţia să fac aceste lucruri, şi chiar mai mult decât atât.

— Excelent. O să te însoţesc, având în vedere că nu am vizitat toate încăperile. Agatha?

— Da. Voi veni şi eu.

Plecară din salon, având-o pe Lisette în frunte. Fosta ei guvernantă o urmă îndeaproape, expresia neclintită oglindindu-i hotărârea de a se convinge că în încăperile goale în care urmau să intre nu îi aştepta nimic neplăcut. Caid venea în urma lor.

Faptul că el putea urmări legănarea fustelor ei o făcu pe Lisette să fie extrem de conştientă de sine însăşi. Oare ar fi fost la fel de conştientă de prezenţa lui dacă Agatha nu ar fi fost atât de sinceră cu doar câteva momente în urmă? Se gândi că ar fi fost posibil. El avea un talent cât se poate de

stânjenitor de a-i răpi liniştea.

Traversând galeria de la etaj, intrară pe rând în toate încăperile, uneori trecând dintr-una în cealaltă prin intermediul uşilor ce făceau legătura între ele, alteori revenind în galeria lungă şi acoperită care servea drept coridor exterior. Caid verifică

mecanismele de închidere, scoţând în evidenţă bucăţile lungi de lemn situate în partea superioară a tocului ferestrelor pentru a le bloca după închidere, precum şi bara lungă din fier care atârna de portiţa încastrată în grilajul confecţionat din fier ce închidea poarta pentru trăsuri, fixându-se într-un

inel aflat în peretele din apropiere, şi nepermiţând astfel ca aceasta să fie deschisă din exterior.

Clădirea principală părea să fie în ordine, în limite rezonabile, la fel ca şi bucătăria şi spălătoria care erau situate la parterul aripii de tip *garçonniere*[20], care avea două etaje.

— Iată, zise Lisette, ieşind din răcoarea spălătoriei cu podea din piatră. Nu prea văd cum ai putea găsi vreun defect acestor dependinţe, domnule.

— Sunt destul de bune, recunoscu Caid, cu toate că atenţia lui era îndreptată către curte, cercetând-o cu atenţie, în

mod deosebit pereţii acoperiţi cu ramuri de smochin.

— Prin urmare?

— Nu prea sunt mulţumit de această casă.

Ea îşi îngădui un oftat exasperat.

— Pentru că nu a fost prima ta alegere.

— Pentru că vei sta aici singură.

— Nicidecum. O am pe Agatha.

— Care este o femeie de ispravă, posedând curajul unei leoaice, sunt convins, zise el, abia uitându-se în direcţia însoţitoarei ei. Dar nu prea poate servi pe post de apărător.

— Acelaşi lucru se poate spune şi în privinţa

doamnei Herriot.

— Ea dispune de paznici, cum am mai spus. Am intrare liberă în casa ei, în timp ce aceasta trebuie să-mi fie închisă.

— În clipa asta eşti aici, sublinie Lisette cu toată răbdarea de care era în stare.

— O vizită care nu trebuie să se repete,

exceptând, poate, cazul în care va avea loc în compania altor persoane, şi în ocazii cât se poate de rare.

— Nu văd de ce.

— Pentru că preferi să fii încăpăţânată şi să nu dai ascultare raţiunii.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Vreau să am casa

mea. E atât de greu de înţeles?

— Deloc, dar asta face ca angajamentul meu de a te proteja să fie al naibii de greu de îndeplinit.

— Atunci eşti eliberat de el, zise ea, punându-şi mâinile pe şolduri. Uită că te-am rugat. Uită că m-ai salvat acum două nopţi. Uită că exist.

— Imposibil.

Ce-a vrut să spună cu asta? Ea şi-ar fi dorit să aibă îndrăzneala de a-l întreba, dar nu se simţea în stare.

— Atunci va trebui să faci tot ce-ţi va sta în putinţă, fiindcă nu am de gând s-o oblig pe doamna Herriot să mă găzduiască măcar o secundă în plus.

Încruntarea lui era de-a dreptul descurajantă.

— O să rămâi aici în seara asta?

— Aşa este, zise ea, înălţându-şi bărbia. Luase decizia exact în clipa aceea, dar brusc aceasta părea a fi una imperativă.

— Fără a avea servitori în casă? Fără niciun fel de protecţie?

Privită în felul acesta, nu părea a fi cea mai înţeleaptă dintre mişcări. Dar ea refuză să se dea bătută.

— Situaţia se va remedia cât de curând.

— Şi cine îţi va procura persoanele potrivite? E greu de crezut că poţi vizita chiar dumneata târgul de sclavi.

El avea perfectă dreptate. Se presupunea că femeile sunt mult prea sensibile pentru a prelua sarcina unor asemenea tranzacţii sau mult prea înclinate să ia hotărâri sub impulsul milei şi nu din motive practice.

Chiar în secunda aceea, o uşă se deschise la doar câţiva yarzi distanţă

de locul unde se aflau ei. Îşi făcu apariţia un chip întunecat. Apoi un bărbat înalt şi cu umeri laţi păşi afară, îndreptându-se spre ei.

— Scuzaţi, domnule, doamnă, zise el defensiv. Nu am avut cum să nu vă aud. Suntem aici. El arătă spre locul în care câţiva sclavi stăteau, ezitanţi, în

interiorul slab luminat a ceea ce părea a fi un depozit aflat lângă cele trei sau patru încăperi ce fuseseră construite ca locuinţe pentru servitori.

Caid se mişcă repede în faţa lui Lisette, ca şi cum ar fi vrut s-o apere. Ea îi aruncă o privire neîndurătoare, dar nu protestă. Bărbatul cu pielea

închisă la culoare se uită spre ei, înclinându-se, luând seama la gestul protector al lui Caid.

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? întrebă Caid.

— Eu sunt Felix, iar noi locuim aici, domnule, dacă nu vă e cu supărare. Aceasta e casa noastră, cel puţin până în clipa de faţă.

— Nu mie trebuie să-

mi fii pe plac, ci acestei doamne. Caid vorbi pe un ton repezit, arătând în direcţia lui Lisette. De ce nu v-aţi făcut apariţia până acum?

Servitorul îşi feri o clipă privirea.

— Nu eram siguri… asta e, părea că e mai bine să aşteptăm până când cineva ne trimitea vorbă că

e nevoie de noi.

Ceea ce voia să însemne, observă Lisette, că ei se ascunseseră până în clipa în care putuseră descoperi ce fel de persoană era aceea care devenise proprietara casei. Oare se temeau de ea ori de Agatha?

Caid părea să aibă aceeaşi nedumerire.

— Doamnele nu ştiau că sunteţi aici, că exista cineva aici.

— Nu voiam să facem ceva rău.

Surâsul oferit lor de bărbatul cu pricina era împăciuitor, dar nu slugarnic, nesigur, ori posomorât. Neliniştea autentică pe care ea o citi în ochii lui căprui şi umezi

o făcu să păşească în faţa lui Caid.

— Presupun că aparţineţi domnului Freret, care este proprietarul acestei case. Îmi pare rău, dar agentul acela a uitat să-mi pomenească de prezenţa voastră. De cât timp aţi fost lăsaţi aici?

— De aproape trei săptămâni, de când

stăpânul şi familia lui s-au îmbarcat spre Franţa.

— Şi v-aţi descurcat cum se cuvine în absenţa lui?

— Destul de bine, *madame,* e cât se poate de amabil din partea dumneavoastră că întrebaţi.

Cuvintele păreau rostite cu strângere de

inimă. Lisette putea deduce că le rămăseseră puţine alimente şi puţine resurse financiare.

— Traiul vostru depinde de serviciile voastre, ca angajaţi în această casă. Am dreptate?

— Da, *madame*. Asta ar fi o bunătate încă şi mai mare. L-am rugat pe *le bon Dieu* să ne ajute.

Stăpânul nu-şi poate permite să cheltuiască pentru a păstra nişte sclavi care stau degeaba. Dacă nu ne puteţi accepta, atunci omul care se ocupă de afacerile sale ne va include în grupul ce va fi vândut la licitaţie înainte de sfârşitul săptămânii.

Agatha scoase o exclamaţie abia auzită.

Lisette îşi duse mâna la gât.

— Pare o măsură severă.

— Un bărbat hotărât, domnul Freret, dar corect. A spus că va trebui să vedem dacă veţi avea nevoie de serviciile noastre.

Era o mare responsabilitate. Lisette

simţi cum greutatea acesteia se aşeza pe umerii săi.

— Câţi sunteţi?

— Nu chiar atât de mulţi, credeţi-mă, doar doisprezece. Oh, dar, bună *madame,* patru sunt destul de mici, deci mănâncă foarte puţin, iar una dintre noi este mătuşa Magda care abia poate zări pe

cineva, însă spune nişte poveşti minunate despre fantome, spiriduşi, strigăte de bufniţă, ca să-i facă pe copii să stea liniştiţi. Nici nu vă veţi da seama că e aici.

Apoi vorbi Caid, pe un ton autoritar:

— Şi tu? Care e funcţia ta în această casă?

— Majordom şi valet

al domnului Freret, *monsieur,* zise Felix, îndreptându-şi umerii.

— L-ai însoţit la vânătoare? Ştii să foloseşti un pistol?

În ochii servitorului se ivi interesul.

— Da. Am vânat adesea alături de stăpân şi ştiu să folosesc o armă.

Agatha, care stătea

chiar lângă Lisette, îi spuse:

— Se pare că am făcut rost de personal.

Lisette aprobă din cap, dar i se adresă lui Felix:

— Poate îi putem vedea şi pe ceilalţi, dacă vor veni mai aproape.

— Îndată, *madame.*

Servitorul se întoarse, fluturând din mână în

semn de comandă. Ceilalţi ieşiră în grup din depozitul întunecat, clipind în clipa în care păşiră în lumina zilei.

Cu bărbaţii înainte şi cu femeile venind pe urma lor, în vreme ce copiii se agăţau de fustele acestora, formară un şir, ca pentru inspecţie. Aveau o atitudine defensivă, iar

privirea le era aţintită în pământ. Lăsând la o parte acest lucru, aveau o înfăţişare curată şi îngrijită, şi nu dădeau semne că ar avea vreo deficienţă fizică.

— O soluţie mult mai bună decât să cauţi printre sclavi, zise Agatha, chiar dacă asta înseamnă că-l vei scuti pe domnul Freret de întreţinerea lor vreme de

un an de zile.

— Da, cu siguranţă. E, de asemenea, mult mai bine decât să angajez servitori din Irlanda.

— Doamnă Moisant… începu Caid.

Lisette nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, plimbându-şi privirea plină de speranţă peste cei înşiruiţi înaintea sa.

— Printre voi există şi o bucătăreasă?

Un bărbat cu o statură impresionantă, de departe cel mai gras dintre ei, făcu un pas în faţă.

— Eu sunt bucătar, *madame,* mi-am făcut ucenicia în bucătăria domnului Alvarez. Sunt un bucătar cât se poate de bun!

— Sunt sigură că eşti, zise ea, zâmbind în faţa mândriei evidente a bărbatului. Există cumva şi o cameristă?

— Eu am fost calificată în slujba asta, *madame*. O femeie solidă, cu părul prins în creştetul capului cu ajutorul unei batiste albe, păşi mai în faţă şi execută o reverenţă

scurtă.

— Excelent. Lisette se întoarse spre Caid. Vezi? La urma urmelor, nu voi fi singură, voi fi foarte bine servită şi înconjurată de apărători.

El clătină din cap.

— Nu e suficient.

— Cum poţi spune aşa ceva când, acum, sunt atâtea persoane aici?

— Să ai oameni în camerele de serviciu e mai bine decât nimic, dar asta nu te scuteşte de posibilitatea de a fi molestată dacă o persoană e suficient de hotărâtă.

— Molestată? E un cuvânt tare.

— Ai prefera să spun ucisă? Nu e imposibil.

Ea îl privi cu ochii

mijiţi.

— Nu se va petrece nimic de felul acesta. Încerci să mă înspăimânţi.

— Mare păcat dacă nu am reuşit.

Lisette se uită o clipă la expresia îngrijorată a Agathei înainte de a reveni la maestrul spadasin.

— Apreciez preocuparea dumitale,

monsieur, şi chiar o împărtăşesc, într-un fel. Cu toate acestea, refuz ca teama să-mi guverneze viaţa. Am să-l trimit pe Felix ori pe un altul dintre ei după cele câteva lucruri care-mi aparţin. Chiar din această seară, voi locui în casa asta.

Vreme de câteva secunde, Caid nu scoase o

vorbă. Apoi aprobă scurt:

— Cum doriţi. Apăsând pe cuvinte, el se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre deschiderea întunecată, asemenea unui tunel, a porţii pentru trăsuri. Portiţa se închise cu zgomot în urma sa.

Pe neaşteptate, Lisette se înfioră la auzul acelui

ecou metalic. Ciudat, dar, brusc, se simţi mai puţin apărată decât înainte. Prezenţa lui Caid O'Neill fusese asemenea unui zid împotriva răului. Prin plecarea lui, senzaţia de invincibilitate dispăruse. Nu era confortabil să realizezi una ca asta, mai ales acum când era prea târziu.

Seara se preschimbă în noapte. Lucrurile lui Lisette fură transferate de la casa Herriot – cămaşa de noapte proaspăt spălată, rochiile procurate de Maurelle şi câteva lucruri utile: periuţa de dinţi, agrafe de păr, panglici şi alte materiale aduse de croitoreasă, alături de un corset nou şi de câteva

jupe. O cină frugală, constând într-o supă subţire, fu preparată din cele câteva alimente rămase la bucătărie. Fu pregătită şi o listă de cumpărături pe care Felix urma să le procure a doua zi dimineaţă de la magazinele aflate lângă deal. Dormitoarele fură pregătite, fiind folosite

aşternuturile găsite într-un dulap, având între pliurile lor rădăcini de vetiver[21]. Felix se plimbă prin întreaga casă, verificând, pentru noapte, toate uşile şi ferestrele înainte de a raporta că toate erau închise. După ce el coborâse în camera sa, Lisette şi Agatha conversară o vreme despre

trecut, punând la punct activităţile din zilele următoare. În cele din urmă, zgomotul trăsurilor şi al paşilor de pe stradă încetă, lătratul câinilor amuţi şi el, şi nu mai avură nimic de făcut decât să se ducă la culcare.

Lisette aprinse două lumânări pentru noapte de la lampa cu ulei de balenă

aflată în salon, dându-i una dintre ele noii ei însoţitoare şi luând-o pe cealaltă cu sine. Micşoră lumina lămpii, apoi o însoţi pe Agatha de-a lungul galeriei până la dormitorul acesteia, unde îi ură noapte bună. Mergând apoi la două uşi distanţă, ea intră în dormitorul pe care-l alesese pentru ea însăşi. Se

întoarse, cu fustele fluturându-i în jurul trupului, pentru a încuia uşa.

Pe neaşteptate, pe la spate, fu prinsă de talie de un braţ puternic, într-o îmbrăţişare lipsită de menajamente. Lumânarea îi fu smulsă din mână, stinsă şi aruncată cât colo. Întunericul învălui

încăperea, iar o voce, profundă şi melodioasă îi şopti la ureche:

— Am venit să te molestez, *ma chere*. Ce ai să faci acum?

5

Caid.

Identitatea agresorului ei invadă mintea lui Lisette, într-un amestec de uşurare şi de mânie. Dincolo de toate acestea, resimţea o febrilă conştientizare a trupului lui lipit de-al ei, dur ca un zid, a muşchilor

puternici ce se ascundeau sub hainele lui largi şi a forţei temperate a braţelor lui, unul în jurul taliei ei şi altul deasupra sânilor. O dogoare pulsa în miezul trupului ei. Asta se întâmplă cu o secundă înainte de a reuşi să vorbească, înlăturând cu greu gheara care-i strângea gâtul.

— Dă-mi drumul! Imediat.

— Nu înainte să recunoşti că, în această casă, te expui riscurilor. Nu până ce nu-ţi vei da seama că eu sau orice alt bărbat poate ajunge la tine dacă se străduieşte puţin; că poţi fi la bunul lui plac.

Ea înţelese la ce se referea. Gândul unei

intimităţi arzătoare cu bărbatul acesta îi făcu inima să tresară, în timp ce sângele îi alerga prin vene precum torentele sălbatice ale fluviului Mississippi când se revărsa. Încercă să se smulgă din încleştarea lui, dar strânsoarea se înteţi, până ce ea nu mai putu să se mişte, respirând din ce în ce mai greu.

Ar fi putut să ţipe, dar la ce-ar fi folosit? Agatha nu se putea pune cu el şi nici Felix. În orice caz, era convinsă de un lucru – Caid O'Neill nu voia decât să-i arate cât de vulnerabilă era, singură în această casă. Imediat ce ar fi recunoscut lucrul acesta, el avea să o elibereze, exact aşa cum declarase. Totuşi,

ceva inflexibil, ceva din adâncul ei, refuza să-i ofere bărbatului această satisfacţie, în ciuda stării insinuante, care o cuprinsese, şi a gândului tulburător.

— Aşa înţelegi tu să mă protejezi?

— Aşa vreau eu să te fac să înţelegi ce anume s-ar putea întâmpla.

— Ce te face să fii atât de sigur că nu pricep lucrul acesta? Nu sunt chiar atât de proastă, crede-mă. Cuvintele erau pe jumătate sugrumate din pricina apăsării pe care o resimţea deasupra pieptului.

— Cum aş putea să te cred când nu eşti rezonabilă? Ce te-ar putea face să pricepi pe deplin?

— Nimic nu m-ar face să mă răzgândesc… începu ea.

El nu o asculta. Înainte ca ea să-i poată ghici intenţia, el o răsuci cu o viteză ameţitoare, lipindu-i spatele de perete. Apucându-i încheieturile, el i le lipi de-o parte şi de alta a feţei, în vreme ce partea inferioară a trupului

lui o imobiliză ca pe un fluturaş ce tocmai a fost prins. Apoi îşi aplecă, ezitând o secundă, capul, şi îi acoperi gura cu a sa.

Buzele lui erau puternice, fierbinţi şi aveau aroma şi moliciunea mierii. Îi cereau să capituleze sau ceva mai mult de atât. Limba lui trasă conturul curbat al buzelor ei care

rămăseseră strânse şi lipite de ale sale, gustând-o, descoperind-o, cerând să se avânte în profunzimea secretelor ei. Explorările lui, pielea de pe obrazul lui, uşor aspră din pricina bărbii care-i crescuse peste zi şi bubuitul inimii lui lipite de sânii ei erau incredibil de tentante. Forţa masculină şi plină de

pasiune o învălui, o captivă, aromele de pânză scrobită, de tonic pentru păr cu parfum de bergamotă şi de piele masculină curată i se urcară la cap, ameţind-o uşor. Pasiunea se aprinse în miezul fiinţei ei. Sfârcurile ei se măriră, devenind atât de sensibile, încât ea putu să identifice

bumbii micuţi de la capsele cămăşii lui, lungimea lănţişorului ceasului din aur, până şi ţesătura pelerinei lui. Nevoia de a se lipi mai mult de el, de a deveni una cu trupul lui puternic şi musculos era atât de puternică, încât ea îşi îndoi încheieturile prinse în strânsoarea lui, gâfâind înăbuşit.

El profită imediat că buzele ei întredeschise, intime şi retrase erau ale sale, pentru a le poseda. Simţi pe limba ei aroma lui dulce aţâţătoare, bogată şi fierbinte. Era ceva primitiv în asaltul simţurilor ei, captivând-o aşa cum nu şi-ar fi imaginat niciodată. Puterea lui şi neputinţa ei de-a o ţine sub control ar fi

trebuit s-o înspăimânte şi s-o dezguste. În loc de asta, o făcu să se simtă copleşită de pasiune şi îngăduitoare, şi numai forţa propriei ei voinţe o făcu să nu se deschidă în faţa lui precum o floare exotică sub ploaia tropicală. Dacă el i-ar şopti să se predea, atunci… ce-ar urma atunci?

Ea se încordă şi trase adânc aer în piept înainte de a-şi trage capul într-o parte. Pentru câteva secunde interminabile, el rămase nemişcat, lipit de ea. Apoi şopti o înjurătură abia auzită în părul ei moale.

Eliberând-o cu mişcare bruscă, se dădu înapoi.

Respiraţia lor

precipitată fu, pentru câteva secunde nesfârşite, unicul zgomot. El se retrase, cu un foşnet uşor al hainelor, îndepărtându-se de ea, ca şi cum ar fi avut nevoie de mai multă distanţă între ei doi. Când vorbi, vocea îi era tensionată, aproape sugrumată.

— Iartă-mă. Nu am

vrut ca lecţia să fie atât de… drastică.

— Nu. Ea se opri, dregându-şi vocea răguşită. Nu, îmi imaginez că nu. Îşi netezi fustele, îşi aranjă părul, rostind o rugăciune în semn de recunoştinţă faţă de întunericul care-i ascundea faţa cuprinsă de flăcări. Îmi dau seama… trebuie să spun… ştiu că

pare nechibzuit din partea mea să rămân aici în ciuda sfatului binevoitor, dar te asigur că nu e un gest inspirat de prostie şi cu atât mai puţin de îndărătnicie.

— Niciodată nu am crezut asta.

— Majoritatea bărbaţilor ar fi făcut-o, cred. Dar e mai mult decât asta. Tu nu ştii, nu-ţi poţi

închipui cum e să fii reţinut împotriva voinţei tale, să ţi se controleze, să ţi se supravegheze, să ţi se urmărească orice mişcare, fără a putea avea nici cea mai mică scăpare. Am jurat că nu voi mai accepta niciodată o asemenea situaţie. Refuz să mă supun. Refuz, chiar dacă voi muri din cauza asta.

— Greşeşti.

— Te asigur…

— Nu, zise el, întrerupând-o aspru. Ceea ce voiam să spun e că ştiu ce înseamnă să fii prizonier, că înţeleg foarte bine dorinţa ta de libertate.

Vorbele lui sunară ca şi cum nu i-ar fi fost uşor să le rostească.

El tăcu o clipă.

— Înainte, nu ascultam ceea ce spuneai.

— Iar acum?

— Acum am început s-o fac, zise el tăios.

O mică parte din încordarea din pieptul ei slăbi. Îşi umezi buzele înainte de a continua.

— Îmi dau seama că asta face ca ceea ce ţi-am cerut să devină o

responsabilitate mult mai grea. Mi-am dat şi eu seama, în cele câteva ceasuri petrecute aici, că e necinstit din partea mea să o cer. Cred într-adevăr că trebuie să te eliberez de sarcina asta.

— Te implor să nu o faci.

I se părea că nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— Ai tot dreptul să pretinzi o recompensă din partea mea. Dacă ai ales protecţia mea, atunci ţi-o acord de bunăvoie.

— Dar nu cu toată convingerea, clarifică ea, bucuria răzbătând în vorbele ei, alături de o notă de umor.

— Am avut

întotdeauna convingerea că am dreptate. E o greşeală care a cauzat o mulţime de probleme.

— Cum ar fi… închisoarea? Era extrem de nepoliticos să adreseze o asemenea întrebare, dar ei trecuseră deja de chestiunile de felul acesta, reflectă ea, cel puţin deocamdată.

— Asta te şochează?

— Depinde de infracţiune.

— Acţiuni subversive, trădare împotriva Coroanei… cu toate că nu am recunoscut şi acceptat coroana niciunui rege.

— Nu te făceai vinovat de crimă, furt sau…

— Sau viol? termină el în locul ei, pe un ton dur.

Nu. S-a petrecut în Eire, provincia în care m-am născut.

— Trebuie că erai destul de tânăr.

El se întoarse spre ea, o mişcare în penumbră, în lumina filtrată prin jaluzelele trase, în spatele uşilor franţuzeşti ale dormitorului.

— Adică?

— Ceva ce doamna Herriot a pomenit în treacăt în legătură cu lunga ta şedere în Franţa, unde te-a întâlnit pentru prima dată.

— Aţi discutat despre mine?

— Puţin. A vrut să fie sigură că înţeleg care e poziţia ta.

— Şi ai înţeles?

— Cred că da. Dar trebuie să ştii că cei mai mulţi oameni din New Orleans au printre înaintaşii lor un bărbat sau o femeie care a suferit o condamnare. Ne place să credem că suntem descendenţi ai tinerelor orfane care au fost trimise de Coroana franceză ca mirese pentru colonişti, ori

ai familiilor care au fugit pe timpul Terorii. Pentru unii, poate că s-a întâmplat chiar aşa. Dar la fel de adevărat este faptul că închisorile au fost golite pentru a popula regiunea, în vremurile de început. Însăşi străbunica mea, sau cel puţin aşa mi-a şoptit odată *grand-mère*[22], a fost luată de la

Salpêtrière[23], unde fusese închisă după ce a fost acuzată că a otrăvit-o pe amanta soţului ei.

El rămase tăcut atât de multă vreme, încât ea crezu că nu va răspunde. În cele din urmă, rosti:

— Ai o inimă bună.

— Îţi închipui că am vorbit despre scandalul în care a fost implicată

familia mea pentru ca tu să nu te simţi stingherit din pricina propriului tău scandal? Îmi acorzi prea mult credit. Ea nici măcar nu era convinsă că povestea era adevărată. Mama ei, o femeie deosebit de elegantă şi cu o voinţă puternică, luase în râs această poveste, atunci când fusese amintită cu

ocazia negocierilor de logodnă cu familia Moisant.

— Cred că nu. Oricum, trebuie să plec înainte ca bârfa să se abată şi asupra actualei generaţii.

Făcu un pas în direcţia ei. Ea se dădu la o parte, eliberând drumul către uşă. Când el ajunse în dreptul acesteia şi o deschise larg,

ea rosti repede:

— Aşteaptă.

— Da?

— Cum ai intrat? Ştiu foarte bine că totul era încuiat şi baricadat, pentru că l-am supravegheat pe Felix în timp ce o făcea.

— Nu a fost greu. Mi-am folosit, de fapt, bastonul. L-am strecurat prin grilajul portiţei şi am

ridicat tija de închidere. O să mă ocup de defecţiunea asta la primele ore ale dimineţii.

— Şi până atunci?

— Nu vei putea dormi, gândindu-te că s-ar putea repeta? Nu se va întâmpla, îţi promit.

— Ştiu că nu vei intra din nou.

— În ciuda tentaţiei,

nu, zise el. Şi nici altcineva. Poţi dormi liniştită, eu voi sta de pază.

— Dar şi tu vei avea nevoie să dormi.

— Mâine. Poate.

Ce voia să spună? Că nu va reuşi să doarmă nici măcar atunci sau că nu era nevoie să stea de pază? Ea nu avea cum să ghicească, iar el nu avea să-i spună.

Caid ieşi pe uşă, înaintă de-a lungul galeriei, dispărând apoi pe scara întunecată. Cu toate că îl urmări pe tot parcursul galeriei, încercând să prindă zgomotul paşilor lui pe bucăţile de gresie de la poarta pentru trăsuri sau pocnetul portiţei închizându-se în urma lui, nu auzi nimic. Fie ieşise în

stradă fără a face zgomot, fie nu plecase deloc.

Ea rămase locului o vreme, dar nu sesiză niciun sunet. În cele din urmă, se întoarse şi se duse în dormitorul său.

— Pe toţi sfinţii, scumpa mea, exclamă Agatha în clipa în care Lisette păşi în salonaşul unde se servea masa. Arăţi

ca o pisică hărţuită de pisoii ei. Te simţi bine?

Lisette reuşi să surâdă.

— Nu am putut dormi. Ştii, emoţia… mutarea în această casă. Scuza era probabil jalnică, dar ea nu prea dorea să admită că vina o purta maestrul spadasin sau mai degrabă via amintire a sărutului său. Zăcând cu ochii larg

deschişi în întuneric, ea retrăise clipele în care trupul lui puternic se lipise de al ei, buzele lui le acoperiseră pe ale sale, iar şi iar. Cu fiecare retrăire, ea fusese tot mai uimită de forţa impunătoare a atingerii lui şi de răspunsul ei mistuitor, aproape impetuos. Da, şi apoi starea ei de nelinişte, de

agitaţie, dorindu-şi ceva mai mult. El observase momentul ei de slăbiciune? Şi dacă da, îi păsase? Ea nu însemna nimic pentru el, în afara unei obligaţii îndoielnice. Singurul lui scop cu care pătrunsese în casa ei fusese acela de a-şi dovedi punctul de vedere. Nimic personal nu-l determinase să o

îmbrăţişeze şi era o prostie să-şi imagineze altceva. Era conştientă de toate acestea şi totuşi…

Oh, dar trebuia să fie atentă la ceea ce spunea Agatha înainte ca însoţitoarea sa să-i observe tulburarea şi să întrebe care era cauza. Deja o privea cu oarecare îngrijorare.

— Ştiu că ne-am propus să mergem pe la magazine în dimineaţa asta, draga mea, dar, dacă nu te simţi în stare, am putea foarte bine să amânăm plimbarea.

— Nu, nu. Trebuie să comandăm imediat câteva articole, altfel sezonul se va încheia fără ca ele să ne fie livrate.

— Mai e destul timp, să ştii. Niciun alt oraş nu are, precum New Orleans, un sezon de iarnă atât de lung. Mă uimeşte dârzenia acestor franţuzoaice creole care abia sunt capabile să mişte un deget pentru ele însele, dar sunt în stare să danseze până în zori, aproape în fiecare noapte, din noiembrie şi până după

Paşte.

— Poate fiindcă dansul e ocupaţia noastră principală, zise Lisette, zâmbind. Sau cel puţin a celor tinere şi care încă nu au o relaţie. În plus, Postul Paştelui ne oferă un moment de răgaz.

— Oh, Postul Paştelui. Agatha îi aruncă o privire sardonică. Am fost şocată

de nerespectarea datinilor atunci când am sosit aici pentru prima dată.

— Şi acum?

— Mi-am permis să devin coruptibilă, bănuiesc, în parte pentru că ştiu că pietatea în concepţia francezilor creoli are de-a face mai mult cu o credinţă interioară decât cu aspectul exterior. În orice caz, îmi

vor lipsi spectacolele de teatru din serile de duminică şi petrecerile, în cazul în care mă voi întoarce la Boston.

— Doar nu ai de gând să pleci?

— Având în vedere evenimentele, nu prea curând.

— Deloc, dacă voi avea şi eu un cuvânt de

spus, zise Lisette pe un ton hotărât. Să obiecteze de îndată ce un musafir îşi anunţa plecarea era un obicei al creolilor, dar ea nu suporta gândul de-a o pierde pe Agatha, acum când abia se reîntâlnise cu ea. Lângă nimeni altcineva nu se simţise atât de bine, fiind sigură că va fi perfect înţeleasă, fie că-şi dorea să

fie singură, fie că-şi dorea să aibă pe cineva alături de ea.

Chiar în secunda aceea sosi şi Felix, aducând cu el o tavă plină de cornuri încă fierbinţi de la *boulangerie*[24] şi căni cu cafea caldă şi lapte. Aroma era suficientă pentru a-l tulbura şi pe un sfânt. După aceea, ea şi cu

Agatha discutară despre rochii, despre pălării şi, de asemenea, despre bluze şi despre culori în tonuri de gri, roz şi galben pal care erau la modă în această primăvară. Încă mai discutau despre aceste subiecte atât de importante un ceas mai târziu, când îşi puseră bonetele, voalurile şi mănuşile, plecând apoi

de-acasă.

Paşii le duseră la magazinul de modă al doamnei Crevon, de unde Lisette cumpără o pălărie italiană din pai, apoi la Scanlon, acolo unde, după cum citise Agatha în *L'Abeille,* se primiseră pălării şi bonete pentru primăvară şi vară de la celebrul magazin din Paris

al doamnei Goeneutte, aduse cu un vapor de la Le Havre. Cum acestea erau articole potrivite mai mult pentru a fi purtate seara, Lisette cumpără o bonetă minunată din batist, organdi şi dantelă pentru Agatha, fără a-şi lua ceva şi pentru sine.

Când ieşiră în stradă, ea observă un bărbat

aşezat la una dintre măsuţele scoase în stradă ale cafenelei aflate în josul străzii; uşile franţuzeşti fuseseră larg deschise pentru a lăsa să pătrundă aerul dimineţii. Era înalt, bine îmbrăcat, chipeş, cu un aer romantic; îi atrase atenţia datorită privirii insistente pe care o arunca în direcţia ei. Imediat, el îşi

termină cafeaua, îşi scoase portofelul şi aruncă pe măsuţă câteva monede. Apoi se ridică în picioare cu o graţie atletică, vârî ziarul pe care-l citea într-un buzunar lateral, îşi luă bastonul şi înaintă cu un pas vioi, în direcţia lor, dar pe partea opusă a străzii.

Bărbatul îi părea oarecum cunoscut, gândi

Lisette, cu toate că nu-l putea identifica cu certitudine. Pentru că era nepoliticos şi lipsit de înţelepciune să te holbezi la cineva, ea privi înainte. Însă continua să fie conştientă de prezenţa lui, în timp ce el înainta la fel de repede, învârtindu-şi bastonul, salutându-şi cunoştinţele cu o înclinare

a capului şi ridicându-şi pălăria în faţa doamnelor, făcându-le loc să treacă.

Ea şi Agatha se opriră pentru scurtă vreme la un mic magazin din strada

Bienville, unde puteai găsi cele mai bine lucrate tricotaje de damă, ajungând apoi, în cele din urmă, la magazinul lui Bourry d'Ivernois, pe

strada Chartres. Aici, au ales şaluri din lână merinos, broderii italieneşti, perdele din muselină, ace pentru cravată, precum şi pelerine, stofe ecosez, articole elveţiene de toate felurile.

Metrajele delicate îi făceau cu ochiul, dar cel care-i tăie respiraţia era o

catifea neagră. Nu purtase niciodată ceva atât de somptuos. Catifeaua era interzisă pentru femeile nemăritate, iar Eugene nu o lăsase să poarte veşminte din acest material nici după căsătorie. Tot ceea ce atrăgea atenţia asupra soţiei sale era, după părerea lui, vulgar şi neavenit. Ceea ce-l condusese la această

interdicţie fusese gelozia ori posesivitatea, gândi ea, mai degrabă decât interesul pasional. O prefera în culori şi stiluri cuminţi, astfel ca el să nu-şi facă probleme în privinţa atractivităţii ei. Dar catifeaua nu era câtuşi de puţin vulgară. Cădea în falduri unduitoare şi strălucea precum blana

unei pantere. Era materialul potrivit unei regine.

Când ea şi Agatha părăsiră magazinul, Lisette era mândra posesoare a acelei catifele ce urma să fie livrată la casa din oraş, la fel ca şi restul cumpărăturilor. Acum avea nevoie de o croitoreasă care să poată face o rochie

din aceste articole, potrivită pentru doliu, dar nu prea severă, unică, dar totuşi modestă. Femeia angajată de socrul ei pentru îndeletniciri de felul acesta fusese suficient de capabilă, dar nu avea fler artistic. Era nevoie de o altă croitoreasă, dar unde s-o găsească?

— Din câte mi-ai

povestit despre doamna Herriot, zise Agatha în timp ce treceau pe lângă un muzicant care cânta la orgă, însoţit de maimuţa sa, şi au salutat un domn care le făcu loc să treacă, ea sigur cunoaşte o asemenea persoană.

— Nu ai făcut cunoştinţă cu Maurelle?

— Nu am avut

niciodată plăcerea, cu toate că am auzit câteva lucruri, desigur.

Lisette o privi curioasă, păşind peste un pudel pe care cineva îl lăsase pe pavelele proaspăt curăţate ale trotuarului,

— Ce fel de lucruri?

— În principal, despre excentricităţile sale. Se spune că e mai pariziancă

decât toţi parizienii.

— O mare eroare, zise Lisette sec. Majoritatea francezilor creoli aveau ochii aţintiţi către Paris. Era centrul universului lor, sursa hranei lor, a modei, a mobilierului pentru locuinţă, a literaturii şi a majorităţii ideilor lor. Vapoarele din Anglia şi de pe coasta estică a SUA

soseau zilnic în docuri, dar produceau un efect infim faţă de cele sosite de la Le Havre.

Agatha îşi strânse buzele.

— Doamna se află la limita a tot ceea ce este acceptabil.

— Cu mine s-a purtat cât se poate de amabil.

— Atunci este o

femeie inimoasă şi cea mai dragă prietenă a mea. Agatha zâmbi poznaş către Lisette. Trecem la umbră? Soarele e foarte de puternic în dimineaţa asta.

Primăvara înainta cu paşi mari, iar căldura soarelui aducea cu sine promisiunea dogoritoare a verii. Parfumul dulce al florilor de măslin de prin

curţi era amplificat de căldura care se înteţea. Copacii de pe marginea străzilor şi cei din pădurile din afara oraşului înfloriseră deja, producând nori de polen. Fiecare briză de aer aducea cu sine o ploaie de polen atât de densă, încât se cuibărea în cutele hainelor locuitorilor şi apoi se depunea pe

trotuar, precum o zăpadă galbenă.

Ridicându-şi puţin fustele, Lisettte şi Agatha rămaseră pe loc, aşteptând să treacă o căruţă hodorogită. În acest timp, Lisette îl observă pe tânărul înalt pe care-l văzuse ceva mai devreme, care tocmai traversa strada fără să se grăbească. Se

întrebă cu ce anume îşi ocupase acesta timpul, în vreme ce ea şi Agatha fuseseră la centrul comercial şi dacă îi remarcase pe puştii care îi dădeau ocol, râzând de mersul lui nepăsător. Apoi trecu căruţa aceea, iar ea îşi concentră atenţia la paşii pe care-i făcea, încercând să ocolească balega calului,

paiele şi zarzavaturile storcite care împânziseră drumul.

Ajungând fără incidente pe trotuarul de vizavi, cele două femei apucară să facă doar câţiva paşi înainte ca drumul să le fie barat de un bărbat ce părea a fi un marinar în stare de ebrietate. El se legăna, de parcă s-ar fi

aflat pe puntea unui vapor care tocmai se înclina. Lisette vru să-l ocolească, dar el îşi târşâi picioarele pentru a-i bloca înaintarea.

— Ah, peeerfecta mea doomniţă, bălmăji el cu accent ce părea a fi londonez. Haide…

Lisette se dădu încet înapoi, înălţându-şi bărbia.

— Daţi-mi voie să trec,

monsieur.

— Oh, n’am să po’ face asta, drrrăguţo, nu făr’ să plăteşti taxa.

— Omule, zise Agatha pe tonul ei cel mai sever. Dă-te la o parte, altminteri chem jandarmii.

— N-ai decât să faci asta, pisică bătrână, şi io o să-i bat zdravăn. Marinarul îşi roti capul, făcu un soi

de salt şi întinse degetele pătate de smoală către Lisette. Acum, frumoasa mea…

— Ajunge!

Ordinul rostit pe un ton puternic şi şfichiuitor veni din spatele lor. În acelaşi timp, domnul pe care Lisette îl observase mai devreme înaintă cu paşi repezi, oprindu-se lângă

ea. Apoi, punând capătul bastonului său peste pieptul marinarului, el împinse suficient de tare pentru ca acest individ ce semăna cu Jack-Tar să se retragă, împleticindu-se.

— Dispari, prostule, altfel ai să-ţi regreţi greşeala!

— A’ultă! Marinarul dădu bastonul la o parte şi

înaintă din nou.

Bastonul se agită în aer, lovind zdravăn. Beţivul urlă de două ori, apucându-se cu o mână de mijloc şi cu cealaltă de urechea sângerândă.

— Ah, şe'fle, nu am vrut să-i fac r'u doomnei. Doar să măăă distrez puţin.

— Doamna nu pare să se amuze. Dispari îndată

din calea ei.

— Daaa, căp'ane. Marinarul schiţă un salut, se răsuci pe călcâie, apoi, împiedicându-se, o luă la picior de-a lungul străzii.

Lisette inspiră adânc pentru prima oară după câteva minute bune, întorcându-se spre salvatorul ei.

— Vă mulţumesc,

monsieur, nici că puteaţi sosi într-un moment mai potrivit.

Bărbatul, fără a da semne referitoare la strădania sa, îşi vârî bastonul la subsuoară. Aplecându-se, el îşi ridică pălăria din blană fină de castor.

— A fost o plăcere să vă fiu de folos.

Privit ceva mai de-aproape, se remarca croiala impecabilă a pelerinei largi, într-o nuanţă maro-aurie, care-i ajungea până la genunchi, a pantalonilor maro şi a cravatei cu dungi, maro cu negru. O şuviţă din părul bogat îi cădea peste fruntea nobilă, iar ochii păstrau un licăr de amuzament în adâncimile

lor negre. Un căţel, care se vedea bine că era un maidanez, veni să se odihnească la picioarele sale, urmat de cortegiul puştilor zdrenţăroşi, cu pielea în toate culorile, de la gri spălăcit la cafea cu lapte şi la negru. Căţelul lătră, iar ei, băieţii, începură să vorbească între ei într-un dialect al

sclavilor, numit „gumbo”, dar domnul părea să fie surd la orice zgomot şi orb la orice altceva în afară de prezenţa lui Lisette.

Chiar în secunda aceea, unul dintre puşti, mai înalt şi mai vorbăreţ, îşi manifestă admiraţia.

— *Sacré*[25], domnule Nick, l-aţi pus la punct pe împuţitul ăla!

Complimentul, aşa cum era, îi atrase atenţia domnului.

— Fii atent cum vorbeşti, Squirrel, micuţule şoricel de chei. Sunt doamne de faţă.

Băieţii îşi încetară sporovăiala, ca şi cum ar fi vorbit o putere din înaltul cerului.

Gentlemanul francez

avea un uşor accent italienesc. Lisette îl studie o clipă, în vreme ce suspiciunea prinse viaţă în mintea sa.

— Pot afla şi eu numele dumneavoastră, *monsieur?* Va trebui să ştiu către cine să-mi îndrept recunoştinţa atunci când voi vorbi despre acest incident.

— Cu siguranţă, doamnă Moisant. Bărbatul se înclină din nou. Sunt Nicholas Pasquale, *a votre service*[26]. Sunt onorat să mă prezint în faţa dumneavoastră şi a onorabilei doamne care vă însoţeşte.

Era exact aşa cum îşi închipuise ea. Nicholas Pasquale era *maître*

d'armes cu o oarecare faimă, în ciuda faptului că sosise în oraş venind de la Roma, chiar în acest sezon. Asta explica de ce era urmărit de puşti, căci ei îi însoţeau pe toţi maeştrii spadasini, precum un şoricel pe urmele lui Pied Pipers. În privinţa căţelușului pitic, cu pete alb-cafenii şi cu o ureche

bleagă, de parcă se scuza pentru coada sa în formă de pană, exista o singură explicaţie, şi anume faptul că era o javră care se aciuase pe lângă copiii străzii. Existau în oraş multe asemenea fiinţe fără adăpost, atât copii orfani, cât şi animale. Lisette zise, uşor uimită:

— Îmi cunoaşteţi

numele.

Un surâs apăru pe buzele generos arcuite ale bărbatului.

— Am onoarea de a fi prieten cu Caid O'Neill.

— V-a vorbit despre mine? îl întrebă ea cu ochii mijiţi.

— Cu mult respect, vă asigur! Se bătu uşor cu palma peste fruntea

încruntată. *Mon Dieu,* irlandezul cel nebun o să-mi taie capul fiindcă v-am lăsat această impresie.

— Atunci, presupun că v-a vorbit cu un anumit scop.

— Își făcea griji pentru siguranța dumneavoastră. Desigur, nu a putut să prevadă acest moment, dar intenția lui a fost cât se

poate de corectă.

— Mă urmăreaţi.

— Da… în fine… cât despre asta…

— Nu e nevoie să vă străduiţi să o negaţi. Domnul O'Neill v-a cerut să aveţi grijă de mine.

— Lisette, linişteşte-te, draga mea, zise Agatha. Atragi atenţia.

Pasquale îşi ridică

mână înmănuşată într-un gest neajutorat.

— Un bărbat, chiar şi unul precum Caid O'Neill, înzestrat cu o vigoare nemaipomenită, trebuie să doarmă din când în când.

— Dar să te implice pe dumneata, o persoană care nu are nicio legătură cu… e o infamie.

— Sunt prietenul lui,

zise maestrul spadasin cu simplitate. Şi acum al dumneavoastră, *madame*.

— Trebuie să vă mulţumim din inimă şi pentru asta, zise Agatha cu mai multă căldură decât îi stătea în fire. Întinzând mâna, ea continuă: Eu sunt Agatha Stilton, *monsieur*. Vă rog să acceptaţi şi recunoştinţa mea.

Pielea fină a obrajilor Aghatei devenise roz, iar surâsul ei era strălucitor. Lisette, uitându-se la ea, simţi că-i scade iritarea, fiind înlocuită de amuzament. Cine ar fi crezut că însoţitoarea ei se va arăta atât de sensibilă în faţa unui singuratic chipeş care avea un limbaj politicos şi o reputaţie

îndoielnică?

Zgomotul unor paşi grăbiţi pe trotuar o făcu să întoarcă privirea chiar în secunda aceea. Spre ei se îndrepta un cuplu frapant. Bărbatul era de aceeaşi înălţime cu Pasquale şi cu un trup la fel de zvelt. Doamna era îngrijită, îmbrăcată *a la mode*, în gri şi în culoarea levănţicii, de

la bonetă şi până la cizmuliţele micuţe. Era drăguţă şi decentă.

— Domnule Pasquale, zise doamna în gri. Bravo! Eu şi Rio am privit incidentul încă de la început. Credeam că va fi nevoie să sărim în ajutorul tău, dar Rio a spus că incidentul va lua sfârşit până vom ajunge noi. Ca

întotdeauna, a avut dreptate. Devine ceva de nesuportat.

— Încrederea lui mă deprimă, zise italianul, cu o privire sarcastică.

— Sunt convins, murmură cu aparentă ironie domnul saturnian care purta numele de Rio.

— Mă bucur că te-am întâlnit, oricum, zise

doamna. Te aştept la serata de Mardi Gras, peste două zile, dacă o să-ţi aminteşti. Te rog, spune-mi că pot conta pe prezenţa ta.

— Cu siguranţă, *ma belle*[27]. Nu o voi pierde pentru nimic în lume.

Italianul făcu o reverenţă, care lipsise din manifestarea amabilităţii faţă de ea şi de Agatha,

reflectă Lisette. Era evident că el cunoştea bine cuplul. Simţi în piept un mic spasm, ceva asemănător invidiei. Să ai un asemenea prieten şi o atitudine atât de relaxată faţă de el trebuie că era ceva unic, într-adevăr.

Nicholas Pasquale se întoarse către ea.

— Scuzaţi-mă,

doamnă Moisant, pentru neglijenţă şi permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă cu domnişoara Celina Vallier, dacă nu cumva v-aţi cunoscut deja? Iar domnul este Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, conte de Lerida, continuă el, rostogolind cu farmec silabele. Cu toate că e mult mai cunoscut

după numele său de luptă, Rio de Silva.

— Domnişoară, *monsieur,* îmi face o foarte mare plăcere. Ea schimbă o reverenţă cu Celina Vallier, dar îi oferi mâna bărbatului de lângă ea. El i-o luă, atingându-i uşor degetele înmănuşate, într-un salut care nu ar fi fost deloc potrivit, dacă ea ar fi

fost nemăritată.

— Doamna Moisant este o cunoştinţă de dată recentă a prietenului nostru irlandez, adăugă Pasquale, privindu-i pe sub gene pe amicii săi.

— Ah, zise Rio de Silva, mă gândeam eu că mi-e cunoscut numele.

Lisette bănuia că el cunoştea întreaga poveste.

Ceva din vocea lui îi spuse că el nu numai că auzise despre ea de la Caid O'Neill, dar avea cunoştinţă şi despre duelul care precedase întâlnirea lor şi despre consecinţele acestuia. Ea nu renunţă la gândurile ei, dar reveni la prezentarea Agathei. Când formalitatea cu pricina fu îndeplinită, între ei

interveni o tăcere ciudată.

Cățelușul alese clipa respectivă pentru a sări pe fustele lui Lisette. Ea îl lăsă s-o adulmece, plimbându-și apoi degetele înmănușate peste capul lui plin de jelituri. Are ceva dintr-un pudel în înaintașii săi, își zise ea, judecând după forma nasului și după cârlionții părului.

— Ce drăgălaş eşti, zise ea, observând faţa nostimă a căţelului care o privea ca şi cum ar fi zâmbit. Oare ai un nume?

— E o puşlama, zise Pasquale, uitându-se spre corcitura care-i aruncă o privire de eternă devoţiune. Nu-l încurajaţi, altfel, puteţi fi sigură, va deveni umbra dumneavoastră.

Ea îi aruncă o privire rapidă, moment în care căţelul, atras de sunetul vocii lui Pasquale, fugi să se facă covrig la picioarele lui.

— Este al dumneavoastră?

— Nicidecum, *madame.* Nu am să susţin asta despre un specimen atât de neajutorat. E un

câine care nu face discriminări, unul care mă urmează atunci când plec de la atelier, dar în restul timpului se joacă cu gaşca de colo. El flutură braţul către copiii străzii a căror atenţie era atrasă de un butoi pentru murături pe care unul dintre ei îl descoperise în faţa unui magazin.

— Cred, în schimb, zise ea sobru, că el susţine că este al dumneavoastră.

— Aici te-a avut, La Roche, zise De Silva, rânjind, chiar dacă vorbele lui fură acompaniate ca de un ecou de râsul cristalin al Celinei Vallier.

— Aveţi vreun angajament poimâine dumneata şi însoţitoarea

dumitale, doamnă Moisant? întrebă Celina.

Lisette clătină din cap, mângâind cu afecţiune urechile căţelului care se agăţase din nou de fustele sale.

— E o invitaţie făcută în pripă, ştiu, dar am fi fericiţi tatăl meu, eu şi fratele meu să vă avem alături de noi cu ocazia

sărbătorii de Mardi Gras. Nu plănuim nimic fastuos sau ceva care ar putea compromite perioada dumneavoastră de doliu, ci doar o petrecere de familie alături de câţiva prieteni. Vom dansa puţin, vom vorbi mult şi vom avea parte de o cină uşoară înainte de a urmări parada de pe terasa noastră.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar…

— Vă rog să nu mă refuzaţi! Mi-a trebuit o veşnicie pentru a-l convinge pe Caid să participe şi sunt convinsă că va fi obligat să o facă dacă vă va însoţi pe dumneavoastră. Zâmbetul din ochii căprui ai Celinei

Vallier dispăru brusc. Oh… am crezut că ar face-o, dar îmi dau seama că situaţia e delicată.

— Nu văd absolut nimic rău în asta, zise Lisette, apăsând pe cuvinte.

— Bravo, *madame*. Atunci vă aştept şi pe dumneavoastră.

Entuziasmul Celinei

era contagios, iar tonul ei foarte convingător. În plus, trecuseră câteva luni nesfârşite, cu mult înaintea morţii lui Eugene, de când Lisette nu mai participase la o serată. Brusc, ea îşi dori să participe, să se afle printre persoane care râd, care glumesc şi care sunt binedispuse, era curioasă să afle mai mult despre

legătura care exista între doamna respectivă şi maestrul spadasin cu care era logodită. Ea îşi îndreptă ţinuta, zicând:

— Din moment ce puneţi astfel problema, cum m-aş putea opune?

— Excelent! Fermecătoarea amfitrioană se întoarse către italian. Te însărcinez să-i aduci la

cunoştinţă lui Caid că este invitat. Spune-i că nu poate lipsi.

— Viaţa mea va fi în primejdie, ştii bine, replică el, prefăcându-se că obiectează. Totuşi, pentru două doamne atât de frumoase, trebuie să-ţi asumi riscul.

Fură schimbate alte câteva amabilităţi, după

care îşi luară rămas-bun, iar Lisette şi Agatha o porniră din nou la drum, luând-o către casă. Dar abia dacă ajunseră în dreptul primei clădiri, că Lisette auzi un sunet vioi în spatele ei. Privi în urmă. Era căţeluşul care lovea trotuarul cu gheruţele lui.

Ea se opri şi se întoarse, cu fustele

rotindu-se în jurul ei.

— Pleacă acum, zise ea. Du-te înapoi la stăpânul tău.

Corcitura se aşează pe membrele posterioare, ridicând privirea spre ea, înclinându-şi apoi capul, cu un aer comic şi întrebător.

Agatha, care-şi văzuse mai departe de drum,

aruncă o privire peste umăr şi apoi se întoarse şi ea.

— Marş, se răsti la căţel, amenințându-l cu geanta. Marş, pleacă! Căţelul se sprijini într-un şold, ridică una dintre labele din spate şi începu să se scarpine cu hotărâre după urechi, cu o totală nepăsare faţă de ordinele lor.

Gândindu-se că nu va observa plecarea lor, fiind ocupat cu puricii săi, Lisette îşi reluă drumul. Nu făcuse decât vreo şase paşi şi îl auzi venind în urma lor.

— Pleacă, îi zise ea, întorcându-se încă o dată spre corcitură.

Căţelul se aşează din nou şi îşi lăsă capul într-o

parte, de parcă ar fi râs, pe bune, spre ea.

— Pleacă chiar acum, înainte ca micuţii tăi prieteni să fugă şi să te părăsească.

Animalul începu să sară pe lângă fustele ei, vrând să-i atingă mâinile. Lisette o privi pe Agatha, ridicând neajutorată din umeri.

— Ce ar trebui să facem?

— Ai putea să-l laşi să vină cu tine acasă.

— Nu văd cum l-aş putea împiedica.

— Micuţul animal e chinuit de paraziţi. Priveşte-l.

Căţelul continua să se scarpine.

— Bietul de el, mă

gândesc că are nevoie de o baie. Poate că va putea rămâne o vreme la noi şi după aceea îi voi trimite un mesaj domnului Pasquale pentru a-l anunţa unde se află şi a-i cere să vină să-l ia.

— Trebuie să procedezi cum crezi tu că e mai bine, zise însoţitoarea sa pe un ton de avertizare.

Era mai mult decât adevărat. Desigur, acum nimeni nu-i putea dicta ce să facă.

— O să vină, rosti ea pe un ton ferm. Se întoarse şi porni iar la drum, cu câinele alergând în urma ei.

Acasă, Felix îşi făcu imediat apariţia, luându-le bonetele şi mănuşile şi

sugerându-le o băutură răcoritoare. Le anunţă că sosiseră deja cumpărăturile pe care le făcuseră în diferite magazine. Lisette îi mulţumi, iar apoi îi spuse să aibă grijă de corcitura vagaboandă, care avea mare nevoie de o baie cu săpun din belşug. Felix nu păru foarte încântat. Corcitura crezu că era

vorba de o joacă pe cinste şi începu să alerge prin curte, silindu-l pe majordom să se ia după ea.

Lisette îi privi din galeria de la etaj, amuzată de această înfruntare a voinţelor, însă apoi i se făcu milă de noul ei majordom, coborî şi îl strigă pe micul vagabond, iar el veni, gudurându-se

din pricina atenţiei acordate şi lingându-i mâna, în vreme ce ea îl luă în braţe. Nu-l putea lăsa în voia sorţii. Simţindu-se precum un trădător, ea urcă din nou, în fugă, scara.

În cele două zile care urmară, ea şi Agatha se ocupară de cele trebuincioase, punând la

punct o altă rochie dăruită de Maurelle, pentru serata familiei Vallier, din moment ce nu avea pregătit nimic altceva. Rochia de seară din mătase neagră avea un corset ce aducea a sutană, cu umerii căzuţi, mâneci strâmte şi cu fusta care se strângea pe talia subţire într-o porţiune plisată, deschisă însă în

partea din faţă în forma unui „V”. O cămăşuţă cambrată şi o jupă, amândouă bordate cu volane din dantelă, creau un semidecolteu care urma linia gâtului şi o cascadă albă ce pornea din talie şi ajungea până la podea, dând rochiei un aer mai puţin sobru, dar rămânând la fel de respectabilă

pentru o văduvă. Poate că rochia modificată nu era ultimul răcnet al modei, dar Lisette credea că nu avea s-o facă de râs nici pe gazdă, nici pe ea însăşi.

Mătuşa Magda, cea care avea grijă de copiii servitorilor, îi transmisese, prin intermediul lui Felix, că va căuta o coafeză pentru seara dinaintea

petrecerii. Cunoştea una, la care stăpâna sa, *doamna* Freret, care acum era plecată, apela adesea. Noua stăpână a casei va fi *ravissante*[28] spuse mătuşa Magda, dacă Marie Laveau avea s-o coafeze. În afară de asta, coafeza avea să aducă o poţiune care-i va garanta că fiecare bărbat pe care urma să-l

întâlnească în seara aceea o va găsi fermecătoare.

Lisette nu avea nicio obiecţie. Ar fi fost o schimbare înviorătoare faţă de situaţia în care trebuia să fie doar prezentabilă, aşa cum îi cerea fostul ei soţ. Băiatul de la grajduri fu trimis, la vremea potrivită, pentru a o aduce pe coafeză.

Marie Laveau era tânără şi plăcută, cu o piele maronie, strălucitoare, şi nişte bucle bogate pe care le purta răsfirate pe umeri, asemenea unui nor. Ea aprecie volumul, lungimea şi culoarea intensă a părului lui Lisette. Îl aduse pe tot spre spate, îl împleti apoi, pe toată lungimea, într-un model complicat şi

lăsă capetele libere pentru a forma o coroniţă de bucle.

— Eşti foarte talentată, zise Lisette, zâmbindu-i femeii în oglindă şi privind mişcările îndemânatice ale mâinilor ei graţioase.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, *madame*.

— Mă simt norocoasă fiindcă ai venit atât de

repede la mine.

Marie Laveau aprobă fără pic de vanitate.

— A fost cât se poate de neobişnuit pentru o seară de Mardi Gras. Una dintre celelalte doamne de care mă ocup s-a îmbolnăvit, altfel nu ar fi fost posibil să vin aici. Aceste lucruri se află în mâinile sfinţilor.

— Am auzit că mai ai un talent.

— Ce vreţi să spuneţi, *madame?*

— Unul care are legătură cu rugăciunile, cu vrăjile şi cu dorinţele.

— Aveţi, poate, o rugăminte?

Lisette îi aruncă un surâs trist, întâlnindu-i privirea în oglindă.

— Nu tocmai. Mă tem că e mai mult vorba de curiozitate.

— Nu-i nimic rău în asta. Răspunsul fusese, din precauţie, liber de orice angajament.

— Şi dacă este? Să presupunem că vreau să atrag atenţia… cuiva?

— Poate a unui bărbat?

— Poate. Nu o va face, desigur. Cum ar putea să o facă când ultimul lucru pe care şi-l dorea era un alt soţ? Voia doar să-şi petreacă timpul altfel decât într-o tăcere apăsătoare sau cel puţin aşa îşi spunea Lisette. Totuşi, era interesant că ar fi fost posibil să intervină o schimbare în situaţia ei.

— Ştiţi ceva despre Voodoo? întrebă Marie Laveau.

— Cine nu ştie?

Religia sau cele mai senzaţionale aspecte ale acesteia, străbătuse New Orleans-ul de la un capăt la altul, după cum ştia foarte bine Lisette. Africană la origine, fusese adusă în oraş de către sclavi, în

decursul secolului trecut, apoi reîmprospătată de cei care îşi însoţiseră stăpânii şi stăpânele din Saint Domingue, în timpul răscoalei ce avusese loc în urmă cu aproape patruzeci de ani. Cândva păgână ca formă şi scop, ea se amestecase cu riturile Bisericii Catolice, fără a deveni niciuna, nici alta.

Fascinaţia produsă de cele mai periculoase aspecte ale sale şi folosirea acestora nu era deloc un lucru neobişnuit.

— Dacă doriţi, pot prepara o poţiune pentru dumneavoastră. Ochii mari, migdalaţi ai coafezei aveau o întunecime hipnotică, aşa cum se reflectau în oglindă.

— Ai putea, într-adevăr.

— E bună pentru orice aţi dori – pentru ca bărbatul dumneavoastră să vă dorească, pentru ca să vă iubească, pentru a-l împiedica să umble brambura… sau pentru a-l pedepsi dacă vă părăseşte.

— Nu am bărbat.

— Atunci, va avea ea

grijă să-l aveţi.

Un râs înăbuşit se opri în gâtul lui Lisette.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu, nu, zise Lisette, nedorind să rănească sentimentele femeii. Numai că pari atât de convinsă.

— Fiindcă sunt, *madame*. Îl doriţi pe spadasinul irlandez?

Lisette rămase complet nemişcată.

— Ce ştii despre el?

— Totul, zise Marie Laveau, cu o voce profundă, aproape senzuală. Eu sunt preoteasă. Mie nu mi se poate ascunde nimic.

— Credeam… da, am auzit că eşti o adeptă a predicilor doctorului John.

— Deocamdată. Dar nu pentru multă vreme.

Trăsăturile femeii, cu strălucirea lor ca de mahon, erau de nepătruns. Zvonurile spuneau că ea şi doctorul John, un negru uriaş, cu o faţă tatuată, care pretindea că e fiul unui rege african şi primul preot al religiei voodoo în New Orleans, erau iubiţi.

Oare Marie Laveau avea ambiţia de a ajunge mai mult decât atât? Dacă era aşa, asta nu o privea pe Lisette, nicidecum. Ea spuse:

— Poate fi periculos să „prinzi în capcană” un *maître d’armes* cu ajutorul unei vrăji.

— E periculos să trăieşti, *madame.* Ce

importanţă mai are încă un risc neînsemnat?

Asta era cât se poate de adevărat, gândi Lisette. Era suficient să te uiţi la Eugene, viu într-o zi, a doua zi, mort.

— Ar costa mult? Vezi tu, s-ar putea s-o folosesc sau nu.

— Pentru dumneavoastră, foarte

puţin, pentru că i-aţi luat în grijă pe cei înfometaţi şi aţi oferit un acoperiş celor care nu-l aveau. Făcu un semn din cap spre locuinţele servitorilor aflate în curtea exterioară, şi apoi în jos, spre căţeluşul care stătea făcut covrig la picioarele lui Lisette.

— Nu a fost mare lucru. Lisette îşi feri

privirea, stânjenită într-un mod inexplicabil. Făcuse doar ce părea a fi necesar la momentul respectiv.

— Pentru dumneavoastră nu a fost mare lucru, dar gestul contează. Foarte curând o să mă ocup de poţiunea aceea.

— Şi plata?

— Ştiţi unde să mă

găsiţi.

Lisette nu ar fi trebuit să meargă atât de departe cu ideea, o ştia. Cu toate astea, nu reveni asupra ei, nu putea declara, la urma urmei, că nu crede în puterea lui Marie Laveau sau să-i respingă făţiş oferta. E mai bine să accepţi un lucru atunci când acesta ţi se oferă şi

abia apoi să-l arunci. Cu siguranţă, n-o va utiliza niciodată. Era o femeie civilizată, educată de călugăriţe. Chestiile de felul acesta nu erau demne de ea.

Nu, nu avea să o folosească, niciodată. Ea nu-şi dorea un bărbat şi cu siguranţă nu era atât de disperată, încât să încerce

să-l câştige pe asemenea căi.

Nu, cu siguranţă.

6

Un grup mic, aşa promisese domnişoara Vallier.

Familie şi prieteni, insistase ea. Caid pufni supărat, numărând pe puţin cinci duzini de persoane în casă. Dacă acesta era un grup restrâns,

atunci el era un blestemat de grenadier britanic de gradul II.

Încăperile străluceau datorită lumânărilor plasate în sfeşnice şi lămpilor cu ulei de balenă aşezate pe mese, din moment ce domnul Vallier respingea iluminarea cu ajutorul lămpilor cu gaz. Aerul rece al nopţii pătrundea prin

uşile franţuzeşti deschise către terasa care dădea spre stradă şi spre curtea care strălucea în lumina torţelor din smoală de pin. Mirosul de fum şi aromele mâncărurilor se ridicau spre înălţimi dinspre bucătăriile situate în curtea din spatele casei, îmbinându-se cu miresmele parfumurilor de

la Paris. Doamnele şedeau, aidoma unor flori înfoiate, pe canapele şi pe taburete poleite, pe jumătate îngropate în fustele lor din mătase şi satin în nuanţe pastelate. Unele dintre ele fluturau din evantaiele împodobite cu dantele şi panglici, iar altele aleseseră să se răcorească cu nelipsitele frunze de

palmier din vasele umplute cu nisip. Astfel de evantaie mai puteau folosi, de asemenea, la alungarea ţânţarilor ocazionali care se alăturaseră adunării. Câţiva domni grijulii stăteau în picioare, îndepărtând ţânţarii din preajma doamnelor şi agitând atât de tare evantaiul, încât bucăţele din acesta cădeau

pe covor.

Era o ambianţă destul de plăcută, dar Caid nu se afla în dispoziţia necesară pentru a aprecia aşa ceva. Se simţea într-un fel nelalocul lui printre aceşti creoli aristocraţi, cu aerele şi cu graţiile lor, cu multă siguranţă de sine, în vreme ce aruncau priviri spre maeştrii spadasini ce se

învârteau printre ei. Habar nu avea cum de se lăsase convins să participe la serată, aşa cum nu pricepea cum de ajunsese să o însoţească pe Lisette Moisant, de vreme ce jurase că va sta cât mai departe de ea.

Doamna se distra de minune sau cel puţin aşa părea. Dansase o dată cu

Rio şi o dată cu Nicholas, ceea ce părea a fi o conduită acceptabilă pentru o femeie care rămăsese văduvă de curând. În momentul de faţă, flirta scandalos cu Denys Vallier, fiul amfitrionului, un tânăr cu o figură serioasă, împodobită cu o mustăcioară caraghioasă, ca o muscă postată chiar în

centrul bărbiei sale.

Însă nu, nu era cinstit din partea lui. Lisette abia dacă vorbea cu băiatul, iar tânărul Vallier nu era mai libertin decât orice tânăr creol de vârsta lui, care dispunea de o alocaţie generoasă. Caid îl simpatiza oarecum, dar descoperi că imaginea aceea de adopţie pentru

doamna Moisant era mai mult decât supărătoare. Tânărul domn îi cuprinsese mâna înmănuşată, iar în secunda asta i-o dezmierda, declamând nişte prostioare, mai mult ca sigur un elogiu referitor la strălucirea surâsului ei. E drept, era cu adevărat strălucitor şi era o plăcere să-l priveşti.

— Mare păcat, nu-i aşa?

Cel care vorbise era Nicholas care i se alătură în cadrul ferestrei pe care Caid o luase în stăpânire în seara asta. Caid îi aruncă o privire precaută.

— Ce anume?

— Că unui bărbat nu-i este permis să demonstreze că doamna e deja „luată”

până ce jurămintele nu vorbesc de la sine. În alte ţări, se rezolvă mult mai bine chestiunile de felul acesta.

— Habar nu am despre ce turui acolo.

— Vorbesc despre doamna Moisant, femeia la care te holbezi de peste o jumătate de ceas, zise italianul, ignorând privirea

tăioasă ce-i fu aruncată. Ai grijă, prietene. S-ar putea să observe şi altcineva mai puţin inofensiv decât mine.

— Poţi să te duci la dracu'.

— Ce cuvinte înălţătoare, se lamentă Nicholas. Eu de ce nu pot să ating o asemenea elocvenţă?

— Pentru că tu

foloseşti zece expresii pe care le utilizează fiecare, zise Caid sincer. Că tot vorbim despre asta, cum ai reuşit s-o faci pe doamna Moisant să-l ia pe lângă ea pe tâmpitul ăla urât pe care l-ai tot târât după tine în ultimele săptămâni?

— Nu am făcut-o eu, te asigur. Ca orice animal de sex masculin cu

instincte firești, micuțul ăla blestemat s-a îndrăgostit nebunește de ea la prima vedere și a dat buzna între picioarele ei. Italianul strânse din buze. Desigur, poate că i-a folosit faptul că am luat-o la fugă în momentul când el a întors capul.

— Mi-am închipuit.

— Deci ea i-a oferit

într-adevăr un adăpost?

— Stătea întins în poala ei, adormit, cu picioarele în aer, când am sosit eu pentru a o însoţi la serată, spuse Caid. Dacă nu mă crezi, poţi să priveşti la firele lui de păr care încă îi decorează rochia. Când am intrat eu în încăpere, potaia mică şi nerecunoscătoare a sărit în

sus şi a început să latre de ar fi putut trezi până şi morţii. Lătra la mine care, săptămâna trecută, i-am adus un os.

— Un animal cu un discernământ sănătos, am afirmat-o întotdeauna. Aşa că ea are încă un protector.

Caid clătină din cap.

— Aici e avantajul.

— Pentru care trebuie

să-mi mulţumeşti aşa cum consideri tu de cuviinţă.

— Ceea ce voi şi face, dacă nimeni altcineva nu va observa transferul afecţiunii lui Figaro sau nu se va întreba cum de un căţel de pe Passage de la Bourse a reuşit să ajungă în dormitorul doamnei.

— Figaro? Maestrul spadasin italian clipi parcă

cu durere.

— Da, în fine, tu nu l-ai numit decât „ticălos”, „drăcuşor” sau „Satana”, fiindcă îţi rodea vârful cizmelor, aşa că i-am spus doamnei că se numeşte Figaro.

— Eu mă gândeam la Casanova, datorită obiceiului său de a…

— Cunosc obiceiul

acela aparte şi sper să nu-l manifeste faţă de doamna Moisant înainte de a-şi fi consolidat poziţia acolo.

— Ce fel de poziţie? Celina ajunse lângă ei chiar în clipa aceea, uitându-se întrebătoare de la unul la altul.

— De musafir, răspunse Nicholas suav.

— Cine, Denys?

Celina aruncă o privire către locul în care Lisette conversa în continuare cu fratele său.

Caid nu putu rezista.

— Figaro.

— Nu vorbeşti serios, zise ea cu severitate. Doamna Moisant nu are alături de ea pe nimeni cu numele ăsta.

— Cineva sosit de

curând, cred. Faţa lui Nicholas era cât se poate de neutră.

Ochii Celinei prinseră o strălucire de un căprui-vişiniu în spatele genelor lăsate.

— Cred că voi doi v-aţi îmbătat.

— Deocamdată nu. Dar e o idee.

— Mai întâi, trebuie să

vă faceţi datoria faţă de doamnele care nu au dansat, zise ea. Imediat. Amândoi.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine, se conformă Nicholas, executând o plecăciune graţioasă, iar apoi plecă pentru a-şi îndeplini însărcinarea.

Caid nu se înclină, de teamă că plecăciunea lui va

avea de suferit prin comparaţie cu cea a prietenului său. Strigă în urma italianului:

— Mii de mulţumiri pentru sacrificiu, La Roche.

La Roche luă în seamă complimentul, fluturând din mână peste umăr, dar fără să răspundă. Era posibil să fi fost ataşat de

cățeluș mai mult decât și-ar fi putut imagina el însuși, ori altcineva.

— Nu ai dansat cu doamna Moisant, zise Celina.

— E un ordin?

— O sugestie. Logodnica lui Rio îi aruncă o privire întrebătoare. Cu toate că trebuie să spun că pare o neglijență stranie.

— Mi s-a promis următorul dans, deşi consider că i-ar fi mult mai bine dacă aş sta cât mai departe de ea.

— Eşti convins că e pentru protejarea sa?

Celina era mult prea dură, acesta fiind unul dintre lucrurile pe care le aprecia Caid la ea. Totuşi, îşi spuse că pentru el, cea

mai bună apărare, în acest moment, era să facă pe neştiutorul.

— A cui altcuiva? Ea pretinde o legătură respectabilă sau cel puţin se gândeşte la una.

— Prima ei pretenţie, după părerea mea, ar fi să aibă un prieten.

— Te are pe tine, zise el, zâmbindu-i. Am

remarcat mai devreme că discutaţi subiecte importante, într-un colţişor, cu capetele apropiate.

— Oh, da, extrem de importante, dacă prin asta înţelegi modiste, cusătorese şi coafeze.

— Sunt convins că ea are nevoie şi de ele.

Celina aprobă, pierdută

în gânduri.

— Şi totuşi, cred că are mai multă nevoie de prieteni. Am auzit câteva zvonuri.

— Cum ar fi? Caid nu-şi putu reprima tonul îngrijorat.

— Fuga, tentativa de suicid şi chiar o uşoară nebunie.

— Nu poţi da crezare

unor asemenea tâmpenii.

— Nu contează prea mult ce cred eu. Unii sunt mai prevăzători, să ştii. Nebunii izolaţi, deoarece se crede că e o trăsătură de familie. Să ai un înaintaş care a suferit de o asemenea boală aduce prejudicii aproape la fel de mari cu faptul de a avea un ten ceva mai cafeniu.

— Aşa că unii pretendenţi se vor îndepărta.

— Exact, şi unii dintre prieteni.

— Dar ea este o moştenitoare.

— Ceea ce înseamnă că ar fi posibil să fie curtată de câţiva vânători de avere, dar cu intenţia certă de-a o alunga imediat

după nuntă.

Caid îşi reprimă o înjurătură.

— Opera lui Moisant, cu siguranţă. Dacă poate convinge lumea că e instabilă mintal, faptul va cântări foarte mult şi îi va permite să respingă orice pretenţie pe care ea ar avea-o.

— Ori îl va face

credibil, în cazul în care el va repeta gestul, într-adevăr.

Gânditoare, Celina îşi duse un deget la bărbie.

— Cred că trebuie să fie văzută în diverse situaţii, comportându-se normal. Cu cât o vor vedea mai mulţi oameni, cu atât va fi mai bine. Va trebui pus la punct un şir lung de

invitaţii.

— Operă, teatru?

— Şi asta. Poate şi o ieşire în afara oraşului, în cazul în care doamna Herriot va putea fi convinsă să organizeze o petrecere privată.

— E drăguţ din partea ta că îţi faci griji în privinţa asta, având în vedere că ai o nuntă de pregătit, zise

Caid, printr-o apreciere sobră.

— Deloc. Sunt de partea lui Lisette, pentru că am o oarecare experienţă în privinţa bărbaţilor care ar recurge la orice fel de stratageme pentru a pune mâna pe o avere.

Asta era cât se poate de adevărat. O canalie – un vânător de zestre –

conspirase împreună cu tatăl Celinei, gazda lor din seara aceasta, pentru a o forţa să se mărite şi pentru a prelua controlul asupra zestrei şi a câştigurilor ei viitoare. Numai Rio şi bunul ei simţ reuşiseră să împiedice una ca asta.

— Totuşi, zise Caid, ridicând din umăr.

Celina îl privi,

zâmbindu-i cu afecţiune.

— În plus, tu eşti un bun prieten al lui Rio, ceea ce înseamnă că eşti şi prietenul meu. Dacă conştiinţa ta va fi liniştită văzând-o pe domniţă aşezată la casa ei şi în siguranţă alături de un alt soţ, atunci aşa trebuie să se întâmple.

— Nu vrea un alt soţ,

ori cel puţin aşa spune.

Celina îi aruncă o privire evaluativă.

— Dar tu doreşti ca ea să aibă unul, fie că vrea, fie că nu. De ce, *mon ami*?

Probabil că Rio îi vorbise despre asta, deoarece Caid cu siguranţă nu o făcuse.

— Asta ar pune capăt într-un mod ceva mai

eficient persecuţiilor lui Moisant.

— Asta ar îndepărta-o în acelaşi timp de tine.

— Mereu a fost aşa, domnişoară. Caid înclină capul puţin, apoi cum valsul ce tocmai fusese interpretat luă sfârşit, socoti că venise vremea dansului pe care i-l datora lui Lisette. Întotdeauna.

Melodia următoare, interpretată de ansamblul de viori, de harfă, de pian şi de un corn franţuzesc, fu un nou vals. De ce nu un cadril sau orice altceva care să presupună mai puţin contact fizic, Caid nu avea habar. Sorţii îi erau potrivnici, asta era tot. Harfele voiau să vadă cât de nefericit îl puteau face.

Făcură însă un lucru minunat. Lisette veni în braţele lui, din moment ce acela era locul ei. Avu totuşi nevoie de o mână liberă pentru a-şi susţine fustele grele, dar evantaiul ei nu avea cureluşă. Aşa încât Caid îl luă cu discreţie, vârându-l în buzunarul fracului său. Surâsul ei de recunoştinţă

fu răsplata sa pentru acea fărâmă de spirit practic, înainte ca el s-o conducă spre dansatorii care începuseră să se rotească.

Mişcările ei se potriviră la perfecţie cu ale sale. Parcă plutea în braţele lui. Era atât de drăgălaşă în seara asta, iar cameliile albe prinse în părul strălucitor, castaniu-roşcat,

precum şi rochia de culoare închisă făceau ca ochii ei să prindă aceeaşi nuanţă ca şi piatra lunii. Mătasea veşmântului era o ademenire blândă ce aducea după sine un impuls irezistibil de a-şi scoate mănuşile şi de a-şi strecura degetele sub volanele generoase. Oare ea era la fel de catifelată şi

de ispititoare dincolo de aceste falduri? Nevoia de a o afla se aprinse în creierul lui, făcându-l să raţioneze cu dificultate şi cu atât mai puţin să fie capabil să susţină o conversaţie.

— Doamna Stilton pare să se distreze destul de bine în seara asta, zise el, abordând primul subiect ce-i trecu prin minte.

— A descoperit că unul dintre verii domnişoarei Vallier este un fost elev al ei şi a discutat cu familia acestuia. E o mare mulţumire ca oamenii să-şi amintească de tine, iar tu, la rândul tău, să nu-i fi uitat.

— Nu o credeam o sentimentală.

— Cei care posedă

inimile cele mai tandre nu par să le aibă. Cred că le protejează ca să se apere pe ei înşişi.

Părea un subiect plin de capcane. Caid căută altul.

— L-ai cucerit pe Denys Vallier.

Ea îl privi pe sub gene.

— E tânăr şi galant şi trebuie să exerseze cu

cineva.

— Nu trebuie să-l încurajezi.

— Nu asta a fost intenţia mea.

— O să-l găseşti mereu la uşa ta, dacă nu vei fi atentă, şi mă îndoiesc că vei fi de acord cu aşa ceva. Şi tatăl lui ar putea considera chestia asta ca ceva inacceptabil.

Ea se încruntă puţin imaginându-şi asta, după cum observă Caid bucuros. Apoi clătină din cap, oftând.

— De ce trebuie să fie totul aşa de complicat?

— Nu este. Ai privit în jur, după nişte candidaţi ceva mai acceptabili?

— Ca viitor soţ, vrei să spui? E mult prea

devreme.

— Deloc, insistă el. Cum poţi plănui o campanie fără să ai un obiectiv?

— E ultimul lucru la care mă gândesc.

— Atunci să aleg eu pentru tine? Ce zici de domnul Soubit? E doar cu câţiva ani mai în vârstă şi are o proprietate la Alger,

dincolo de râu. Are strabism, iar numele lui de botez e *Zulime.*

Ea se scutură teatral.

— Nici măcar nu aş putea să privesc către altar.

— Domnul Thierry?

— A îngropat două neveste. Cred că aduce ghinion.

— Latour? întrebă el resemnat.

— Fumează.

— Un obicei execrabil, recunosc, dar are un fizic robust.

— La fel îl are şi un bou, exact ceea ce îmi inspiră el în clipa de faţă, dacă mă gândesc mai bine.

— Atunci Duchaine. În cazul lui, cu greu poţi găsi vreun defect. Caid înclină capul în direcţia

unui tânăr elegant care flirta cu tânăra soţie a unui gentleman ceva mai în vârstă. Chipeş, plin de rafinament, posedând o locuinţă excelentă, era vărul contelui de Picardy, un nobil care părăsise oraşul la începutul sezonului vizitelor, întorcându-se la Paris. Neville Duchaine fusese

abandonat după o neînţelegere cu vărul său cel exaltat în privinţa unei actriţe de la teatrul St. Charles, sau cel puţin aşa se şoptea.

— Hmm, da, zise Lisette cu un licăr speculativ în privire, dar rămânând la acest nivel.

Era ilogic, dar Caid simţi o bruscă antipatie

pentru francez.

— Nu, uită-l. Probabil că în câteva zile va pleca spre casă, urcându-se pe vapor imediat ce-şi va lua biletul. Între timp, nu pare să fie interesat şi de altceva în afară de flirt.

— Poate se va răzgândi.

— Puţin probabil. Se vede cât de colo că e un

libertin.

— Nu sunt de aceeaşi părere, zise ea veselă. Desigur, dacă tu eşti convins de asta, va trebui să caut în altă parte. Oare de ce, după părerea ta, toţi cei care ar putea fi aleşi sunt atât de puţin atrăgători?

Ai zice că ar trebui să semene, măcar aşa, puţin,

cu prietenul dumitale La Roche.

— Cu Nicholas? Caid era nespus de uimit, cu toate că nu putea preciza de ce.

— Răvăşitor de atractiv, cu o forţă remarcabilă, uşor periculos, cu un accent fermecător… şi apoi privirea sa? Aproape ca o

mângâiere.

— E o partidă interzisă ca şi în cazul meu şi din acelaşi motiv. Vocea lui era de-a dreptul lugubră.

— Ce interdicţie stupidă, pe cuvânt. Cine o fi fost autorul? Da, şi de ce domnişoara Vallier şi doamna Herriot pot primi asemenea bărbaţi în casele lor şi eu nu?

— Nicholas şi cu mine suntem prietenii bărbatului cu care e logodită domnişoara Celina. Mai mult decât atât, asta e o petrecere privată, nu un bal public ori un alt soi de distracţie. De asemenea, spre deosebire de tine, doamnele menţionate nu trebuie să fie precum soţia lui Cezar.

— Victima suspiciunii, observ. Numai că întrebarea e: suspectată de ce anume? Nu am făcut nimic rău.

Amărăciunea care-i sugruma vocea îl duru. Ea avea dreptate. El era vinovatul, el era cel care o aruncase în postura asta stranie în momentul în care îi ucisese soţul.

Recunoaşterea acestui fapt nu-i îmbunătăţi deloc starea de spirit.

Dansul luă sfârşit. Caid îi returnă evantaiul lui Lisette, conducând-o lângă însoţitoarea ei. La scurt timp după aceea, se auziră clopoţeii care dădeau semnalul apropierii paradei ce reprezenta o parte a distracţiei acelei seri, cu

toate că mascaţii se plimbaseră pe străzi toată după-amiaza. Ieşiră cu toţii pe terasă, înşiruindu-se de-a lungul balustradei şi străduindu-se să zărească procesiunea. Caid rămase undeva în spate, aproape de uşă, deoarece avea avantajul înălţimii faţă de ceilalţi.

Zgomotul deveni mai

puternic pe măsură ce parada se apropia. Mărşăluiau acolo comedianţi plini de fantezie, participanţii mascaţi ce păreau personaje supranaturale în strălucirea tremurătoare a celor câteva torţe purtate de cei care înaintau de-o parte şi de alta, costumaţi în nubieni[29]. Cei mai mulţi

înaintau călare, cu toate că unii parcurgeau drumul în trăsuri. Măşti fanteziste şi groteşti le acopereau chipurile, iar obişnuitele dominouri ori cape lungi le ascundeau îmbrăcămintea. Toţi erau, firește, bărbaţi, din moment ce o astfel de manifestare publică nu se potrivea doamnelor. Câinii lătrau pe lângă ei. Copiii

străzii alergau pe de lături, râzând şi ţipând. Ignorând orice încercare de descurajare, picii se urcară pe streşini pentru a primi drajeurile care le erau aruncate şi de către călăreţi. Aceste migdale trase în zahăr, aduse, de obicei, de la patiserie în nişte cornete din hârtie, deveniseră o tradiţie a

acestei parade călare sau cel puţin asta aflase Caid. Era pentru prima dată când asista la acest spectacol.

Nu părea să existe un protocol sau o cât de mică organizare. Fiecare bărbat îşi decorase calul ori trăsura în funcţie de stilul propriu şi de lărgimea buzunarului. Predominau şiragurile, cocardele şi

florile din hârtie. Măştile erau o alegere personală, de asemenea, reprezentând arlechini, piraţi şi cocoşi, cu toate că tema principală era cea satanică – bestii de coşmar apăreau la tot pasul. Bărbaţii din spatele măştilor erau cetăţeni solizi, în cea mai mare parte, gentlemeni creoli fără ocupaţie şi cu un gust

anume pentru distracţie şi pentru veselie. Mulţi dintre ei erau tineri şi necăsătoriţi, cu toate că asta nu părea a fi adevărat în totalitate.

De săptămâni întregi, bărbaţii care zăboveau pe lângă salonul lui Caid discutaseră despre paradă. El fusese invitat să li se alăture, dar îi refuzase, fiindcă nu avea nici cal şi

nici trăsură, iar ca se le cumpere pentru asemenea frivolităţi i se părea total aiurea. Fusese tentat să ia partea creolilor ceva mai serioşi şi mai în vârstă, care îşi exprimau dezaprobarea, caracterizând întreaga afacere ca fiind un spectacol vulgar care merita, cu siguranţă, o

moarte naturală.

Servitori, purtând tăvi pline cu pahare de şampanie, se plimbau printre invitaţii aflaţi pe terasă. În vreme ce grosul comedianţilor se opri în dreptul terasei, toată lumea aplaudă, iar domnul Vallier rosti un toast, moment în care toţi îşi sorbiră băutura. Apoi parada îşi continuă

drumul, urmată de ultimii purtători de torţe. Un călăreţ, mascat precum un vier înfricoşător, acoperit cu o mantie care purta o cruce a Ordinului Sf. Ioan, rămase în coada paradei, printre petrecăreţii răzleţi, împrăştiaţi de-a lungul străzii, mulţi dintre ei fiind femei nu neapărat virtuoase.

Vierul îşi aduse calul mai aproape de terasă şi, sprijinindu-se în scara de la şa, îi cercetă pe cei lipiţi de balustradă. Păru să caute pe cineva anume, probabil pe vreun prieten despre care ştia că se află printre invitaţii familiei Vallier. Privirea i se miji îndată. El căută în geanta ce-i atârna într-o parte, dornic parcă

să arunce acele drajeuri. Cei aflaţi pe terasă se bulucirăă în faţă pentru a prinde bomboana pe care el o arunca. Preţ de o secundă, vederea lui Caid fu obturată.

Brusc, în aer se înălţară rachete. Albe, roz, galbene şi verzi, tari ca nişte pietre, zburară către cei aflaţi în balcon precum

grindina purtată de vânt. Unele se izbiră de perete, dar cele mai multe le loviră pe doamnele cărora li se oferise loc în primul rând, lângă balustradă, în timp ce însoţitorii lor rămăseseră în spate. Femeile ţipară. Una dintre ele strigă mai tare, răsucindu-se într-o rotire de volane negre din mătase.

Lisette.

Caid se repezi către ea fără prea multe fasoane, dând la o parte grindina de drajeuri. Apucă umerii lui Lisette şi se aplecă, vrând să-i zărească faţa pe care ea şi-o acoperise cu palmele.

— Ce e? Eşti rănită?

— Ochiul meu, zise ea înăbuşit. M-a lovit în ochi.

A fost ceva ca o cărămidă.

Fusese o cărămidă sau cel puţin o bucăţică din ea aruncată odată cu drajeul. Dovada zăcea la picioarele ei.

Caid o apucă de încheieturi şi îi dădu mâinile la o parte. Ochiul drept era roşu şi începuse să lăcrimeze, iar ea abia dacă reuşea să-l ţină

deschis. Sângele curgea dintr-o mică tăietură care apăruse chiar sub sprânceană.

— Poţi vedea?

— Da, pot, dar îţi văd chipul ca prin ceaţă.

El rosti printre dinţi o înjurătură şi apoi privi în jur.

— Îl cunoaşte cineva pe călăreţ?

Puţini îi acordară atenţie, în timp ce domnii îşi conduceau domniţele înăuntru. Alţii răspunseră clătinând din cap şi ridicând din umeri. Caid se întoarse către Nicholas care veni imediat lângă el.

— Ai grijă de ea, te rog. Vreau să stau de vorbă cu acest Cavaler al Sf. Ioan.

— Domnişoara Vallier se poate ocupa de ea. Eu vin cu tine.

Caid nu răspunse. Răsucindu-se pe călcâie, intră în fugă în salon, apoi ieşi din nou afară, luând-o în jos pe scări către intrarea pentru trăsuri şi apoi în stradă. Se opri o secundă pentru a-i cerceta pe ultimii mascaţi,

căutându-l pe călăreţ. Acesta nu ajunsese prea departe, ţinut în loc de ultimii participanţi la paradă. Crucea de pe spatele bărbatului pe care-l căuta se zări în întregime lângă clădirea de alături.

Caid o luă la fugă, strecurându-se prin mulţime mai mult în forţă decât cu delicateţe.

Nicholas se repezi în urma lui. Bărbaţii înjurau, dar ei nu se opriră şi nici nu priviră înapoi.

Cavalerul Sf. Ioan trebuie că sesizase agitaţia. Îşi întoarse chipul mascat în direcţia lor preţ de câteva secunde, apoi privi înainte şi îşi îndrumă calul către o străduţă laterală.

Un bărbat care se afla

în calea lui zbură cât colo. Un altul sări într-o parte, împiedicându-se înainte de a cădea în genunchi. Apoi cavalerul se făcu nevăzut, îndepărtându-se în fugă pe drumul aproape gol. Caid se opri, cu mâinile în şolduri în semn de dezgust, şi trase câteva înjurături pe care le învăţase pe nava aceea destinată

prizonierilor.

Când rămase fără răsuflare şi fără să-şi mai închipuie ceva, Nicholas vorbi stând alături de el:

— Crezi că atacul a fost deliberat?

— Mie aşa mi se pare

— E evident cine ar fi putut s-o facă, dar din ce motiv nu e chiar atât de evident.

— Răutatea pură ar fi suficientă.

— Da, zise Nicholas, pierdut în gânduri.

În cazul acesta, aş preveni pe toată lumea să nu mănânce vreunul dintre acele drajeuri sau aş împiedica-o pe Lisette să o facă.

Pentru o clipă, Caid simţi că inima i se opreşte.

Apoi îşi întoarse uşor capul şi se holbă la prietenul şi colegul său în mânuirea spadei.

— O să-l găsim pe călăreţul ăla. Mâine.

— Şi pe urmă?

— O să-i blesteme pe cei care l-au ales şi i-au confecţionat costumaţia.

— A fost, mai degrabă, o alegere aparte.

Dacă a fost Moisant?

— Nu cred că a fost el, zise Caid încet. Bărbatul acela era mult mai înalt, mai agil, sau cel puţin aşa mi s-a părut.

— Mai tânăr?

El aprobă din cap.

— Deci, mai degrabă un adversar.

Caid întâlni privirea sinceră şi întunecată a

amicului său.

— Vrei să spui că ar putea fi o capcană?

— Nu e imposibil.

— Ai o minte alunecoasă, Pasquale.

Nicholas ridică din umeri.

— Mă tem că machiavelică. E în sânge. Dar oamenii nu sunt atât de simpli, prietene. Nici tu

nu eşti.

Surprinderea îl făcu pe Caid să hohotească scurt.

— Aşa crezi?

— O ştiu.

— Deci va trebui să sperăm că totul se va opri aici.

Reveniră la petrecere. În lipsa lor, cina fusese servită, conform planului, desigur, dar şi ca o

distragere a atenţiei. Nu fusese o masă formală. Oaspeţii apreciază masa încărcată cu jambon de Westphalia gătit în şampanie, curcan sălbatic, carne prăjită de căprioară, rasol de viţel fiert în vin, pate de gâscă, macaroane cu brânză, bulion roşu picant, salată de homar, supă de crab, cârnaţi de

Lyon, brânzeturi Gruycre şi tot feluri de deserturi, delicatese şi alte delicii. Piesa de rezistenţă era o construcţie din nuga reprezentând Palatul Alhambra, ca o deferenţă faţă de ţara de origine a lui Rio, iar toată lumea fu îndemnată s-o guste. Oaspeţii îşi umplură farfuriile şi se îndreptară

spre măsuţele acoperite cu feţe de masă albe. Muzicienii continuau să cânte.

Lisette nu se afla la niciuna dintre mese. Îşi făcu apariţia dintr-o încăpere lăturalnică, imediat după sosirea lui Caid. Presa o batistă umedă pe ochiul rănit, iar pelerina o ţinea pe braţ.

Avea el ceva împotrivă s-o conducă îndată acasă?

— Nu ţi-e foame? El îi cercetă chipul şi pe cel al însoţitoarei sale, care se afla lângă ea. Domnişoara Celina se va supăra dacă nu guşti câte ceva.

Lisette scutură scurt din cap.

— Domnul De Silva nu a lăsat pe nimeni să

mănânce drajeurile, ordonând ca ele să fie adunate şi arse în căminul din bucătărie. Asta mi-a distrus, pur şi simplu, apetitul.

— Şi pe al meu, zise domnişoara Agatha, scuturându-se.

Cel puţin înţeleseseră care era pericolul.

— Plecăm îndată. Caid

privi în jur după Rio sau Celina, dar ei nu se aflau pe aproape.

— O să le spun la revedere în locul vostru, dacă asta te preocupă, zise Nicholas în spatele lui.

— Da, ţi-aş fi recunoscător. Luă pelerina lui Lisette şi se pregăti să o înfăşoare în faldurile ei.

În clipa aceea auzi un

râs zglobiu venind dinspre un grup de bărbaţi care se strânseseră într-un colţ. Întoarse capul la timp pentru a observa cum unul dintre ei înclina capul în direcţia lui Lisette, vorbind în colţul gurii.

— Drajeuri otrăvite? Ce porcărie. Eugene Moisant îmi era prieten, înţelegeţi. El spunea că

soţia lui era la fel de slabă la minte precum era şi în pat.

Furia care mocnea înăuntrul lui Caid se transformă în turbare. Cu o voce joasă, el rosti:

— Mă scuzaţi, doamnă, domnişoară. Revin imediat.

— Domnule O'Neill, te rog. Lisette îşi aşează

degetele înmănuşate pe mâneca hainei lui.

El nu răspunse. Îndepărtându-se, o porni către cei trei bărbaţi. Ei se întoarseră în clipa când el se apropia, iar faţa celui care vorbise se albi. Caid îl văzuse pe domnul în cauză la salonul din Passage, îl ştia ca fiind cel mai afemeiat personaj al

orașului și pe deasupra un prostănac care se lăuda cu victoriile sale, atât cele din pat, cât și cele de pe câmpul de luptă, fiind adesea mut atunci când era vorba de un alt subiect.

— Domnule Vigneaud, zise el în cele din urmă, executând o reverență suficient de scurtă, încât să fie interpretată drept

insultă, scoţând între timp cartea sa de vizită din buzunarul fraculuí. Asistenţii mei vor lua legătura cu dumneavoastră mâine dimineaţă.

Vigneaud făcu ochii mari, fără să răspundă. Caid aşteptă o clipă, de formă, apoi făcu un salut din cap către însoţitorii bărbatului, şi se îndepărtă.

Revenind lângă doamne, le conduse în afara casei şi apoi în stradă.

— Vrei să-l înfrunţi pe bărbatul acela pentru o nimica toată? zise Lisette, cu o voce pierită.

— Poate să-şi ceară scuze în mod public, dacă aşa preferă.

— Nu fără a fi etichetat drept un laş. Oh,

monsieur…

— Era necesar. Ai auzit ce a spus. Nu i se poate permite să o repete, aşa cum îşi doreşte sau cum îşi doreşte Moisant.

— Deci asta e concepţia ta despre protecţie? Trebuia, mai bine, să fi spus că vei provoca la duel orice bărbat care mă vorbeşte de

rău.

El o privi cu asprime.

— Nu asta ţi-ai dorit?

— Nu, pe cuvânt! Am intenţionat să descurajez un singur bărbat, pe socrul meu! Nu am vrut niciodată ca dumneata să rişti atât de mult.

— Nu-ţi face griji. Nu eşti vinovată pentru prostia lui Vigneaud şi pentru lipsa

lui de maniere; amândouă trebuiau să fie corectate de ceva vreme.

— Nu asta e ideea!

— Atunci care e? întrebă el tranşant. Trebuia să-i dau voie să te insulte în public? Nu ai nimic împotrivă, printre altele, să fii considerată o proastă? Crezi că asta nu va avea urmări, având în vedere

sfidarea lui Moisant? Şuşotelile au început deja, iar oamenii de felul lui Vigneaud vor crea în jur diferite poveşti, dacă nu se vor convinge că vor avea de plătit pentru asta. Nu văd o altă cale pentru a-l opri.

— Dacă vei fi ucis… începu ea, dar nu mai rosti altceva.

Caid se opri brusc.

— Da?

— Nimic.

Ea îşi feri privirea, schimbând o ocheadă scurtă cu însoţitoarea sa care rămăsese tăcută. În liniştea ce se lăsase se puteau auzi râsete îndepărtate şi o voce de tenor care interpreta o arie din *Le Domino Noir*.

— N-am să fiu omorât, zise el ceva mai blând. Vigneaud abia dacă se poate măsura cu oricare dintre maeştrii spadasini.

— Nu-l vei ucide?

Ea îşi făcea griji pentru moartea oricărei persoane, nu pentru a lui. Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Nu e obligatoriu. E de ajuns să fie rănit o dată

sau de două ori dacă se dovedeşte a fi un încăpăţânat.

— Da, rosti ea slab. Întorcându-se brusc, ea porni din nou la drum.

Caid le însoţi pe cele două femei până ce intrară pe portiţa casei, dându-le în grija majordomului şi în paza micii corcituri, Figaro. Îşi luă un politicos

rămas-bun, în gălăgia provocată de deliranta primire a cățelului, și reveni repede în stradă.

Când el se opri pe pavaj, începură să bată clopotele catedralei Sf. Louis. Mardi Gras se încheiase, iar Postul Paștelui începea. Pentru câteva secunde, Caid stătu pe loc, ascultându-le cu o

expresie sinistră pe chip. Sunetele acelea melodioase pluteau deasupra oraşului, găsindu-şi ecou printre stele.

El se întrebă ce motiv ar avea să renunţe la această situaţie iscată de regretele sale.

Altul decât drajeurile şi femeile cu ochi blânzi şi verzi.

7

Croitoreasa, doamna Fortin, îşi făcu apariţia în mai puţin de un ceas de la primirea bileţelului care-i fusese adus din partea lui Lisette. Era fericită să-şi ofere serviciile uneia dintre cunoştinţele delicatei domnişoare Vallier, care o

însărcinase cu confecţionarea celei mai frumoase rochii de cununie. Cât de drăguţ din partea cuconiţei să o recomande. Întregul personal al micului său atelier urma să fie pus la dispoziţia doamnei Moisant; ea dispunea de trei doamne care erau adevărate maestre în arta

cusutului. Cu toate urmau să aibă grijă ca doamna Moisant să fie îmbrăcată frumos şi decent, aşa cum o cereau împrejurările.

Ah, oare doamna îşi dorea foarte mult să meargă la teatru în seara aceasta? Era o doamnă cât se poate de norocoasă, pentru că, în atelierul ei, tocmai urma să fie adusă o

vestimentaţie de seară superbă. Fusese comandată de la Paris, la debutul sezonului, de o doamnă care îşi pierduse tatăl chiar în ajunul Crăciunului, dar nu-şi dăduse seama că e însărcinată şi că nu va reuşi s-o poarte înainte de finalul sezonului. Ea îi ceruse doamnei Fortin să o ofere

în numele său, din moment ce nu credea că i se va potrivi mai târziu. Fiind mireasa sezonului anterior, doamna avusese în vremea respectivă cam aceleaşi măsuri cu ale doamnei Moisant. Putea trimite după ea, dacă doamna era de acord?

Lisette era de acord. Atunci când fu adusă,

rochia se dovedi cât se poate de satisfăcătoare – o rochie neagră din mătase, care era la modă, cu o fustă bogată, dar fără acea despicătură frontală, şi împodobită cu benzi orizontale de broderie, la umeri şi la tiv. Cu un panaş negru prins într-o agrafa filigranată din argint, ea putea fi exact ceea ce îi

trebuia. Lisette ar fi preferat o rochie confecţionată din mătasea pe care o cumpărase cu câteva zile în urmă, dar nu exista timp suficient pentru asta. Cel puţin nu era obligată să poarte aceeaşi vestimentaţie ca la serata Vallier. Ca atare, ea trimise vorbă că acceptă oferta generoasă, chiar dacă

neaşteptată, a lui Maurelle Herriot, de a sta în loja ei la *Théâtre d' Orleans*, în seara aceea.

Programul adusese familia Ravel în New Orleans, doar pentru o săptămână. Numită „Noaptea surprizelor", aceasta trebuia să înceapă cu un balet-pantomimă, un spectacol de înaltă

performanţă care avea loc pe o balustradă ridicată cam la douăsprezece picioare deasupra scenei. Urmau apoi, unul după altul, câteva acte în care apărură actori întruchipând sculpturi celebre şi un spectacol de balet, după care avea să se prezinte o piesă intitulată *Doamna Siddons* sau *O actriţă*

engleză, bazată pe o poveste de viaţă adevărată, presupusă a fi a faimoasei actriţe care murise cu aproape zece ani în urmă. Spectacolul promitea a fi unul de calitate, ceea ce însemna ca, pe lângă distracţie, să nu te îndepărtezi prea mult de la adevăratul scop al participării la un asemenea

eveniment, şi anume de a vedea şi de a fi văzut.

Seara debută mult mai bine decât se anticipase. Gabriel Ravel, liderul familiei de actori, poseda o frumuseţe acceptabilă şi poseda un fizic perfect, după cum lăsa să se vadă costumul mulat în care interpreta baletul-pantomimă. Oricum,

majoritatea lornioanelor zăboveau asupra ocupanţilor lojelor care se înălţau, suflate în aur, deasupra scenei şi a locurilor destinate orchestrei. Parterul, unde stăteau cei care nu-şi puteau permite o privire mai cuprinzătoare, nu era la fel de interesant, cu excepţia tinerilor

gentlemeni care preferau să rămână aşezaţi. Aceştia erau puţini ca număr, în majoritate tineri spadasini care frecventau teatrul precum nişte pisici vagaboande, căutând să facă noi cunoştinţe sau să aibă parte de ponturi care să-i ajute să se posteze la uşile lojelor ocupate de frumoasele sezonului.

Acest loc privilegiat urma să le asigure o poziţie de invidiat, prin vizite făcute în pauze. Şi, desigur, mamele fetelor de măritat ţineau o atentă socoteală a vizitelor primite în loja familiei, ca dovadă a statutului fiicelor lor.

Lisette ar fi preferat intimitatea unei *loje grille,* una dintre lojele protejate

de o apărătoare din lemn sculptat, create special pentru femeile care purtau doliu, asemenea ei, sau pentru doamnele care se aflau în compania unor bărbaţi care nu erau soţii lor. În spatele unei asemenea protecţii ar fi putut să privească nestingherită în jur, ştiind că era ferită de o cercetare

asemănătoare sau de o supoziţie referitoare la plasturele micuţ pe care-l purta deasupra ochiului vătămat. Poate că avea să procure o asemenea lojă, pentru ea şi Agatha, se gândi ea, dacă se va elibera vreuna până la sfârşitul sezonului. Dar dincolo de asta, era fericită că locurile lor se aflau în partea din

spate a lojei Herriot.

— Cam puţini, comentă Agatha, îmbrăcată cu o rochie înfoiată din satin de culoarea levănţicii, având o garnitură din dantelă de culoare deschisă, cu o acoperitoare de cap identică şi cu un binoclu din sidef, pe care-l ţinea ridicat în dreptul ochilor.

Ai zice că unii dintre locuitorii oraşului mai iau în seamă restricţiile din Postul Paştelui.

— Sau îşi revin după excesele serii precedente, ceea ce nu prea e de mirare.

— Dacă te aşteptai să nu întâlneşti pe nimeni, atunci de ce te-ai încăpăţânat aşa tare să vii,

draga mea?

— Fiindcă nu m-a prevenit nimeni, răspunse Lisette, zâmbind precaut. Lui Eugene nu-i plăcea teatrul. Aşa încât considera că nu era cazul să risipeşti banii pentru o distracţie atât de serioasă şi plicticoasă.

Agatha îi aruncă o privire scurtă şi

compătimitoare, dar nu făcu niciun comentariu.

— Ştii, scumpo, cred că ar fi trebuit să-i trimiţi un bileţel domnului O'Neill şi să-l anunţi că vom fi aici în seara asta.

— Păi, de ce să fi făcut asta de vreme ce el nu ar fi fost de acord?

— Sau nu l-ai anunţat pentru că erai sigură că ţi-

ar fi interzis asta?

— Nu stă în puterea lui. În afară de asta, dacă e aşa de conştiincios cum îl cred eu, atunci ştie unde ne aflăm.

— Mai degrabă, te bazezi pe simţul datoriei de care dă dovadă, nu-i aşa?

— Vom vedea, zise Lisette sec.

Începu să se îndoiască

de conştiinciozitatea lui Caid, atunci când singurii bărbaţi care vizitară loja după pantomimă fură cei câţiva prieteni ai lui Maurelle. Fu convinsă de lucrul acesta în secunda în care cortina se lăsă la sfârşitul ultimului act, iar Caid nu-şi făcuse încă apariţia. Oare era ocupat cu altceva sau nu mai era

interesat să o protejeze? Fiecare variantă părea la fel de posibilă.

Seara păru brusc lipsită de interes. Nu o mai amuza ceea ce se petrecea pe scenă şi ar fi putut să renunţe cu uşurinţă la finalul piesei. Numai faptul că Agatha părea a fi încântată de spectacol o făcu să nu sugereze că ar fi

cazul să plece acasă. Merseseră la teatru pe jos, împreună cu Maurelle, conduse de unul dintre servitorii săi care avea cu el o lanternă şi alte bagaje grele, putându-se întoarce exact în acelaşi fel.

Maurelle Herriot se întoarse spre Lisette şi Agatha, în vreme ce lămpile cu gaz ale teatrului

începură să lumineze mai puternic.

— Slavă Cerului că s-a terminat. Eu îmi amân, de obicei, sosirea până după pantomimă şi aş fi făcut-o şi în seara asta dacă nu mă gândeam că s-ar putea să vă încânte.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră să vă faceţi probleme din

pricina noastră, zise Lisette imediat. Cu toate că nu cred că eu şi Agatha suntem atât de greu de mulţumit.

Agatha veni mai aproape.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi şi pe mine, doamnă.

Maurelle făcu un gest

scurt de negare, dar nu avu vreme pentru mai mult de atât, fiindcă în uşa ascunsă de draperii din spatele lor se auzi un ciocănit uşor.

— Ne iertaţi, doamnelor. Putem să luăm loc lângă dumneavoastră?

Lisette se răsuci în scaun, şi-l văzu pe Denys Vallier înclinându-se. Dându-li-se permisiunea

de a intra, el păşi înăuntru împreună cu amicii săi pe care Lisette îi întâlnise la serata surorii lui, Hippolyte Ducolet, Armand Lollain şi Francis Dorelle. Domnii se aşezară în scaunele libere din lojă, discutând pe un ton prietenesc despre spectacol şi, desigur, despre actori, sau mai degrabă despre actriţe, din

moment ce partea feminină a trupei părea că le acaparase cel mai mult atenţia. Se interesară şi de ochiul ei vătămat, exprimându-şi bucuria că nu fusese vorba despre ceva grav, şi condamnându-l pe cel care o făcuse.

— Speram să lucrăm la goblen, în aceste pauze,

zise Lisette, la prima domolire a conversaţiei. Cum de ne-aţi găsit?

— Celina ne-a spus că sunteţi aici, răspunse Denys. A auzit de la Rio, cred, care aflase unde sunteţi de la Pasquale, care sunt aproape sigur că ştia de la domnul O'Neill. Sper că nu aveţi nimic împotrivă.

— Deloc, zise ea, schimbând o privire amuzată cu Agatha, fiindcă avusese dreptate în privinţa lui Caid. Suntem fericite să vă avem printre noi.

— Iar noi suntem extrem de norocoşi pentru că avem parte de o companie atât de încântătoare. Denys zâmbi către toate trei doamnele,

flirtând cu seninătate înainte de a reveni la Lisette. Daţi-mi voie să vă spun că pe mine mă îngrozeşte clipa când nu veţi mai fi în doliu, fiindcă toată lumea îşi va da seama ce frumuseţe se ascunde dincolo de el, iar eu mă voi pierde în mulţimea ce vă va înconjura.

Era bine făcut, cu o

statură masivă, care era în vogă în momentul acela. Tânărul, deşi de-abia depăşise perioada adolescenţei, avea să fie, într-o bună zi, o secătură periculoasă, atunci când avea să ajungă la maturitate. Părul ondulat, privirea serioasă şi bărbia pătrăţoasă promiteau mult. Lisette era convinsă că

multe dintre tinerele şcolăriţe erau deja îndrăgostite de el.

— Mi-e teamă că deja trebuie să plecaţi, *mon vieux*[30]. Vocea aceea profundă veni din spatele lor, iar un alt domn dădu buzna în lojă. Am sosit şi am întăriri în urma mea.

— Domnule Pasquale, în sfârşit. Mă întrebam ce

anume vă reţine. Dar acum, că vă aflaţi aici, mă duc să caut nişte răcoritoare pentru doamne. Ai grijă ca nebunii ăştia trei, Francis, Hippolyte şi Armand, să nu-mi uzurpe locul cât voi fi eu plecat.

Imediat ce fratele Celinei eliberă scaunul, unul dintre prietenii lui Denys, un tânăr la fel de

bine făcut, sări să-i ia locul. Nicholas rezolvă situaţia, apucându-l, pur şi simplu, de spate şi dându-l la o parte, aşezându-se chiar el pe scaunul rămas liber. Locul de lângă uşă fu preluat de un mulatru, purtând o haină ruginie şi o cămaşă ponosită cu butoni din camee, alături de el aflându-se un bărbat ceva

mai suplu şi cu simţul umorului, pe care Lisette îl recunoscu ca fiind Gilbert Rosiere, maestru spadasin, cunoscut sub porecla de Titi.

Niciunul dintre aceşti domni nu era Caid O'Neill, dar prezenţa lor o convinse pe Lisette că timpul pe care-l petrecuse aranjându-se meritase

efortul. În orice caz, era ceva să fii în atenţia a doi dintre cei mai faimoşi spadasini ai oraşului, pe lângă cei trei tineri arătoşi. Armand, Francis şi Hippolyte păreau la fel de conştienţi ca şi ea de onoarea care i se făcea. Jocul lor încetă în secunda în care îşi dădură seama în compania cui se află,

dându-se ceva mai înapoi şi păstrând o distanţă respectabilă faţă de cei doi vizitatori şi de scaunul lui Lisette. Situaţia respectivă dură, oricum, mai puţin de cinci minute, până când Titi îşi prezentă complimentele, ca apoi fiecare dintre ei să se scuze, plecând în următoarea vizită, pentru a

mai descongestiona puţin aglomeraţia din lojă.

— Dacă îmi daţi voie, La Roche, adică domnule Pasquale, zise Hippolyte Ducolet. Ce se mai aude acum despre turneul de scrimă? Se aud tot felul de ciudăţenii. Unii spun că s-au produs mai multe neînţelegeri în privinţa pregătirilor pentru

confruntările ce vor avea loc pe podium. E adevărat că Bernard l-a insultat pe Llulla ieri şi că acesta l-a găurit în zorii zilei din pricina asta?

— Cred că da, zise Nicholas, concentrându-şi atenţia asupra unei scame microscopice pe care şi-o îndepărtă de pe haină.

— Bernard va

supravieţui.

Armand Lollain se aplecă înainte, entuziast.

— Se zice că Dauphin a avut o discuţie cu căpitanul Thimecourt…

— A fost rezolvată fără vărsare de sânge.

— Fapt pentru care îi mulţumim lui Dumnezeu, zise Agatha, printr-o dezaprobare fără

menajamente.

— Da. Altfel, Dauphin l-ar fi eliminat pe căpitan. Apoi mai e şi problema dintre domnul O'Neill şi Vigneaud, cu toate că am auzit că nu a avut urmări asupra turneului…

— Termină, copile, zise Pasquale cu o voce oţelită. Le vei supăra pe doamne şi după aceea vom

fi cu toţii alungaţi din acest paradis liniştit.

— Cu siguranţă, zise Armand, înroşindu-se precum vinul şi muşcându-şi limba, în graba lui de a remedia greşeala. Ne i e r t a ţ i , *mesdames*, *mademoiselle.* Mă întreb unde a… Denys…

— Nu-mi datoraţi scuze, domnule Lollain,

zise Lisette. De fapt, mă interesează foarte mult acest subiect. Spuneţi-ne, domnule Pasquale, mai precis, ce s-a întâmplat cu înfruntarea dintre domnii O'Neill şi Vigneaud?

— Mai nimic. Va avea loc mâine în zori.

Aşa se explica de ce ei nu auziseră nimic despre rezultat. Constatarea nu

uşură deloc greutatea pe care ea o resimţea în piept.

— Toată lumea va fi prezentă, zise Armand, cu o privire strălucitoare. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un maestru spadasin să înfrunte doi adversari, unul după altul.

— Gura! Hyppolyte îşi înghionti zdravăn în coaste amicul.

— Da, ce spuneai? întrebă Lisette, fixându-l cu privirea pe tânărul domn.

— Mă iertaţi, *madame.* Sudoarea apăru pe fruntea lui Armand în vreme ce el înfruntă privirea grea a lui La Roche, scuzându-se totuşi faţă de Lisette: Am vorbit aiurea.

— Nu cred. Ea se

întoarse către spadasinul italian.

— Domnul O'Neill are mai mult de o înfruntare la The Oaks?

— Are să mă ucidă, fără îndoială. Irlandezul, amicul meu, o să mă străpungă după ce va termina cu ceilalţi. Dar aşa este, mâine-dimineaţă se va confrunta cu doi bărbaţi,

primul e Vigneaud, iar celălalt Phillipe Quentell, un maestru spadasin mai mult orgolios decât talentat, unul care a participat la paradă îmbrăcat într-o pelerină cu crucea Sf. Ioan.

— Iar acest Quentell are probabil o pasiune pentru drajeuri?

— Într-adevăr, cu toate

că sunt de părere că ar fi posibil să-şi fi pierdut gustul pentru ele sau şi-l va pierde în curând…

Două provocări, două întâlniri pe câmpul de onoare. Caid avea să înfrunte spadele celor doi domni a doua zi în zori, iar ea nu putea face absolut nimic ca să împiedice acest lucru. În aparenţă,

Quentell părea să fie un maestru spadasin care făcea ca al doilea duel să fie mult mai periculos decât primul, iar Caid va fi deja obosit, probabil, din pricina înfruntării cu Vigneaud. Lisette fu scuturată de un fior.

În tăcerea scurtă care se lăsă, Maurelle îşi drese discret vocea:

— Şi unde e domnul O’Neill în seara asta?

— Doarme, sper, zise Pasquale sec. Deşi mă îndoiesc.

— Salonul lui a fost deschis astăzi, nu?

Pasquale aprobă, dând din cap.

— Iar aseară s-a odihnit foarte puţin.

Caid rămăsese treaz

pentru a-i păzi ei casa cu o noapte înainte, se gândi Lisette. Apoi, în timpul zilei, el dăduse lecţii de scrimă clienţilor, la atelierul său. Dacă nu avea să fie în cea mai bună formă, atunci vina va fi a ei, aşa cum el avea să înfrunte doi bărbaţi pentru binele ei.

În clipa aceea, se

întoarse Denys, urmat de servitorul care ducea cu sine o tavă încărcată cu pahare cu limonadă. În momentul când aceasta le fu distribuită, li se alătură şi Neville Duchaine, vărul contelui de Picardy. Lisette era chiar eclipsată, se gândi ea amuzată, privind la splendoarea neagră a hainei şi la pantalonii de un

negru la fel de intens, purtaţi cu o vestă din brocart argintiu.

— Ei, poftim, doamnă Moisant, exclamă el, cu o urmă de tandreţe în ochii săi întunecaţi şi expresivi. Chiar cred că ne potrivim.

— Într-adevăr. Cuvintele erau dizgraţioase prin cele două înţelesuri ale sale. Dar nu cred că din

aceleaşi motive.

— Nu, nu, dacă aveţi de gând să mă întrebaţi dacă am suferit o pierdere. E vorba doar că negrul a devenit o ţinută de seară de rigoare în Europa, aproape o uniformă. Mă refer la domni, desigur. Aşa se întâmplă în oraşele unde există fum de cărbune şi scrum.

— Într-adevăr, spuse doamna Herriot pe un ton amabil. Am văzut-o cu ochii mei când am fost acolo. Spuneţi-mi, *monsieur,* ne veţi ţine companie mai mult timp? Toţi cunoscuţii mei pun această întrebare şi se pare că nimeni nu cunoaşte răspunsul.

— Planurile mele nu

au fost stabilite, *madame*. Mă gândesc să-mi continui aventurile, călătorind în amonte de fluviul Mississippi şi apoi să ajung la New York.

Detalie declaraţia, adăugând şi alte itinerare, pe care le urmase în călătoriile sale aventuroase, ca parte a temei sale favorite, care părea a fi el

însuşi. Opinia respectivă nu era doar a ei, se gândi ea, fiindcă surprinse un schimb de grimase între Denys Vallier şi prietenul său, Hippolyte.

Duchaine tocmai începuse a povesti despre o trăsură accidentată în Mobile, acolo unde ajunsese el mai întâi, moment în care Agatha se

aplecă, atingând uşor braţul lui Lisette. Aceasta o privi, ridicând din sprâncene. Agatha nu zise nimic, dând uşor din mână şi făcându-i semn spre o lojă situată chiar vizavi.

Lisette cercetă figurile din lojă, una câte una, cu ajutorul binoclului. Apoi observă ce anume îi atrăsese atenţia Agathei.

Henri Moisant.

Socrul ei se holba la ea de vizavi, chipul lui fiind o mască a furiei. Fără îndoială că făcuse o vizită, aşa cum obişnuia un gentleman, domnului şi doamnei Plauchet, care ocupau loja opusă. Era cât se poate de clar că nu se aştepta să dea cu ochii de nora sa.

Lisette simţi un imbold puternic de a părăsi teatrul. Mândria fu singura care o ţinu pe loc. Nu-i va permite acestui domn să o determine să fugă, nu-i va permite să o tulbure. Luându-şi binoclul de la ochi, continuă să-l privească cu sânge rece sau cel puţin aşa intenţionă. În acelaşi timp, nu se putu

opri să nu se întrebe dacă socrul ei nu-l cunoştea cumva pe un anume domn Quentell. În secunda aceea, simţi o atingere caldă pe umărul dezgolit, dat la iveală de decolteu. Vocea scăzută a lui Caid se auzi deasupra capului ei, ca şi cum el s-ar fi aşezat în spatele ei pe post de apărător şi scut.

— Fii calmă. Vrea să te intimideze, dar nu o poate face dacă nu-i permiţi.

— Nu, şopti ea. Caid probabil că sosise acum câteva clipe, odată cu intrarea altor domni în lojă. Privind peste umăr, ea recunoscu încă unul sau doi maeştri de scrimă care participaseră la serata dată

de Vallier, unul dintre ei aducând mult cu un matador, prin înfăţişarea sa atletică. Bărbatul se numea Édouard Sarne. Chiar în spatele lui se afla Gustave Bechet, un domn de care-i fusese oarecum milă înainte de căsătoria ei, pentru că mama lui îl pusese să se ţină după ea. În agitaţia pe care o creară,

salutând-o pe Maurelle şi salutându-se unii pe alţii, nimeni nu păruse a băga de seamă îngrijorarea sa sau sfatul lui Caid.

— Doar nu crezi că domnul Moisant va veni aici? zise ea, ridicând scurt privirea, dar fără a o întâlni pe a lui.

— Mă îndoiesc. Dacă o va face, nu va găsi loc.

Azi loja lui Maurelle e foarte căutată.

— A fost foarte amabil din partea ei să ne invite. Lisettte bănuia că o făcuse la cererea lui. Comentariul ei era o încercare tangenţială de a afla dacă avea dreptate. Fu, de asemenea, şi unul lipsit de succes.

— Când îi convine,

zise Caid vesel, doamna poate fi deosebit de amabilă.

Maurelle se răsuci într-un foşnet de tafta şi într-o rotire de pene de pasărea-paradisului, ca şi cum ar fi avut o antenă cu ajutorul căreia putea descoperi când anume se vorbeşte despre ea.

— Ce spuneai, *mon*

ami?

— Că în seara asta eşti răpitoare, draga mea, răspunse el pe nerăsuflate. Şi că meriţi din plin omagiul celor care s-au strâns în jurul tău.

— Nu te cred, eşti un şmecher, dar accept complimentul aşa cum a fost oferit. Ea atinse scaunul aflat lângă ea. Hai,

stai lângă mine şi spune-mi ce ai mai făcut de când ne-am despărţit ultima dată. Jur că abia te-am zărit în aceste ultime zile.

Caid nu dădu niciun semn de nehotărâre, mişcându-se într-acolo ascultător. Lisette presupuse că el era obişnuit să i se ordone în felul acesta. Nu se putea

plânge, cu toate că era conştientă de manifestarea unui sentiment acolo, la spatele ei, unde el stătuse cu câteva minute în urmă.

— În sfârşit, o ocazie să discut cu dumneavoastră, *madame,* zise Denys Vallier, mutându-se în locul pe care-l ocupase Caid. L-am aşteptat cu nerăbdare.

— Iar acum vă aparţine, zise ea, zâmbind. Am speranţa că sora dumneavoastră şi-a revenit după oboseala pricinuită de rolul de gazdă.

— Se simte foarte bine, îi place să facă tot timpul câte ceva, zise el cu o nepăsare frăţească. Dar trebuie să v-o spun repede, înainte să fim întrerupţi.

M-aţi inspirat.

— Eu? Mai mult ca sigur că nu.

— Ba da, cu siguranţă! Dacă vă amintiţi, aseară am discutat despre poezie. M-aţi încurajat, într-un fel, să scriu o poezie, imediat după plecarea invitaţilor. Mă întreb… da, dacă aş putea să vă vizitez curând ca să v-o citesc? Aş aprecia

în cel mai înalt grad părerea dumneavoastră.

— Nu sunt o expertă, vă asigur.

— Aţi citit mult şi aveţi un rafinament care sugerează gusturi şi idealuri elevate.

— Oh, nu, vă înşelaţi.

— E evident pentru cei care au ochi să vadă, protestă el, cu o mimică

sobră. Aceste lucruri indică un raţionament superior din partea dumneavoastră, mai ales în materie de stil, ceea ce cuprinde şi literatura.

— Sunteţi foarte amabil, *monsieur,* dar…

— Bunul meu prieten Francis e, de asemenea, poet, cu toate că o ştiu puţini şi şi mai puţini ar

crede-o. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să vorbească despre idolii săi din lumea literelor, domnii Byron şi Keats, şi despre scriitorii de romane, cum ar fi englezul, Scott, de curând remarcat.

— Scoţian, după părerea mea, zise ea, corectându-l cu blândeţe.

— Cum? Oh, da,

desigur. Ştiţi totul, vedeţi. Vă rog, spune-mi, sunteţi de acord în privinţa vizitei?

— În fine, dacă asta doriţi cu adevărat. M-ar interesa să văd ce anume aţi scris dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră.

Denys se răsuci în scaun, înălţându-şi glasul:

— Ai auzit, Francis? Suntem invitaţi. Îmi eşti

dator o sticlă de şampanie.

— O vei avea, fraiere, zise Francis Dorelle, înroşindu-se intens în vreme ce privea în jur. Trebuie să spui tuturor despre pariul nostru?

— Ce-i? întrebă Duchaine. O aventură, iar eu am pierdut-o? Despre ce e vorba?

— Serată literară acasă

la doamna Moisant, zise tânărul poet, devenind şi mai întunecat, cu toate că ochii lui mari şi negri sclipeau.

— Vallier spunea că doamna Moisant va avea suficientă delicateţe pentru a accepta, în vreme ce eu eram aproape convins că va fi obligată să refuze din cauza perioadei de doliu şi

pentru că nu-i place să fie deranjată.

— Iar miza e o sticlă de şampanie. Duchaine se întoarse către Lisette. Nu am luat parte la pariu, dar această lectură pare de-a dreptul încântătoare. Vă rog să-mi spuneţi că voi fi inclus printre invitaţi, scumpă doamnă.

— Şi eu! strigă

Armand Lollain peste umăr.

— Şi eu. Această cerere greoaie fu adresată de Bechet, cu toate că tipul acesta grăsuţ părea mai mult supărat din pricina asta.

— Toţi sunteţi invitaţi, cei care doriţi să fiţi prezenţi, zise Lisette uimită.

— Atunci va trebui să fiu acolo cu siguranţă, declară Duchaine. E ca şi cum nu aş fi plecat de la Paris, bucurându-mă de un salon literar unde cei care gândesc la fel se întâlnesc şi discută altceva în afară de politică, ca, de exemplu, ce cal mai aleargă la Metairie sau cine a mai nimerit în lama unui

maestru spadasin. De-abia aştept.

— O serată literară, repetă Lisette, şi mai şocată de idee. Am mai auzit despre asemenea lucruri. Gazdele primesc, cred, o dată pe săptămână?

— Puteţi să faceţi din asta o modă, *madame*. Vă place?

Nu-i displăcea, cu toate

că nu era convinsă că şi Caid împărtăşea acelaşi sentiment. Când se uită spre el, acesta se încruntă.

— Probabil. Mă voi gândi, zise ea. Ce-aţi zice să ne întâlnim vineri seara, de acum în două săptămâni?

Corul aprobărilor reînnoite o măguli. Lisette simţi cum încântarea creşte

încet în venele sale, ca şi cum ea ar fi fost cea care câştigase şampania. Aproape că şi-ar fi dorit să fi propus seara următoare, dar mai existau şi acele mici aranjamente în privinţa gustărilor şi faptul că aştepta o nouă vestimentaţie de la croitoreasă. Chiar şi două zile ar fi fost un timp

insuficient.

Concentrându-se asupra acestui nou deziderat, aproape că-l dăduse uitării pe domnul Moisant. Când privi din nou spre loja de vizavi, el dispăruse.

Era inevitabil, probabil. Caid va trebui să fie escorta lor pe drumul de întoarcere acasă, la finalul

serii. Cum Maurelle acuză o durere de cap, ei o luară pe un drum care trecea mai întâi pe la ea pe acasă. Caid nu zăbovi înăuntru, ci se întoarse repede la uşa de la intrare, unde aşteptau Lisette şi Agatha. Îşi continuară drumul, cotind-o pe strada următoare pentru ca apoi să înainteze pe strada Royale.

Conversară foarte puţin pe parcursul drumului, în primul rând din pricina servitorului care ducea lanterna, pe care Maurelle insistase să-l trimită cu ei. Cu toate astea, Caid era preocupat – Lisette era convinsă. Se purta cu grijă, dar cu o sobrietate care te ţinea la distanţă. Când nu cerceta

zona, el ţinea privirea aţintită spre pavaj, dând la o parte cu bastonul florile care fuseseră aruncate sau care căzuseră de pe zidurile grădinilor.

Lăsă cele câteva fraze schimbate între ea şi Agatha să treacă pe lângă urechile lui, şi răspunse doar la întrebările care îi erau adresate în mod

expres.

Lisette îşi procurase o cheie de la portiţă, astfel ca Felix să nu fie nevoit să le aştepte. Figaro începu totuşi să latre imediat ce portiţa fu întredeschisă. Agatha se întoarse către Caid.

— O să vă urez noapte bună, domnule O'Neill, căci se pare că sunt nevoită

să mă duc la bietul Figaro înainte ca el să zgârie vopseaua uşii. Sunt sigură că draga mea Lisette va exprima recunoştinţa pentru faptul că ne-aţi însoţit.

Caid murmură politicos, înclinându-şi capul, în vreme ce ea se îndepărtă. Lisette se întoarse apoi cu faţa spre

el, întinzându-şi mâinile înmănuşate.

— Îţi mulţumesc cât se poate de sincer pentru că ne-ai condus. Aş mai dori să spun că eu…

— O clipă, dacă nu te superi. Avem ceva de discutat.

Cererea lui sobră îi întrerupse micul discurs. Fu binevenită, din moment

ce ea tocmai se pregătea să spună că era la curent cu acele dueluri pe care el urma să le aibă în zorii zilei. În loc de asta zise:

— E foarte târziu.

— Te asigur că ceea ce am de spus nu va dura mult.

Cum putea să refuze când tema putea avea legătură cu socrul ei şi cu

prezenţa lui acolo în seara aceea? Cu toate astea, ea nu prea ştia cum să procedeze. Să discute chestiuni personale aici, unde puteau fi văzuţi de oricine trecea pe stradă părea ciudat, iar ca să-l invite în casă era de-a dreptul nepotrivit.

Gândul îi trezi imagini referitoare la ultima dată

când el fusese în apartamentul ei, momentul când fusese atât de aproape de ea în dormitor. Un val de căldură îi năpădi mintea şi trupul. Îşi simţi sânii mari şi grei, iar buzele îi tremurară. Se uită spre el, privind fix la umerii lui laţi, la forma capului, la plinătatea buzei lui superioare, ca apoi să-şi

ferească privirea.

El o privi în vreme ce tăcerea stranie vibră între ei. Apoi se răsuci pe călcâie, apucând cu o mână partea superioară a portiţei de fier întredeschise. Peste umăr, el rosti:

— Serata aceea literară a dumitale nu va avea loc.

Ar fi trebuit să-şi dea

seama.

— Poftim?

— E mult prea straniu şi inacceptabil. Lumea va avea multe de comentat, şi prea puţin din ce va spune va fi măgulitor. Lumea bună a New Orleans-ului poate citi în particular, dar ca să te declari o pasionată a lecturii e la fel de neaşteptat ca şi printre

aristocraţii Insulelor Britanice, locul pe care-l numesc eu „acasă”. Niciun bărbat nu-şi doreşte să se însoare cu o femeie care poartă ciorapi albaştri, cu o femeie a cărei minte e plină cu idei stranii, cu lucruri lumeşti. Ar fi mult prea neplăcut.

— Neplăcut? întrebă ea. Neplăcut să stai la

aceeaşi masă cu o femeie care vorbeşte şi despre altceva decât despre mâncare, copii şi ultima ceartă?

— Ştii foarte bine ce încerc să spun.

— Eu ştiu că puţin îmi pasă ce anume preferă un bărbat la o femeie, din moment ce eu nu am nevoie de unul.

— Nu e doar asta.

— Atunci ce e? O femeie care are şi ea o idee în cap poate înspăimânta populaţia? Tu crezi că ciudăţenia organizării unei serate va acredita ideea aceea că sunt instabilă psihic?

— Acum ai nimerit-o.

— Ei bine, nu-mi pasă. Nu pot sta în casă fără să

fac nimic!

— Nimeni nu se aşteaptă la aşa ceva. Mai sunt şi multe alte lucruri – teatrul, opera, vizitele fireşti de dimineaţă, excursiile la Grădina Tivoli sau plimbările până la dig. Nu vei duce lipsă de distracţii.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Poate ar trebui să

adaugi la listă şi participarea la duelurile tale. Totuşi trebuie să recunosc că nu-mi dau seama cum poţi avea mai multe dueluri într-o singură dimineaţă de dragul meu, fără ca lucrul acesta să fie considerat cel puţin straniu, în timp ce eu nu pot primi nişte oaspeţi inteligenţi fără a fi

considerată nebună.

— Nicio lady nu s-ar gândi să-şi facă apariţia la locul duelului. Aşa ceva nu se face.

— Sunt extrem de conştientă de asta, zise ea. Vreau să subliniez însă că nu ai dreptate.

— Ba am perfectă dreptate. Nu eşti atentă la ceea ce încerc să-ţi spun.

— Pentru că puţin îmi pasă.

— Lăsând la o parte asta, cine ţi-a vorbit de cel de-al doilea duel… Nu, lasă-mă să ghicesc. La Roche.

— Nu în mod intenţionat. Pentru nimic în lume, ea nu ar fi făcut vreun gest care să distrugă prietenia dintre cei doi

bărbaţi.

— El e mult prea blând în privinţa femeilor. Eu nu sunt.

Asta suna ca un avertisment, dar ea nu avea dispoziţia necesară pentru a-l lua în seamă.

— Nu m-am decis să fac din această serată un obicei, dar m-ai convins că e o idee nemaipomenită. În

virtutea acestei concluzii, trebuie să subliniez că niciunul dintre domnii Pasquale, Vallier, Ducoulet, Lallain nici ceilalţi nu au părut să o considere ca fiind ceva deplasat sau că sunt nebună, în cazul în care o iau în considerare.

— Nu am spus asta, zise el, supărat.

— Ba cred că ai făcut-o. Cred că ai declarat că ai simţi repulsie faţă de o femeie care are nişte tendinţe mai elevate. Dă-mi voie să-ţi spun, domnule, că voi scotoci oraşul după ciorapi albaştri şi nu voi mai purta nimic altceva. Voi organiza acea serată literară, voi invita pe cine îmi place şi voi discuta

tot ceea ce am chef. O voi face, şi nimic din ce îmi vei spune nu mă va opri.

El îşi strânse buzele, în vreme ce vârfurile urechilor i se înroşiră.

— O vei regreta, *madame.* Şi îndată ce toată lumea va afla de mica ta petrecere scandaloasă, va fi prea târziu pentru a modifica felul cum te

percep.

— Dacă e aşa, atunci nu am nimic de pierdut, nu? În consecinţă, mă voi comporta exact aşa cum îmi doresc.

Sprâncenele lui se apropiară într-o încruntare.

— Ce vrei să spui?

Ea îl privi punându-şi mâinile în şolduri, astfel că şalul pe care-l purta îi

alunecă de pe umeri.

— Vreau să spun că s-ar putea, de asemenea, să renunţ la un mod de viaţă paşnic. Nu mă va deranja, să ştii. Din moment ce ar fi un lucru straniu să te conving pe dumneata şi pe ceilalţi că nu-mi doresc un soţ, că nici nu mă pot gândi la unul, atunci e minunat. Cred că asta

înseamnă, de fapt, că ar trebui să fac mai mult de atât, ceva diferit care să şocheze şi să uimească, ceva… ceva…

— Ce? se interesă el, în vreme ce ea se opri, în căutarea inspiraţiei.

— Ceva totalmente scandalos!

8

Caid aştepta cu spada în mână. Vigneaud încă îşi mai făcea de lucru cu mânecile de la cămaşă, împăturind fiecare manşetă. Restul era pregătit, dunga fusese trasată, chirurgii aşteptau deoparte, cu

instrumentarul înşirat pe nişte cârpe aşternute pe pământ, secunzii stăteau în aşteptare, inclusiv omul lui Vigneaud care avea în mână batista cu care urma să dea semnalul începerii duelului. Se strânsese o mulţime apreciabilă, dar destul de tăcută. După toate aparenţele, se încheiaseră puţine pariuri,

deoarece existau puţine dubii în privinţa rezultatului acestei înfruntări. Vigneaud era cunoscut în saloanele din Passage de la Bourse, cel puţin după spusele lui Bastile Croqucre. El nu poseda un talent natural în arta mânuirii spadei şi nu-şi dorea să depună efortul care i-ar fi permis să

deprindă acest meşteşug.

Caid îşi potrivi batistele înfăşurate în jurul încheieturilor, strângând capetele acestora. Cea de la mâna dreaptă servea drept protecţie pentru vasele de sânge fragile, fiind mâna în care ţinea spada, în vreme ce stânga era mai puţin afectată. Ambele acopereau urmele

lăsate de cătuşele care-i zdreliseră pielea. Nu că se ruşina în mod deosebit din pricina lor, dar nu vedea niciun motiv să le lase la vedere.

Se gândi, oarecum abătut, că ar trebui să aibă remuşcări fiindcă era în mod evident superior adversarului său. Nu le avea. Corectitudinea nu-şi

avea rostul aici. Rostul ei era, mai degrabă, de a demonstra pericolul, în cazul în care se vorbea ireverenţios despre Lisette Moisant.

Ziua părea a fi una plăcută. Soarele tocmai se înălţa pe cer, trimiţându-şi razele printre copaci. În aerul rece al dimineţii se auzea cântecul păsărelelor.

Roua atârna greu pe firele de iarbă, făcând ca pasul să fie nesigur. Caid îşi zise în gând că va trebui să fie atent în privinţa asta.

Se întrebă dacă Lisette se trezise deja. Da, şi dacă ea se mai gândise la felul cum îşi petrecea el aceste ceasuri matinale.

Vigneaud era, în sfârşit, gata. Caid îşi ocupă

poziţia în dreptul dungii trasate pe iarbă cu var. Îşi înălţă spada, în semn de salut, înclină capul, ca apoi să-şi încrucişeze spada cu a adversarului său.

Vigneaud îl privi, cu ochii mijiţi. Oare credea că asta îi dădea o înfăţişare ameninţătoare? îşi zise Caid. Dacă era aşa, atunci greşea. Arăta, în schimb,

ca şi cum ar fi avut ochii lipiţi de somn. Era de sperat să nu fi fost cazul. Un om care alerga de colo-colo era mult mai periculos decât unul care ştia ce face.

Sosi şi semnalul. Caid lansă un atac ponderat destinat să evalueze talentul adversarului, pentru a simplifica orice

mişcare făcută la repezeală. Vigneaud pară lovitura cu o bravadă neîndemânatică. Efortul păru să-l răvăşească. Sudoarea îşi făcu apariţia pe fruntea bărbatului, în vreme ce mirosul animalic al acesteia umplu aerul. În ochi avea o expresie de om bântuit.

Era una cu mult

diferită de rânjetul pe care-l etalase atunci când vorbise despre Lisette. Cu orice alt bărbat, Caid ar fi prelungit cât se poate de mult înfruntarea pentru a-i acorda o mândrie modică. Pentru Vigneaud, nu simţea soiul acesta de remuşcare. Nu-şi dorea decât să termine cu povestea asta.

Atacă iar cu o competenţă strălucită, cu o serie de lovituri mânuite din încheietura mâinii. Lama de oţel lovi. Pentru o clipă plină de emoţie cele două spade rămaseră încrucişate. Apoi lama lui Caid nimeri materialul şi pielea fierbinte de dedesubt. Pe neaşteptate, totul se transformă în

tăcere.

Vigneaud mormăi şi scăpă sabia din mână. Îşi prinse strâns antebraţul cu palma, iar sângele ţâşni printre degetele sale. Caid se dădu un pas înapoi, aşteptând ca secundul acestuia şi chirurgul să se apropie.

— Frumoasă lucrătură, zise Nicholas, secundul său

principal, pe un ton scăzut, venind alături de el. Cu toate că nu a durat prea mult, ca să-ţi poţi face o părere.

— Nu am avut absolut niciun motiv pentru a prelungi agonia.

— Mă îndoiesc că Vigneaud este de aceeaşi părere, mai ales, în secunda asta.

— Ar fi trebuit să se arate recunoscător, fiindcă am evitat ca lama mea să-i străpungă un plămân.

— Adică puteai, dar te-ai abţinut? Ceva neobişnuit pentru tine.

— Am promis că nu-l voi ucide.

— Ah!

Replica lui Nicholas sună ca şi cum el ar fi

înţeles pe de-a-ntregul că cererea fusese a lui Lisette. Poate că înţelesese. Italianul se pricepea al naibii de bine la femei.

— Ei, hai, zise Titi Rosiere, cel de-al doilea secund, surâzând strâmb în vreme ce li se alătură. Doar nu o să ne faci să credem că aveai de gând să-l ucizi.

Dacă s-ar fi arătat şi Lisette la fel de încrezătoare, îşi zise Caid. Dar, la urma urmei, îl cunoştea abia de câteva zile, nu de câteva săptămâni.

— Nu.

— Aşa ziceam şi eu. Povestea asta nu-i de tine. Titi se uită peste umăr, la capătul opus al câmpului

de luptă. Trebuie să te decizi cât mai repede, altfel secundul lor principal s-ar putea să ceară să continue. Bănuiesc că te vei arăta satisfăcut, atunci când vor întreba.

Caid dădu scurt din cap.

— Excelent. Eu şi Nicholas ne întoarcem într-o clipă.

El privi cum cei doi amici ai lui înaintară pe iarba tremurătoare pentru a discuta cu Vigneaud, cu secunzii lui şi cu chirurgul. De la locul său, avu impresia că chirurgul considera imposibilă reluarea duelului, din cauză că braţul pacientului său era mult prea grav rănit pentru a-i permite să ţină

spada în mână. Caid nu se arătă surprins, atâta vreme cât asta fusese şi intenţia sa.

Rosiere mai discută o vreme, în timp ce Nicholas reveni la locul unde se afla Caid.

— Ai auzit.

Caid făcu semn că da.

Nicholas se apropie, luându-i lui Caid spada din

mână, în ciuda refuzului acestuia. Scoţând o cârpă împăturită din buzunarul fracului său, el curăţă lama, făcând-o să strălucească din nou.

— Nu-l văd pe Quentell, zise el, privind de jur împrejurul terenului. Poate că nu a avut curaj.

Caid scrută, la rândul său, adunarea. Era

adevărat. Pe bună dreptate, următorul lui adversar, Quentell, ar fi trebuit să stea deoparte, împreună cu secunzii săi, aşteptându-şi rândul pe teren. Faptul că nu se afla acolo reprezenta o clară încălcare a codului. O atitudine relaxată în privinţa orei era un lucru obişnuit în New Orleans, din cauza moştenirii latine

a oraşului, dar nu şi în privinţa unei chestiuni de onoare unde întârzierea putea fi considerată drept o insultă intenţionată sau drept o nehotărâre în a-ţi face apariţia. Lui Quentell trebuia să i se mai acorde doar câteva minute, după care ar fi fost declarată neprezentarea lui.

Să dea Dumnezeu să

fie aşa.

Această săgeată neaşteptată a speranţei vizavi de posibilitatea ca adversarul lui să nu sosească îl surprinse pe Caid. Frica nu-şi avea rostul, cu toate că rezultatul unei înfruntări între doi maeştri spadasini era întotdeauna incert. Mai degrabă, era vorba de

reţinerea lui extrem de reală pentru o altă vărsare de sânge pe ziua de azi.

Oare-şi pierduse curajul? Era posibil – revolta împotriva întregului concept de onoare personală şi nevoia de a o apăra cu orice risc, strădania, în timp ce citeşti groaza din ochii adversarului, conştiinţa că

el ţine în mâinile lui o posibilă moarte. Da, şi acuzaţia, şi condamnarea pe care el le sesiză în ochii celor care îl cunoşteau, probabil, pe ultimul său adversar.

De exemplu, în ochii de înger ai lui Lisette Moisant.

Aceste crize de nehotărâre, mai ales, în

cazul unui maestru spadasin care trăia, ori murea în funcţie de forţa hotărârii sale şi de agilitatea lamei sale din oţel, putea reprezenta o catastrofa. De fapt, nimic nu putea fi mai ucigător.

— Vigneau e terminat, zise Rosiere, grăbindu-se să se întoarcă alături de cei doi.

— Terminat? Vocea lui Caid era aspră. Credeam… Cum e posibil? L-am înţepat, pur şi simplu, în braţ.

— Linişteşte-te, *mon ami.* Nu e definitiv terminat, cum presupui tu, ci doar pentru astăzi.

Senzaţia de uşurare care-l străbătu pe Caid fu cel mai îngrozitor lucru

care i se întâmplase în dimineaţa respectivă.

Quentell nu-şi făcu apariţia. Începuse să circule un zvon cum că fusese văzut în susul râului, la bordul unui vapor cu abur. În cele din urmă, cei doi bărbaţi care ar fi trebuit să fie secunzii săi apărură pentru a anunţa că participantul lor la duel nu

era de găsit. Se oferiră să ţină locul acestuia, dar în mod firesc fură refuzaţi.

Caid îşi îmbrăcă din nou fracul şi vesta şi, împreună cu amicii săi, porni spre oraş. După un mic dejun sărbătoresc pentru toată lumea, el şi Nicholas se îndreptară către *Place d'armes*, acolo unde cei din miliţie se

instruiau sub comanda ofiţerului lor. Ei se înscriseseră abia cu o zi înainte, aşa că acesta urma să fie primul lor contact cu disciplina oarecum militară.

Marşul extenuant şi ordinele care erau strigate în gura mare puteau fi folositoare şi oarecum necesare, un antidot pentru

proasta dispoziţie permanentă a lui Caid.

Două ore mai târziu, fură lăsaţi să plece, după ce primiseră instrucţiuni în legătură cu comandarea uniformelor. Aceste detalii fură primul lucru pe care el şi Nicholas îl descoperiră vizavi de calitatea lor de sergenţi ai unităţilor pe care trebuiau să le

comande. Noii ofiţeri urmau să excludă adăugarea la uniforma lor a şnurului auriu şi a griului cel mai des utilizat. Se îndreptară îndată spre croitorul pe care-l alesese comandantul lor. Timp de o oră fură măsuraţi temeinic. Când se văzură în sfârşit liberi, se îndreptară, epuizaţi, spre

localul lui Alvarez, pentru o băutură binemeritată.

— Aici, strigă Rio de Silva, făcându-le semn către masa pe care o ocupa împreună cu Titi Rosiere. Trase scaunul într-o parte pentru ca Nicholas să se aşeze în stânga sa, trăgând apoi încă unul pentru Caid.

— Am înţeles că va trebui să ne interesăm de

sănătatea lui Vigneaud.

— O să-şi revină.

— Cel mai bun rezultat, ca întotdeauna. Iar Quentell nu s-a prezentat pentru a fi zgâriat? Un nefericit, dar bănuiesc că acum salonul său va fi disponibil.

— Nu chiar. E deja luat de un englez care are ceva talent sau cel puţin

aşa s-a auzit. Îl cheamă Blackford. Gavin Blackford, spuse Rosiere.

— Am auzit câte ceva despre domnul în cauză. A sosit cu vaporul cu abur, săptămână trecută, venind din Liverpool, nu-i aşa?

— Un bărbat care nu lasă iarba să crească sub tălpile lui, completă Nicholas, nepăsător, în

timp ce îi făcea semn chelnerului.

— A ieşit învingător în faţa câtorva care au aşteptat întregul sezon ca spaţiul acela să se elibereze. Totuşi, fiind un soi de diavol spadasin, după cum se spune, nimeni nu va fi dispus să lupte cu el pentru a câştiga închirierea locaţiei

respective.

— Glumeşti, zise Caid, încruntându-se.

— Nu chiar. Dar am auzit că doamna Tallant, care este proprietara acelei clădiri, e fermecată de felul lui de a vorbi şi a se purta. Rosiere înălţă din umeri. Are faţa unui înger decăzut sau cel puţin aşa mi-a spus draga mea soţie care a avut

şansa de a se întâlni cu el pe trotuar.

— Oare ar trebui să-i înscriem numele la turneu? întrebarea fu adresată de Nicholas, care nu părea deloc îngrijorat.

— S-ar putea să nu participe. Am înţeles că dispreţuieşte competiţiile de genul ăsta.

Caid făcu o grimasă.

— Asta indică, de asemenea, că nu-şi face prea multe griji în privinţa buzunarului?

— Se spune că familia sa e una veche şi nu lipsită de influenţă, deşi un alt lucru pe care-l detestă e acela de a se folosi de numele tatălui său. Este fiul mai tânăr, astfel că a fost obligat să-şi croiască

un drum de unul singur. Dacă refuză să intre în competiţie, atunci asta va fi mai degrabă o problemă de principiu.

— Un lucru excelent, dacă cineva şi-l poate permite.

— Pe scurt, zise Rio, lăsându-se în scaun şi cercetându-i atent, cel mai bine ar fi să aveţi grijă,

altfel veţi fi cu adevărat eclipsaţi.

— Şi tu nu?

— Oh, eu voi fi departe, în Spania, acolo unde drumurile mele şi ale acestui spadasin englez nu se vor încrucişa niciodată.

Caid se încruntă.

— Să sperăm că şi noi, ceilalţi, vom fi la fel de norocoşi.

— N-aş prea crede, rosti el amuzat cu un uşor accent spaniol. S-a împrietenit cu viitorul meu cumnat, iar Denys nu a ezitat să-l invite, mâine-seară, la serata literară a doamnei Moisant.

Caid înjură. Asta era tot ce-i trebuia, ca în casa lui Lisette să mai dea buzna un alt bărbat, şi mai

ales un englez. El era împărţit între dorinţa ca această serată literară să fie un eşec şi teama că aceasta se va dovedi întocmai aşa. Nu-şi dorea s-o vadă dezamăgită, dar nu-şi putea totuşi imagina că atragerea unor indivizi care se pretindeau iubitori de literatură, ca să nu mai vorbim de mulţimea de

spadasini, era un mod de a convinge înalta societate că era o doamnă respectabilă. El nu putea interveni decât în mică măsură, şi anume să se posteze la intrare şi să-i alunge pe toţi cei care nu erau potriviţi momentului.

Sosind ziua de vineri a poveştii în cauză, Caid spera din toată inima ca

adunarea să fie restrânsă, iar conversaţia una inteligibilă. În schimb, auzi o conversaţie animată şi hohote de râs înainte de a urca scara. Felix îl întâmpină, luându-i pălăria şi bastonul, iar el îşi făcu cu greu drum către salon, abia reuşind să o zărească pe amfitrioană din pricina mulţimii de bărbaţi care se

strânsese în jurul ei.

Era mai rău decât la seratele lui Maurelle, unde exista un oarecare echilibru între bărbaţi şi femei, între tineri şi persoane în vârstă, domni cu o viaţă sportivă şi intelectuali. Caid simţi cum i se ridică părul de pe ceafă când îşi dădu seama că, exceptând prezenţa lui Maurelle, a Celinei Vallier

şi a domnişoarei Agatha, adunarea era compusă exclusiv din bărbaţi. Dacă ar fi avut acest drept, ar fi golit îndată încăperea, trimiţând în stradă fiecare măgar rânjit care nu avea ce să caute aici. Cei care erau mai molatici ar fi fost alungaţi cu forţa, iar el ar fi făcut-o cu mare plăcere.

Caid se încruntă din

pricina reacţiei lui violente. Oare era gelos? Nu, era o prostie. Potrivit propriului său criteriu, el ar fi trebuit să fie prima persoană aruncată în stradă.

O mică breşă în mulţime îi permise să o zărească o clipă pe Lisette. Şedea pe o canapea tapiţată în brocart roz, alături de domnişoara

Agatha, în vreme ce Figaro se afla la picioarele ei, pe o perniţă din catifea. Îmbrăcată într-o catifea somptuoasă de culoare neagră, purta o coroniţă cu un aer uşor medieval, decorată cu mărgele şi pietre de jad, cuarţ roz şi citrin, ametistul căzând chiar pe mijlocul frunţii. Plasturele pe care-l avusese

la ochi dispăruse. La fel ca şi roşeaţa acestuia. Avea o înfăţişare exotică şi atrăgătoare, şi nicidecum pe aceea a unei văduve serioase, plicticoase şi cu inima zdrobită.

Căţelușul, Figaro, lungit lângă picioarele ei, nu-şi dezlipea de ea ochii plini de adoraţie. Nu era singurul. Denys şedea pe

braţul canapelei, evident cuprins de chinurile infatuării, iar amicii lui, Armand şi Hippolyte, păreau doar ceva mai puţin înamoraţi. Recunoscu un judecător, pe care-l chema Reinhardt, care mai înainte fusese avocat, dar fusese ridicat recent în scaunul judecătoresc, un bărbat corpolent care îi zâmbea

lui Lisette cu o familiaritate infatuată şi gratuită. La Roche se aşezase pe un taburet, în dreptul braţului ei stâng, în vreme ce alţii – Dorelle, Sarne şi până şi indiferentul şi mămosul de Buchet – se adunaseră în jur, într-o atitudine de nonşalanţă studiată şi de poftă bolnăvicioasă. Sau cel puţin aşa i se păru lui

Caid, deşi trebuia să recunoască faptul că nu era câtuşi de puţin obiectiv.

Devenise cu adevărat obsedat de doamna în cauză. Era un sentiment stânjenitor, pe care nu-ţi era uşor să-l recunoşti.

Lisette părea a nu fi conştientă de prezenţa sa ori aşa i se părea lui. Nu-i aruncă nici măcar o privire

şi, cu atât mai puţin, nu-i ură bun venit şi nici nu se interesă de sănătatea lui, cu scopul de a descoperi dacă avusese noroc la duel. Această nepăsare studiată deveni, după un timp, suspectă, făcându-l să creadă că ea preferă să nu-l ia în seamă. Prin urmare, era încă supărată. Nu prea avea importanţă; el nu avea

nevoie de zâmbetele ei atâta vreme cât o ştia în siguranţă. Cu toate astea, nu se putu abţine să nu se întrebe ce formă va lua, oare, mai târziu supărarea ei sau ce metodă va fi obligat să folosească pentru a o anihila.

Unul dintre bărbaţi se înclină ca apoi să se răsucească pe călcâie şi să

plece, lăsând un loc gol în cercul magic. Datorită acestei schimbări, Caid reuşi să vadă ceva mai mult din gaşca strânsă în jurul lui Lisette. Dădu cu ochii de un străin, înalt, cu graţia atletică a unui spadasin, cu un păr în nuanţa nisipului, care pe la tâmple avea, din pricina soarelui, tonuri de argint

aurit, cu trăsături regulate, o gură mobilă, flancată de mici riduri, în momentul în care râdea, şi nişte ochi albaştri vii şi inteligenţi. Manierele lui aveau siguranţa celui care se născuse beneficiind de o poziţie înaltă, alături de un aer de uşurinţă şi relaxare. Aceasta era doar o pretenţie, oricum. Faptul

că domnul ştia cu precizie fiecare mişcare din jurul lui era un lucru pe care Caid ar fi pariat fără nici cea mai mică ezitare. Nu-l cunoştea, dar nu era greu să-i ghicească identitatea. Trebuia să fie noul spadasin englez, Gavin Blackford.

Lui Caid îi displăcu de la bun început.

— Mexicul are o întindere enormă, iar capitala sa e la distanţă de câteva leghe de graniţa cu Texasul, zise un domn mai în vârstă care stătea în apropierea lui Lisette. În numele bunului Dumnezeu, de ce ar trebui să-i pese guvernului mexican ce anume ar putea deveni o republică aşa de

tânără precum e Texasul şi, cu atât mai puţin, de ce ar trebui să se extindă pentru a o cuprinde?

— Cei mai mulţi cetăţeni au sânge spaniol, punctă Nicholas. Fără îndoială că liderul mexican se aşteaptă la o răscoală populară pentru a ridica armata mexicană şi pentru a obţine victoria.

— Ori pentru a mări resursele financiare din Mexico City cu ajutorul taxelor, mai târziu.

— O subliniere foarte bună, aprobă Nicholas. Texasul este un ţinut cu potenţial deosebit în privinţa bunăstării.

— Totuşi, adevăratul vinovat în povestea asta este mândria, zise

Blackford, cu voce aproape reflexivă. Teritoriul a fost, cândva, al Spaniei, timp de mai multe generaţii. Faptul că a fost confiscat după ce a devenit mexican, e o pată pentru mândria naţională. Să fii forţat să admiţi că nu va fi niciodată recâştigat, şi de către o naţiune atât de parvenită, trebuie că e

dureros.

— Sunt convinsă că aveţi dreptate, domnule, zise Lisette, cu o privire gânditoare pe care o înălţă către englez. Totuşi, să-ţi doreşti să mori pentru o cauză ca asta, pare o chestie lipsită de logică.

— Războiul nu e decât o continuare a politicii, dar în alte scopuri, sau cel

puţin aşa se spune, doamnă Moisant. Pentru cei care au o minte contemplativă nu există motive pentru ca el să existe. Dacă mulţi bărbaţi ar gândi înainte de a pune mâna pe arme, atunci războiul ar fi un concept care ar putea foarte bine să cadă în dizgraţie.

— Şi ce tragedie ar

reprezenta chestia asta, zise Hippolyte, rânjind. Atunci nu aş mai avea ocazia să-mi port uniforma şi să stau ţanţoş în faţa doamnelor.

O cascadă de râsete întâmpină gluma respectivă, dar Lisette nu li se alătură, ci îşi întoarse privirea în direcţia tânărului.

— Deci, vei intra în miliţie?

— Oh, bineînţeles, la fel ca şi Denys şi Armand. E ceva deosebit, să ştiţi. Aşa trebuie să fie, din moment ce înaintea noastră s-au înrolat mulţi maeştri spadasini, chiar şi domnii Pasquale şi O'Neill.

— Chiar aşa? Ea ridică

din sprâncene, uitându-se înspre locul unde se afla Caid.

El îi înfruntă privirea fără a clipi, cu toate că făcea un efort.

— Pare ceva politic.

— Problema asta, dintre Texas şi Mexic, nu e disputa dumneavoastră.

— Sunt împotriva celor care folosesc forţa

pentru a obţine libertatea altora.

Caid surprinse cu coada ochiului o expresie trecătoare, impenetrabilă, care apăru şi dispăru de pe mult prea frumosul chip al englezului. Înainte ca Lisette să spună ceva din nou, interveni Blackford:

— Cred că New Orleans-ul va lua partea

Mexicului, dat fiind că cetăţenii lui erau ei înşişi spanioli acum… cât, patruzeci de ani sau mai puţin?

— Noi am fost întotdeauna mai mult francezi decât spanioli, chiar şi când am avut conducători spanioli, zise Denys Vallier, uşor înfierbântat. Acum suntem

americani. Ne-am luptat şi în cazul ăsta cu aceeaşi tiranie, să ştii, nu mai departe decât în 1814.

— Tirania engleză, cred, sau aşa ai dat de înţeles. *Touche, monsieur.* Licărirea care ar fi trebuit să se transforme într-un hohot de râs apăru în ochii lui Blackford înainte ca el să-şi lase capul într-o

parte. Mă faci să mă simt fericit că regele meu nu a participat la acea bătălie, altfel ar fi fost posibil să nu mă aflu acum aici.

— Nu am vrut… începu tânărul Vallier, confuz.

— Nu, sunt convins de asta. Stai liniştit, prietene. Nu acord atenţie problemelor care s-au

întâmplat demult sau care discreditează fără intenţie.

Moliciunea vocii englezului îi zgârie nervii lui Caid. La fel ca şi surâsul pe care îl trimise Lisette în direcţia respectivului domn. Dacă din întâmplare Blackford se afla aici în căutarea unei neveste înstărite, atunci se părea că făcea progrese.

— Prin urmare, veţi lupta? îl întrebă ea pe tânărul creol.

— Sper. Vallier avea o atitudine ţeapănă.

— De ce, de data asta tirania nu a fost îndreptată împotriva dumneavoastră? Vocea lui Blackford exprima o curiozitate blândă, nimic mai mult.

— Louisiana împarte

una dintre graniţe cu Texasul, *monsieur*. Numai râul Sabine, îngust, ne separă. În timp, cum presupune toată lumea, republica Texasului va intra în uniune, după care frontiera Statelor Unite va fi împinsă mult spre vest. Pare o luptă mai mare decât aceea de a avea Mexicul chiar de partea

cealaltă a râului, prevenind o altă expansiune.

— Dar, cu siguranţă, ţara dumneavoastră e destul de mare, după standardele de azi?

— Politica putea fi un subiect periculos, mai ales atunci când se adună bărbaţi de mai multe naţionalităţi, zise Caid.

El se uită la Lisette,

întrebându-se dacă va avea destulă influenţă pentru a îndrepta conversaţia spre un alt subiect. Ea nu făcea totuşi nicio încercare, aşteptând doar, după câte se pare cu oarecare interes, răspunsul pe care Vallier îl putea da.

— Nu e o problemă legată de mărime, *monsieur,* ci de scop.

Anglia nu are nevoie de Irlanda, dar nu aveţi de gând să renunţaţi la ea.

— O chestiune de tradiţie, presupun.

— Ceea ce nu s-ar potrivi aici, vreţi să spuneţi? Poate că nu, dar mai sunt şi dintre aceia care cred că destinul nostru e să ne întindem de la un ocean până la celălalt,

cuprinzând întregul continent.

— Destin, repetă Blackford pe un ton reflexiv. Omul nu trebuie să lupte pentru el. Sau va avea parte de eşec.

Vallier se încruntă, bănuind o oarecare doză de ironie, în secunda aceea, Lisette se hotărî să intervină:

— Ce vă aduce în New Orleans, domnule Blackford? Veţi sta mai mult alături de noi?

— Vizita mea a fost determinată de o neînsemnată problemă de afaceri. Cât despre durată, e incertă.

— Cel puţin până la finalul sezonului, îmi închipui? zise Nicholas,

rezemându-şi coatele de braţele fotoliului, unindu-şi degetele şi privindu-l pe Blackford pe deasupra vârfurilor acestora. Altfel, nu aţi fi luat un atelier situat în Passage de la Bourse.

— Ştiţi multe despre afacerile mele, *monsieur*. În vocea englezului se ghicea o întrebare.

Nicholas zâmbi.

— Din întâmplare, voi fi vecinul dumneavoastră.

— Înţeleg. O perspectivă interesantă.

— După cum spuneţi.

Schimbul de politeţuri nu clarifică nimic, scopul fiind, fără îndoială, cu totul altul, îşi zise Caid. Secretomania aceasta ridica alte întrebări, pe care

cineva din adunare – curiozitatea fiind definiţia oraşului – avea să le adreseze, în cele din urmă. Nu avea nimic împotrivă să audă şi el răspunsurile.

— Cred, domnule Vallier, că ne-aţi promis un poem, zise Lisette, schimbând iar subiectul, cu o nuanţă de disperare în glas.

Denys Vallier slobozi un hohot de râs convingător.

— Ideea unei lecturi în public mi-a speriat atât de tare muza, încât m-a părăsit, fir-ar să fie. Vă rog să-i permiteţi lui Francis să citească în locul meu.

Dorelle căpătă îndată o nuanţă îngrijorătoare violet-măslinie, dar nu-şi

pierdu politeţea înnăscută.

— Probabil că am pomenit despre un poem, *madame,* dar, sincer, nu e unul de valoare. Poate altă dată.

— Prostii, zise ea, oferindu-i zâmbetul cel mai convingător. Orice poet are nevoie de publicul său, iar aici te afli printre prieteni. Te rog, de dragul

meu?

Bietul tânăr intenţionase, în mod evident, ca strădania lui literară să fie adresată doar urechilor doamnei. Privindu-l cu oarece milă, Caid se întrebă dacă el fusese vreodată atât de lipsit de experienţă, atât de tandru şi disperat de dragul unei doamne. Se pare că

nu, dar nici nu fusese vreodată un moştenitor răsfăţat, bogat şi educat. Impulsul de a-l ajuta pe tânăr să evite această ruşine era puternic. Dorelle scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior al hainei şi începu să declame.

Nu era chiar rău. De fapt, un poem în proză

despre un bărbat prins într-un mariaj aranjat cu o soţie care era mai interesată de frivolităţi şi de modă decât de persoana lui, dar pe care el o iubea cu disperare, acceptând în tăcere flirturile cu un alt bărbat. Ca toate poveştile de acest fel, se încheia în mod tragic şi cu un gest grandios, în felul acela

iubit de romantici şi de cei uşor impresionabili. Când termină de citit, aplauzele entuziaste atât cât să fie politicoase, aduseră o roşeaţă provocată de plăcere pe chipul măsliniu al lui Dorelle. Discuţiile care au urmat fură animate, cu numeroase citate din cele mai reuşite versuri. Conversaţia pe

această temă fu totuşi epuizată în curând.

— Am de gând să-mi cumpăr o trăsură, anunţă Lisette. Poate că unii dintre dumneavoastră, domnilor, pot să-mi dea un sfat. Ce tip de trăsură ar trebui să caut, presupunând că am de gând să o conduc chiar eu?

— Ce gest ostentativ

din partea ta, zise Maurelle, care tăcuse, până în secunda aceea.

— Nu neapărat, după părerea mea. Multe doamne din alte oraşe îşi conduc singure trăsura, rosti ea cu oarecare răceală.

— Dar nu în New Orleans.

— Atunci voi crea un

precedent.

— E foarte adevărat că doamnele din Londra conduc trăsura ele însele, zise Blackford. Multe dintre ele fac sport, oricum, fiind familiarizate cu caii. Păreţi o fiinţă mult mai fragilă, *madame*, dacă pot vorbi cu atâta îndrăzneală.

— Nu puteţi, domnule!

Lisette deschise brusc evantaiul, şi începu să-l mişte cu nervozitate pentru a-şi răcori obrajii. Nu sunt deloc fragilă. Aş putea jura că aţi convenit cu domnul Caid să spuneţi aşa ceva.

— Vă asigur că…

— Nu e adevărat, încheie Caid pe un ton hotărât. Cu toate că sunt de acord cu această

apreciere.

Vallier, sesizând o şansă de a câştiga o favoare, luă cuvântul:

— Eu cred că doamna Moisant va folosi excelent biciul, dacă va avea un vehicul şi un cal potrivit.

— Exact asta voiam să spun şi eu, zise Lisette convingător. Nu vreau să spun că aş fi un zeu al

hăţurilor, conducând un vehicul pentru marfă cu ajutorul a opt măgari, dar mi s-a întâmplat să stau uneori pe locul vizitiului – am condus alături de tatăl meu, înainte ca el să moară. Un atelaj uşor, probabil, un faeton cu un singur cal sănătos, mi s-ar potrivi de minune.

— Dacă aveţi nevoie

de un însoţitor, voi fi mai mult decât fericit să vă stau la dispoziţie, zise îndată tânărul.

— Sunteţi extrem de amabil, *monsieur,* dar nu am nevoie decât de o bună îndrumare.

Caid îşi zise că unul sau doi dintre bărbaţii adunaţi în jurul canapelei se uitaseră pe ascuns spre

el. Nu era de mirare, din moment ce simţea cuta aceea piezişă dintre sprâncenele lui. Şi-o netezi cu degetul arătător, înjurând printre dinţi.

— Nu s-a precizat aici exact lucrul de care ar avea nevoie o lady, şi anume acela de a încăleca pe calul meu, zise Blackford. Se spune că sunt un

cunoscător în ale cabalinelor. Aşa că dumneavoastră, doamnă Moisant, sau oricărei persoane prezente şi dragă inimii dumneavoastră, vă stau la dispoziţie.

Ofensa rămase suspendată în aer precum un parfum greu mult prea dulce. Era o mănuşă-armură, dar şi un adevăr

învelit în politeţe, se gândi Caid, un lucru imposibil de respins fără a încuraja dezaprobarea lui Lisette sau începutul a ceva ce el nu avea dreptul să termine. Strângând din buze, Caid aşteptă să vadă cum avea ea să răspundă.

— Cât de recunoscătoare vă sunt, *monsieur,* zise ea. Nu voi

ezita să profit de experienţa dumneavoastră… În privinţa cailor, desigur.

Aluzia aceea uşoară fusese una întâmplătoare, Caid era sigur de asta, mai ales din cauza roşeţii care acoperi obrajii lui Lisette în secunda în care se corectă. Cu toate astea, îl deranjă. Deşi nu avea nici cea mai

mică dorinţă de a interveni, el se auzi vorbind:

— Irlanda e renumită pentru cabalinele sale, iar eu am fost crescut la o fermă de cai. Dacă se poate, cer permisiunea de a lua parte la această expertiză.

— Cum doriţi, *monsieur*.

Lisette îşi coborî

genele în timp ce vorbi, cu vocea lipsită de entuziasm, dar nu şi de aprobare. A fost, de asemenea, observă Caid cât se poate de bine, o sfidare la adresa sa, din moment ce el era convins, atât cât putea fi un bărbat, că o trăsură şi un cal era ultimele lucruri de care Lisette avea nevoie.

Seara continuă. Câţiva

dintre domni plecară în altă parte pentru ceva mai multă distracţie, dar sosiră alţii, înlocuindu-i. Era noutatea, probabil, cea care îi atrăgea pe acei domni. Conversaţia era animată, căci creolii găseau întotdeauna subiecte de discuţie, iar gâtlejurile erau bine unse de Felix care circula de colo-colo cu

tăvile pline de pahare cu vin roşu şi o băutură obţinută din trestie de zahăr. Urmă o cină târzie, în salonul cu uşile larg deschise către noaptea blândă. Din moment ce bucătarul pe care Freret îl lăsase aici era cunoscut pentru talentul lui în privinţa preparatelor din produsele mării, asta

trebuie să fi constituit o parte a atracţiei. Dar, dincolo de asta, Caid trebui să recunoască faptul că o mare parte a atracţiei era însăşi Lisette.

Ea nu era tipul acela de amfitrioană-gospodină. Relaxată, părea că se bucură de oaspeţii săi, de numeroasele conversaţii din jurul său. Râsul ei

cristalin se auzea adesea şi, din când în când, ea se angaja într-un schimb vioi de replici, care dovedeau un umor profund, alături de o minte agilă şi o mulţime de cunoştinţe. Le oferi celorlalţi rolul principal pe scenă, preferând replicile subtile de pe margine. Nu domină nicio conversaţie, dar se

infiltra în multe.

Serata ei literară părea a fi un succes. Caid se temuse de asta.

— De ce ai o înfăţişare atât de sobră, *mon cher?* S-ar zice că-ţi face plăcere văzând că Lisette e în centrul atenţiei.

Era Maurelle, arătând magnific în mătasea de culoare verde cu picăţele

aurii, pusă în valoare de o garnitură de smaralde, care includea un colier, cercei şi o pereche asortată de brăţări. Ea veni alături de el, apropiindu-se destul de mult, astfel încât fustele ei să se lipească de cizmele lui lungi până la genunchi. El îşi coborî privirea spre ea, bănuind că râdea de el, dar în ochii ei limpezi

părea să existe ceva ce semăna cu nerăbdarea.

— Gândul meu nu era tocmai acesta.

— Mă îndoiesc.

— Ea are nevoie de o legătură respectabilă, nu de o logodnă încheiată în grabă cu vreun jucător sau cu un *fainéant*[31] care aleargă după o femeie bogată.

— Chiar dacă ea se bucură de compania lor? Trebuie să-i dai voie să afle de una singură ce anume preferă.

— În momentul de faţă, nu are altă preferinţă în afară de aceea de a mă pălmui. Cuvintele aveau o latură sălbatică pe care el nici măcar nu încercă s-o îmblânzească.

— Atunci dă-i pace. Nu eşti obligat să-i aranjezi viaţa.

El râse scurt.

— Din nefericire, te înşeli.

Maurelle îşi înclină capul.

— Ai putea să o măriţi cu cineva ca Armand Lollain. Sunt convinsă că ar lua-o de soţie.

— Şi eu, dar e mult prea tânăr. În mai puţin de-o săptămână ar fi sclavul ei.

— Nu e ceva rău pentru un soţ, după părerea mea. Maurelle îşi atinse bărbia cu evantaiul. Ce spui de Gustave Bechet?

El o privi îndurerat.

— Nu e chiar atât de

rău, dar e puţin cam robust, continuă ea.

— El îi va face această propunere doar dacă mama lui îi va scrie ce are de făcut.

— Ceea ce ar fi posibil, având în vedere starea financiară a familiei. Mama lui caută o puicuţă care să-i dea o droaie de nepoţi şi apoi să dispară,

astfel ca ea să-i manevreze după pofta inimii. Mereu mi-am zis că Lisette ar putea fi genul acela ascultător.

— Dacă doamna respectivă îşi închipuie asta, atunci merită păcălită.

— Asta mă face să mă întreb de ce oare crezi tu că se va mărita pentru a-ţi face pe plac, replică

Maurele.

— Nu cred. Se gândise să exercite o oarecare influenţă asupra alegerii ei, dar asta era altceva. Oare?

— Indiferent de ceea ce speri, ar fi mult mai bine să o laşi în pace şi să o scoţi din gândurile tale, dacă aşa vei înceta să te holbezi la fiece bărbat care se apropie de ea.

— Nu fac asta.

— Atunci te prefaci de minune.

El nu-i dădu un răspuns, în parte fiindcă acest comentariu nu merita aşa ceva, dar şi pentru că La Roche îl făcu să fie de prisos, venind rapid alături de ei. Sosirea lui putea fi cu greu considerată o amânare.

— Are dreptate, să ştii, zise spadasinul italian. Dacă privirea ta ar fi mai tăioasă, atunci englezul nostru ar sângera dintr-o duzină de răni.

— Asta-i altceva, zise Caid apăsat. Cei din neamul lui mi-au izgonit familia de pe pământul lor şi pe mine m-au trimis departe, la închisoare. Ei

sunt motivul pentru care mama mea a murit mai devreme decât trebuia, iar sora mea s-a îmbarcat pe vaporul care a adus-o aici, la locul morţii ei. Dacă nu am niciun strop de iubire pentru tipul ăsta arogant, asta are o motivaţie.

— Nimeni nu te contrazice, *mon ami,* îi zise La Roche, punându-i

mâna pe braţ. Dar trebuie să te gândeşti că el se afla în cu totul altă parte când s-au întâmplat toate astea, şi majoritatea dintre noi am avut parte de tragedii.

Asta era probabil adevărat, dar Caid nu avea dispoziţia necesară pentru a gândi logic. El scutură, pur şi simplu, din cap.

— Renunţă, *cher,* zise

Maurelle pe un ton scăzut care putea fi auzit doar de ei trei. Ăsta e un lucru pe care nu-l poţi controla, şi aşa va fi şi pe viitor. E viaţa lui Lisette, viitorul ei care se decide acum. Eşti un bărbat de ispravă, dar nu le poţi avea pe niciuna dintre ele.

El nu se putea certa în public cu o lady, aşa că

făcu singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut. Se răsuci pe călcâie şi plecă. Cu toate astea, vorbele ei rămaseră în pieptul lui, ca un nod tare şi fierbinte.

Puţin mai târziu, în vreme ce Caid era atent la o ceartă între Denys şi prietenii lui, referitoare la meritele unei case de joc rivale, observă o oarecare

agitaţie între femei. Se întoarse la timp pentru a observa că Lisette, împreună cu Maurelle şi Celina, se ridică şi ies din salon. Destinaţia lor, bănui el, era dormitorul de alături, pregătit ca o cameră de odihnă pentru doamnele venite în vizită. Era un obicei ca asemenea retrageri ale doamnelor să

fie efectuate în grup. Salutând un grup de tineri, el le urmă fără a avea un scop imediat.

Ajunse în galerie chiar la timp pentru a zări o fluturare de fuste care dispărură apoi în dormitor, înainte ca uşa să se închidă, lăsându-l în întuneric. Un stâlp îmbrăcat în glicină fără

frunze alcătuia o umbră întunecată chiar în colţul de alături, acolo unde o garsonieră se unea cu corpul principal al casei. Caid se strecură în nişa respectivă, îşi lipi spatele de stâlp şi aşteptă.

Maurelle şi Celina ieşiră peste câteva minute. Erau atât de absorbite de o poveste referitoare la nişte

plantatori din Mississippi, despre soţiile lor şi despre camerele nepotrivite de la hotel, încât nici măcar nu-şi aruncară privirea într-acolo. Lisette nu le însoţea. Caid mormăi în sinea lui satisfăcut în secunda când o văzu făcându-şi apariţia, urmată îndeaproape de o servitoare, căreia îi dădea instrucţiuni peste umăr.

Spera ca Lisette să profite de această şansă de a verifica confortul permanent al invitaţilor ei.

În timp ce servitoarea o luă de-a lungul galeriei pentru a îndeplini ordinele, el ieşi la lumină. Lisette se răsuci spre el într-un foşnet de catifea neagră. Ea trase adânc aer în piept, rămânând apoi nemişcată,

în vreme ce felinarul din spatele ei îşi trimitea lumina către faldurile rochiei ei, făcând să lucească precum perla curbele moi ale decolteului şi bijuteria care atârna pe mijlocul frunţii.

— Da?

Stăpânirea ei de sine îi convenea, deoarece nu-şi dorea să atragă atenţia, dar

totuşi, într-un mod de neînţeles, îl deranjă. Pentru câteva secunde, Caid nu reuşi să-şi amintească ce fusese aşa de important încât să pornească în căutarea ei. Apoi făcu un ocol pentru a veni lângă uşa dormitorului. Prinzând-o de cot, el o trase la întuneric, vorbind în şoaptă şi poruncitor:

— Ce crezi că faci?

— Pardon?

— Încerci să-ţi găseşti un curtezan? Dacă e aşa, te descurci foarte bine.

— Mulţumesc, zise ea cu răsuflarea tăiată, fie de uimire, fie de furie, ori şi de una şi de alta. Trebuie să presupun că puţin îţi pasă de invitaţii mei? Sau poate că e vorba de rochia

mea?

El nu voia să fie atât de direct, dar ceva anume petrecut în seara asta şi ceva din comportamentul ei îl făcu să se poarte astfel. Privind piezişş, dar sugestiv la catifeaua rochiei, el răspunse:

— Vestimentaţia ta e în ordine.

— Cu toate astea o

consideri provocatoare?

— Nu am spus asta. În realitate, e chiar potrivită. La fel ca şi fleacul ăsta. El întinse un deget şi atinse podoaba de pe fruntea ei. Ceea ce nu-mi convine este numărul de bărbaţi care roiesc în jurul tău.

Ea rămase tăcută o secundă. Apoi pe chip i se aşternu un surâs.

— Aici suntem doar noi doi.

— Ştii la ce mă refer. El făcu un semn spre salon.

— Nu pot face nimic în privinţa invitaţilor, ştii bine. Într-o seară ca asta nu poţi veni de unul singur, prietenilor fiindu-le permis să aducă şi alte persoane asemenea lor. În

afară de asta, e vina ta.

— A mea?

— Majoritatea celor de aici sunt prietenii tăi şi cunoştinţele lor. Ea îşi înclină capul. Dacă doamnele lipsesc, asta se datorează faptului că tu cunoşti atât de puţine.

Nu prea avea cum să o contrazică în privinţa asta.

— Nu e obligatoriu să

fii atât de… de amabilă.

— Cu bărbaţii, vrei să spui. Cu cine altcineva să vorbesc, ducă eşti drăguţ să-mi spui? Poate cu tine?

— Câtuşi de puţin. Nu sunt un pretendent.

— Atunci, ar trebui să stau într-un colţişor şi să aştept precum un păianjen candidatul potrivit? Bănuiesc că aş putea să fiu

suficient de activă pentru a-l atrage.

— Nu fi ridicolă. Cuvintele erau un mormăit disperat.

— Atunci nu văd nicio alternativă decât să fac exact ca şi până acum.

— S-ar putea să te trezeşti într-o situaţie pe care nu ţi-o doreşti. Bărbaţii sunt, în majoritate,

nişte prădători, dincolo de zâmbete şi reverenţe. Cer doar o mică încurajare pentru a se manifesta ca atare.

Ea îşi înălţă bărbia.

— Inclusiv tu, bănuiesc.

— Mai ales, eu.

Apăsând pe cuvinte, se întinse spre ea, trăgând-o mai aproape şi lipind-o de

el. Moliciunea ei catifelată, căldura şi splendoarea parfumului ei acţionară ca un aprinzător de flacără. El îi prinse buzele cu un sunet lacom ce i se auzi în gât, cufundându-se ca într-un narcotic delicios şi cu aromă de vin, în adâncurile precum mierea. El voia să o soarbă ca pe dulceaţa unei flori, să o bea ca pe

un nectar. Şi avea s-o facă de data asta.

Ea îşi îndreptă trupul în îmbrăţişarea lui, astfel că sânii ei se lipiră de pieptul lui. Senzaţia era înnebunitoare. Fără vreo intenţie, ori gând, el îşi lăsa mâna să alunece pe talia ei, urcând apoi ceva mai sus, pe rotunjimea aceea prinsă în moliciunea elastică a

catifelei. Ea tresări, gâfâind. Înnebunit de nevoia pe care o simţea, el îi prinse carnea, descoperi şi masă sfârcul întărit pe dedesubtul materialului care-l acoperea. Eliberându-i gura, el îi dezmierdă cu buzele linia delicată a gâtului, depunând sărutări fierbinţi de-a lungul claviculei,

înainte de a-i atinge pleoapele şi genele. Apoi îşi îngropă gura în valea aceea delicată şi delicioasă dintre sânii ei.

Răsplata era una atât de intensă, încât trecu o secundă înainte ca el să-şi dea seama că ea îşi schimbase poziţia pentru aşi strecura mâna sub haina lui de gală, şi apoi

sub vestă. Îşi desfăcu degetele, presându-şi palma pe muşchii lui încordaţi, îi mângâie pielea, acoperită doar de un material subţire. Era ca şi cum ar fi prins esenţa fiinţei lui, adunând miezul fiinţei sale şi făcându-l al ei în cele din urmă, împreună cu bubuitul violent al inimii lui.

Şocul îl făcu să-şi înalţe capul, să-şi alunge ceaţa din creier. Caid îşi desfăcu braţele, păşind mai în spate şi eliberându-se din strânsoarea ei. Luându-i mâna, o duse la buze, închizând ochii şi atingându-i pielea cu o căinţă nerostită.

Dinspre salon, de-a lungul coridorului,

răzbătea murmurul vocilor, clinchetul cristalului şi tic-tacul melodios al ceasului. Briza nopţii foşni prin aracii uscaţi de viţă care se aflau pe stâlpul din apropiere. În depărtare, se auzi strigătul unui paznic de noapte. Caid oftă şi îi dădu drumul, lăsând o distanţă de câţiva paşi între ei.

— Acceptaţi scuzele mele, începu el.

— Deloc, răspunse ea, cu o voce tăioasă, dar nu cine ştie ce. Trebuie să presupun că asta e o altă lecţie de-a dumitale?

— Mai curând, o altă greşeală de-a mea.

— Înţeleg care e ideea.

Nu era sigur ce anume dorise ea să spună, dar nu

voia să rişte şi să afle. Înclinându-şi capul, el răspunse:

— Atâta vreme cât ne înţelegem unul pe altul.

Râsul ei fu un strigăt de durere.

— Nu prea cred.

Ce putea spune pentru a nu înrăutăţi şi mai tare lucrurile? Caid se înclină iar. Ea îl privi lung, apoi se

răsuci brusc pe călcâie, pornind-o de-a lungul galeriei. El o privi până ce ajunse în dreptul salonului şi păşi înăuntru. Şi pentru fiecare ţăcănit al pantofilor ei cu toc, el şopti o înjurătură.

9

Lisette strecură faetonul uşor pe marginea digului, în vreme ce entuziasmul izbucni înăuntrul ei. Trăsura era minunat împărţită, partea din nuiele fiind vopsită în albastru-închis, iar banchetele micuţe erau

îmbrăcate în catifea. Partea superioară, destinată să protejeze împotriva soarelui şi a ploii, putea fi strânsă atunci când nu era necesară, în spate, se afla un mic spaţiu, pentru grăjdar. Armăsarul de culoare gri, pe care-l alesese cu ajutorul lui Caid şi al lui Blackford, era un animal blând, cu un mers

lin. Totul era exact aşa cum îşi imaginase ea, şi îi era nespus de recunoscătoare lui Blackford pentru ajutorul pe care i-l acordase. În fine, şi lui Caid, cu toate că ajutorul lui fusese unul atât de plin de pică, încât aproape că nici nu conta.

Avusese o călătorie plină de neplăceri până la

meşterul de trăsuri şi până la grajduri, cu toate că li se alăturase şi Maurelle. Cei doi domni fuseseră atât de hotărâţi în a contesta ceea ce alegea ea, încât, în cele din urmă, fusese obligată să accepte trăsura aleasă de Blackford şi calul pe care-l propusese Caid, numai pentru a fi linişte şi pace. Nu putea spune însă că

cele două lucruri fuseseră o târguială proastă. Ea era extrem de bucuroasă de cele cumpărate.

Slavă Cerului că se îndepărtase, în sfârşit, de zona digului, destinată promenadei, şi de docuri, unde fusese obligată să se strecoare printre căruţele la care era înhămată câte o pereche de asini, printre

docherii care rostogoleau butoaiele, evitând stivele de scânduri şi elicele vaselor. Ea avea nevoie de un spaţiu liber în care să se poată obişnui cu mânuirea hăţurilor şi cu faetonul mic şi uşor de dezechilibrat. Vehiculul pe care îl condusese în provincie fusese mult mai stabil. Era obişnuită cu iapa bătrână şi

un faeton mult mai masiv, un vestigiu din vremurile de tinereţe ale tatălui ei. Fluviul Mississippi, cu apele lui galben-maronii, aflat în apropiere, alerga cu o milă pe oră, preţ de un kilometru, pe o latură a digului, în vreme ce pe cealaltă se înşiruiau depozite, clădiri lungi şi solide din cărămidă,

înălţându-se obraznice printre structurile înnămolite, care fuseseră, probabil, construite încă din secolul trecut. Încet-încet, cocioabele şi şandramalele aveau să dispară în cele din urmă, prăbuşindu-se în mlaştină.

Era singură, ceea ce constituia mai degrabă un gest de îndrăzneală.

Ocupanţii cocioabelor nu erau cunoscuţi ca nişte persoane care respectau legea sau care recunoşteau, cel puţin, că aceasta exista.

Pădurea mlăştinoasă îi adăpostea pe sclavii fugiţi şi pe cei care îl urmau pe doctorul John şi practicile sale voodoo. Cu toate astea, nu dorise să o pună în pericol pe Agatha şi nici

chiar pe Felix, luându-i alături de ea la acest exerciţiu de condus trăsura. Nu ar fi vrut să-i vadă răsturnându-se şi alegându-se cu capul spart sau un braţ rupt. Nu avea de gând să meargă prea departe, astfel că spera să fie în siguranţă. Şi era minunat că era absolut singură. Agatha era o

persoană deosebită şi se bucura de compania ei, dar câteva minute de singurătate erau nepreţuite.

Calul era atât de bine antrenat încât ea nu trebuia decât să-l ţină pe drumul digului şi să fie atentă la orice i-ar fi putut distrage atenţia. Mintea ei zbură la serata din urmă cu câteva nopţi. Faptul că aceasta

fusese un succes îi dădu un sentiment fierbinte de mândrie. Se temuse că nu va apărea niciunul dintre invitaţi. Dacă ei aveau să mai participe în viitor, era o altă întrebare, dar ea spera că aveau să o facă. Pentru asta, îi era datoare lui Caid şi amicilor lui, o ştia. Participarea maeştrilor spadasini, faptul că ea se

considera demnă de atenţia lor o făcuseră, pentru un moment, să se simtă apreciată. Iar mai multă sobrietate şi plictiseală ar fi arătat, fără îndoială, dubios, în cazul acestui semn de favoare.

Lui Lisette nu-i păsa. Circumspecţia nu era ceva care să o preocupe peste măsură. Asta părea să-l

deranjeze pe Caid, care ar fi putut fi amuzant, dacă nu ar fi fost aşa frustrant. Se părea că nu reuşea să-l facă să priceapă că ea nu dădea doi bani pe îngrădirile impuse de înalta societate. De ce ar fi făcut-o, când cei din cercul său intim o părăsiseră imediat ce intrase în casa familiei Moisant? Dacă ea voia să

trăiască acum fără să mai ţină cont de existenţa lor, acesta era singurul lucru la care se putea aştepta. Oare pentru a dovedi că era capabilă să-şi poarte singură de grijă, cumpărarea unei case proprii va fi suficientă?

Ce interesat se arătase Caid faţă de aerele ei boeme şi, mai ales, faţă de

atenţia masculină de care ea beneficiase! Şi încercarea asta a lui de a-i arăta că pericolul există în propria ei casă? Se simţea puţin aeriană doar gândindu-se la lucrul acesta.

Sigur, în spatele sărutului lui fusese ceva mai mult decât o lecţie – un bărbat nu se poartă atât

de nesăbuit dacă nu e stăpânit de o emoţie puternică. Nu avea să se amăgească cu gândul că maestrul spadasin era îndrăgostit de ea, desigur, dar era evident că el se simţise, oarecum, mânat de dorinţă. Despre tipul acesta de cucerire şopteau doamnele în spatele evantaielor, înainte de a-l

folosi pentru a-şi răcori obrajii. Dar nu trebuia să se simtă mândră, o ştia, din moment ce o asemenea legătură nu avea un viitor sigur.

Caid O'Neill refuza titlul de gentleman, dar avea ceva din calitatea respectivă în comportamentul său. Altminteri, cu siguranţă că

ar fi abuzat mai mult în timpul acelor clipe petrecute în galeria întunecată. Era puţin probabil ca ea să-l fi oprit. Sau ar fi făcut-o? Ea nu prea îşi putea da seama. Era sigură de un singur lucru, că nu prea fusese tentată s-o facă. Se părea că atingerea lui alungase orice gând, înlocuindu-l cu

senzaţia pură; aproape fără efort, el o deposedase de toate mijlocele de apărare. Forţa şi abilitatea cu care lua hotărâri în diferite domenii erau atât de fascinante, încât o tulburau.

Era periculos de uşor să devină o infatuată dacă nu era atentă…

Pe neaşteptate, calul se

feri într-o parte în secunda în care o pisică o zbughi de-a lungul drumului. Lisette îl domoli cu ajutorul hăţurilor, cu precizie şi cu pricepere, admonestându-se pentru lipsa ei de atenţie. Ar fi fost mult mai bine să-şi fi ţinut în frâu şi propriile ei gânduri rătăcitoare, concentrându-se la traficul

de pe chei.

Ziua era pe sfârşite, şi devenise răcoroasă. Briza fluviului era proaspătă în ciuda mirosului de mlaştină şi de vegetaţii descompuse, şi destul de vioaie pentru a face ca voalul care-i proteja faţa să se ridice şi să fâlfâie în jurul umerilor. Dinspre pădure răzbătea tentanta aromă a iasomiei

galbene. Odată cu ciripitul păsărelelor şi cu ciocănitul unei veverițe, ţăcănitul ritmic al potcoavelor calului era liniştitor, făcând-o pe Lisette să alunece într-o stare vecină cu transa.

În faţa ei se întindea un drum circulat care pornea din dreptul cheiului. Era imposibil să-şi dea seama

dacă avea loc să-şi întoarcă vehiculul. Trăgând de hăţuri, ea încetini mersul calului, însă nu la momentul potrivit. Vehiculul alunecă pe marginea drumului înainte ca ea să-l poată opri. Să îndemne animalul să se întoarcă din nou pe drum, era un lucru pe care nu dorea să şi-l asume în

momentul acesta. Părea că nu mai era altceva de făcut decât s-o ia drept înainte.

Nu intenţionase să meargă atât de departe, nu ar fi făcut-o dacă şi-ar fi dat seama cât de repede va ajunge în mijlocul vegetaţiei mlăştinoase, imediat ce oraşul va fi dispărut în urma sa, sau cât de rare vor fi locurile în

care ea să-şi poată întoarce vehiculul pentru a face cale întoarsă. Îndoiala începu să se strecoare în sufletul ei. Caid avusese dreptate, iar condusul trăsurii de una singură fusese o idee neinspirată. Iritarea şi nevoia imperioasă de a fi independentă o puteau foarte bine implica într-o situaţie riscantă.

Cotind pe o alee care trecea pe lângă fluviu, ea văzu în depărtare un alt drum plin de praf, desfundat, care pornea tot din direcţia digului. Îşi ţinu respiraţia, micşorând din ce în ce mai mult distanţa. Cu puţin noroc, drumul putea să ducă la o plantaţie care dispunea, probabil, de un drum principal, pe care

să poată schimba direcţia trăsurii. Îndemnă calul să meargă la pas şi cercetă terenul împădurit de lângă apă, în speranţa că va zări o casă.

Nu zări absolut nimic. Fără a şti sigur când avea să se ivească o nouă şansă, inspiră totuşi adânc, conducând apoi calul cu grijă pe malul abrupt al

digului, de-a lungul aleilor care duceau în pădure.

Întunericul nemişcat al mlaştinei o învălui. În afara hârâitului şi scârţâitului trăsurii, se mai auzeau doar câteva zgomote, alături de ţăcănitul copitelor în noroiul moale. Drumul părea să urmeze o creastă nu prea abruptă care se deschidea într-o mlaştină

murdară, umbrită de chiparoşi gigantici, arbori de cauciuc, arţari şi sălcii, şi, din loc în loc, câte un stejar gros, pe pământul vechi şi scorţos. O întindere de formă pătrată, plantată cu viţă şi palmieri, amestecaţi cu ferigă şi muşchi forma o barieră aproape de nepătruns. În vreme ce se îndepărta tot

mai mult de fluviu, fără a zări nici măcar o singură casă, Lisette începu să se teamă că era posibil să fi agravat lucrurile în loc să le îndrepte. Era sigur că nu avea cum să întoarcă trăsura, în această pădure care o înconjura.

În mintea ei se învălmăşiră tot felul de gânduri – ce anume ar fi

făcut dacă una dintre roţi ar fi căzut într-una din gropile drumului şi şi-ar fi rupt o osie, sau ce ar fi făcut în cazul în care calul şi-ar fi pus în cap să sară. Animalul părea puţin cam descurajat din cauza ţinutului pustiu din jur, altfel i-ar fi sesizat tremurul. El se repezi spre un fluture care îi dădea

târcoale şi ocoli un copac uscat şi dezrădăcinat care atârna printre aracii de vie sălbatică ce acopereau pe jumătate aşa-zisul drum. Încercă să treacă peste o întindere de apă fetidă, pe jumătate pârâu, pe jumătate mlaştină, apoi fu îndemnat să o ocolească.

Pe neaşteptate, el să lăsă între hulube,

nechezând îngrozit. Lisette îşi încordă toate puterile, punând picioarele pe podea şi luptându-se cu el. Îşi simţea braţele ca şi cum i-ar fi fost smulse din încheieturi. Boneta ei căzuse pieziş în timp ce ea se agita dintr-o parte în alta. Strigă la cal, încercând să-şi păstreze vocea calmă şi egală. În

cele din urmă, animalul începu să se calmeze, rămânând locului. Privind în faţă, ea observă forma neagră şi lungă a unui şarpe de apă, aflat în mijlocul drumului, care speriase calul.

De la locul ei, era imposibil să-şi dea seama dacă şarpele era viu sau mort. Nu avea cine să ţină

hăţurile până când s-ar fi dus să verifice, iar animalul era mult prea înfricoşat pentru ca ea să rişte. Privind în jur, căută ceva, orice, pentru a mişca reptila de la locul ei, azvârlind-o dincolo de drum. Nu găsi absolut nimic. Singura sa armă era biciul mic, cu şfichiul înfăşurat.

Apucând biciul, ea îl făcu să pocnească cu zgomot. Calul se poticni iar între hulube, speriat în starea de neliniște în care se găsea, de sunetul acela, altminteri obișnuit. Ea lăsă biciul. Apucând hăţurile cu ambele mâini, strigă şi se luptă din nou cu el. În aceeaşi secundă, i se păru că zăreşte o mişcare rapidă

în pădure, în dreapta ei.

Trăsura se clătină în faţă şi în spate. Calul se poticni iar şi iar, încercând să sară peste acel obstacol. Pe Lisette o ardeau mâinile şi o dureau umerii. Şarpele nu se mişca, deşi copitele calului tropăiau în jurul lui. Era mort, fără îndoială. Ea se temu că prezenţa lui în mijlocul drumului era un

soi de capcană, îi era teamă că un bărbat sau mai mulţi ar putea să apară, în orice moment, din desişul pădurii. Nu reuşi să surprindă decât nişte scârţâituri pe covoarele de frunze uscate dintre copaci, şi nişte mişcări asemenea unor umbre trecătoare.

În secunda aceea, ea

auzi tropăitul rapid al copitelor. Se auzeau din spatele ei, apropiindu-se în goană. Se uită în fugă peste umăr, oftând apoi şi a uşurare, dar şi a uimire.

Era Caid, pe un armăsar murg, înalt, călărind de parcă ar fi fost o parte a acelui animal grozav. Înaintarea lui se transformă dintr-un galop

într-un mers la pas pe măsură ce se apropia, apoi înaintă pe lângă mlaştină, după care Caid îl duse lângă faeton.

— Probleme, doamnă Moisant?

— Evident, zise ea printre dinţi. Şi dacă îndrăzneşti să spui „ţi-am spus eu”, am să… am să ţip.

— Nu te-aş sfătui, doar dacă nu vrei să ieşi singură din gropile astea mlăştinoase. El se uită la cal. Calul tău pare că nu vrea să meargă mai departe. Vrei să-l întorc eu în locul tău?

— Dacă poţi. Cuvintele lui erau lipsite de delicateţe, ea o ştia.

— Nimic mai uşor.

El coborî de pe şa, trăgând uşor de hăţuri. Apoi se apropie de calul ei, apucă hamurile şi îi vorbi animalului cu voce înceată, cu acea muzicalitate irlandeză, mângâindu-l cu palma pe gât. După o vreme, tremuratul acestuia se domoli şi urechile i se înălţară. Apoi Caid îl trase înapoi, centimetru cu

centimetru, până ce faetonul reveni pe drumul pe care mersese Lisette.

Ea spera oarecum ca el să-şi lege armăsarul în spatele vehiculului, ca apoi să se suie pe băncuţă lângă ea, pentru a prelua frâiele. O parte din ea s-ar fi bucurat, neluând în seama explozia ei de mândrie. Dar Caid nu procedă

astfel, ci încălecă din nou, rămânând lângă trăsură.

O vreme, nu scoase o vorbă, ci se uită, pur şi simplu, la ea, cu o privire întunecată şi estimativă. Lisette îşi dădu brusc seama cât de izolaţi erau în locul acela, la mile distanţă de orice aşezare. Ea recunoscu, de asemenea, ce înalt şi bine făcut era,

aşa cum stătea pe calul său, aprecie puterea mâinilor cu care ţinea hăţurile şi forţa muşchilor puternici ai coapselor, vizibili pe sub materialul întins al pantalonilor.

O fierbinţeală o invadă, lăsând-o fără suflare şi dureros de vulnerabilă. Nu-şi putea lua privirea de la albastrul intens al ochilor

lui, era incapabilă să facă o mişcare sau să dea la iveală vreun gând coerent. O porţiune îndepărtată a minţii ei acceptă că, în cazul în care el s-ar fi apropiat de ea, ar fi atins-o şi ar fi sărutat-o, ea nu i-ar fi opus rezistenţă.

În plus, îşi reaminti, pe neaşteptate, de sticluţa aceea mică ce conţinea

poţiunea dragostei, primită de la coafeza Marie Laveau, care îi fusese, în sfârşit, adusă acasă, cu o seară în urmă. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar găsi o ocazie să o utilizeze? Oare nu ar mai săruta-o sau s-ar petrece altceva?

— Pornim? zise el, aspru şi înfundat.

Pentru o miime de

secundă, ea nu pricepu ce voia să spună. Apoi observă că aştepta ca ea să pună trăsurica în mişcare. Ea dădu uşor din cap, pocnind hăţurile pe crupa animalului. Porniră la drum.

Totuşi, în adâncul ei fu scuturată de un fior. Fu nevoită să inspire de câteva ori, adânc, pentru a se

calma şi pentru a nu transmite, din nou, starea ei de neliniște calului.

La scurtă vreme, după ce traversară mlaştina şi ajunseră aproape de drumul principal, ea se întoarse şi privi la drumul pe care veniseră. Între copaci nu se observa nicio mişcare. Privind din nou înainte, ea strigă spre Caid,

pentru a acoperi huruitul trăsurii:

— Ai observat ceva în pădure?

El o privi cu ochii mijiţi.

— Tu?

— Cred că da, deşi se poate să mi se fi părut.

— Greu de crezut.

Era îmbucurător că el credea în vorbele ei.

— Crezi că e posibil?

— Eşti o femeie atrăgătoare care părea să fie singură pe drumul acesta pustiu. O pradă uşoară căreia e greu să-i rezişti, pentru cei care-şi fac adăpost prin locurile astea.

Asta amintea de comentariul lui referitor la hoţi, făcut în seara aceea,

în galerie. O străbătu un fior.

— Atunci, trebuie să-ţi fiu recunoscătoare pentru ai venit să mă cauţi.

— Trebuie? zise el, părând a zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut cât de greu îi era ei să-şi recunoască afirmaţia.

— Îţi sunt datoare. Fiind obligată să rostească

cuvintele, ea descoperi că erau profund adevărate.

— Nicidecum. Am făcut legământ că voi avea grijă de tine.

— Presupun că mă supravegheai, din moment ce ai ştiut unde mă duc.

— Prefer să cred că aveam grijă de tine. Altfel, ar fi foarte dificil să te pot proteja aşa cum se cuvine.

O roşeaţă violentă apăru pe obrajii săi arşi de soare. Se datora furiei sau stânjenelii? Ea nu putea preciza, dar era dificil să-i răstălmăceşti vorbele, cu toate că îi spusese că e atrăgătoare.

— Bănuiesc că trebuie să fiu recunoscătoare că nu ai avut dueluri la prima oră a dimineţii.

— Mă întrebam când anume vei ajunge la acest punct.

— Ce punct?

— Să mă iei la rost pentru confruntarea cu Vigneaud.

— Şi cu Quentell. Nu trebuie să-l uiţi, cu toate că a hotărât că fuga e cea mai bună parte a curajului. Cu toate că nu pricep cum de

nu ţi-ai dat seama că rănirea gravă sau moartea unuia dintre aceşti doi domni va rămâne pentru totdeauna pe conştiinţa mea.

El trase de hăţuri, apropiindu-se mai mult, astfel ca ea să nu mai fie obligată să strige ca să acopere zgomotul făcut de trăsură şi de copitele

calului.

— Nu vor rămâne pe conştiinţa dumitale, ci pe a mea.

— Şi rănirea, moartea dumitale, la fel? întrebă ea pe un ton tăios. Asta ar fi cam greu.

— De ce mi-e atât de greu să cred că ţi-ar păsa?

— Nu ai cum ghici, numai dacă nu cumva mă

cunoşti mai puţin decât crezi.

El îşi întoarse capul, se holbă la ea o secundă, apoi privi iar înaintea sa.

— Într-adevăr, lucrurile trebuie să rămână astfel.

Subiectul devenea mult prea personal, până şi ea recunoscu lucrul acesta.

— Poate că, la urma

urmelor, protecţia ta nu e necesară. Vreau să spun că tatăl lui Eugen nu a mai dat niciun semn că vrea să-mi facă rău, în afară de acela de a răspândi minciuni. Poate că s-a resemnat în privinţa plecării mele.

— Şi dacă n-a făcut-o?

— Doar nu te gândeşti la ziua de azi? Nu avea cum să ştie că vin aici sau

să apară chiar pe drumul acesta. Sau să trimită pe cineva în întâmpinarea mea…

— Ar fi puţin probabil, aşa e, o întrerupse el. Nu la asta mă refeream.

Ea îi aruncă o privire rapidă, în timp ce-şi îndemna calul să ocolească o groapă mare şi mlăştinoasă.

— Atunci?

— Faptul că Moisant nu a acţionat, nu înseamnă că nu mai e o ameninţare. Înseamnă că, deocamdată, aşteaptă. Când vei fi ameţită de senzaţia de siguranţă, s-ar putea să dea lovitura.

— Un gând plăcut, zise ea, strâmbându-se. Aş vrea să găsesc o modalitate

prin care să aflu sigur ce are de gând.

— Nu mai mult decât mine, te asigur.

Ajunseră din nou pe chei. Lisette îşi încurajă calul să urce panta, cu mare conştiinciozitate, în vreme ce Caid o aştepta în vârf, privindu-i performanţa. Cel puţin nu părea că găsise ceva de

criticat. Abia când se apropiaseră de oraş, la o intersecţie sigură, ea vorbi din nou:

— Nu mi-am seama ce sarcină epuizantă va fi pentru tine atunci când te-am rugat să mă protejezi.

— Nu-i da importanţă.

— Dar îi dau. Şi ştiu că tu nu dormi, în timp ce eu sunt deja în pat… e

destul de apăsător, te asigur.

— Măcar atât îţi pot oferi după… pierderea ta.

Să vorbească despre moartea lui Eugene ca despre o adevărată pierdere, era mai mult decât putea ea suporta în clipa de faţă. Se impunea o diversiune.

— Rezultatele

duelurilor nu te tulbură niciodată?

— Mă întrebi dacă am regrete, mai ales, cu privire la moartea soţului tău?

— Dacă preferi.

Trecu ceva vreme până ce el răspunse, pe un ton uşor repezit:

— Privind retrospectiv, pare nedrept.

— Din pricina

talentului tău deosebit? Ea riscă o privire spre Caid care galopa alături de ea. Stătea drept, cu o privire circumspectă.

— Unii i-ar spune moarte legalizată, cred. Veştile despre moartea Bronei, sora mea, erau prea recente, prea… dureroase pentru mine ca să pot privi lucrurile astfel

la vremea aceea.

— Şi acum?

— Acum am îndoieli.

Ea bănuise lucrul acesta. Nu era vorba despre ceva rostit sau făcut de el, ci despre o umbră trecătoare pe care o zărise o dată sau de două ori aşternându-se peste trăsăturile calme ale chipului lui. Nevoia de a

alina această vină se transformase înăuntrul ei într-un nod greu. O putea face cu câteva vorbe, dacă voia să-şi asume riscul.

— Eugene… soţul meu… începu ea.

— Da?

Cum putea vorbi? Nu-şi putea permite să-l facă pe Caid să se întoarcă împotriva ei, nu încă.

— El… nu era fără de greşeală, continuă ea repede. Dar de ce te pui în poziţia în care rănirea sau moartea unui adversar e inevitabilă, în caz contrar fiind chiar tu cel care cade?

— Aşa se cere.

La fel ca şi ea, părea să nu aibă chef de conversaţie, dar asta nu

însemna că trebuia să se abţină de la a-i pune întrebări.

— Adică, un maestru spadasin în schimbul altuia?

— Posibil, deşi ce altceva ar trebui să fac? zise el, înălţându-şi cu asprime glasul.

— Nu ştiu, dar trebuie să existe alte ocupaţii

potrivite abilităţilor tale.

— Numeşte una.

Ea reflectă o vreme, apoi surâse.

— Te pricepi la animale, în special la cabaline. Bănuiesc că ai şi cunoştinţe despre la munca în ferme.

— Adică trebuie să caut un post de supraveghetor?

— Sau să împrumuţi bani ca să-ţi înfiinţezi propria ta plantaţie.

— Aş fi cu greu considerat o investiţie solidă. În afară de asta, detest profund să profit de pe urma caritătii.

Părerile acestea îi dădeau încredere, cu siguranţă, dar urma să fie socotit de majoritatea

oamenilor ca nepractic, dacă nu cumva mult prea idealist. Oameni puternici şi sănătoşi lucraseră pentru alţii de la începutul lumii. Muncitorul care muncea aproape pe nimic nu era mai puţin exploatat decât un sclav care, cel puţin, avea un acoperiş deasupra capului şi burta plină.

— Unii spun că se

poate lua teren în Texas, iar tu ai zis că ai fost crescut la o fermă de cai.

— Cu ani în urmă, când eram copil. Am avut, mai ales, cai pregătiţi pentru vânătoare, cu toate că unii erau crescuţi pentru curse. Dar eu nu mai sunt de mult un crescător de cai.

— N-aş zice, răspunse

ea, uitându-se în fugă la modul lejer în care şedea în şa, atât de lejer, încât părea una cu animalul, precum un centaur din alte timpuri.

— Ce anume a schimbat lucrurile? Legile agrare?

— Exact. Au fost luate terenurile libere, de care beneficiau toţi, şi

oficialităţile i-au transformat pe pricepuţii crescători de cai în fermieri cultivatori de cartofi. Dar ce ştii dumneata despre problemele Irlandei?

Ea îi surâse.

— Studiile mele au cuprins ceva mai mult decât dantelărie şi caligrafie. Agatha a fost angajată pentru a da un

aspect elegant scrisului meu, dar a arătat întotdeauna interes pentru evenimentele din Europa, şi era o admiratoare a ideilor lui Aristotel cu privire la discuţii şi dezbatere.

— Interesantă femeie, doamna Stilton.

— Într-adevăr, dar cred că eviţi întrebarea.

— Aceea fiind?

— De ce insişti să trăieşti din mânuirea spadei dacă nu-ţi pasă care sunt rezultatele?

— Pentru că sunt înnebunit să simt cum spada se strecoară în organele vitale ale altei fiinţe. Cine nu ar fi?

Ea ar fi trebuit acum să tacă, şocată de o asemenea

cruzime. Oricum, ceea ce o supăra era durerea reală din vocea lui.

— De ce te forţezi să practici aşa ceva dacă te tulbură atât de mult?

— Perseverenţa proprie şi un imens dezgust de a fi considerat un laş.

— Şi dacă vine o vreme când aceste ţeluri nu mai sunt suficiente?

El îi întâlni privirea intensă. Ochii lui erau întunecaţi.

— Asta e ideea, nu? Un spadasin fără tupeu nu valorează absolut nimic.

Ea se concentră iar asupra mânatului, reflectând asupra ideii. Şi-l închipuise nesimţitor sau cel puţin imun în faţa durerii altora, dar şi a

durerii proprii. Bănuiala că ar putea fi exact opusul era stranie.

O clipă mai târziu, ea zise:

— Sună cam hazardat să nu doreşti să dai lovitura de graţie atunci când cineva încearcă în mod făţiş să te omoare.

— Ai pus punctul pe i, zise el, îndemnând

armăsarul în galop şi înaintând puţin.

Nu se îndepărtă prea tare, ci până la un luminiş între copaci. Întorcându-se, se apropie din nou de ea, iar Lisette, la rândul ei, îşi opri căluţul.

— Trebuie să te părăsesc. E destul de rău pentru tine să fii văzută întorcându-te de la

plimbare, fără a fi însoţită de o doamnă, ori de un grăjdar, ca să nu mai pomenim şi de prezenţa mea. Te descurci de aici încolo?

— Mulţumesc, cunosc foarte bine drumul.

— Voiam, începu el, apoi se opri, strângându-şi buzele într-o linie subţire, înainte de a vorbi iarăşi:

Ne revedem curând, sper. Până atunci, ai grijă. Să nu laşi o secundă garda jos.

Întorcând armăsarul spre oraş, el se îndepărtă în trap vioi. Lisette se uită după el, încruntându-se, apoi ridică hăţurile şi se îndreptă spre zona docului şi spre Vieux Carre, cu atât elan, cât îşi putea permite în situaţia respectivă.

Felix o întâmpină, supraveghind cu o încruntare plină de neliniște felul cum ea conducea calul prin poarta pentru trăsuri și apoi în curte. Ea îi înmânã hăţurile grăjdarului care se apropie în fugă și apoi coborî, scoţându-și mănușile.

— Ei? zise ea, cu o undă de umor în voce.

Acum ce calamitate a mai avut loc?

— Aveţi un musafir, *madame*. El se opri pentru a-i lua mănuşile, boneta şi capa scurtă pentru plimbare. Domnişoara Agatha îi ţine acesteia companie în salon.

— Acesteia?

— Doamnei Herriot. Am încercat să-i spun că

nu sunteţi acasă, dar a insistat să vă aştepte.

— Mulţumesc, Felix. Spune-i, te rog, că voi veni şi eu imediat ce mă pun la punct. Lisette întârzie câteva secunde pentru a da instrucţiuni grăjdarului în privinţa îngrijirii calului, apoi urcă în fugă scara.

— Doamnă Herriot, ce surpriză plăcută, zise ea,

intrând în salon, câteva clipe mai târziu. Dacă ştiam că ne veţi vizita, aş fi rămas acasă.

— Nicidecum, *chere*, replică Maurelle, fluturând din mână. Eu şi domnişoara Agatha ne-am simţit foarte bine.

O tăviţă cu ceai era aşezată pe masa de lângă canapea, alături de o alta

cu apă îndulcită şi de un platou cu prăjiturele, deasupra cărora se aflau nişte violete din zahăr. Fără a întreba, Agatha îi turnă şi lui Lisette o ceaşcă de ceai. Ea o primi cu recunoştinţă, aşezându-se apoi pe un taburet. Urmă o pauză ciudată care fu întreruptă de toate trei deodată:

— Credeam că aţi fost…

— Serata ta a fost cea mai…

— Doamna Herriot tocmai spunea…

Se opriră, în acelaşi timp.

După un exerciţiu de politeţe reciprocă, doamna Herriot, ca oaspete, fu lăsată să înceapă.

— Voiam să spun că nu am auzit decât cele mai agreabile complimente despre serata ta. Cred că o poţi considera un succes formidabil.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să spuneţi asta.

Lisette sorbi din ceai pentru a-şi ascunde mulţumirea.

— Nu, nu, te asigur. Există întotdeauna şi din cei care dispreţuiesc orice lucru nou, spunând că este mult prea *outre*[32], dar ei nu au fost acolo, nu au trăit acea seară încântătoare.

— Dumneavoastră nu împărtăşiţi părerea domnului O'Neill, că m-am cocoţat pe zidul ruinei

sociale?

— Of, Caid ăsta. Musafira lui Lisette mişcă în aşa fel din cap, încât penele pălăriei sale se agitară înainte şi înapoi. La fel ca toţi cei care nu au avut parte de suficientă respectabilitate, exagerează. El e îngrijorat că ai putea face un lucru care să le dea apă la moară

celor care vor dori să te lovească sau să te împiedice să îţi găseşti un partener potrivit atunci când perioada de doliu va lua sfârşit.

— Respectabilitate insuficientă?

— Ca şi cum el ar fi primul care-ţi spune asta.

— Eu am înţeles de la Caid că, în trecut, familia

lui a deţinut o crescătorie de cai. Cred că asta înseamnă un teren considerabil şi un oarecare timp liber.

— Într-adevăr? interveni Agatha. L-am auzit vorbind despre cai, dar credeam că familia sa a lucrat pentru vreun moşier sau proprietar.

— Se pare că nu.

— Asta nu-l face membru al aristocraţiei, bineînţeles.

— Sau nu-l fereşte de ea.

Maurelle se încruntă, ca şi cum i-ar fi displăcut faptul că Lisette ştia despre spadasin mai multe decât ea însăşi.

— Totuşi, cred că ei au ajuns să cultive cartofi, pe

vremea când Caid nu era destul de mare ca să-şi aducă aminte, şi au avut dificultăţi în anii când recolta nu era bună. Aceste pierderi imense au dus, în cele din urmă, la confiscarea pământului lor de către un lord englez care le-a şi ars casa. Caid nu avea atunci mai mult de treisprezece ani, activând

alături de alţi câţiva bărbaţi care căutau să opună rezistenţă abuzurilor englezilor.

— Aşa mi-a spus, zise Lisette încet, în vreme ce Agatha scoase un mic sunet de neplăcere.

— O mare barbarie, nu? Totuşi lucrurile acestea sunt frecvente.

Era fascinant să discute

despre trecutul lui Caid, dar era ciudat, aproape o trădare, să vorbeşti de el pe la spatele său.

— Cu toate astea, nu văd de ce ar fi el aşa de preocupat de ceea ce se vorbeşte despre mine, din moment ce eu nu sunt.

— Dacă el nu l-ar fi ucis pe soţul tău, atunci tu nu te-ai fi aflat în situaţia

asta. Şi apoi, povestea trebuie să aibă o oarecare legătură cu soarta surorii lui, o femeie singură pe lume care nu a avut noroc. El a dezamăgit-o, ori cel puţin aşa crede fiindcă, la vremea aceea, se afla în partea cealaltă a lumii, fără a avea posibilitatea s-o salveze până în momentul în care a fost prea târziu.

Şi mai e blestemat şi cu nişte noţiuni extreme cu privire la responsabilitate, ceea ce-l face să simtă că trebuie să protejeze toate femeile, dar mai ales pe acelea care au legătură cu el.

Agatha îi aruncă o privire stranie.

— Un lucru nemaipomenit la un bărbat,

nu credeţi?

— Oh, desigur, dar uneori stânjenitor.

— Aţi cunoscut-o pe sora lui? întrebă Lisette.

— Din păcate nu. Maurelle ridică din umeri. Ea nu… ea nu se învârtea în cercurile mele.

— Cercuri? întrebă Agatha, cu o voce la fel de rece ca Noua Anglie,

pământul ei natal.

— A sosit cu un pachebot în urmă cu aproape trei ani, cred, la fel ca şi alţii de teapa ei. Ştiţi că irlandezii au tot venit în oraş vreme de mai mult de douăzeci de ani, recrutaţi ca muncitori pentru săparea canalului Basin. Veneau, lucrau şi mureau ca muştele din

cauza febrei şi a arsurilor provocate de soare, nefiind obişnuiţi cu clima de la noi.

— Sunt convinsă, zise Agatha pe un ton sec.

Trebuie că era, îşi zise Lisette, din moment ce locuise în oraş aproape douăzeci de ani, de când fusese abandonată aici de iubitul ei. Dar Maurelle nu

trebuia să ştie asta.

— Dar cu siguranţă că o femeie precum sora lui Caid nu era pusă să lucreze cu hârleţul şi cazmaua, nu? continuă însoţitoarea sa.

Lisette abia dacă fu atentă la întrebare. În dreptul portiţei, Figaro începuse să latre ca un nebun. Ridicându-se, ea se duse la fereastră şi privi

afară. Dură doar o secundă până descoperi motivul. Gaşca de copii ai străzii pe care-i întâlnise mai demult, la cumpărături, se adunase de-a curmezişul străzii. Nu era prima dată când apăreau acolo, stând pe pragul uşii sau pe dalele de piatră ale brutăriei. Era ciudat, fiindcă partea aceea a străzii era scăldată de

soare la ora aceea, dar ea îşi imagina că atracţia putea fi reprezentată de pâinea veche pe care brutarul le-o oferea din când în când.

— Nicidecum, zise doamna Herriot, cu o voce îngrozită, continuând conversaţia. Bănuiesc că a venit însoţind pe un bărbat care a decedat sau care a

lăsat-o să se descurce singură. Caid vrea să creadă cu totul altceva, că a venit ca să se angajeze ca spălătoreasă sau cusătoreasă, probabil. Oricare ar fi fost intenţiile sale, ea a întâlnit, în schimb, un domn, care a transformat-o în amanta sa.

— Soţul meu, zise

Lisette sec, întorcându-se din nou lângă cele două femei.

— Într-adevăr. I-a păsat de ea atâta vreme cât a fost proaspătă şi nu i-a creat probleme, dar când situaţia a devenit tulbure, a alungat-o din casa pe care i-o cumpărase.

Versiunea poveştii pe care o depăna Maurelle nu

era foarte exactă în detaliile sale, dar Lisette nu văzu niciun motiv pentru care să o corecteze. Mai târziu, va avea timp suficient pentru aşa ceva, atunci când lucrurile aveau să se clarifice iar ea avea să fie ceva mai curajoasă.

— E chiar de înţeles de ce domnul O'Neill s-a înfuriat când a auzit aşa

ceva, zise Agatha în tăcerea care se lăsase, devenind stânjenitoare.

Musafira lor sorbi din apa îndulcită.

— Moisant a fost pus să plătească pentru greşelile sale, într-adevăr, dar asta nu reduce din povara vinovăţiei pe care o resimte Caid. Asta are legătură şi cu situaţia ta,

doamnă Moisant. Simte că şi tu ai suferit din pricina soţului tău. Nu a mai avut timp să-şi salveze sora, dar a devenit pentru el o necesitate, o chestiune de onoare să facă totul aşa cum se cuvine pentru tine.

Ceea ce spunea doamna Herriot, pricepu Lisette brusc, era faptul că în grija lui Caid pentru

binele ei nu era nimic de ordin personal. Asta era, probabil, ceva foarte corect şi firesc. Totuşi, ei doi erau legaţi prin trecut şi prin faptul că el o salvase de mila nicidecum binevoitoare a lui Henri Moisant. Îi datora ceva lui Caid, pentru asta şi pentru ceea ce-i făcuse socrul ei surorii lui. Ea îşi plătea

datoriile.

— Ce nobil, zise Agatha. Eşti întotdeauna surprins să descoperi asemenea sentimente, când sentimentele care animă inimile bărbaţilor sunt cu totul… cu totul altele.

— Aveţi mare dreptate, domnişoară Agatha, zise Maurelle, oftând. Dar se pare că unii

au început să redreseze această lipsă de echilibru între bărbaţii de onoare şi aceia care au tendinţe animalice. Aţi auzit? Domnul Lamotile a fost găsit grav rănit, din câte se pare, din pricina unui duel neaşteptat cu un atacator necunoscut. În noroiul de lângă el a fost trasat un V şi o propoziţie scurtă.

— Şi propoziţia era? întrebă Agatha, cu sufletul la gură.

— Bătăuş al soţiei. Uimitor, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că e straniu, zise Lisette, reluându-şi locul.

— Oh, am auzit despre taţii sau fraţii unei femei care-i cer socoteală soţului, dar să faci public lucrul

acesta? Asta ce poate însemna?

— Poate că nu a vrut să fie public, ci doar un avertisment pentru domnul respectiv, avertisment care a fost descoperit înainte să fie şters?

— Dar de ce problema nu a fost rezolvată ca o înfruntare normală?

Răspunsul îl dădu

Agatha, cu o expresie gânditoare pe chip:

— Asta coboară felul înfruntării la nivelul unei pedepse sau aşa mi se pare mie.

— Aşa e, zise Maurelle. Nu că alte probleme de felul acesta sunt motivate de un înalt nivel moral.

Ele schimbară nişte

surâsuri triste, rămânând tăcute câteva clipe. Lisette, mânată de curiozitate şi de un presentiment ciudat, zise:

— Totuşi, cine să fi fost celălalt participant la duel?

— Cineva cu foarte mult talent, evident, din moment ce domnul Lamotile era cunoscut ca

un spadasin versat.

— Cum aţi aflat asemenea detalii?

Maurelle ridică din umeri.

— Veştile circulă. Valetul unui domn i-a vorbit despre asta unui alt servitor. Povestea a fost ascultată de menajera unei doamne, care i-a povestit-o alteia pe care a întâlnit-o în

vreme ce îşi însoţea stăpâna la un anume bal, apoi aceasta i-a oferit stăpânei povestea în vreme ce îi peria părul. Aşa se procedează.

— Da, înţeleg. Dar aţi spus un bărbat talentat. N-ar putea fi un maestru spadasin?

— Orice e posibil. Maurelle ridică din

sprâncenele sale subţiri. Dar nu orice *maître d'armes* are conştiinţa lui Caid. Mai degrabă, a fost cineva care o cunoştea pe femeie, dar nu avea dreptul să-l acuze pe soţul acesteia.

— Ce a spus Lamotile în legătură cu asta?

— Nu vorbeşte. Cred că a părăsit oraşul, plecând la plantaţia sa şi lăsându-i

soţiei casa de la oraş.

— Nu e neapărat o soluţie permanentă, zise Lisette, clătinând din cap. Bărbaţii de felul acesta nu sunt raţionali în furia lor. Dacă o învinovăţeşte pe soţie pentru suferinţa sa, ca să nu mai spunem pentru ruşinea sa? Oare poate ea spera că acest Bun Samaritean o va proteja în

continuare?

— Crezi că bărbatul care a intervenit trebuia să ducă treaba la bun sfârşit? Privirea lui Maurelle era directă, ea aşteptând un răspuns.

— Nu am spus asta.

— Ai sugerat-o, *chere*. S-ar putea zice că nu ai nimic de obiectat în privinţa sorţii soţului tău.

Ce ar putea răspunde la aşa ceva? se întrebă Lisette. Dacă ar nega, ar fi o minciună, dacă ar admite-o, ar fi o gafă care ar fi repetată până ar ajunge în fiecare salon din New Orleans.

Până să găsească un răspuns, Agatha fu cea care vorbi:

— Sunt convinsă că

orice femeie a vrut, într-un moment sau altul, să scape de lanţurile mariajului. E în natura omului să se revolte împotriva oricărei forme de constrângere.

— Chiar şi eu am simţit acest impuls, zise Maurelle, surâzând precaut. Dar trebuie să fii atentă cum o faci, înţelegeţi. Pentru o femeie,

între libertate şi ruină e doar o linie foarte subţire.

— Vreţi să spuneţi că… începu Lisette, uşor iritată.

— Vreau să spun că poţi foarte bine, din suficiente motive, să rişti ruina, dar odată ajunsă la ea, s-ar putea să aibă un efect contrar faţă de cel pe care îl preconizezi.

În spatele felului de a fi indolent al femeii se ascundea o scorpie surprinzătoare, se gândi Lisette.

— O să mă străduiesc să-mi amintesc lucrul acesta, dacă va fi nevoie.

Maurelle îşi coborî privirea, fără a replica nimic în vreme ce sorbea din apa îndulcită.

În secunda aceea, când tăcerea se lăsă între ele, se auzi clinchetul clopoţelului de la portiţă.

10

— Domnul Pasquale, *madame.*

Felix, anunţând musafirul, se dădu la o parte pentru ca acesta să intre în salon. Lisette se ridică să-l întâmpine pe amicul lui Caid şi îi întinse mâna. Simţi cum buzele lui

îi ating uşor încheieturile, apoi el se ridică, potrivindu-şi zâmbetul astfel încât acesta să topească şi cea mai împietrită dintre inimi. Agatha se îndreptă în scaun, roşind puternic în timp ce era, la rândul său, salutată. Maurelle îşi puse deoparte paharul, dând din cap spre noul venit, atentă

la plecăciunea acestuia.

— Ce noroc că sunteţi aici, zise Lisette, arătându-i lui La Roche scaunul mai confortabil pe care stătuse ea, în timp ce se aşeza pe un altul. Exact bărbatul de care aveam nevoie.

— Trăiesc pentru a sta la dispoziţia doamnelor frumoase, zise el, deşi pe chipul lui apăru o expresie

de îngrijorare. Dându-şi într-o parte poalele pelerinei sale de un verde-închis, el se aşează cu graţie. Nu la modul personal, bineînţeles.

— Ce dezamăgire.

Lamentaţia aceea, dincolo de cele spuse de italian, nu era decât un flirt; el procedă întocmai pentru că asta era de

aşteptat. Nu avea aerul obscen al unui afemeiat sau cel puţin asta era părerea lui Lisette. Felul lui de a fi era blând, dând dovadă de multă grijă. O dată sau de două ori, ea văzuse în ochii lui umbra unei dureri trecute, cu toate că aceasta dispărea suficient de repede în momentul în care cineva

stătea de vorbă cu el.

— Tocmai discutam despre misteriosul duel în care un anume domn a fost pedepsit pentru că îşi maltrata soţia, continuă Lisette. Aţi auzit despre asta?

— Am auzit ce se zvoneşte. Luând paharul de vin roşu pe care i-l turnă Felix, La Roche îl

ţinu fără a sorbi din el.

— Dar aveţi informaţii de prima mână?

Un surâs trecu rapid peste trăsăturile sale frumoase.

— Sunteţi directă, doamnă. Mă suspectaţi de fapta aceea… dar nu, nu m-aţi întreba, dacă v-aţi închipui că eu am fost galantul.

— Noi ne întrebam dacă nu a fost un *maître d'armes*. Ea le privi pe Agatha şi pe Maurelle, căutând sprijin, ca apoi să continue: Se pare că posedă o abilitate similară unui maestru spadasin, altfel cum ar fi fost convins că va da o lecţie în loc să primească una.

— Să sperăm că ceilalţi

nu vor gândi la fel, zise Nicholas ironic. Altfel jandarmii vor veni în vizită la Passage. După opinia mea, gentlemanul dumneavoastră e o persoană fără ocupaţie. Aceasta e singura modalitate prin care ar fi putut avea acele dueluri pe care le-a disputat.

— Au mai fost şi

altele?

La Roche îşi lovi capul cu podul palmei.

— Limba mea cea blestemată. Dacă sunteţi drăguţe, uitaţi că am spus ceva.

— Imposibil, iar dumneata o ştii. Câte întâlniri de felul acesta au avut loc?

— Nimeni nu le anunţă

în L ’Abeille, dar am auzit că trei sau patru.

— Un bărbat îndrăzneţ, zise Maurelle, pe gânduri. Oare ce anume l-a determinat să facă asta?

— Cine poate şti? Italianul îşi protejă privirea cu genele sale scandalos de lungi, sorbind apoi din vin.

Agatha strânse din buze.

— Deci suntem lăsate să ghicim. Ce dezamăgitor.

— Dar, dacă e un domn din înalta societate, zise Lisette încruntându-se, atunci se poate deduce că nu e cap de familie, fiindcă cu greu ar risca să-şi lase soţia şi familia fără sprijinul său. Şi trebuie să fie un bărbat cu multe dueluri la activ, ori un

veteran al podiumurilor de scrimă, în ultimă instanţă, altfel nu ar avea abilitatea necesară. Probabil că e abia trecut de patruzeci de ani, şi cu o formă fizică excelentă.

— Se pare că v-aţi gândit mult la acest subiect. Buna dispoziţie sclipi în ochii negri ai maestrului de scrimă.

— E vorba de puzzle-ul poveştii, vedeţi, zise Lisette, unul mult prea fascinant pentru a fi lăsat deoparte.

— Aveţi grijă. Lumea va spune că vă place să gândiţi.

Ea îi aruncă un surâs abia schiţat, întinzându-se după ceaşca de ceai.

— Dumneavoastră n-o

faceţi niciodată, nu?

Aplecându-se puţin, Agatha spuse:

— Am toată simpatia pentru toţi cei pe care acest salvator spadasin îi răzbună, dar mie mi se pare că prea e totul învăluit în mister. Majoritatea bărbaţilor preferă să aibă audienţă pentru asemenea poveşti, măcar pentru a se

asigura că nu vor fi acuzaţi de comportament inacceptabil.

— Codul duelului, cu toate regulile sale, a fost desemnat să îl prevină. La Roche mişcă din cap în semn de aprobare.

— Atunci de ce se spune că totul s-a petrecut în secret? Mă tem că acest domn ia legea în propriile

mâini.

— Ce lege ar fi asta, domnişoară Agatha? se interesă blând spadasinul italian. Pentru crimele de până acum, nu există interdicţii care să le pună capăt, iar cele câteva reguli, cu excepţia acelora care au decenţa bunului-simţ, sunt cu uşurinţă ignorate.

Agatha îşi îndreptă atenţia spre ceaşca cu ceai, ca şi cum nu ar fi fost convinsă, dar nedorind să riposteze.

În clipa aceea, Figaro, care făcuse o vizită la bucătărie, veni tropăind în cameră, ghearele sale ţăcănind pe podeaua lustruită din lemn de chiparos. El o porni în

direcţia lui Lisette, virând direct spre Nicholas Pasquale. Ridicându-se pe picioarele din spate, căţeluşul îşi puse labele pe genunchii profesorului de scrimă, dând din coadă atât de iute, încât aceasta aproape că se roti, descriind cercuri. O expresie de beatitudine se aşternu pe trăsăturile sale

canine, în vreme ce Nicholas se aplecă şi-l scărpină în spatele urechilor. Se lăsă apoi pe podea şi se răsuci pe spate, cu o umilinţă supremă, privind în sus, cu ochii plini de satisfacţie, la italianul înalt.

O suspiciune trecătoare se ivi în mintea lui Lisette, dar ea nu o rosti cu voce

tare.

— Figaro, ştrengarule, tu nu faci nicio diferenţă? îl certă ea ironic. Mai întâi fraternizezi cu ceata aceea de copii ai străzii şi acum te arunci la picioarele primului bărbat care intră în încăpere.

Nicholas îşi ridică privirea.

— A avut musafiri?

— E un fel de-a zice. Latră ca o sălbăticiune atunci când puştii străzii îşi fac apariţia vizavi. Nu erau acolo atunci când aţi venit?

— Poate că erau. Nu am băgat de seamă.

— Cred că s-a ataşat de unul dintre băieţi, din moment ce pare atât de emoţionat atunci când îi vede.

— E posibil, dar probabil că ei au observat că lui îi e mai bine aici, alături de dumneavoastră.

— Adesea afecţiunea unui copil e una practică. Nu vreau să cred că am deposedat pe cineva de animalul său, mai ales când aceşti copii au aşa de puţine lucruri care le aparţin.

La Roche îşi ridică privirea plină de afecţiune.

— Compasiunea dumneavoastră vă face cinste, *madame*.

— Compasiunea fără acţiune nu prea foloseşte, zise Lisette. Aş vrea să pot face mai mult.

— Ar fi dificil, mă tem. Aceşti drăcuşori nu au unde să meargă. Cei de

la Sf. Iosif au deschis un nou orfelinat nu cu mult timp în urmă, dar acolo se află alţi puşti. Aceste găşti refuză să fie închise în spatele unor ziduri. Ei au bântuit pe străzi de când se ştiu şi nu-şi doresc să-şi sacrifice libertatea de mişcare în schimbul unui stomac plin şi al unui loc unde să-şi pună capul pe

pernă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Se pare că ştiţi o mulţime de lucruri despre ei.

— Am suflet de hoinar, bănuiesc, din moment ce, cu câtăva vreme în urmă, am făcut parte dintr-o gaşcă la Roma.

— Iertaţi-mă, zise ea îndată. Nu voiam să mă amestec în chestiuni care nu mă privesc.

— Nu ştiaţi… şi cum ar fi fost posibil? La Roche continuă, povestindu-le că mama sa, o femeie respectabilă, fusese alungată de părinţi în momentul în care aflaseră că urma să aibă un copil cu

un marinar englez. Apoi povesti cum fusese el izgonit de bărbatul cu care ea se căsătorise în cele din urmă, despre naşterea unui frate mai mic, despre sinuciderea fratelui său şi despre călătoria lui în Spania, în Cuba, apoi în New Orleans, luându-i urma bărbatului care cauzase toate astea. Lisette

auzise câte ceva despre restul poveştii, despre ajutorul pe care Nicholas Pasquale i-l acordase lui Rio de Silva, asumându-şi amândoi inamicii unuia şi uzurpatorul titlului şi drepturile obţinute prin naştere ale celuilalt.

— Aţi rămas în New Orleans, cu toate că l-aţi răzbunat pe fratele

dumneavoastră, zise ea când se aşternu tăcerea. Rămâneţi definitiv?

El făcu un gest graţios cu mâna.

— Poate că aştept un semn. Oricum, voi rămâne la nunta prietenului meu De Silva cu Celina lui.

— Atunci, până după Paşte? Postul Paştelui – o perioadă de meditaţie

asupra morţii şi izbăvirii – nu era propice pentru un eveniment fericit.

— Exact, cu toate că Rio ar fi organizat-o mai devreme dacă ar fi putut. Zâmbi. La început, au jurat că va fi o ceremonie restrânsă, dar mai apoi au trebuit să se gândească la prietenii tatălui Celinei, care vor trebui să fie

prezenţi, ca să nu se simtă daţi la o parte, la prietenii fratelui ei, iar preotul a considerat că are nevoie de un răgaz mai mare pentru a fi sigur că ei sunt pregătiţi pentru pasul acesta important. Evenimentul capătă proporţii, iar data desfăşurării lui se îndepărtează. E atât de

copleşitor, încât am jurat că nu mă voi căsători niciodată sau îmi voi fura mireasa şi voi fugi cu ea.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească, văzând expresia hazlie întipărită pe chipul lui.

— Prin urmare, veţi fugi la Gretna?

— Iertaţi-mă?

— Gretna este orăşelul

de pe partea cealaltă a fluviului. Judecătorul de acolo e un scoţian obişnuit, care de mulţi ani, oficiază căsătoriile în grabă. El însuşi are o căsnicie fericită. Din cauza asta, oraşul a fost numit după Gretna Green din Scoţia, paradisul iubiţilor fugari. Dacă un cuplu reuşeşte să treacă fluviul fără a fi

văzut, atunci vor deveni soţ şi soţie în doar câteva minute.

— Ce convenabil, zise el, zâmbind. Va trebui să ţin minte.

Maestrul spadasin se ridică să plece la scurt timp după aceea, iar Maurelle decise să plece în acelaşi timp. Cum în New Orleans se obişnuia ca gazda să se

despartă greu de oaspeţii săi, ea îi conduse, până pe trotuar. Observă că Pasquale îi ia mâna lui Maurelle sprijinind-o pe braţul său.

Lisette reveni în casă, dar nu se îndreptă spre etaj, ci porni spre bucătărie, unde discută cu bucătarul despre cină, şi se lăsă convinsă să guste din

budinca de pâine pe care el abia o scosese din cuptor.

După câteva minute, pe când trecea prin lunga și joasa galerie, mai aruncă o privire spre poarta pentru trăsuri care avea forma unui tunel.

Nicholas Pasquale o condusese pe Maurelle acasă, dar cu siguranță nu mai zăbovise acolo. Se

afla, desigur, pe partea cealaltă a drumului, vorbind cu câţiva copii ai străzii. Adunaţi în jurul lui, ascultau cu mare atenţie ceea ce le povestea.

Interesant bărbat italianul, îşi zise ea, continuându-şi drumul. Se pare că el câştigase afecţiunea animalelor, a copiilor şi, de asemenea, a

femeilor. Se întrebă dacă era ceva deliberat.

Ziua se scurgea. Seara, la cel puţin două ore de la cină, Lisette ieşi în galeria din faţă, cea care dădea în stradă, pentru a lua o gură de aer. Copiii străzii erau încă la locurile lor. Era aproape imposibil să fi fost plecaţi, iar acum să fi revenit. Stăteau pe trotuar

sau întinşi de-a lungul acestuia, cu un aer de plictiseală evidentă, ca şi cum ar fi îndeplinit o îndatorire obositoare.

Apariţia ei în balcon îi scoase din amorţeală. Unul sau doi se ridicară rapid în picioare. Cel înalt, care părea a fi şeful lor, le dădu un ghiont celor care dormeau. Apoi toţi îşi

aţintiră spre ea privirile.

Oarecum stânjenită, Lisette ridică braţul într-un salut scurt. Chiar în secunda aceea, Figaro, care o urma peste tot, veni rapid în balcon. Se lungi pe balustradă, lătrând aspru şi scurt, şi tremurând de nerăbdare, ca şi cum şi-ar fi salutat foştii amici. Îşi strecură capul printre

barele din fier forjat, apoi păru să facă tot posibilul pentru a-şi împinge trupul mic printre ele.

Ţi se rupea inima. Căţelul dorea să-i vadă pe băieţi. Mai mult de atât, după cât se părea, copiii aceia nu prea mâncaseră ori băuseră. Într-un gest impulsiv, Lisette se răsuci pe călcâie şi coborî apoi

spre portiţă. O deschise larg şi îi chemă pe băieţi. O vreme, se uitară unul la altul, după care alergară spre ea.

Erau şapte, cu vârste între şase-şapte ani, şi treisprezece. Erau de naţionalităţi diferite, ca şi culoarea pielii. Îşi târşiră picioarele, aruncându-şi privirile de colo-colo,

oriunde, dar nu în direcţia lui Lisette, şi făcând tot posibilul să se ţină la o oarecare distanţă de ea. Bucuros, Figaro sări şi se agită în jurul lor. Unii dintre ei îl mângâiară pe cap, dar păreau mai preocupaţi de Lisette decât de căţeluş.

Şeful lor era cel mai mare dintre ei, un băiat cu

o constituţie zdravănă, cu o claie de păr castaniu, şi mereu încruntat. Părea precaut, ca şi cum nu ar fi avut încredere în invitaţia ei, fiindu-i teamă de o capcană.

— Cum ţi se spune? întrebă ea, trăgându-l din grup.

— Squirrel (veveriţă), *madame*. N-am făcut

nimic rău. Faţa puştiului era împietrită într-o încăpăţânare sobră.

— Numele tău întreg, vreau să zic.

El se uită spre stradă, ca şi cum ar fi văzut acolo un nor de nemulţumire.

— Asta e tot ce am.

Lisette se simţi tulburată, dându-şi seama că, dacă băiatul avusese

cândva un prenume sau cu atât mai puţin un nume de familie, acestea fuseseră uitate.

— Şi prietenii tăi?

— El e Faro, iar el e Weed. Acolo e Cotton şi în spatele lui sunt Buck, Molasses şi Wharf Rat.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, zise ea, după ce îşi drese glasul. Nu am

avut nicio intenţie să vă acuz de ceva. Numai că staţi de ceva vreme pe partea cealaltă a străzii. Vă e foame?

— Nu, *madame*.

Unul sau doi dintre puşti se uitară unul la altul, ca şi cum nu erau prea siguri de răspuns, dar nu-şi contraziseră şeful.

— Cred că acest

cățeluș aparține unuia dintre voi, zise ea, îndreptându-se spre bucătărie și făcându-le semn s-o urmeze. E adevărat?

— Nu, zise Squirrel. Nu-i al nimănui.

— Ești sigur?

O ridicare din umăr apăru și dispăru așa de rapid încât ea aproape că

nu o observă.

— Vine câteodată cu noi, atâta tot.

Era o precizare potrivită. El nu le aparţinea lor, astfel că ei nu erau răspunzători pentru el.

— Totuşi, pare singur fără voi. Sper că vă daţi seama că sunteţi liberi să veniţi şi să-l vizitaţi din când în când.

Ei se priviră, cu diverse grade de scepticism, fără să răspundă. Cei din capul grupului încetiniră, luând-o apoi spre portiţă.

— Sunt convinsă că vă e sete, dacă nu chiar foame, începu ea, ca un soi de îndemn de a o urma în interiorul casei. Veniţi să beţi câte-o băutură rece. Şi apoi, cred că bucătarului i-

au mai rămas câteva prăjiturele pentru ceai…

— Dumnezeule! Ce se petrece aici? întrebă Felix îngrijorat, venind în grabă pe scara exterioară, întunecat la faţă precum o zi înnorată. Şmecherii aceştia mici v-au necăjit, *madame*?

Puştii se zăpăciră, luând-o la fugă din nou

spre intrarea pentru trăsuri.

— Opriţi-vă! strigă Lisette. Veniţi înapoi. Oh, Felix, uite ce ai făcut.

Era prea târziu pentru a le opri fuga. Portiţa fu larg deschisă, iar băieţii se împrăştiară precum frunzele uscate înainte de un uragan. O secundă mai târziu, dispăruseră.

Lisette pocni din

palme, supărată, înainte de a se întoarce spre majordom.

— I-am invitat înăuntru pe copii, Felix. Voiam să stau de vorbă cu ei, să le pun întrebări.

— Îmi pare rău, *madame,* dar nu, nu, cu siguranţă nu. Pe micuţii aceştia murdari? Au mai mulţi purici decât avea

Figaro înaintea băii, ori păduchi, ori ceva mai rău de atât. Domnul Freret nu ar fi acceptat niciodată ca ei să intre în casa lui. Dacă le daţi o dată drumul, nu mai scăpaţi de ei.

— Sunt copii, nu animale.

— Sunt neastâmpăraţi, *madame,* nu-s tăcuţi să atingă nici măcar tivul

rochiei unei lady ca dumneavoastră.

Fără îndoială, credea în fiecare cuvinţel pe care-l spusese. Convingerea lui nu o impresionă pe Lisette.

— Dacă se vor întoarce…

— Nu o vor face, *madame*. O să am eu grijă.

— Dacă o vor face, zise ea mai tare, le vei da

mâncare şi apă.

— Nu vă daţi seama ce faceţi, insistă el. Nu veţi mai scăpa niciodată de ei.

El îi cam impunea un anumit comportament, îşi zise ea. Aşa ceva nu putea permite.

— Scoate-ţi din minte ideea asta, te rog. Ştiu foarte bine ce fac şi ce-mi doresc. Dacă vrei să fii în

continuare alături de mine, o să mă asculţi cu atenţie. Vreau să stau de vorbă cu copiii aceia. Vezi dacă e posibil. M-am făcut înţeleasă?

— Da, *madame*. El se îmbăţoşă şi apoi înclină capul.

La tonul lui obedient, Lisette avu o mustrare de conştiinţă. Poate că fusese

prea aspră. Oricum, nu avea să-şi retragă vorbele. Ea era stăpână aici şi urma să-şi joace rolul, într-un fel sau altul.

Se simţea frustrată. Era aproape sigură că ei fuseseră puşi s-o supravegheze. Întrebarea era de către cine. Nicholas părea varianta cea mai evidentă, dar asta nu

însemna că ideea fusese a sa. Poate că fusese a socrului ei. Ori poate că fusese a lui Caid. Îl subestimase pe profesorul de scrimă irlandez, dar nu se va mai face vinovată de aşa ceva. Un lucru era sigur. Data viitoare când îl va vedea, va avea câteva întrebări pentru el.

Trecură trei zile până

ce să-l întâlnească din nou pe Caid, ori pe Nicholas, şi asta se petrecu din pură întâmplare. Ea şi Agatha, cu Figaro învârtindu-se pe lângă picioarele lor, prins într-o lesă subţire de piele, erau în căutare de mătăsuri şi de panglici pentru păr. În vreme ce îşi făceau loc pe Avinenc, în Chartres, auziră huruit şi bubuit de

tobe. Curând, ajunseră în faţa vechiului teren pentru paradă din faţa catedralei, în Piaţa Armelor. Mulţimea se adunase acolo, la umbra smochinilor care se înşiruiau pe laturile pieţei. Bârfind, fluturând agale din evantaie în căldura primăvăratică, se uitau la bărbaţii care mărşăluiau în

spatele gardului din fier. Erau miliţienii, transpirând în căldura şi în praful ce se ridicau din pământ.

Priveliştea nu era una neobişnuită; miliţia mărşăluise aici zeci de ani. Dar, în dimineaţa asta se simţea o schimbare.

— Cred că sunt mai mulţi, îi zise Lisette Agathei, oprindu-se într-un

loc de unde puteau privi mai bine. Nu ţi se pare?

— Şi ce bine se mişcă. Cu toate că mă doare să spun asta, cred că sunt superiori celor din locurile de unde am venit eu.

— Am auzit că Legiunea din Louisiana este alcătuită conform modelului francez, stabilit de Napoleon. Pentru ochii

neştiutori ai lui Lisette, bărbaţii aceia păreau minunaţi, în uniformele lor splendide, şi mişcându-se toţi odată cu o precizie calmă, drept răspuns la comenzile date, ca şi cum ar fi fost ghidaţi de un instinct unic.

— Oh, priveşte, acolo e *monsieur* Nicholas! încântarea îmbujoră obrajii

Aghatei.

— Unde?

— În rândul din faţă, lângă domnul Caid. Ce splendizi sunt!

Erau, într-adevăr. Cu ţinuta lor impecabilă şi cu trupurile musculoase, se detaşau cu uşurinţă dintre ceilalţi. O senzaţie ciudată prinse viaţă în pieptul lui Lisette, urcând apoi spre

gât, şi tăindu-i respiraţia. O tulbura un amestec de emoţie febrilă şi de fierbinţeală. Până acum, posibilitatea unui război cu Mexicul, despre care se vorbea cu atâta uşurinţă, părea o ameninţare lipsită de substanţă, care putea să fie rezolvată rapid cu ajutorul diplomaţiei sau cu o oarecare demonstraţie de

forţă, cel mult. Dar bărbaţii aceia care mărşăluiau o făceau să fie tulburător de realistă. Puteau muri aceşti bărbaţi curajoşi, care păşeau elegant, cu capetele ridicate. Puteau să plece la război şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Oricare dintre ei putea fi ucis pe câmpul de bătălie mâine, săptămâna viitoare,

luna viitoare sau anul viitor. Aşa se petreceau lucrurile în lumea lor. Cât curaj şi mândrie îţi trebuiau pentru a fi bărbat! Impulsul de a striga dezaprobarea era atât de puternic, încât Lisette îşi duse mâna la gură, ca pentru a-şi reţine un sunet inutil.

În secunda aceea,

Figaro lătră înfundat. După acea avertizare, se auzi zgomotul unui pas puternic. O străbătu un fior.

Socrul ei se afla la mai puţin de un metru. Părea mai puţin sănătos decât ultima dată când îl văzuse. Trăsăturile lui răvăşite oglindeau parcă aceeaşi boală stranie care

provocase decesul soţiei sale, şi abia schiţă un zâmbet în momentul în care vorbi:

— Trebuia să-mi închipui că te voi găsi aici, într-un loc plin de uniforme.

Lisette nu catadicsi să răspundă unei asemenea insulte. Nu avea rost să înceapă o discuţie cu el, îşi

zise ea.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, *monsieur,* zise ea, apucând lesa lui Figaro.

— Dimpotrivă. Te-ai ascuns atâtea zile, luându-l drept scut pe ucigaşul fiului meu. Acum că ne-am întâlnit faţă în faţă, o să asculţi ce am de spus.

— Nu cred. Să mergem, Agatha.

Încercă să treacă pe lângă el, dar mâna lui îi prinse braţul ca o gheară. Figaro sări să-l atace, trăgând de tivul unui crac al pantalonilor cu dinţii lui puternici, şi mârâind înfundat.

Moisant îi dădu imediat drumul lui Lisette, sărind înapoi. Lisette trase căţelul deoparte, cu toate

că acesta încercă din nou să sară la adversarul său. Ea se aplecă şi luă în braţe micuţa corcitură. În cele din urmă, căţelul se linişti, deşi continuă să mârâie slab, iar ea îl lipi de trupul său.

— Bestie mică şi nesuferită, zise Moisant, arătând cu bastonul în partea sfâşiată a

pantalonilor. O să am nevoie de retuşări.

— Fiţi mulţumit că nu a fost mai rău.

— Da, mă rog. Nu eu am provocat acest atac.

— Nu l-aţi provocat?

— Ei bine, da, nu trebuia să te reţin, admise el. Trebuie să-ţi dai seama că sunt hotărât să vorbesc. Voiam să-ţi spun că am

greşit şi că-mi cer scuze.

Lisette aruncă o privire grăbită spre Agatha şi observă în ochii ei aceeaşi uimire care era convinsă că este întipărită pe propriul ei chip.

— Scuze!

— Pentru atitudinea supărătoare care se pare că te-a alungat din casa mea. Nu era decât durerea

firească a tatălui pentru pierderea fiului său. Ar trebui să te întorci, şi sper că aşa vei face, iar eu promit să-mi stăpânesc temperamentul, pe potriva firii tale sensibile.

— Nu puteţi vorbi serios!

— Spune-mi doar cum anume să te conving. Când mă gândesc la felul cum

erai atunci când ai venit la noi pentru prima dată, atât de tânără, de dulce, asemenea unei fiice încrezătoare, mă simt frustrat de faptul că lucrurile au degenerat atât de rău. Mi-am imaginat că vei face întotdeauna parte din familia mea, că vei purta mândrul nostru nume până în mormânt. Faptul

că am ajuns să avem locuinţe separate… e ceva devastator pentru mine.

— Nu am nici cea mai mică îndoială, dacă vă referiţi la o situaţie devastatoare pentru finanţele dumneavoastră, zise Lisette cu o indignare surdă. Să vă reamintesc de ameninţarea făcută că mă veţi alunga ca pe o femeie

nebună în cazul în care nu vă voi ceda averea mea? Nu, mulţumesc. Nu mai sunt atât de tânără şi de încrezătoare.

Dumneavoastră şi fiul dumneavoastră aţi avut grijă de asta.

— Nu ţi-a păsat niciodată de familia soţului tău, ori de mine, capul ei. Ne-ai abandonat, ca şi cum

nu am fi avut nicio valoare sau ca şi cum nu am fi făcut niciodată parte din viaţa ta.

— Noi, *monsieur?* Vorbiţi de parcă fiul dumneavoastră ar mai fi în viaţă.

— El va fi întotdeauna viu în inima mea, întotdeauna! Ochii lui negri cu pupilele îngălbenite

sclipiră plini de ură, amintindu-şi de pierderea sa.

— Probabil, dar nu vă puteţi aştepta ca eu să trăiesc ca şi cum s-ar afla încă aici, printre noi. E nefiresc.

— E nefiresc ca o femeie să se ocupe de averea sa sau să renunţe la grija acordată de tatăl

soţului ei, asemenea unui şarpe care-şi leapădă pielea. Tu eşti o Moisant. Trebuie să fii întotdeauna o Moisant.

Într-un fel straniu, lui Lisette aproape că-i era milă de el. Cu o voce mai puţin agresivă, ea zise:

— Sunt eu însămi, *monsieur*. Văduvelor li se permite să renunţe la doliu,

în cele din urmă. Ba chiar se recăsătoresc, la un moment dat.

— Să se recăsătorească? Cum poţi vorbi despre aşa ceva? Asta profanează amintirea fiului meu.

Agatha veni mai aproape, blocând privirea celor două doamne care se întorseseră şi se uitau cu

atenţie în direcţia lor.

— *Monsieur*, vă rog. Luaţi seama la ceea ce spuneţi. În India, soţiile sunt arse de vii pe rugurile funerare ale soţilor sau cel puţin aşa am auzit. Vorbiţi de parcă aţi fi de acord cu această practică.

— Şi de ce nu, mă rog? La ce mai e folositoare soţia fiului

meu? Eu am acceptat-o pentru că era ascultătoare şi rămăsese singură pe lume, pentru ceea ce putea oferi casei şi numelui meu. În schimb, nu mi-a dat un moştenitor, a refuzat să-mi acorde controlul de drept asupra averii pe care a adus-o acestui mariaj şi familiei mele, nu m-a onorat…

— Pentru care păcate credeţi că ar trebui să moară? spuse Agatha înspăimântată, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzea.

— V-am spus, a refuzat să-mi facă numele nemuritor. Pentru că nu se culca cu fiul meu, eu voi fi ultimul din neamul meu.

— Nu se… doar nu

puteţi face referire la ceea ce cred eu că aţi spus!

— Nu pot? întrebă Moisant cu o voce înfundată, aruncând o privire către grupul de persoane din apropiere, care se îndepărtară în grabă. I-am spus lui Eugene că greşeşte întârziind să-şi facă datoria de soţ. Mi-a spus că ea nu-

l atrage. Şovăiala ei feciorelnică îl dezgusta. A jurat că se va culca cu ea, în cele din urmă. Între timp, ideea era aceea de a găsi un mijloc de a-i lua banii.

Agatha răbufni:

— Dacă aşa stau lucrurile, *monsieur,* atunci ceva nu era în regulă cu fiul dumneavoastră.

— Să nu-mi spuneţi aşa ceva! Fiul meu era la fel de viril ca şi tatăl său, mult mai bărbat decât vă imaginaţi dumneavoastră, o biată fată bătrână. A avut copii…

— Într-adevăr, zise Lisette, făcând o grimasă. Şi din cauza asta, sora lui Caid O'Neill a murit la fel de sigur ca şi cum ar fi

înjunghiat-o în inimă. Ea a purtat o vreme în pântec copilul lui, pe nepotul şi moştenitorul dumneavoastră, aşa că aţi putea manifesta ceva mai multă responsabilitate sau o compasiune oarecare.

— Bah! La ce mi-ar fi folosit un mic bastard, de vreme ce Eugene era însurat cu tine, incapabilă

să faci acest lucru simplu care a fost adus la îndeplinire cu uşurinţă de către o ţărancă irlandeză?

— Habar nu aveţi de ce sunt eu în stare, şi nici nu veţi afla vreodată.

Ochii lui se îngustară, devenind nişte despicături veninoase, iar el ridică bastonul, agitându-l spre ea.

— Mai vedem noi, nora mea perfectă. Există şi alte mijloace prin care să obţinem de la tine ceea ce a fost promis. Te vei întoarce în casa mea, într-un fel sau altul, iar eu voi obţine de la tine averea datorată şi moştenitorul. Aşa trebuie să fie, şi va fi, în cele din urmă. Jur!

Oare el voia să pună în

practică amenințarea? Lisette nu era convinsă că dorea să afle.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă grăbită, cu Agatha alături. Moisant nu încercă să o oprească, probabil, din respect față de colții ascuțiți ai lui Figaro. Și apoi, își vărsase amarul și nu dorea să mai

prelungească spectacolul.

— Bărbatul ăsta e nebun de legat, zise Agatha, în clipa când ajunseră în dreptul clădirii următoare, şi încetiniră ritmul paşilor.

Lisette îi zâmbi stins.

— Acum înţelegi de ce a trebuit să apelez la domnul O'Neill.

— Trebuie făcut ceva

mai mult de atât.

— Sunt perfect de acord.

— Dar nu-mi dau seama ce anume. Nu prea poţi să-l ţii lângă tine zi şi noapte pe maestrul spadasin.

Oare chiar aşa era? Lisette tăcu, în vreme ce gândurile ei alergau de colo-colo. După câteva

clipe, zise:

— Ar fi o cale.

— La ce te referi?

— Nu sunt sigură.

Pe chipul Agathei se ivi un nor.

— Draga mea…

— Vei afla cât de curând dacă situaţia se va schimba, zise Lisette. Iar, dacă nu se va întâmpla aşa, atunci mândria mea va

avea de suferit.

— Dumnezeule! Tremur când mă gândesc la ce vrei să zici.

La fel şi ea, îşi zise Lisette. La fel şi ea.

11

Caid urmări de la distanţă confruntarea dintre Lisette şi Moisant, în timp ce furia îi ardea măruntaiele. Bătrânul îşi alesese momentul cu răutate. Lui Caid îi era imposibil să plece din coloana militară, lucru pe care Moisant îl ştia foarte

bine. Fără îndoială, dorise să dovedească prin asta că, dincolo de orice, Lisette era vulnerabilă. Ceea ce reuşise era cu mult mai insolent decât afrontul de a o insulta în public pe Lisette.

Îl frământa atât de tare faptul că nu ştia ce-şi vorbiseră cei doi, încât nu fu atent la comanda de a

coti la stânga şi se izbi de bărbatul de lângă el. Înjură încet, dorindu-şi să iasă cât mai repede de pe terenul de paradă. Obişnuit însă să se concentreze intens în timpul exerciţiilor de scrimă, duse până la capăt restul instrucţiei, mai ales că aceasta era pe sfârşite.

— Ai observat? întrebă Nicholas în secunda în

care fură liberi.

Caid era încălzit, obosit şi avea nevoie să facă o baie şi să-şi schimbe hainele înainte de a apărea în faţa cuiva, mai ales a unei doamne. Abia dacă îşi privi prietenul, în timp ce porniră în grabă spre Passage de la Bourse.

— Da.

— Şi acum? Nicholas

îşi trecu mâna prin buclele negre, îndepărtând picăturile de sudoare.

— O vizită discretă, bineînţeles.

— Bineînţeles. Ce drăguţ din partea lui Moisant să-ţi ofere o scuză.

— Cel puţin nu voi face ceva ce ar putea compromite o lady.

— Adică?

— Am auzit că ai vizitat-o în plină zi.

— Prezenţa mea e atât de periculoasă? Vocea italianului urcase o treaptă.

— Ştii bine că doamnele respectabile nu primesc vizite particulare din partea unora ca noi. E suficient de rău că trecem dincolo de uşa ei, chiar şi

în compania altora.

— Oameni ca noi, noi, profesorii de scrimă?

— Crezi că am vorbit în nume personal? Nu fi înfumurat. Vocea lui Caid era aspră, dar destul de politicoasă. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că Nicholas avea o atitudine ofensivă când venea vorba despre naşterea şi poziţia

sa.

— Dă-mi voie să menţionez că domnişoara Stilton şi doamna Herriot se aflau alături de doamna în cauză în momentul prezenţei mele acolo. Şi referitor la faptul acesta, prietene, nu e o elevă naivă care poate fi sedusă într-o oră.

— Sedusă? Vocea lui

Caid era tăioasă ca oţelul.

— Înţelegi ce-am vrut să spun sau aşa ar trebui. A fost căsătorită, iar acum e o femeie de lume şi nu are nicio rudă de sex masculin care să hotărască în numele ei pe cine să primească, ori ba. Are libertatea de a lua propriile decizii în privinţa amicilor ei ori, dacă va fi cazul, a

iubiţilor ei.

Caid întoarse capul.

— Iubiţilor?

— Iartă-mă, zise Nicholas, rânjind. Nu m-am putut abţine.

— Străduieşte-te mai mult. Caid îi aruncă o privire sumbră. Şi îţi amintesc că are pe cineva care să-i cerceteze cu atenţie oaspeţii.

— Pe tine, presupun.

— Ai nimerit-o.

— Oare sunt avertizat să stau departe?

— Aşa ar fi cel mai bine. După câte ştia Caid, italianul era întruchiparea onoarei, dar avea o anume atracţie pentru bârfă şi era mult prea fermecător pentru a-i merge bine.

Italianul îi aruncă o

privire întrebătoare.

— Ai grijă, amice, devii obsedat, iar povestea e fără speranţă, după cum tu însuţi ai recunoscut.

— Nu sunt obsedat.

— Atunci te prefaci foarte bine că ai fi.

— Nu fi ridicol.

— Hai să recapitulăm, de acord? îţi petreci noaptea dând târcoale casei

ei. Îţi pui prietenii şi jumătate dintre copiii străzii din New Orleans să o supravegheze. Îi pui întrebări, îi urmăreşti mişcările, iar în urmă cu câteva clipe aproape că ai fost pe punctul de a fi dat afară din Legiune de dragul ei. Conversaţia ta vădeşte o lamentabilă tendinţă de a te învârti în

jurul doamnei şi te comporţi de parcă a-i vrea să ucizi orice bărbat care zăboveşte prea mult în preajma ei. Dacă acestea nu sunt acţiunile unui bărbat înrobit, atunci înseamnă că eu nu ştiu absolut nimic despre dragoste.

— Credeam că subiectul era obsesia.

Nicholas rânji.

— Acelaşi lucru, la care adăugăm o poftă neîmpărtăşită şi alte fantezii nobile.

— Nu fi idiot.

— Nu eu, *mon ami*.

Caid îl privi amenințător. Sigur că Lisette îi stârnea dorința, dar ce bărbat nu ar simți la fel? însă era mult prea

conştient de diferenţele dintre poziţiile lor în societate pentru a se lăsa pradă acelui imbold. Cât priveşte caracterul nobil, el nu dovedea pic de noblеţe în fanteziile sale cu domniţa. Erau închipuiri pur carnale, aşa cum i se întâmplă oricărui bărbat. Dar el cunoştea foarte bine diferenţa dintre vise şi

realitate.

Traversară o stradă, făcându-şi drum printre dărâmături, şi înaintară la umbra bine-venită a unui balcon, cu un grilaj din fier forjat. Aroma produselor proaspăt coapte ce venea dinspre o patiserie situată pe colţ le răscoli simţurile. Nicholas îşi întoarse privirea către vitrina

acesteia şi se opri brusc.

— Ce-ai zice dacă am gusta câte ceva, prietene? Cafeaua de dimineaţă a devenit deja o amintire ştearsă. Iar dinţii mei aproape că strigă de nerăbdare să muşte din ceva.

Caid mormăi.

— Asta va însemna moartea ta.

— O, nu, fă-i pe plac bunului nostru Dumnezeu, care a fost mulţumit şi înainte de foarte multe ori. Intrăm? Şi fără a aştepta un răspuns, intră în magazinul răcoros.

Câteva clipe mai târziu, stăteau la una dintre cele trei măsuţe ce fuseseră scoase pe trotuar. Paharele cu coniac Napoleon se

aflau în faţa lor, precum şi o trataţie alcătuită din prăjituri cu migdale şi cu frişcă, având forma unei pălării tricorn, stropite cu ciocolată şi pudrate cu zahăr. Ţineau în mână ceştile cu cafea neagră şi fierbinte. Nicholas sorbi şi se strâmbă. Puse ceaşca pe masă şi începu să-şi toarne zahăr din bol în băutura

neagră ca cerneala.

— Nu-mi dau seama cum poţi să faci aşa ceva, îl compătimi Caid.

— Cu o linguriţă, zise italianul, fluturând acel instrument pe care îl scoase dintr-un suport aflat lângă bolul cu zahăr.

— Într-o bună zi, o să fii groaznic de gras şi fără dinţi.

— În schimb, voi fi un bărbat fericit. Nicholas sorbi din cafeaua îndulcită şi surâse satisfăcut.

— Prin urmare, ai auzit ultima veste despre turneu, despre ultima schimbare?

— Dacă te referi la faptul că va avea loc la vechiul teatru St. Philips, da.

— Un loc abominabil, din câte văd, vechi de cel puţin treizeci de ani, şubred şi mâncat de molii. Scândurile, care sunt de obicei aşezate deasupra porţiunii de parchet, drept ring de dans pentru balurile cartierului, sunt extrem de uzate, aşa am auzit. Poţi aluneca foarte uşor pe ele.

Caid se strâmbă.

— Mulţumiri pentru avertizare. Ai completat cererea?

— Pe un formular. Dar tu?

— De asemenea. Am auzit că a fost dat ordinul de luptă.

Nicholas aprobă, dar nu discutară pe tema asta.

Recunoşteau tacit că exista posibilitatea ca ei doi

să se înfrunte pe podiumul de scrimă în cadrul acestui turneu. Asta nu le dădea fiori; se întâlniseră, o dată sau de două ori, într-o competiţie amicală, dar fiecare dintre ei dovedea un respect deosebit faţă de talentul celuilalt în mânuirea spadei. Totuşi, nu avea rost să insiste în privinţa unui subiect care

putea deveni sensibil.

Caid îşi termină prăjitura din câteva înghiţituri, apoi sorbi zdravăn din cafea. În vreme ce-şi ştergea mâinile pe un şerveţel, privirea i se opri pe o siluetă ce înainta pe stradă, îmbrăcat impecabil, cu o haină albastră, o cravată albă, o vestă albastru-deschis şi o

pereche de pantaloni gri, bărbatul mergea pe trotuar cu aerul că acesta i-ar fi aparţinut, învârtindu-şi bastonul de abanos, înclinându-se adânc în faţa doamnelor, dar nu şi în faţa preotului prin dreptul căruia trecu, dând din cap înspre un negustor de haine. Din când în când, fredona încet o melodie pe

care Caid o recunoscu ca fiind „Greensleeves”[33]. Când trecu de la umbră la soare, păru să strălucească asemenea argintului lustruit.

— Englezul, rosti el, făcând un semn din cap în direcţia respectivă.

Nicholas se răsuci în scaun pentru a-i urmări privirea. Un surâs strâmb

apăru imediat pe chipul lui.

— Numele lui e Blackford, cred. O să-l alungi și pe el din preajma cinstitei doamne Lisette?

Lui Caid ideea nu i se păru hazlie.

— Dacă va fi nevoie.

— Mă îndoiesc că el se simte ca o persoană inoportună.

— Atunci va trebui să

învețe eticheta locului.

— Prietene, zise Nicholas. Surâsul îi dispăruse. Te sfătuiesc să-ți moderezi tonul. Nu toată lumea vrea să ia la cunoștință preocuparea ta.

Ca avertisment, era probabil meritat, iar Caid o știa. Grija era, una peste alta, cu totul altceva.

Blackford, care se

apropia cu o grație leneșă, putea fie să ocolească masa lor, fie să se oprească și să petreacă un timp alături de ei.

— Domnilor, zise el, apropiindu-se, îmi pare bine că vă văd.

— Alăturați-vă nouă, dacă doriți, zise Nicholas pe un ton lejer.

Invitația trebuia să fie

făcută ca un gest de curtoazie, îşi zise Caid, regretând această obligaţie.

— Luaţi-vă un scaun, adăugă el.

— Nu beau cafea, dar am să stau o vreme, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Blackford îşi ridică poalele hainei sale lungi şi se aşeză. Cu mâinile pe mânerul bastonului, vorbi

mai departe: Vreau să discut cu dumneavoastră o anumită chestiune, iar aici avem o oarece intimitate.

— Şi care ar fi aceasta? Caid schimbă o privire fugară cu Nicholas. Chipul italianului era la fel de întunecat ca şi al său.

— Poveşti, implicaţii, supoziţii – într-un cuvânt, circumstanţe care pot fi o

minciună sfruntată.

— Dar care nu e atribuită niciunuia dintre noi? se interesă Caid calm.

— Bănuiesc că sunt suficient de inteligent pentru a nu sugera aşa ceva. Un surâs larg, uimitor de cald se ivi pe chipul aristocratic al lui Blackford.

— Deci?

— Facilitatea de a citi chipurile poate fi un lucru excelent în profesia noastră, şi sunt convins că sunteţi de acord. Este un mic talent pe care l-am dobândit.

— Cu trudă, bănuiesc.

— Cu durere. Surâsul se ivi iarăşi. Şi sunteţi de aceeaşi părere, îmi imaginez, dacă înţelegeţi.

Totuşi e un lucru care îşi dovedeşte utilitatea şi în alte domenii.

— Cum ar fi?

— Nu aveţi nevoie de ocolişuri, observ. Ciudat, pentru un irlandez. Dar pot, dacă este nevoie, să vorbesc pe şleau. Aseară mă aflam la Alvarez, când cineva a pomenit de un anumit duel, petrecut într-

un loc aparte, fără secunzi sau martori, dar din motive teribil de incitante. Contele era şi el acolo, adică prietenul dumneavoastră, Rio de Silva. Pe măsură ce povestea înainta, el a început să privească în jur. M-am gândit că vă căuta pe dumneavoastră, verificând dacă ştiaţi deja de poveste.

— Noi nu eram acolo. Mâna cu care Nicholas ţinea ceaşca era precum granitul, dar vârfurile degetelor se albiseră.

— Fără îndoială, aveaţi treburi în altă parte. În oraşul acesta, cel puţin aşa mi s-a spus, distracţia bărbaţilor e reprezentată de femei.

— Nu şi a bărbaţilor

de pretutindeni? zise Caid.

— Singura diferenţă e că aici o recunosc, ba chiar îşi fac o glorie din asta. Reconfortant, nu? Numai că, în general, e vorba despre femei, iar în cazul dumneavoastră e vorba de una singură.

— Aveţi de gând să vorbiţi mai clar?

— Nu-i greu de

înţeles, dar, cum doriţi. E treaba dumneavoastră pe lângă ce fustă vă învârtiţi. Pe mine mă interesează aventurile ceva mai exotice.

— Ca şi cum noi am avea aşa ceva, zise Nicholas, sorbind şi ultima picătură din cafeaua lui îndulcită.

— Cred că aveţi. De

curând, în urma unui proces sumar, anumiţi indivizi au fost îndepărtaţi prin lovituri de spadă cu adevărat experimentate. Unele dintre victime se pare că au fost străpunse de un spadasin care luptă cu mâna stângă. Blackford se uită direct spre ceaşca de cafea pe care La Roche o ţinea încă în mâna

stângă. Bănuiesc că e vorba de un trio alcătuit din maeştri.

— Nu doar unul?

— Numai dacă are abilitatea de a fi în două locuri în acelaşi timp. Două dintre aceste corecţii se pare că au avut loc în aceeaşi noapte.

Caid se uită la Nicholas, care ridică din

umeri. Apoi i se adresă lui Blackford:

— Şi care ar fi interesul dumneavoastră în afacerea asta?

— Un impuls puternic de a-mi alătura spada acestei cauze.

— De ce? întrebă Caid cu un umor sardonic.

— Plictiseală?

— Amuzamentul nu-şi

găseşte locul aici.

— Emoţia nu face parte neapărat din etapele parcurse în vederea instruirii.

— Bănuiesc că nici eliberarea de durerile trecutului, dar spuneţi-mi dumneavoastră că o asemenea acţiune nu dă rezultate.

Ceva din expresia

englezului îi stârni interesul lui Caid. Îl privi mai atent. Şi ceea ce văzu fu agonie şi durere disperată, care mai avea puţin şi ieşea la lumină.

— Domnule, începu Nicholas. Regret că vă dezamăgesc…

— Nu, îl întrerupse Caid, luând una dintre puţinele hotărâri bazate pe

impuls pe care le luase de când, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, nu-şi mai putuse zări mama, sora şi ţărmul irlandez negru-verzui. Dacă doreşti să îndrepţi anumite greşeli, noi vom fi fericiţi să ne folosim de spada ta. Şi, dacă va fi să fim patru, îţi cerem doar un jurământ şi o parolă.

Crezi că o poţi face?

— După modelul celorlalte jurăminte? Voi încerca. Genele englezului coborâră, ascunzând orice păcate comise de el sau împotriva sa.

— Răzbunare, zise Nicholas încet.

— Curaj, adăugă Caid. Pentru De Silva, atenţie.

Blackford zâmbi.

— Atunci, fără îndoială al meu va fi: Adevăr.

Ceea ce adăugase Blackford era o cerere pentru adevăr. Aşa va fi. Caid îl privi pe Nicholas care dădu din cap aprobator în direcţia lui, iar apoi se întoarse spre Blackford.

— Ne întâlnim mai

târziu, în seara asta. Există o mică ceremonie, melodramatică, dar chestiile de genul acesta sunt folositoare. Va fi trimis un mesaj.

Blackford se ridică în picioare.

— Ceremoniile, zise el încet, sunt semnele de punctuaţie ale vieţii. Fără ele, puţine lucruri mai au o

semnificaţie. Îşi duse o mână la borul pălăriei. Pe curând.

Nicholas privi în urma englezului care se îndepărta şi întrebă încruntat:

— Oare a fost înţelept?

— Habar nu am, spuse Caid, dar era necesar, cel puţin pentru moment.

— Am cunoscut

bărbaţi – amândoi am cunoscut, cred – care au devenit maeştri de scrimă pentru a găsi un motiv convenabil de a se sinucide.

Caid aprobă cu un glas sumbru:

— Nu ştiu dacă e cazul aici.

— Nu. Dar unii, simt, pur şi simplu, o mare

nevoie de a îndrepta greşelile altora sau chiar pe ale lor.

— Şi ar trebui să fie permis? E doar un scop.

— Să sperăm că e singurul.

Revenind în atelierul său, Caid se îmbăie şi îşi alese una dintre cele două duzini de cămăşi, lucru ce devenise aproape un ritual

îndeplinit de trei sau patru ori pe zi, pe măsură ce vremea se încălzea din ce în ce mai mult. În timp ce-şi punea butonii, se gândi cum ar putea sta de vorbă cu Lisette fără a se face vinovat de acea atenţie specială de care-l acuzase Pasquale. În cele din urmă, se decise să o viziteze pe Maurelle şi să se lase în

voia milei ei.

Doamna părea dispusă să fie amabilă. Trimise îndată pe unul dintre grăjdari acasă la Lisette cu un bileţel.

În mai puţin de un ceas, Lisette îşi făcu apariţia alături de dama ei de companie, intrând în salonul lui Maurelle în foşnetul fustelor de

mătase. Chipul îi era luminat de un zâmbet, în vreme ce ea şi domnişoara Agatha îşi scoaseră bonetele şi şalurile.

— Ne-am grăbit să ajungem înainte să înceapă să plouă! Aţi observat ce întuneric s-a făcut? Sper că ne veţi permite să stăm aici până va trece ploaia.

— Desigur, *chere*, zise

Maurelle, amabilă. Nici nu văd altă soluţie. Şi, da, se întunecă tot mai mult. Oare aud un tunet? Poate că domnul O'Neill ne va face plăcerea să aprindă câteva lumânări.

— Cu plăcere, zise Caid din locul unde se afla, cu un cot sprijinit de căminul de marmură.

Lisette se întoarse atât

de repede, încât fustele se învolburară în jurul ei.

— *Monsieur!* Nici nu v-am observat.

— *Madame*. Reverenţa lui era atât o recunoaştere, cât şi o mascare a faptului că o privise atent. Părea atât de proaspătă şi degajată, râzând uşor în vreme ce îşi ştergea cu mâna înmănuşată câteva

picături de ploaie de pe obraz. Văzând cum precauţia înlocuia plăcerea pe chipul ei, simţi cum muşchii stomacului i se contractă, şi fu nevoit să se împotrivească dorinţei de a gusta picăturile de pe faţa ei.

Aerul din încăpere deveni brusc înăbuşitor. Întorcându-se, el luă un

chibrit cu sulf din vasul de pe poliţa căminului, îl frecă până ce luă foc, apoi aprinse lumânările care încadrau căminul.

— Caid mi-a ţinut o vreme companie, zise Maurelle sec. Puteţi să vă ţineţi un moment de urât unul altuia, ce spuneţi? Trebuie să verific dacă în restul casei ferestrele au

fost închise şi dacă au început pregătirile pentru cină.

Gazda nu aşteptă un răspuns, ci se ridică cu graţie şi ieşi din cameră. În prag, se opri şi privi în urmă.

— Domnişoară Stilton, aş dori să aflu părerea dumneavoastră în privinţa unei reţete de mâncare.

Sunteţi atât de amabilă să mă însoţiţi? Nu vom lipsi decât o clipă, două, vă asigur. În orice caz, o văduvă nu prea are nevoie de o însoţitoare, asemenea unei adolescente. Nu sunteţi de acord?

Era mai mult decât sperase Caid. Îi aruncă lui Maurelle o privire recunoscătoare, iar ea îi

oferi în schimb o grimasă ce putea indica fie amuzament, fie dezgust, fie amândouă. O secundă mai târziu, era singur cu Lisette.

— Ai fi putut să te lipseşti de această şaradă prezentându-te, pur şi simplu, în strada Royal. Se uită în jur, ca şi cum ar fi vrut să decidă dacă să se

aşeze, ori nu. Până la urmă, rămase în picioare, ceea ce-i oferea mai multă mobilitate.

— Ştii că e imposibil.

— Ştiu de ce gândeşti aşa.

— Atunci, la dracu', zise el dintr-odată. Ce ţi-a spus Moisant?

— O grămadă de aiureli. Mai pertinent e

ceea ce i-am spus eu lui.

El abia dacă mai respira.

— Şi aceasta ar fi?

— Pur şi simplu, nu.

— Nu?

— Nu, nu vreau să mă întorc în casa lui. Nu vreau să mă îngrop, la figurat vorbind, alături de Eugene. Nu, nu vreau să mă supun dorinţelor pe care le

nutreşte în privinţa averii mele, şi niciodată nu intenţionez să…

Tăcu. Poate o lăsase vocea, îşi zise Caid, sau poate o lăsaseră nervii.

— Să ce?

— Nimic.

Ea îi întoarse spatele, dar nu înainte ca el să observe roşeaţa care-i cuprinsese chipul. Din doi

paşi fu lângă ea. Prinzând-o cu putere de braţ, o răsuci cu faţa spre el.

— În ce fel te-a insultat?

— Sunt sigură că l-am înţeles greşit.

Caid era convins de contrariu, mai ales că ea refuza să ridice privirea şi să se uite în ochii lui.

— Pretindea şi altceva

de la tine. Ar fi mai bine să-mi spui, altfel bănuiala mea va fi mai jignitoare decât intenţia sa.

— Ar fi imposibil.

Caid simţi că nu mai are aer, în vreme ce creierul său striga după răspuns.

— Nu pot să cred că te-a jignit astfel în public.

— Pe ocolite, dar

Agatha l-a auzit.

— Atunci e nebun.

— Am încercat să-ţi spun.

Caid scutură din cap, nedorind să accepte adevărul pe care-l bănuia.

— Ţi-a propus, de fapt, să…

Ea îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

— După părerea lui, se

pare că îi datorez, într-un fel sau altul, un moştenitor.

Impulsul de a-l anihila pe monstrul care fusese, şi încă era, socrul ei, îi întunecă mintea lui Caid. Preţ de câteva secunde, nu putu nici să mişte, nici să gândească. Apoi raţiunea reveni.

— Legea interzice asemenea mariaje.

— Mă îndoiesc că doreşte un mariaj legal. E suficient să o numească naştere postumă.

— La unsprezece luni, cel puţin? Mă îndoiesc că aşa ceva nu va stârni comentarii.

— Există diverse metode de a ascunde data de naştere exactă a copiilor. Călătorii de nuntă

ceva mai lungi în zona de nord-est sau în Franţa par să fie metoda favorită, mai ales, pentru cei care vor să ascundă cea de-a doua aniversare a copilului.

Era destul de adevărat. Caid şopti ceva, întorcându-se cu spatele şi făcând câţiva paşi, înainte de a reveni.

— Trebuie să fii foarte

atentă. Să nu pleci niciodată neînsoţită.

— Nu voi fi prizonieră în propria mea casă. În afară de asta, Figaro chiar s-a dovedit a fi un erou. L-a pus pe fugă pe domnul Moisant, care n-a putut face altceva decât să rostească o slabă ameninţare.

— Nu mă îndoiesc că

a avut voinţa unui leu, dar asta nu înseamnă că el e protecţia cea mai potrivită.

— Revii la ideea că am nevoie de un soţ?

— Trebuie să recunoşti avantajul. Nu numai că va avea dreptul să te apere zi şi noapte, dar jurămintele de nuntă vor pune capăt oricăror pretenţii pe care le-ar putea avea Moisant.

— Din moment ce orice copil pe care l-aş concepe ar fi în mod evident al lui, încheie ea încet. E un stimulent formidabil. Recent, am ajuns la concluzia că mai pot exista şi altele.

La urma urmei, ea voia să găsească o logică. Acest lucru ar fi trebuit să-l facă fericit pe Caid, dar se pare

că efectul fu unul contrar.

— Te-ai gândit la un candidat?

— Da.

El aşteptă, dar ea nu rosti niciun nume. În cele din urmă, o întrebă:

— Iar el este?

Ea îşi lăsă capul într-o parte, îşi uni palmele şi le duse la spate, mutându-se apoi lângă şemineu şi

revenind cu faţa spre el.

— E o idee la care m-am tot gândit de azi-dimineaţă. Un bărbat obişnuit nu o va face, cred eu – adică unul cu obiceiuri uşuratice, unul care se bucură de familia sa şi de distracţiile obişnuite, fără a se avânta la mai mult. Viitorul meu soţ trebuie să fie un bărbat

puternic şi protector, unul care e obişnuit să-şi păzească spatele şi să posede şi o oarecare uşurinţă în mânuirea spadei, dacă va fi nevoit să se apere atât pe sine, cât şi onoarea mea. Mă gândesc că ar fi cel mai bine să aibă reputaţia unui bărbat căruia e periculos să-i ieşi în cale, din moment ce lucrul

acesta trebuie să acţioneze precum un obstacol în calea maşinaţiunilor socrului meu.

— Asta-i tot? zise el, în secunda când ea puse punct listei calităţilor. Temperamentul lui, atât de bine ţinut în frâu până acum, ameninţa să explodeze, cu toate eforturile sale de a-l

stăpâni.

Se părea că ea meditase îndelung la acest aspect.

— Ar fi bine dacă ar fi cât de cât un bărbat atrăgător şi dacă ar pretinde că e nemaipomenit de îndrăgostit de mine, altfel nu văd niciun motiv să renunţ la doliu în favoarea

lui.

— Cu alte cuvinte, un profesor de scrimă. Eşti sigură că nu va trebui să fie, de asemenea, un european, pentru a putea ignora obiceiurile sociale ale creolilor?

— Ei, de ce nu m-am gândit la asta? murmură ea, părând surprinsă de idee.

— Prin urmare, Pasquale.

Genele ei tremurară. Apoi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Italianul? Nu cred. Nici englezul. Abia dacă-i cunosc.

Caid ascultă ploaia de-afară, care cădea de pe acoperiş pe stradă, chiar în faţa casei, apoi era captată

de conductele care duceau la rezervorul de apă aflat în partea din spate. Aerul umed se strecura în cameră, aducând cu el mirosul de praf umed şi de flori. Vocea lui era oarecum aspră atunci când vorbi:

— Nici pe mine nu mă cunoşti.

— Te autopropui? se

interesă ea.

El clătină din cap, în mare parte pentru a scăpa de confuzie.

— Am crezut că tu…

— Interesantă propunere, trebuie să recunosc. Ai calităţile necesare.

— E imposibil. Simţi cum bătăile inimii lui se înteţesc. Expresia de pe

chipul ei, pe jumătate amuzament, pe jumătate nedumerire, era fascinantă.

— Este? Nu-mi dau seama de ce, din moment ce mariajul a fost ideea ta de la bun început.

El o privi ceva mai mult, cântărindu-i tenacitatea şi îndrăzneala. Privirea ei era calmă, singurul semn al agitaţiei

fiind ridicarea şi coborârea sânilor strânşi în corsetul a cărui despicătură adâncă ajungea până aproape de talie. Ea cerea o explicaţie a respingerii. În cele din urmă, el zise:

— Atunci am să-ţi arăt.

Îşi ridică mâneca hainei de la braţul stâng, scoase butonii de aur şi ridică manşeta cămăşii. Făcu

rapid acelaşi lucru şi în privinţa celuilalt braţ, aşezându-le apoi pe amândouă pe măsuţa de alături. Strânse pumnii, întorcându-i cu partea interioară în sus şi îi ţinu aproape unul de altul, ca şi cum ar fi fost uniţi de nişte cătuşe.

Urmele vechi şi roşii ale lanţurilor păreau nişte

pete de sânge în lumina slabă a lumânărilor. Săpate în piele, crescuseră ca nişte movile de piele groasă şi ridată. Urme palide de tăietori de sabie, vindecate, se întindeau deasupra lor. O nuanţă auriu-maronie, datorată soarelui şi dobândită în înfruntările în aer liber, încerca să acopere tenta lor roşie-

portocalie, dar acestea erau nişte cicatrici căpătate pe viaţă – o parte a fiinţei lui care nu avea să fie ştearsă niciodată.

— Oh, Caid, şopti ea, apropiindu-se şi aşezându-şi degetele blânde pe acele urme gemene, acolo unde pulsul lui zvâcnea cu putere. Ce ţi-au făcut?

Folosise numele lui de

botez. Se întrebă dacă ea realiza lucrul acesta.

— Ţi-am povestit atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată.

— Da, dar nu ştiam, nu înţelegeam.

— Aşa păţesc nelegiuiţii.

— Şi ăsta este motivul pentru care crezi că nu eşti potrivit ca soţ?

— Ca soţ al unei doamne.

— Chiar dacă doamna îşi doreşte asta?

— Refuz să impun altcuiva, odată cu numele meu, şi dezonoarea mea. Spune-i mândrie.

— Sau poate aroganţă?

— E acelaşi lucru. Prefer să-mi port ruşinea în loc să încerc să o înlătur

sau să o expun în faţa altora.

Ea îl privi atent o vreme. Apoi îşi îndepărtă degetele, ca şi cum i-ar fi fost arse.

— Atunci trebuie să înţelegi că nu-mi doresc un alt soţ decât unul care-mi cunoaşte trista poveste. N-aş suporta să fiu obiectul milei celorlalţi.

Ceea ce voia ea să declare, îşi zise el, era faptul că în alegerea ei nu existase nimic personal. De parcă el şi-ar fi putut imagina altceva.

— Bărbaţii nu ar simţi defel milă.

— Nici eu nu-mi doresc nimic altceva.

El îşi atinse bărbia o fracţiune de secundă.

— Nimic? Nici admiraţie, nici afecţiune, nici… pasiune?

— Pasiune cu atât mai puţin.

— Trebuie să înţeleg, întrebă el, că în mariajul tău ai avut parte de prea puţină plăcere?

Ea ezită, iar el îşi imagină că prin asta ea îl lăsa să înţeleagă că

lucrurile nu stătuseră chiar aşa. Apoi buzele ei se strâmbară într-un surâs glacial.

— Niciuna.

— Deci te aştepţi să ai parte de aceeaşi lipsă de plăcere în noul mariaj, să te simţi ca prinsă într-o capcană de şoareci? Să ştii că nu e obligatoriu ca după o dezamăgire să urmeze o

alta.

— E o adevărată mulţumire să auzi un astfel de lucru, dar tot nu-mi vine să-mi asum un asemenea risc.

— Cu alte cuvinte, nu mă crezi?

— Oh, cred că poate fi destul de adevărat, în privinţa unui bărbat.

— Să presupunem că

reuşesc să dovedesc că poate fi adevărat şi pentru o femeie. Nu prea avea idee de unde veneau toate astea, poate din visele lui febrile.

— Cum, o nouă lecţie?

— Se pare că e necesară. Privirea lui rămase calmă, cu toate că îşi simţea pieptul strâns ca într-o gheară fierbinte.

Ea îl privi cu seninătate.

— Şi ce valabilitate ar avea această experienţă, dacă va avea loc doar o singură dată? Sau poate că sugerezi că ar trebui să-i testez pe toţi pretendenţii pentru a vedea dacă cel ales corespunde standardului pe care l-ai impus?

Era o propunere scandaloasă. Furia stârnită de faptul că ea se putuse gândi la una ca asta, ba chiar o rostise cu voce tare, îi urcă tot sângele în cap. Se apropie de ea, prinzându-i braţele şi lipind-o de el. Privindu-i atent faţa ridicată, îşi lăsă privirea să alunece peste buzele ei întredeschise, şi

spuse:

— Asta e problema dumneavoastră, *madame*. Vă promit însă că eu voi fi primul care o va duce la îndeplinire.

Ea se îmbăţoşă în braţele lui, dar el n-o băgă în seamă. Îi atinse gura, trecându-şi buzele uşor peste ale ei, absorbind moliciunea lor, contururile

blânde, colţurile delicate, umede şi atrăgătoare. Îi savură gustul, dulceaţa, invadând adâncurile ei moi şi pofticioase. Descoperind limba ei, i-o atinse, cerându-i să i se alăture, angajându-se într-un joc sinuos care era un prim test al posesiunii.

Rezistenţa o părăsi. Păru că zboară spre el,

sincronizându-şi respiraţia cu a lui. O îmbrăţişă şi mai strâns. Ca şi data trecută, palma lui alunecă din dreptul taliei spre plinătatea sânului, care se ridica atât de aţâţător deasupra şireturilor corsajului, şi simţi tăria sfârcului prin straturile de material. O bucurie pură şi fără margini îi străbătu fiinţa cu

forţa unui fulger. Pierdut înăuntrul femeii pe care o îmbrăţişa, i se părea că recâştigase tot ceea ce-i fusese luat, tot ceea ce însemnase vreodată „acasă” pentru el.

Raţiunea îl părăsea. O dorea pe Lisette, brusc şi total, aşa cum nu mai dorise o altă femeie în toată viaţa lui, avea nevoie

de ea cu o forţă care-i oprea bătăile inimii, purtându-l aproape de nebunie. Dacă s-ar fi aflat în cu totul alt loc decât în salonul lui Maurelle, poate că ar fi aşezat-o pe podea, în vreme ce ploaia curgea pe lângă fereastră, ridicând veşmintele de mătase şi de muselină, dând la o parte dantelele şi panglicile şi

alte bariere din mătase pentru a ajunge în miezul fierbinte şi umed al fiinţei ei. Ea era tot ceea ce-şi dorise el vreodată şi nu putuse avea, reprezenta toate acele locuri ce-i fuseseră întotdeauna interzise.

Ea era văduva bărbatului pe care el îl ucisese.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se dezechilibră puţin. Aproape că fu tentat să o prindă din nou. În loc să facă asta, el se întoarse şi apucă cu mâinile marmura rece a poliţei căminului, în vreme ce trase adânc aer în plămâni şi îşi obligă creierul să judece.

— Îmi pare rău, zise el

după o clipă. Ar fi o infamie să-ţi ucid soţul şi apoi să profit de absenţa lui.

— Absenţa lui. Ciudat mod de exprimare.

— Aş putea să fiu şi mai necioplit, dar ca să adaug o jignire acelei răni nu pare a fi de niciun folos.

— Şi dacă eu aş spune

că nu există nicio rană?

Vocea ei părea îndepărtată, ca şi cum ar fi plecat de lângă el. Întorcându-se, o zări lângă fereastră, cu chipul melancolic şi palid în lumina aceea cenuşie ce se strecura prin ochiul de geam, în vreme ce privea la ploaia care cădea.

— Nicio rană?

— Îţi par o văduvă îndurerată? Nu ai observat că sunt capabilă să-mi stăpânesc lacrimile?

— Bănuiesc că dragostea ta nu a fost împărtăşită şi ştiu, ştiu sigur, că lui Moisant puţin i-a păsat de tine. Dar asemenea mariaje nu sunt prea neobişnuite, iar văduvele totuşi suferă.

— Eu nu, zise ea, cu o voce plată.

— Doar nu vrei să cred că ai sărit în sus de fericire. L-am ucis pe soţul tău cu sânge rece. Faptul că a murit din pricina mea te-a făcut să-ţi pierzi statutul de membru respectat al unei familii de vază, rezultatul fiind acela că ai fost alungată, urmând

să-ţi pierzi controlul asupra averii pe care o deţii. Aceste pierderi trebuie că te-au afectat.

— M-au afectat, desigur.

— Şi din cauza asta…

— Ele mi-au oferit libertatea, pentru care îţi sunt etern recunoscătoare.

Un gând aspru se scurse precum acidul prin

mintea lui, lăsând în urmă o singură concluzie.

— Deci acesta e motivul pentru care consideri că merit un loc permanent în casa ta? Recunoştinţa e prea puţin lucru, în afara banilor, pentru a pune bazele unei căsnicii.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Ţi-am expus motivele mele, dar niciunul nu are legătură cu adevărata mea apreciere.

— Lasă-mă să recapitulez. Mi-ai oferit rolul de salvator şi ai hotărât că această funcţie trebuie să fie una permanentă.

Ea ridică o sprânceană.

— Doar dacă o doreşti.

Oh, o dorea. Îşi dorea să o ia pe sus şi să o ducă într-un loc intim unde să o poată dezbrăca şi unde să alunge armura aceea rece îndărătul căreia se ascunsese, în timp ce debita tot soiul de aiureli despre planurile ei şi îi servea false argumente. Îşi dorea să o lege de el, luându-şi dreptul de a o

apăra de orice rău, de toate temerile, dormind alături de ea nopţi fără număr. Îşi dorea să stea în faţa ei, la aceeaşi masă, sau în aceeaşi încăpere, seara, urmărind jocul luminii pe pielea şi în părul ei, ştiind că putea, în orice clipă pe care ar fi ales-o, să o atingă după bunul plac, acolo unde îi plăcea. Dar niciuna

dintre aceste dorinţe nu erau practice şi nu aveau nici cea mai mică importanţă în comparaţie cu binele ei.

— Nu am avut niciodată intenţia să te salvez, doamnă Moisant. Nu sunt cavalerul în armură al nimănui. Am o datorie de plătit sau, cel puţin, aşa ai spus odată, şi

de aceea am fost de acord cu cererea de a-ţi acorda protecţia mea. E logic, şi sarcina va fi îndeplinită. Dar mai mult de atât nu-mi stă în putere să fac.

Se uită la el, cu o privire limpede. Apoi buzele ei schiţară un surâs, iar ea se duse să-şi ia boneta şi mantia din locul unde fuseseră lăsate, pe o

măsuţă aflată lângă perete.

— Nu chiar.

— Nu te înţeleg, zise el pe un ton înţepat.

— Ai oferit o demonstraţie de… de pasiune, cred?

Caid nu zise nimic. Nu ar fi fost în stare să vorbească nici dacă o singură vorbă de a sa ar fi salvat lumea de la o moarte

groaznică. Ochii îi ardeau în vreme ce urmărea cum îşi aşază boneta pe cap şi începe să-şi lege panglicile lungi de culoarea mărului.

— Din moment ce te-ai exclus ca posibil soţ, se pare că voi putea profita de comparaţia pe care o oferă propunerea dumitale. Ea îşi luă mantia şi o întinse spre el, cu un surâs

strălucitor. Sau e retrasă şi ea?

Provocarea era cât se poate de flagrantă, iar Caid nu era obişnuit să refuze aşa ceva. Cu toate astea, încercă. Oh, se străduí cu curaj, în vreme ce creierul îi mocnea, iar inima îi bubuia dureros, parcă luându-se la întrecere cu umflătura ascunsă de haina

lui lungă. Se blestemă pentru că fusese atât de nebun s-o atingă şi îşi dorea cu disperare să nu fi rostit niciodată acea propunere păcătoasă de care ea se folosea acum pentru a-l ispiti. Îşi zise că ea nu-şi dădea seama ce spune, că nu vorbea serios şi că nu avea de gând să treacă la fapte.

Cu toate astea, el rostise acele vorbe fatale, dar era evident că ea le înţelesese foarte bine şi că era posibil să facă aşa ceva cu un alt bărbat, dacă nu o făcea cu el. Incertitudinea asta îl zdrobea.

Nu îndrăznea să rişte.

— Nicidecum, *madame,* zise el sub forma unei blânde promisiuni,

făcând apoi un pas în faţă şi luând pelerina, pe care o înfăşură în jurul umerilor ei, în timp ce o întorcea cu faţa spre el. De aceea, sunt la ordinele dumneavoastră.

12

Nu mai avură timp pentru mai mult, căci Maurelle şi Agatha aleseră să revină chiar în secunda aceea. Era foarte bine. Lisette nu era sigură că ar fi găsit cuvinte pentru a răspunde unei declaraţii atât de surprinzătoare.

Oare ce i se întâmplase?

Sesizase şansa de a rămâne singură în compania lui Caid pentru a-şi pune în aplicare planul, dar nu izbutise decât pe jumătate. Fusese destul de greu să-i propună să-şi extindă protecţia, devenindu-i soţ, cel puţin cu numele. Ea se gândise

că va trebui să-l convingă, însă nu se aşteptase la un refuz, ori la un asemenea final, atât de tulburător. Dezamăgirea şi amărăciunea o făcuseră să spună mai mult decât ar fi trebuit, era convinsă de lucrul acesta.

Curiozitatea fusese şi ea părtaşă, odată cu revolta care-o cuprinsese în cele

din urmă. Totuşi sărutul la care el o obligase, şi reacţia ei la acesta, fuseseră, probabil, imboldul final. Mai mult de atât, ea nu putea sau nu voia să priceapă.

Lisette şi însoţitoarea ei plecară imediat ce politeţea şi ploaia le permiseră acest lucru. Grăbindu-se spre casă pe trotuarele ude,

vorbiră puţin, fiecare adâncită în propriile gânduri.

Sunt la ordinele dumneavoastră.

Existase vreodată o idee mai fascinantă ori mai încântătoare? Faptul că trupul acela musculos, îndemânarea şi talentul maestrului spadasin, Caid O'Neill, puteau fi ale ei

atunci când îşi dorea, o făcea să se înfioare din cap până-n picioare de fiecare dată când se gândea la asta. Şi asta se întâmpla destul de des, căci ea nu-şi putea scoate din minte cuvintele cu pricina sau ideea ascunsă în spatele lor.

Oare când va veni la ea? Va aştepta invitaţia,

ordinul ei, aşa cum se exprimase? Şi după aceea ce avea să se întâmple? Ce-şi dorea ea să se întâmple?

Nu-i mărturisise că încă era virgină. Îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să-i spună, dar părea, reflectând mai bine, o mărturisire stupidă, ca şi cum ar fi fost convinsă că

faptul avea să conteze. Oare o să se observe sau era bine să fie avertizat? Ea nu avea idee. Poate că acel lucru ar conta pentru un soţ, dar ce importanţă va avea pentru un… cu ce să-l identifice? Cu un iubit, un instructor, poate cu o cunoştinţă întâmplătoare care avea şansa să-i facă o favoare intimă?

Cât de lipsite de importanţă păreau aceste descrieri. Dar era mai mult decât ciudat că ea nu le simţea ca fiind astfel.

Lisette şi Agatha ajunseră acasă chiar înainte ca ploaia să pornească din nou. Urcând scara interioară, îşi scoaseră pelerinele, bonetele şi mănuşile, mergând apoi în

salon unde fusese aprins un foc molcom pentru a alunga umezeala. Înfrigurată, Lisette se apropie de flăcări, cu mâinile întinse. Figaro, care le întâmpinase la intrare, se făcu covrig lângă ea.

Agatha se aşează, reluându-şi lucrul care îi ocupa, în ultima vreme,

timpul liber.

După prima împunsătură, dama de companie a lui Lisette zise:

— Deci, ai primit răspunsul pe care-l aşteptai?

— Nu neapărat.

Agatha ridică din sprâncene.

— Dar tu şi domnul O’Neill păreaţi atât de

binevoitori unul cu altul atunci când doamna Herriot şi cu mine ne-am întors.

— Bunăvoinţa nu prea are legătură cu asta.

— Nu fi atât de provocatoare, draga mea. Ai promisiunea domnului O'Neill de a preveni noi ameninţări din partea domnului Moisant sau nu?

— Nu sunt convinsă că stă în puterea lui sau a oricărui alt bărbat.

— Atunci, mai exact, asupra cărui lucru aţi căzut de acord?

Lisette schiţă un zâmbet stins.

— Asupra unor metode, probabil. Am ajuns la concluzia că un soţ ar reprezenta o barieră

eficientă în calea planurilor fostului meu socru.

— Ai fost de acord cu ideea respectivă?

— Am indicat, cel puţin, câteva interese.

— Nu că aş fi împotrivă, dar ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? Agatha rămase cu acul în aer.

— Nevoia. Era

adevărat, dar nu în totalitate. Lisette se gândi că o parte de vină o purtau adâncimile albastre ale privirii spadasinului irlandez şi felul cum se ţinea în şa. Ea se descoperea acum, nu fără uimire, ca fiind mult mai senzuală decât crezuse.

— Cine va fi mirele? Cu siguranţă nu domnul

O’Neill?

Lisette îşi îndreptă poziţia, întorcându-se cu faţa spre ea.

— A refuzat această onoare.

— Lisette! Tu nu ai… Nu-mi închipui că tu ai… Agatha era aproape incoerentă, dar nu se putea spune dacă se întâmpla din pricina propunerii

protejatei ei sau din pricina bărbatului pe care aceasta îl alesese.

— De ce nu? Poţi nega că ar fi de un mare folos?

— Nu-ţi alegi soţul pentru abilitatea de a mânui o armă cu tăişul ascuţit, draga mea.

— Nici dacă el se dovedeşte a fi cea mai mare necesitate a mea?

Nu-mi imaginez că un idiot cu un nume sonor, dar care să nu ştie să mânuiască spada, mi-ar fi de mai mare folos.

— Mai sunt şi alte considerente, alte cereri.

— Niciuna nu mă va face să mă mărit cu un bărbat care se preocupă de propriul său confort şi de interesele din afara casei.

Totuşi, nu trebuie să-ţi faci griji. Totul e la nivel de teorie. Nu mă voi mărita cu domnul O'Neill. De altfel, mă îndoiesc că mă voi mărita vreodată.

— Te îndoieşti, zise Agatha, mijindu-şi ochii. Asta e o schimbare notabilă faţă de ce spuneai acum câteva zile, când jurai că nu te vei căsători

niciodată.

— Aşa e, zise Lisette, cu o voce sugrumată. Aşa este.

A doua zi dimineaţă, după ploaie, vremea se încălzi. Din trotuare se ridicau aburi, soarele se reflecta în balustradele umede şi în acoperişuri, iar aerul era dens din pricina umezelii, iar în jur locul

semăna cu o baie călduţă. Era un indiciu că iarna, lungul sezon dedicat vizitelor, avea să se încheie cât de curând şi că vara se apropia cu paşi repezi. Agatha nu se trezise încă, aşa că Lisette ceru ca micul dejun să-i fie servit în galeria ce dădea spre curte. Felix i-o aduse pe o măsuţă pe care o aşeză în faţa

scaunului ei.

Pe tavă se afla un bileţel împăturit. Ea se aplecă şi îl luă în timp ce Felix turna în ceaşcă cafea şi lapte fierbinte, din două ibrice de argint. Servitul cafelei nu dură mult.

Lisette rămase cu ochii la bilet, în timp ce sângele îi dispăru din obraji. Ridicând privirea spre

Felix, ea întrebă pe un ton reţinut:

— Cum a ajuns aici?

— L-a adus un băiat, *madame*. A spus că a fost plătit cu un picayune[34] ca să-l aducă.

— Şi tu desigur ai avut grijă ca eu să-l primesc. L-ai citit?

— Îmi pare rău, zise el cu multă demnitate,

dându-se înapoi şi ţinând încă ibricele în mână, nu cred că aş putea, chiar dacă mi-aş lua această libertate.

El vorbea foarte corect, într-o franceză mult mai bună decât dialectul gumbo, care era un amestec de franceză, spaniolă, africană şi Choctaw[35], precum şi din

acele combinaţii stranii ale celor patru limbi pe care le foloseau majoritatea sclavilor. Era greu de crezut că nu ştia să citească.

— Te rog să mă ierţi, zise ea îndată. Această hârtie e un anunţ răutăcios referitor la moartea soţului meu. Dacă mai apar altele…

Îngrijorarea îi întunecă chipul.

— Să le distrug?

Lisette ezită, tentată fiind destul de mult să ordone acest lucru. Apoi clătină din cap.

— Numai să te asiguri, te rog, că voi fi singură atunci când mi le dai.

— Cum spuneţi dumneavoastră, *madame*.

— Mulţumesc, Felix. Ea îşi coborî din nou privirea pe bucăţica aceea de hârtie, în timp ce majordomul o lăsă să-şi ia micul dejun, numai că ea îşi pierduse pe neaşteptate pofta de mâncare.

Tipărit precum anunţurile mortuare, cu marginile acelea negre, ataşate pe felinare şi pe

clădiri înalte din Vieux Carre, pentru a anunţa funeraliile, acel bileţel anunţa uciderea în duel a unui gentleman, printr-o înţelegere între văduva sa şi un *maître d'armes* care avea abilităţile unui ucigaş. Plin de aluzii, biletul nu dădea niciun nume, dar includea destule detalii care să-l transforme într-o

acuzaţie publică la adresa coalizării ei şi a lui Caid în privinţa morţii lui Eugene Moisant. Sugera că Eugene murise din cauză că ei doriseră să scape de el pentru a putea fi împreună.

Primul impuls al lui Lisette fu acela de a-i trimite hârtiuţa lui Caid, dar, gândindu-se mai bine,

renunţă la idee. Fără îndoială că anunţul acesta teribil fusese afişat peste tot. El avea să vadă unul cât de curând.

Sau poate că nu, dacă ea acţiona rapid.

Ridicându-se, ea o luă repede pe scara care ducea la poarta din fier forjat. O deschise şi se îndreptă spre locul unde copiii străzii se

adunaseră încă de dimineaţă. Arătându-le hârtiuţa, le promise o recompensă pentru fiecare astfel de bileţel pe care i-l vor aduce. În câteva secunde, copiii se împrăştiară de-a lungul străzii, cuprinşi de zel. Ea auzi curând fâşâitul hârtiilor rupte de-a lungul şi de-a latul străzii.

Deocamdată, asta era tot ceea ce putea face. Lisette închise ochii preţ de o clipă, întorcându-se apoi cu pas şovăitor spre casă.

La ora prânzului, aruncase în foc, în căminul de la bucătărie, treizeci şi şase de anunţuri, favoare pentru care plătise un picayune de bucată. Dăduse şi un mic festin

pentru cei şapte băieţi care-i săriseră în ajutor, servit la masa mare din lemn, aflată în curte – bucăţi de şuncă, boluri pline cu savuroasa gumbo, câteva livre de pâine, precum şi prăjituri tari cu melasă. Singura ei cerere înainte de a le oferi această gustare fu ca ei să se spele pe mâini şi să-şi pieptene părul.

Bodogănind, îi făcură pe plac, iar, la final, ea putea să spună că înfăţişarea lor era mai puţin fioroasă.

Inspiraţia ei de a le cere ajutorul şi generozitatea cu care-i răsplătise după aceea avură, oricum, un alt rezultat decât cel aşteptat. În clipa în care ea avu ocazia să traverseze, puţin mai târziu, curtea

interioară, observă că băieţii se mutaseră în alt loc. Stăteau în picioare sau chiar întinşi în faţa portiţei, şi fiecare dintre ei dormea dus, copleşit de mărimea neobişnuită a gustării.

Lisette se opri brusc, cu o senzaţie stranie de sufocare în gât, ochii i se umplură de lacrimi. Ce lume îngrozitoare era

aceea în care copiii ca ei nu aveau pe nimeni căruia să-i pese de ei şi să le poarte de grijă. Trebuia făcut ceva, şi asta cât mai curând. Se grăbi să-şi găsească ceva de făcut, orice fel de treabă cu care să-şi ocupe mâinile în vreme ce avea să reflecteze asupra diferitelor posibilităţi.

Nu o căută nimeni în cursul acelei zile interminabile, nimeni nu-i trimise nicio vorbă. Nu putea spune că până acum avusese o companie numeroasă, dar fuseseră câţiva prieteni intimi care o vizitaseră, precum şi câţiva vânători de avere şi, desigur, Nicholas Pasquale. Acum clopoţelul

de la intrare tăcea. Era o dovadă suficientă, dacă mai era nevoie, că bileţelele acelea îşi îndepliniseră menirea, în ciuda a tot ce se străduise ea să facă.

Lisette nu era în stare să se apuce de nimic. Lucrul de mână nu o atrăgea, cartea pe care o citea nu-i mai stârnea

interesul, iar planul de a se ocupa de grădină părea neinteresant. Se gândi să plece undeva departe, poate chiar să ia vaporul spre Franţa. Agatha ar veni cu ea, era convinsă de asta, şi astfel s-ar îndepărta o vreme de afronturile şi maşinaţiunile socrului ei. Respinse ideea, deşi nu o formulase decât pe

jumătate. Franţa va fi în curând invadată de creolii din New Orleans, de familiile care fugeau de căldurile din timpul verii, de cupluri plecate în voiaj de nuntă sau de tineri domni care-şi vizitau rudele îndepărtate în cadrul Marelui Tur. Nu ar fi vorba de o evadare. Oricum, nu avea să fugă ca

şi cum ar fi făcut ceva rău, când în mod sigur nu făcuse aşa ceva.

Aştepta, oarecum, ca înainte de căderea întunericului, Caid să o viziteze. Problemele dintre ei rămăseseră nedefinite, iar acum, acest nou impas le făcea să fie şi mai imperative decât în clipa în care le discutaseră. Cu

siguranţă că el aflase deja ce se întâmplase şi-şi dăduse seama că era îngrijorată.

Ce prostie să nu poată merge la o distanţă de numai câteva clădiri, în Passage de la Bourse, şi să bată la uşa lui! Acest tip de restricţii era enervant, în general, dar acum o irita peste măsură. Poate că ar

fi fost bine să-i scrie un bilet încăpăţânatului de maestru spadasin, la urma urmei. Un gentelman ignora cu greu genul acela de comenzi.

Tocmai se aşezase la un mic secreter aflat în salon, mâzgălind nervoasă hârtia şi împrăştiind stropi de cerneală, când începu agitaţia pe stradă. Lăsând

stiloul deoparte, se duse la una dintre uşile franţuzeşti care rămăsese deschisă ca să intre aerul blând al serii. Nu se vedea nimic, dar îi auzi pe copiii străzii strigând şi ţipând. Ieşind în fugă pe balcon, privi dincolo de balustradă.

Inspiră adânc. Chiar dedesubtul ei, în stradă, întreaga gaşcă de băieţi

ţopăia în jurul unui bărbat îmbrăcat în smoching şi care purta o pălărie din blană de castor, repezindu-se spre el, în vreme ce scoteau nişte ţipete înfiorătoare. Domnul îl prinsese de braţ pe Squirrel şi îl lovea cu bastonul.

Furia fierbea în pieptul lui Lisette. Se aplecă peste balustradă, strigând

poruncitor şi ascuţit:

— Încetaţi, *monsieur*! încetaţi în secunda asta!

Bărbatul ridică privirea, dar nu opri mişcarea braţului. Era Édouard Sarne, maestrul spadasin care depăşise limitele la serata Vallier şi care apăruse preţ de câteva secunde la teatru şi la serata sa literară. Faţa îi era

schimonosită din pricina furiei. Întorcându-se la ceea ce făcea, începu să mişte bastonul, în sus şi în jos.

Squirrel îl fenta, ţopăind încoace şi-ncolo, încercând să evite loviturile. Scăpă de unele dintre ele, dar altele aterizară pe trupul lui cu pocnituri zdravene. Era

tras la faţă, palid, dar nu ţipa. Câţiva domni şi câteva doamne care treceau pe trotuar se întoarseră şi se holbară la el. Unii dintre ei se apropiară ceva mai mult, dar nu intervenină.

Lisette traversă în fugă salonul, coborând rapid scara. La capătul tunelului de la intrare, deschise larg

portiţa şi dădu buzna în stradă. Nu se opri, ci se duse într-un suflet la Sarne, apucându-l cu o mână de braţ.

Maestrul spadasin întoarse capul, cu ochii mari şi plini de o uimire iritată. Squirrel o privi şocat. Ceilalţi puşti tăcură.

În secunda aceea, lângă ea apăru o siluetă

înaltă. Caid, cu chipul împietrit, se aplecă şi smulse bastonul din mâna lui Sarne. Apoi luă braţul lui Lisette, eliberându-l din strânsoare pe atacatorul lui Squirrel, şi o împinse uşor la o parte.

Sarne se întoarse spre Caid. Squirrel sesiză momentul, smulgându-se din strânsoarea

profesorului de scrimă, împiedicându-se şi retrăgându-se ceva mai încolo. Ar fi putut fugi în clipa aceea, probabil că ar fi trebuit s-o facă, dar nu o făcu. Stând drept, el se uita când la unul, când la celălalt.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul, cu picioarele bine înfipte în

pământ şi cu umerii traşi. Avu loc un schimb de cuvinte, dar Lisette nu le prinse înţelesul. Apoi Caid scoase o carte de vizită din buzunarul hainei, oferind-o cu o reverenţă ţeapănă. Adunându-i în jurul său pe băieţii străzii cu o mişcare a capului, o însoţi pe Lisette până la intrarea casei, apoi se întoarse şi

plecă, în vreme ce gaşca pestriţă se târa în urma lui.

Lisette urcă încet spre salon. Rămase o vreme privind în gol, căutând să înţeleagă întâmplarea la care fusese martoră.

Un bărbat nu lovea pe un altul decât în urma unei provocări extreme; nu asta era procedura codului. Nişte cuvinte rostite în

şoaptă, prezentarea unei cărţi de vizită, şi se aduna cartelul. Erai căutat de secundul unui domn. Afacerea urma să fie stabilită între ei. Iar domnii se întâlneau la ivirea zorilor.

Caid intenţiona să se bată cu Édouard Sarne, exact aşa cum făcuse şi cu Vigneaud.

Urma să-l întâlnească pe câmpul de onoare pe bărbatul care-l lovise pe Squirrel, dar nu avea de gând să discute cu ea pe o stradă publică, nu avea de gând să intre de unul singur în casa ei pentru a o liniști, pentru a vorbi sau pentru a da măcar o explicație. Era, bănuia, o altă formă de protecție.

Dacă era aşa, puţin îi păsa.

Băieţii fuseseră, fără îndoială, văzuţi în timp ce rupeau afişele. Cel care le comandase se neliniştise, aşa încât trimisese un angajat să-i pedepsească. Squirrel trebuie că fusese indicat drept şef. Caid, care îi pusese pe cei din gaşcă să o supravegheze, văzuse ce se întâmpla şi

sărise să-i apere. Şi restul se petrecuse după cum ştia şi ea.

Totul fusese din vina ei. Omul care îl trimisese pe Sarne trebuie să fi fost Henri Moisant.

Pentru o clipă, ea se întrebă dacă Sarne se ţinuse pe urmele ei la cererea socrului său, povestindu-i acestuia

despre acţiunile ei, despre invitaţii şi mişcările ei, inclusiv despre faptul că îşi cumpărase o trăsură şi că făcuse prima plimbare fără a fi însoţită.

Ar fi trebuit să fie surprinsă că Moisant alesese un asemenea om. Dar, într-un fel, nu era. Sarne, care pătrunsese în înalta societate în ultimii

ani, își deschisese un atelier după ce risipise averea modestă pe care o primise de la mama sa. Înainte de asta, alergase fără succes, după una sau două moștenitoare, în principal, fiindcă familia sa nu era dintre cele mai bune. Toată lumea știa că străbunicul lui fusese un netrebnic, spânzurat

fiindcă bătuse mortal un bărbat. Lumea şoptea despre temperamentul nestăpânit şi despre sângele stricat al familiei lui. Lucrurile de genul acesta contau în Vieux Carre.

Caid fusese şi el un nelegiuit.

Ea refuza să se gândească la asta şi, mai ales, să admită că-i acorda

importanţă.

Se simţea rău că Squirrel o încasase din cauză că ea se folosise de el şi de amicii lui. Imediat ce avea să-i revadă, le va asigura hrană din belşug şi un refugiu sigur pe timpul nopţii şi în orice alt moment. O cameră va fi păstrată pentru ei în aripa garsonierei, în cazul în

care aveau să fie de acord. Măcar atâta putea să facă pentru ei, lucru care ar constitui şi un început al planurilor sale de viitor.

Dar oare era adevărat? Oare Caid îşi extinsese protecţia şi asupra copiilor străzii? Oare faptul că lansase acea provocare nu fusese un răspuns la dorinţele lui Moisant sau la

bătaia însăşi, deci un alt efort de a o proteja pe ea? Dacă bărbatul pe care socrul ei îl alesese să-i îndeplinească porunca va plăti pentru asta, atunci Moisant va trebui să reflecteze mai bine asupra altor încercări de a-i păta numele. Cu toate că Lisette nu-şi imagina ce altceva ar mai fi putut face.

Ea nu ar suporta să-l vadă pe Caid – sau pe oricare alt bărbat, de fapt – ucis din pricina ei. Ar fi fost un lucru aproape imposibil în cazul în care arma aleasă ar fi fost spada, cu toate că partea provocată, în cazul acesta Sarne, avea dreptul să aleagă arma şi putea să opteze pentru pistoale sau

chestii de felul acesta. Auzise despre dueluri cu cuţite Bowie, cu harpoane şi puşti, arme mortale care nu erau prea onorabile, deoarece folosirea lor nu pretindea nimic altceva decât graba de a ucide.

Lisette se plimbă de colo-colo, încercând să găsească o cale pentru a opri ceea ce se declanşase.

Nu întrevedea absolut nimic.

În cele din urmă, se calmă suficient pentru a termina bileţelul destinat lui Caid şi i-l trimise în Passage de la Bourse. Nu sosi niciun răspuns, cu toate că aşteptă până după miezul nopţii. Ori plecase de la atelier, ori era hotărât să nu-şi facă apariţia la uşa

ei. În cele din urmă, se duse la culcare.

Noutăţi despre duelul ce avea să aibă loc îi sosiră odată cu cafeaua de dimineaţă. I le aduse camerista. Lisette, auzindu-le, nu le dădu crezare, şi nu se temu să o spună.

— *Mais, oui*[36].

Oamenii nu vorbesc despre

altceva în dimineaţa asta. Maestrul spadasin irlandez a fost arestat. Acest domn Sarne ar fi trebui să fie şi el arestat, numai că a fost suficient de iute pentru a-i evita pe jandarmi în vreme ce ei s-au repezit asupra bietului domn O'Neill. Aşa că acum irlandezul va fi judecat pentru confruntarea în duel.

— Dar asta nu s-a mai întâmplat niciodată! Legi contra duelurilor au fost publicate încă din vremea dominaţiei spaniole, Lisette o ştia, dar erau rareori puse în aplicare. Chiar şi arestat, un bărbat este găsit întotdeauna nevinovat de comiterea unei greşeli, din moment ce oameni de un rang asemănător pot

apărea şi ei pe un câmp de onoare în orice moment.

— E o mare nedreptate, una foarte mare. În dimineaţa aceea, au mai avut loc alte patru dueluri. Aceşti domni şi-au aşteptat rândul să lovească fie lenevind la The Oaks, fie cumpărându-şi bilete la Operă. Dar numai domnul O'Neill a fost luat la

„calaboose”.

Se referea la puşcărie, „coloboose” venind din vechiul termen spaniol „calabozo”, deci încă o moştenire din epoca colonială.

— Trebuie făcut ceva, zise Lisette, dând la o parte aşternuturile. Ajută-mă să mă îmbrac. Repede, acum.

În mai puţin de o oră,

ea mergea repede pe trotuar, cu capetele şalului uşor fluturând în jurul său, în vreme ce Agatha se grăbea în urma ei. Lisette cunoştea personal puţine persoane, ea trecând mai degrabă drept soţia lui Eugene Moisant, dar una dintre ele era judecătorul Reinhardt. Acesta fusese unul dintre prietenii mamei

ei şi, de asemenea, avocatul ei înainte să devină judecător. El întocmise testamentul ei şi contractul marital conţinând detaliile referitoare la averea lui Lisette. Cunoscându-l foarte bine pe Henri Moisant, din moment ce erau de aceeaşi vârstă, redactase cele două

documente cât mai explicit. Lui îi datora Lisette independenţa ei de acum.

Judecătorul lua micul dejun. Gata îmbrăcat pentru ziua ce urma, el se ridică atunci când Lisette şi Agatha intrară în încăpere. Exprimându-şi plăcerea faţă de vizita lor neaşteptată şi încântarea pentru serata ei literară din

urmă cu câteva zile, le oferi cafea cu lapte şi o gustare. Lui Listte nu-i prea era foame, dar acceptă băutura fierbinte pentru ca judecătorul să poată mânca în continuare, în loc să lase, din politeţe, mâncarea să se răcească.

— Trebuie că vă întrebaţi ce ne aduce aici la ora aceasta, zise ea după

ce majordomul fu lăsat liber să plece. Presupun că mă pot baza pe prietenia din trecut, dar trebuie să vă cer o mică favoare.

— Consider-o ca şi rezolvată, *ma belle,* de dragul mamei tale care a fost o sfântă. Judecătorul făcu un gest larg, cu o bucată mare de chiflă unsă cu unt în mână. Cu toate

că nu-mi imaginez ce aş putea să fac pentru tine.

— Nu pentru mine, ci pentru cineva care a fost prigonit de jandarmi din cauza mea, zise ea, după care îi povesti totul.

— Nu prea e o chestiune fără însemnătate, zise judecătorul atunci când ea termină. Sorbi din cafeaua cu lapte şi o privi

cu nişte ochi jucăuşi.

— Cred că s-a petrecut din cauza instigării lui Henri Moisant şi a dorinţei lui de răzbunare. Cu siguranţă, nu e drept să se permită prelungirea situaţiei.

— Sezonul duelurilor a fost unul îngrozitor, ştii bine. Un dric, două, trei în fiecare zi. Tânărul Jourdin

a murit săptămâna trecută din pricina rănilor. Logodnicul nepoatei mele va merge cocoşat toată viaţa din cauza confruntării cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Discuţiile despre acest turneu al spadasinilor aprind sângele tinerilor, iar ei sunt gata să se străpungă unul pe altul, invocând cea mai mică

scuză.

— Admit că e ceva lipsit de logică şi că trebuie descurajat, dar totuşi de ce trebuie învinovăţit un singur om?

— Aceşti profesionişti se autodepăşesc.

— E vina lor că alţii îi privesc ca pe nişte ţinte? Nu ar trebui să se apere?

— E mai mult decât

atât, *chere*. Am auzit zvonuri cum că se cer sume de bani sub amenințarea cu duelul.

— Nu e cazul lui Caid O'Neill. El n-a vrut decât să protejeze un copil fără apărare. Dar cineva a aflat despre duel și a aranjat ca jandarmii să fie acolo, deci a folosit justiția pentru a-și atinge scopurile.

Judecătorul căzu pe gânduri.

— Dacă e adevărat, aşa ceva nu poate fi admis. Trebuie să reflectez asupra acestui fapt, mai ales în lumina unui anume bileţel straniu care şi-a făcut apariţia de curând.

— Aţi aflat, zise ea, pe un ton sufocat. Chiar mă întrebam.

— Cineva s-a asigurat că voi afla.

— Dar cu siguranţă nu puteţi crede…

— Nu-ţi chinui mintea cu aşa ceva, *chere*. Nu simt nimic în afară de dispreţ faţă de un asemenea tertip. Dar acesta e motivul pentru care iei apărarea acestor înfruntări sângeroase? Sau lucrul

acesta îţi măgulește vanitatea, ştiind că un bărbat doreşte să lupte pentru tine?

— Nu, în mod cât se poate de sigur! Dispreţuiesc aşa ceva, în ciuda oricărei motivaţii.

— Cu toate astea, mi s-a spus că nu mai puţin de patru dueluri au avut loc în onoarea ta, prin

intermediul acestui O'Neill, în ultimele zile. Acesta din urmă, cu Sarne, ar fi fost al cincilea.

Şocul o lăsă fără respiraţie, aşa că trecu o secundă până ce reuşi să vorbească:

— Patru? Sunteţi sigur?

— Lucrurile de felul acesta nu pot fi ţinute sub

tăcere, *chere*. În curând va afla toată lumea. Trebuie să ai mare grijă. Faptul că iei apărarea unor asemenea fapte ar putea ridica întrebări în legătură cu motivul unor astfel de măsuri disperate.

— V-am răspuns deja la asta.

Judecătorul clătină din cap, astfel că lumina

dimineţii care se strecura prin ferestrele sufrageriei căzu pe şuviţele argintii ale părului său.

— Aşa ai făcut. Totuşi.

— Trebuie că vă daţi seama de ce e mai mult decât imperativ ca domnul O'Neill să nu ajungă la proces, deşi ar fi achitat.

— Ai punctat foarte bine, zise judecătorul,

încruntându-se şi trăgându-se de buza inferioară.

Lisette, crezând în aceste semnale de aprobare, continuă să pledeze. Răsplata aceea fu promisiunea că el va cerceta problema. În momentul în care, împreună cu însoţitoarea ei, părăsi locuinţa judecătorului, era convinsă

că acuzaţia împotriva lui Caid va fi anulată.

— Mă uimeşti, zise Agatha în vreme ce se întorceau acasă, cu un pas mai puţin grăbit decât atunci când merseseră spre reşedinţa judecătorului.

Lisette o privi precaut.

— Nu pricep de ce.

— Te angajezi fără ezitare, folosindu-te de

faptul că-l cunoşti pe judecător, să asiguri eliberarea unui profesor de scrimă care virtual e un străin, dar nu ai apelat la acest prieten de familie pentru a-ţi rezolva propria situaţie.

— Ştii că judecătorul nu e o opţiune. Judecătorul Reinhardt era văduv, iar dacă un bărbat necăsătorit

putea ajuta o femeie singură, fără a se presupunea că urmărea un interes personal, poate chiar de natură intimă. Lisette acceptase de mult acest fapt, aşa cum recunoscuse că prietenul mamei ei nu ar aproba întru totul faptele ei din ultimul timp.

— Mai există,

probabil, şi alte cunoştinţe de-ale mamei tale care te pot invita la petrecerile lor, te pot însoţi la baluri, îţi pot oferi cât de cât o viaţă socială.

— Poate că au fost, dar acum cine poate s-o spună? Sincer, prefer să rămân ceea ce sunt, cel puţin până voi renunţa la doliu.

— Dacă prietenii mamei tale vor afla adevărul în legătură cu aceste zvonuri şi acuzaţii ridicole, ar fi posibil să se adune în jurul tău.

— Posibil. Dar nu mă pot abţine să nu sper că socrul meu va renunţa la jocul său în clipa în care va vedea că nu cedez. Sau că eforturile domnului

O’Neill îl vor convinge să renunţe.

— Mi-e teamă că eşti prea optimistă. Omul acesta e iraţional.

— Mă rog ca tu să te înşeli, Agatha.

— Şi eu, zise însoţitoarea sa, dar nu părea prea încrezătoare.

Ziua se apropia de orele după-amiezii. Aerul

era blând. Ploaia cărase gunoaiele în mijlocul străzilor, şi o grămadă de prizonieri în uniforme dungate fuseseră aduşi pentru a le îndepărta. Culorile pastelate ale clădirilor păreau împrospătate, amestecându-şi umbrele blânde cu atmosfera primăvăratică. Parfumul

garoafelor de grădină, al măslinului dulce şi al iasomiei era purtat de vânt, odată cu mireasma azaleelor sălbatice. Soarele aluneca spre apus, făcând ca umbrele grilajelor din fier forjat să îmbrace galeriile cu o dantelărie neagră. Era prea plăcut ca să stai în casă.

Lisette şi Agatha se

aventurară la o plimbare, mergând către chei. Era o tradiţie să te plimbi în această zonă atunci când vremea era bună, şi grupurile de familii şi de tineri burlaci care o porniseră în direcţia aceea dovedeau că îşi aleseseră o seară potrivită pentru a proceda astfel. După ce trecură pe lângă o clădire

sau două, Lisette avu ocazia să privească în urma sa. Copiii străzii apăruseră nu se ştie de unde şi se ţineau după ele. Fu nespus de fericită să-i vadă, ştiind că nu fusese părăsită după agitaţia serii precedente. La o cercetare mai atentă, observă că unul sau doi dintre ei lipseau, dar nu puteai spune dacă se

plictisiseră peste măsură şi hoinăreau pe undeva sau fuseseră angajaţi să dea raportul despre mişcările ei.

Întrebarea îşi găsi repede un răspuns. După nici zece metri parcurşi de-a lungul debarcaderului fluviului, care era scăzut şi plin de vegetaţie, zăriră doi domni care mergeau la o

mică distanţă.

Erau Caid şi Nicholas, plimbându-se, ca şi cum nu se gândeau la nimic altceva decât a lua o gură de aer. Înclinându-se în faţa unei doamne întâlnite întâmplător, cu o graţie inimitabilă, care se datora condiţiei fizice excepţionale, oprindu-se din când în când pentru a

discuta cu câte un gentleman, ei nu păreau să fie conştienţi de prezenţa lui Lisette şi a însoţitoarei ei. Totuşi, părea de necrezut că apariţia lor era o întâmplare.

Lisette spera că nu era aşa. Mai avea multe de discutat cu domnul O'Neill.

— Se pare că eforturile

tale de a-l elibera pe acest domn nu au fost zadarnice, şopti Agatha.

— Fapt pentru care vom mulţumi sfinţilor.

— Crezi că el a aflat?

— Vom şti în curând.

Lisette fu scuturată de un frison chiar în timp ce vorbea. Oare el nu se va supăra din cauza intervenţiei ei? Bărbaţii

erau cât se poate de ciudaţi atunci când venea vorba de chestiuni de felul acesta, când mândria şi lipsa de îndatorare faţă de cineva erau mai importante decât însăşi viaţa. Asta era o idioţenie, şi ea nu fusese niciodată mai sigură de lucrul acesta decât atunci când auzise de câte ori îşi riscase Caid viaţa de dragul

ei.

— Ce plăcere să vă întâlnesc aici, domnule Pasquale, zise Agatha când se apropiară unii de alţii şi schimbară reverenţe.

— E o plăcere deosebită să hoinăreşti într-o asemenea seară, zise italianul, iar ochii lui negri surâdeau. Aţi auzit cred că am făcut cunoştinţă cu

noua închisoare, domnul O'Neill fiind actorul principal al unui duel, iar eu secundul lui şef?

— Şi ce milostenie că a fost atât de scurtă. Agatha se îmbujoră intens, poate şi pentru că toată atenţia ei se concentra asupra maestrului spadasin cu ochii blânzi şi cu părul negru ce se încăpăţâna să

alunece, în bucle rebele, pe frunte.

— Milostenia, *mademoiselle,* după cum ştiţi foarte bine, se datorează în întregime dumneavoastră şi doamnei Moisant. E una dintre acele datorii despre care crezi cu disperare că nu le poţi răsplăti nicicând.

— Nu e nevoie,

monsieur, zise Lisette, adresându-i-se lui Nicholas, dar privindu-l pe Caid. Din moment ce eu am fost cauza acestui impas, mie îmi revenea obligaţia de a îndrepta situaţia.

— În ceea ce mă priveşte, prefer să cred că nu e aşa. Putem încheia politeţurile? Trebuie să

punem la punct alte lucruri înainte de a atrage atenţia.

Era cam târziu pentru aşa ceva, îşi zise Lisette, văzând cum trecătorii întorceau capetele spre ei. Cu toate astea, vorbi cu toată stăpânirea de sine de care era în stare:

— Cum ar fi?

— Doamna Herriot a hotărât brusc să dea o

petrecere la plantaţia sa din susul fluviului. Dumneavoastră şi domnişoara Stilton veţi primi invitaţiile mâine-dimineaţă, cred. Ar fi de dorit să acceptaţi.

— De dorit?

— Ca motiv de a pleca din oraş până ce lucrurile acelea neplăcute creditate de afişele cu pricina şi de

duelul cu Sarne îşi vor pierde interesul.

— Un plan excelent, zise Agatha.

— Cadrul neprotocolar al zonei de provincie ar fi o schimbare bine-venită, zise Caid, privind-o în ochi pe Lisette. Ni se va oferi încă o ocazie de a discuta chestiunile abordate la ultima noastră întâlnire.

Lisette îşi simţi inima tresărind puternic. Se referea la chestiunea instruirii în arta iubirii.

— O idee… plăcută. Ea se opri pentru a-şi drege glasul. Plantaţia se află la mare distanţă faţă de oraş?

— La aproape douăsprezece-treisprezece mile, cred.

— Atunci nu va avea nimeni nimic împotrivă să conduc singură trăsura.

El se întunecă şi mai mult la faţă.

— Va trebui să beneficiaţi de escortă.

— Simt că problema se va rezolva de la sine.

— Fără îndoială, zise el, vârându-şi bastonul la subsuoară şi atingându-şi

borul pălăriei din blană de castor în semn de rămas-bun.

— Invitaţia doamnei Herriot va detalia preparativele. Prin urmare, ne revedem la petrecerea privată.

Lisette se aşteptase ca el să se ofere singur ca însoţitor. Faptul că nu o făcu o enervă şi o

decepţionă. Urmărindu-i pe el şi pe italian, care o porniseră pe lângă fluviu, Lisette îi zise Aghatei:

— Domnul O'Neill avea o dispoziţie stranie, nu crezi?

— Asta i se întâmplă destul de des unui gentleman, mai ales când se află într-o postură inconfortabilă.

— Inconfortabilă?

— Nu le place să aibă obligaţii faţă de o femeie. Mai mult decât atât, asta l-a făcut să creadă că nu reprezintă o companie respectabilă, fiind acuzat de o crimă dezonorantă, deghizată într-un duel, forţat să aibă conversaţii intime în public şi împiedicat să acţioneze pe

faţă drept protectorul tău de nişte reguli şi interdicţii care nu fac altceva decât să te lase la îndemâna pericolului. Acestea toate sunt suficiente pentru a pune la încercare răbdarea unui bărbat.

— Da, presupun. Totuşi, lui Lisette i se păru, privindu-l pe maestrul de scrimă irlandez, că

dispoziţia lui sobră nu încuraja gândul că această petrecere privată ar putea fi prilejul unei tainice întâlniri amoroase.

În ziua stabilită pentru plecarea către plantaţia Herriot, norii ce acopereau cerul menţineau o căldură înăbuşitoare. Nu se simţea nicio boare de vânt atunci când Lisette o pomi în

afara oraşului, cu Agatha alături de ea, pe bancheta faetonului, şi cu Figaro cocoţat între ele două. Pe lângă trăsură, călăreau Denys Vallier, Armand Lollain, Hippolyte Ducolet, Francis Dorelle şi, ca o plăcută completare, judecătorul Reinhardt. În fruntea şirului se afla Gustave Bechet, într-o

trăsură hodorogită pe care o împărţea cu mama sa.

Alături de ea nu se afla niciun maestru spadasin.

Anturajul era unul atât de respectabil, încât ea îşi muşcă buzele.

Era ciudat cât de mult se obişnuise să se afle în compania şmecheraşilor periculoşi, a firilor boeme şi a altor tipuri sociale.

Emulaţia de care se bucura atunci depăşea cu mult experienţele ei de până acum. O făcea să se simtă vie, părtaşă la ceva ce semăna periculos de mult cu o familie. Să anticipeze plăcerea unei petreceri private, cu o mulţime de ore petrecute într-o asemenea companie, era minunat; ea simţea cum

buna dispoziţie creşte cu fiecare milă pe care o punea între ea şi oraş. Curând, curând, avea să se întâlnească cu Caid şi cu Nicholas, poate că şi cu Rio de Silva şi cu Celina, cu englezul Blackford. Va avea ocazia să discute nestingherită cu oamenii care-i împărtăşeau sentimentele şi interesele,

fără a fi obligată să se uite mereu peste umăr şi să-şi facă griji dacă se comportă sau nu cum se cuvine. Era, probabil, un trist comentariu asupra firii, care o încânta mai mult decât promisiunea distracţiei pe care doamna Herriot se gândise să i-o ofere.

Erau nişte figuri, aceşti

maeştri spadasini puternici, agresivi, neînfricaţi, în multe privinţe fiind ei înşişi o lege. Ca ideal masculin, nu aveau pereche, şi poate că la asta reacţiona ea, mai degrabă decât faţă de un anumit bărbat. Pielea îi lua foc numai gândindu-se la atingerea unora ca ei, trupul ei tânjea dureros după securitatea

desăvârşită pe care trebuia să o ofere o asemenea apropiere. Uneori, se gândea, trezindu-se la miezul nopţii din vise pline de pasiune, că era o neruşinată cel puţin în gând, dacă nu în fapt, atât de tulburătoare era reacţia ei la aceste apropieri fanteziste. Faptul că irlandezul era întotdeauna

spadasinul din fanteziile sale nocturne era o întâmplare, fiindcă pe el îl cunoştea cel mai bine. Asta era tot. În fine, ceva mai recent, şi ca urmare a promisiunii lui. Da, asta era suficient pentru a face ca mintea oricărei femei să o ia razna. O explicaţie cât se poate de logică, la urma urmelor.

Ea pocni hăţurile pe crupa groasă a căluţului gri, grăbindu-se către plantaţia familiei Herriot, în vreme ce inima îi bătea tare în piept. Surâdea, conversând veselă cu domnii care înaintau pe lângă roţile vehiculului său. Şi dacă era numai vag conştientă de ceea ce răspundeau ei şi chiar de

prezența lor, secretul acesta era doar al ei.

13

La proprietatea familiei Herriot, Maison Blanche, primăvara părea mai aproape. Copacii înalţi aveau un aspect luxuriant, iar câmpurile păreau o tablă de şah pe care se aflau plante în diverse stadii de creştere, de la

unele abia sădite până la cele înalte până la genunchi. Numele ei amintea de stilul construcţiilor din Indiile de Vest, cu streşini şi galerii mari care umbreau pereţii vopsiţi în alb, din lemn de chiparos, înălţându-se deasupra unei fundaţii din cărămidă solidă, tot de culoare albă. Vila avea

proporţii generoase.

Caid, stând cu mâinile împreunate pe balustrada galeriei situate la etaj, îşi plimbă ochii asupra peisajului. O zonă ce semăna cu un parc, unde erau plantaţi, din loc în loc, stejari trainici şi care era marcată de un drum şerpuit, se întindea din faţa casei până la fluviul

Mississippi, îndiguit cu ajutorul plantelor care creşteau de-a lungul malurilor lui. În dreapta, se aflau dependinţele: locul destinat trăsurii, capela, fierăria, şcoala şi infirmeria, cabinetul medicului şi mult mai în spate hambarul, porumbarele şi vagoanele-platformă pentru lemne,

aflate în acelaşi rând cu cabanele sclavilor, vopsite tot în alb. În spatele lor urmau terenurile. În partea stângă, se afla o grădină de flori mărginită de tufişuri, arbori şi alei şerpuite care îi duceau pe trecători către zona naturală de pădure, înconjurată de râu. Narcisele aproape că dispăruseră, observă el.

Florile preferate ale lui Maurelle, cameliile, acoperiseră pământul cu petalele lor atât de dese, încât grădinarul le aduna în grămezi, făcând cercuri largi cu mătura din puiet de corn. Trandafirii chinezeşti şi cei din soiul Gallicas şi Bourbon, aduşi din Italia şi din Franţa, îşi deschiseseră deja

inflorescenţa, astfel că parfumul lor dulceag ajungea până la galerie.

Era o zi într-adevăr foarte călduroasă, chiar şi pentru această latitudine semitropicală. Atmosfera era încărcată şi atât de plină de umezeală, încât razele soarelui se refractau în iarba verde şi în frunzele arborilor dând luminii o

strălucire de smarald. Un nor trecător acoperi soarele, învăluind totul într-un soi de semiîntuneric.

Câţiva dintre invitaţii lui Maurelle sosiseră deja. Era devreme, dar Caid se simţea neliniştit. Pentru a fi aici câteva zile, îşi închisese atelierul. La ora asta, în mod normal, şi-ar

fi încrucişat spada cu a elevilor săi, dând comenzi şi împărţind admonestări. Muşchii îi erau ţepeni prin pricina tensiunii, ca şi cum le-ar fi lipsit munca obişnuită de pe podiumuri. Spera ca schimbarea aceasta în rutina zilnică nu avea să aibă efecte de lungă durată. Mai bine să se îmbolnăvească decât să-

şi piardă clienţii.

Sunetul uşor al unor paşi pe podeaua galeriei îl făcu să se uite într-acolo. Era Maurelle care ieşea din salon prin uşile franţuzeşti larg deschise, aşezându-se lângă el cu o langoare studiată, ca şi cum nu ar fi avut altceva mai bun de făcut. Poate chiar nu avea. Casa ei era plină de

servitori, fiecare îndeplinind o sarcină specifică. Era convins că administrarea lor era mai anevoioasă decât părea, dar, dacă sosirea a două duzini de oaspeţi sau chiar mai mulţi o tulbura câtuşi de puţin, ea nu lăsa să se vadă.

Pe mama lui, compania cuiva o făcea să tremure,

îşi aminti Caid. În asta consta diferenţa de a avea servitori. Îşi dori, cu o înverşunare bruscă, să-i fi putut oferi mamei lui aceeaşi viaţă uşoară pe care o observa aici, lipsită de muncă şi de griji.

— *Alors, mon ami*[37], zise Maurelle, zâmbind. Parcă eşti o santinelă. E ceva demn de văzut?

— O dâră de praf pe drumul de lângă fluviu. El se întoarse, stând cu spatele lipit de balustradă şi făcând loc fustelor ei, care păreau gata-gata să şteargă praful de polen de pe cizmele lui.

— De dragul tău, sper că, în sfârşit, soseşte doamna Moisant. Sau, în ultimă instanţă, amicii tăi.

— Am fost insuportabil? întreabă el, zâmbind precaut.

— Ca un tigru ţinut în cuşcă, aşteptându-şi cina. Maurelle îşi deschise evantaiul atârnat de inelul cheilor de la brâul ei, fluturându-l apoi uşor în dreptul feţei.

— Îmi cer scuze. Nu mă pricep prea bine să

aştept. Dar cât timp mai am ocazia, dă-mi voie să-ţi spun din nou cât de recunoscător îţi sunt pentru că ai organizat această petrecere.

— Te rog, e o nimica toată. Câteva zile de odihnă la ţară sunt foarte atrăgătoare. Chiar eram *fatiguée*[38], să ştii. Cu fiecare an, distracţiile

sezonului devin din ce în ce mai împovărătoare.

— Atunci, de ce le mai acorzi atenţie? De ce nu rămâi la ţară?

— Nu prea e bine să fii considerat un provincial. Surâse scurt. În afara de asta, chiar îmi plac bârfa, rochiile noi, chipurile noi. Mă plictisesc rapid, cred că ai observat.

— Şi pe bună dreptate.

— Oh, întotdeauna. Cuvintele sunau vesel, dar ea îşi feri privirea, îndreptând-o spre câmpul dinspre care venea bunăstarea pe care ea părea că o apreciază foarte mult.

— Spune-mi, te rog, începu el şi apoi se opri, neştiind cum să exprime

ceea ce dorea să afle.

— Da, *mon ami?*

— Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătoreşti?

— Îmi faci cumva o propunere?

El râse scurt.

— Cunoşti desigur răspunsul, şi motivul.

— Da, lipsa partidelor.

— Printre alte lucruri.

— Ce păcat. Dar ca să spun adevărul, nu prea am o mare apreciere faţă de căsătorie, aşa că, deocamdată, nu am de gând să mă angajez în aşa ceva.

— Eşti fericită?

— Absolut. E atât de greu de crezut?

Caid clătină din cap, gândindu-se la

Lisette şi la o declaraţie similară.

— Această lipsă de interes… El se opri, neştiind dacă Maurelle era suficient de sofisticată pentru a permite o asemenea întrebare.

— Vrei să ştii de ce? Asta e?

— În parte. Mă întreb dacă e vorba de restricţii,

de frica de durere la naşterea unui copil sau, pur şi simplu, dezgust faţă de obligaţiile de ordin fizic.

Ea se îndepărtă puţin de el.

— Nu ai dreptul să fii atât de intim.

— Nu. Îmi cer scuze.

— Dar ce ţi-a venit? Nu, lasă-mă să ghicesc. Doamna Moisant şi-a

exprimat niște rezerve asemănătoare.

— Da, dacă ţii neapărat să afli.

— Şi vrei să înţelegi această obiecţie ca să poţi trece peste ea? Un lucru valoros, dar prost înţeles.

El îşi încrucişă braţele la piept, încruntându-se.

— Prost înţeles, în ce fel?

— Trebuie să subliniez un lucru evident? Două femei nu se aseamănă în privinţa asta. Una poate obiecta asupra unui aspect, alta asupra altuia.

— Eu te-am întrebat cum e la tine.

— Aşa e. Surâsul ei se strâmbă când spuse asta. Foarte bine, atunci. Pe mine nu m-au deranjat

obligaţiile de ordin fizic, cu toate că nu le-am apreciat prea mult. Mai degrabă, am avut o fire prea independentă, unii ar spune că prea mândră, ca să mă supun uşor voinţei unui soţ. Nu m-am născut pentru a fi servitoarea vreunui bărbat, căreia să i se ordone în o mie şi unu de feluri în care bărbaţii

găsesc că trebuie să-şi comande soţiile.

— O chestiune minoră, desigur, care ar putea fi rezolvată prin intermediul unei discuţii oneste.

— Dacă crezi asta, atunci nu pricepi situaţia. Majoritatea bărbaţilor au fost crescuţi cu convingerea că fiecare dorinţă a lor trebuie

satisfăcută pe loc, fiecare nevoie satisfăcută, fiecare confort oferit pe dată de femeile din jurul lor. Ei nu se gândesc la nimic altceva în afară de a sta tolăniţi în scaunele lor, bâţâindu-şi paharul cu vin ca semnal că acesta trebuie umplut din nou sau întinzând un picior ca semn că doresc să le fie scoase cizmele.

— Cu siguranţă trebuie să existe alţii care să îndeplinească asemenea sarcini.

— Te referi la servitori? Asta ar însemna să sune din clopoţel şi să aştepte sosirea lor. De ce să se mai deranjeze când le au pe soţiile lor la îndemână?

Amărăciunea din vocea

ei îl făcu pe Caid să se întrebe dacă el fusese vreodată atât de convins că femeile din preajma lui au datoria să-l slujească. Își amintea, vag, că mama lui avea grijă să-i asigure confortul, dar nu-şi ducea aminte să-i fi pretins acest lucru.

— Un astfel de egocentrism te aştepţi să se

extindă şi în patul conjugal. Dacă e aşa, atunci oarecare lipsă de… entuziasm din partea soţiei e de înţeles.

Ea ridică o sprânceană plină de graţie.

— Se pare că subiectul acesta îţi stăpâneşte gândurile, *cher*.

Avu onestitatea s-o admită, deşi se simţi

ruşinat. Îl preocupa, de fapt, de câteva zile, din clipa în care îşi dăduse seama că la baza refuzului lui Lisette de a avea un soţ exista un motiv.

— Dar care altul ar putea fi motivul, în afara unui resentiment faţă de asemenea cereri imperioase?

El clătină din cap.

— Neputinţa de a ajunge la o plăcere împărtăşită. Neputinţa de a trăi satisfacţia de a primi şi de a dărui în aceeaşi măsură.

Maurelle îl privi evaluativ.

— Ce idee romantică, *mon ami,* cu toate că aceasta va face să-i fii foarte drag femeii cu care

te vei căsători până la urmă.

— Sau nişte idei care nu vor fi nicicând puse în practică.

— Ce păcat.

Ochii căprui şi calzi ai lui Maurelle se oglindiră în ai lui Caid pentru câteva secunde. În tăcerea dintre ei zăceau multe posibilităţi şi implicaţii. Dacă ar

întinde mâna, se gândi Caid, ar putea, probabil, să o tragă spre el, să o sărute sau poate mai mult de atât. Ea era o femeie cu experienţă, independentă şi curioasă. El era un bărbat plin de înţelegere, cu dorinţe normale şi cu prea puţine de pierdut. I-ar fi fost foarte uşor să facă dragoste cu ea, faptul

neînsemnând cine ştie ce. Cu puţin timp în urmă, ar fi acceptat provocarea fără să stea pe gânduri sau să se uite în urmă.

Acum nu era în stare să o facă. Nu era sigur ce se schimbase, dar părea a fi o schimbare fundamentală şi, posibil, permanentă. Rămase nemişcat, la fel ca şi gazda

sa. Apoi, pe sub crengile stejarilor, o trăsură coti pe drum, scrâşnind pe cochiliile de stridii care acopereau aleile. Amândoi se întoarseră în direcţia din care venea zgomotul.

— O adevărată cavalcadă, murmură Maurelle, privind cu o expresie comică faetonul şi escorta sa, trăsura de

călătorie a doamnei Bechet şi căruţa pentru bagaje care o urma, împreună cu două persoane care se presupunea că sunt servitoarea sa şi valetul lui Gustave.

— Cred că a sosit doamna Moisant.

Caid resimţi atât uşurarea, cât şi satisfacţia, cu toate că enervarea

ameninţa să le întreacă. Pe Lisette o însoţiseră prea mulţi bărbaţi. Pentru siguranţa ei, ar fi fost de ajuns unul sau doi, al treilea putea fi adăugat, dar şase atrăgeau prea mult atenţia asupra ei, lucru pe care el sperase să-l evite. De unde naiba apăruseră şi, mult mai important, cum avea să se descurce el

cu ei în zilele următoare?

Îndepărtându-se încordat de balustradă, îi oferi braţul lui Maurelle. Coborâră împreună în faţa casei pentru a-i întâmpina pe nou-veniţi.

Lisette părea foarte bine dispusă, în vreme ce trăgea trăsurica, descriind un semicerc în faţa treptelor de la intrare.

Costumul ei de călătorie era, desigur, negru, dar stropit cu puţin gri pal, care se potrivea cu ochii ei, şi completat cu o capă în tonuri vesele.

În locul unei bonete care ar fi putut-o împiedica să privească în lateral, purta o pălărie de forma unui cilindru, împodobită cu un voal gri, ale cărui

capete fluturau pe spatele ei. Ochii ei sticleau veseli, zâmbetul îi era strălucitor, iar ea stătea dreaptă pe bancheta vizitiului, nedând la iveală nici cel mai mic semn de oboseală de pe urma călătoriei. Când se pregăti să coboare, fu, pe neaşteptate, înconjurată de bărbaţii care o însoţiseră şi care deja descălecaseră, iar

acum îşi revendicau onoarea de a o ajuta să se dea jos din trăsură.

Caid rămase nemişcat, în vreme ce ochii îi ardeau din cauza intensităţii privirii, iar bătăile inimii se înmulţiră îngrijorător. Primul lui impuls fu acela de a se ocupa de anturajul numeros, ori, în cazul în care nu ar fi reuşit, să o

dea jos pe Lisette din trăsură şi să facă dragoste cu ea, pasional, în faţa întregii adunări. Cum de venise aici într-o asemenea companie, ştiind motivul pentru care fusese invitată la petrecere şi conştientă de faptul că-l incitase peste măsură? Sau poate că ea nu înţelesese. Poate că ea nu avea idee de nerăbdarea

lui mistuitoare şi de dorinţa aceea feroce care pusese stăpânire pe el. Era posibil că ea să fi înţeles că discuţia referitoare la experienţa ei în dragoste, ori la lipsa ei, fusese una lipsită de scop? În mod sigur, Lisette părea să nu-şi dea seama că el se afla aici dintr-un motiv anume.

La drept vorbind, ea

nu dădea semne că i-ar fi remarcat prezenţa. Înmânând hăţurile unuia dintre grăjdari, care sosi în fugă, ea cercetă atent grupul de bărbaţi, pentru a se hotărî pe care să-l aleagă.

Era prea mult.

Caid coborî grăbit şi îşi făcu loc cu umărul prin şirul de cavaleri.

Apropiindu-se de trăsurică, el îşi înălţă privirea spre Lisette. Îi dădu prin gând să-şi ridice braţele şi s-o apuce de talie, ţinând-o o clipă în îmbrăţişarea aceea oarecum nevinovată. Dar se răzgândi repede – era mult mai bine, date fiind împrejurările, să rămână în limitele respectabilităţii. Abordând o expresie de

nepăsare, el îi întinse mâna.

Surâsul lui Lisette se ofili când îi întâlni privirea. Pentru câteva secunde, se uită la el cercetător. Apoi, acceptă ajutorul lui. Era încordată, şi lui i se păru că sesizează un tremur. Acel mic indiciu şi recunoştinţa ei trebuiau să-i fie de ajuns pentru că, imediat ce

ajunse pe teren solid, ea rosti câteva vorbe de mulţumire şi se duse spre Maurelle, s-o salute. Caid fu lăsat să-l ia pe Figaro şi apoi s-o ajute pe domnişoara Stilton să coboare, conducând-o în casă. Nu dădu prea multă importanţă privirii pe care i-o aruncă însoţitoarea lui Lisette, o privire plină de

ironie şfichiuitoare învelită în simpatie.

Înainte ca Lisette şi anturajul ei să fie cazaţi, sosi Rio de Silva împreună cu logodnica sa, Celina, şi cu tatăl acesteia, domnul Vallier, alături de Nicholas Pasquale şi de Gavin Blackford. Caid se temuse că cei mai numeroşi vor fi maeştrii spadasini, dar se

liniști odată cu sosirea guvernatorului Roman și a altor șase notabilități care veniseră să susțină respectabilitatea judecătorului Reinhardt. Câteva priviri aprige fură aruncate înspre maeștri spadasini, dar probabil că politețea sau spiritul de conservare împiedică orice declarație de nemulțumire.

Maurelle, foarte prevăzătoare, se asigurase că la petrecerea de weekend nu va fi invitată nicio domnişoară. Lipsa acestor persoane inocente putea, de asemenea, să contribuie la atmosfera destinsă.

Ideea originală a acestei petreceri îi aparţinuse Celinei sau cel

puţin aşa îşi închipuia Caid, şi fusese pusă rapid în aplicare pentru a-i permite lui Lisette să se retragă departe de oraş, după toate acele insulte venite din partea lui Moisant. Tot ea sugerase adăugarea altor invitaţi pentru ca aranjamentul să nu devină chiar atât de evident. Caid spera ca

Celina şi Maurelle să nu fi exagerat.

Petrecerea avea să fie ţinută la Maison Blanche. Nu fuseseră planificate distracţii nocturne, cum ar fi teatrul sau balurile, iar programul le permitea bărbaţilor să poată vâna, pescui şi citi, în cazul în care îşi doreau. După dejun, o parte dintre

invitaţi luară loc pe scaunele aflate în galerie, pentru a discuta sau pentru a moţăi în aerul cald.

Câteva cupluri coborâră în grădina lui Maurelle pentru a-i admira trandafirii. Caid se afla şi el printre aceştia, în mare parte pentru că Lisette şi domnişoara Stilton manifestaseră un viu

interes în această privinţă. Rio şi Celina li se alăturaseră, la fel ca şi Nicholas, care-i oferise braţul lui Maurelle, şi, de asemenea, Gavin Blackford. Din întâmplare, Caid se trezi însoţitorul damei de companie a lui Lisette pe aleea îngustă pe care puteau înainta doar doi câte doi. Îi urmară pe

Lisette şi pe Blackford, în vreme ce aceştia se plimbau pe aleile mărginite cu lămâi şi violete care-şi răspândeau mireasma în aer atunci când fustele doamnelor le atingeau.

— A fost drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi la această plimbare alături de Lisette, zise Agatha Stilton,

înaintând dreaptă lângă el.

Oare cât de multe ştia ea? Din expresia ei, Caid nu reuşea să ghicească.

— Vă asigur că a fost ideea doamnei Herriot.

— Intr-adevăr? Va trebui să îmi aduc aminte să-i mulţumesc. Dar ce bine e să te afli aici! Distracţiile oraşului sunt considerabile, dar eu sunt

atrasă de provincie. Primăvara, nimic nu se compară cu un loc ca acesta.

— Vă pricepeţi la grădinărit, domnişoară? întrebarea surveni în momentul în care ea smulse o buruiană crescută aiurea, în vreme ce mirosea un trandafir straniu, cu petale verzi.

— Este doar o pasiune, *monsieur,* căci nu am avut niciodată o bucată de pământ pe care să-mi încerc talentul. Poate cândva, în viitor.

— Va trebui să apelaţi la Maurelle, la momentul respectiv. Sunt convinsă că va fi fericită să vă aprovizioneze cu butaşi de trandafiri.

— Asta ar fi cât se poate de drăguţ, dar nu m-ar mira. Doamna a fost cât se poate de generoasă, punându-ne la dispoziţie propria casă, loja de la teatru şi acum această plantaţie. Asta înseamnă foarte mult pentru Lisette, vă mărturisesc. Vă sunt recunoscătoare, de dragul ei, că i-aţi facilitat această

prietenie.

— Doamna Moisant îşi face cu uşurinţă prieteni, mai ales prieteni de sex masculin.

— Vă referiţi la escorta sa de azi-dimineaţă, presupun. Nu a fost ceva plănuit, să ştiţi. Am plecat alături de tânărul Vallier, dar ne-au ajuns din urmă. Draga de Lisette a încercat

să înainteze cu precauţie, pentru a evita incidentele minore, fapt care a permis ca ceilalţi să ni se alăture. Şi, înainte să ne dăm seama, semănăm cu o paradă.

Oare încerca să-l liniştească? Nu aveai cum să-ţi dai seama după expresia ei sobră.

— Nu am dreptul să-i

pun întrebări în legătură cu persoanele alese să-i ţină companie.

— Cred că nu. Totuşi, n-aş crede că a dorit să facă un spectacol din sosirea sa. Şi nici, mă aventurez să presupun, nu şi-a dorit ca dumneavoastră să credeţi aşa ceva. E cât se poate de conştientă de ceea ce vă

datorează.

— Nici gând, zise el, revoltat. Fiecare efort al meu a fost făcut pentru a plăti răul pe care i l-am pricinuit.

— Dacă vă referiţi la moartea lui Eugene Moisant, n-o pot considera altceva decât o eliberare.

— Aşa a dat de înţeles şi doamna Moisant, dar

cred că a fost doar o simplă politeţe.

Paşii Agathei Stilton îşi micşorară ritmul, astfel că rămaseră mult în urma celorlalţi.

— Nu a fost aşa ceva, vă asigur. Nu-mi place să trădez încrederea cuiva, dar trebuie să aflaţi, cred, că acest bărbat – nu-i pot conferi titlul de gentleman

– nu avea scrupule în privinţa metodelor pe care le utiliza pentru a stoarce bani de la ea. Nu era tocmai ce sperase Lisette. O femeie tânără şi singură, care locuia cu mama sa, bolnavă în ultimul ei an de viaţă, îşi dorea o familie mai numeroasă, cu prieteni şi cunoştinţe, îşi dorea o apartenenţă. În loc de asta,

Eugene Moisant îi ignora prezenţa, considerând-o doar o sursă de fonduri. Nu prea poate fi învinuită pentru faptul că stă pe gânduri în privinţa celei de-a două căsătorii.

— Nu toţi bărbaţii sunt făcuţi după acelaşi tipar.

— Nu, dar cine îţi poate garanta? De obicei, adevăratul caracter al unui

soţ, şi acela al rudelor lui, se dezvăluie abia după rostirea jurămintelor.

— Sunt de acord că e o loterie.

— Pentru o femeie care nu a cunoscut adevărata uniune a sufletelor nici în cadrul căsătoriei, nici în afara ei, este un risc prea mare. Dacă ar avea mai multă

experienţă, atunci poate că încercarea nu ar mai părea atât de disperată. Parcă ar fi insinuat ceva ce nu putea fi perceput imediat, observă Caid. Voia să spună că Lisette nu fusese satisfăcută pe deplin în patul conjugal sau că, de fapt, era virgină? Ultima posibilitate era uluitoare. Dar chiar dacă aşa stăteau

lucrurile, Agatha nu putea sugera, cu siguranţă, un remediu pe care să-l ofere el însuşi. Sau putea?

— Experienţa, zise el încet, nu e în mod firesc considerată un avantaj pentru o viitoare mireasă.

— Din punctul de vedere al mirelui, nu. Pe mine nu mă preocupă totuşi, avantajul lui, ci al

dragei mele Lisette. Această experienţă trebuie să fie ceva obişnuit pentru o văduvă.

Era nerăbdător să afle mai multe, iar conversaţia cu atâtea ocolişuri îl irita.

— Vreţi să spuneţi că nu se va recăsători niciodată dacă nu va avea parte de această experienţă?

— Sau o intimitate anume care să-i arate adevărata fericire conjugală.

Ceafa lui Caid luă foc, în vreme ce el se întrebă dacă Lisette discutase cumva cu dama ei de companie despre intenţia lui în această direcţie.

— Ceva de felul acesta poate fi observat dacă

priveşti cu atenţie la De Silva şi la Celina. Ei par extrem de compatibili, după toate aparenţele.

Ea îşi feri privirea, deşi roşeaţa apăruse deja pe pomeţii ei.

— Ca să fii sigur, cu toate că mă îndoiesc că este suficient pentru scopul cu pricina, s-ar putea să fie nevoie de o apropiere

fizică.

— Vreţi să spuneţi…

— Las asta în seama imaginaţiei dumneavoastră, sir. Şi a amabilelor dumneavoastră servicii.

Amabile? Nu acesta era cuvântul pe care el îl asocia arşiţei aceleia intense pe care o simţea doar gândindu-se la orice serviciu de ordin fizic pe

care l-ar fi putut oferi lui Lisette Moisant. Totuşi, era mulţumitor să fie considerat capabil de aşa ceva.

Nu mai vorbiră nimic, pentru că ceilalţi se opriseră să citească inscripţia de pe o busolă solară în formă de diamant, iar el şi Agatha îi ajunseră din urmă. Era cât

se poate de bine.

Părăsind grădina de trandafiri, se adunară în galeria de la parter, unde fură servite băuturile. Doamnele băură sangaree[39], un vin acrişor, îndoit cu apă, şi, de asemenea, ceai de mentă răcit cu bucăţi de gheaţă şi aromat cu apă din flori de portocal, iar domnii, vin

Madeira sau Palmes Margaux, în combinaţie cu bere rece, creolă. Fură servite şi gustări, inclusiv boluri cu măsline şi alune, platouri cu vişine în coniac şi tăviţe cu macaroane.

Se aduseră cărţile de joc pentru cei care aveau o înclinaţie pentru aşa ceva, mai ales printre persoanele mai în vârstă care se

antrenară rapid în jocul numit bourrée[40]. Un grup alcătuit la repezeală se adună în jurul pianului, în sala de muzică, aflată chiar la ieşirea din galerie. Unul sau două cupluri ieşiră în paşi de dans pe uşile franţuzeşti larg deschise, ocolind partea centrală a casei şi rotindu-se printre scaunele şi mesele adunate

în galerii. Lui Caid i se ceru să cânte, iar el le oferi una sau două arii irlandeze, după care, împreună cu Rio, Nicholas şi Blackford alcătuiră un cvartet vocal care interpretă în forţă „The Rose of Tralee”.

Mai târziu, atunci când jocul de cărţi, muzica şi dansul îşi pierdură din vervă, fură aduse cărţi ce

conţineau piese de teatru. Aşa se născu ideea ca în seara de duminică să aibă loc un spectacol de amatori, idee primită cu strigăte de bucurie din partea doamnelor şi cu mormăieli din partea domnilor. Se deciseră asupra piesei nemuritoare a lui Sherridan *School for Scandal*. Având o

distribuţie redusă şi doar cu câteva scene, era potrivită, prin urmare, grupului lor relativ restrâns. Era vorba despre o istorioară comică despre intenţiile divergente şi treburile secrete ale membrilor unui cerc de bârfitori. Caid o bănui pe Maurelle de ironie, dată fiind alegerea făcută, dar

nu avea de gând să-i ofere satisfacţie, acuzând-o de aşa ceva. Doamnele se puseră pe treabă, transcriind diversele părţi ale piesei, cu toate că niciuna dintre ele nu fusese aleasă pentru vreun rol. Aşa se scurseră după-amiaza şi prima parte a serii, până ce se înseră de-a binelea şi ţânţarii îi goniră

în casă.

La supeu, meniul fu mai puţin elaborat decât cina, constând din peşte şi supă de roşii cu orez, urmate de pompano[41] prăjit şi apoi, succesiv, de curcan cu sos de stridii, limbă de vită, bucăţi de friptură fierbinte, cârnaţi de Lyon, salată de pui, stridii coapte şi o selecţie

de crustacee, brânzeturi şi nuci, toate servite cu diverse soiuri de vin, iar la sfârşit *cafe brulot* şi alte bunătăţi, în special un minunat Dantzig. Entuziasmul se topi în cele din urmă, iar invitaţii începură să caşte, plecând unul câte unul, la culcare.

Caid, care luase în stăpânire un colţişor al

galeriei de la etaj, era acompaniat de Rio şi de Nicholas. Rio le oferi ţigările sale speciale, pregătite la comanda lui, la magazinul de tutun al doamnei O'Hara din Saint Pierre. Blackford, care li se alătură după câteva minute, refuză una dintre ţigări, ţinând însă în cealaltă mână o sticlă de

coniac şi câteva pahare.

— Deci, cum merg treburile? întrebă Rio după ce fiecare îşi primi băutura.

Caid înălţă din sprânceană.

— În general… sau?

— În legătură cu Frăţia, mai bine spus. Unele incidente îmi sunt cunoscute, dar pe altele cred că le-am ratat.

— Cele două confruntări pe care le-am avut îţi sunt cunoscute, fiindcă ai fost secund, zise Nicholas stând lângă balustrada de care se rezemase. Ca de obicei, era elegant într-un stil oarecum nedefinit, ca şi cum ar fi făcut parte din fiinţa lui.

— Eu n-am avut decât

una. Rio privi capătul ţigaretei sale, zâmbind trist. Timpul nu-mi aparţine, ştii, sunt la dispoziţia Celinei.

— Şi nu ai fi procedat altfel, zise Caid.

— Sunt de acord, dar asta nu înseamnă că sunt un fraier.

— Eu am avut două, zise Caid, şi, de asemenea, am făcut o vizită unui

tipograf ca să-i explic că nu e indicat să mai tipărească acele afişe despre Lisette. Se pare că a observat puterea argumentului meu, mai ales după ce i-am spus să trimită la mine pe oricine l-ar mai căuta în vederea unei atari însărcinări.

— Asta, presupun, pe lângă înfruntările oficiale

menite să apere buna reputaţie a doamnei Moisant, zise Rio. Apropo, ce s-a întâmplat cu Sarne?

— Nu am mai auzit de el din clipa în care a părăsit câmpul de onoare înainte de sosirea jandarmilor, dar secunzii săi şi-au cerut scuze în numele lui pentru felul cum s-a comportat faţă de Squirell.

— Pe care tu le-ai acceptat, presupun.

— Aşa era cel mai bine, din moment ce aveam de gând să plec din oraş.

— Şi de atunci, te-ai mai domolit, să sperăm.

— Poţi spune şi aşa. Caid sorbi din coniacul dulce din pahar.

— Şi tu? întrebă Rio,

întorcându-se cu faţa spre englez.

— Mi-e teamă că, în comparaţie cu voi, am rămas în urmă. Nu am reuşit să dau decât un avertisment.

— Cuiva pe care-l cunoaştem?

— Posibil. Blackford îşi lăsă capul în jos. Cunoaşteţi un american pe

nume Haughton, Jubal Haughton?

Ceilalţi scuturară din cap. Caid îl studie pe englez, privind fracul şi pantalonii bine croiţi, într-un stil mai lejer decât cel pe care-l preferau francezii creoli.

— L-am cunoscut la un bal al ofiţerilor unde am fost martorul purtării sale

mitocăneşti. Blackford îşi amestecă băutura din pahar, având privirea aţintită la sclipirea cristalului. Considera că are dreptul la o mostră a farmecelor unei *placée,* înainte de a deveni întreţinătorul ei. Iar tânăra era… supărată.

Distracţia de care pomenea Blackford era o

chestiune relativ serioasă şi plicticoasă, în principiu, dar care avea un substrat senzual bine definit. Băgate în seamă doar de către albi, care aveau oarece avere şi un statut social, aceste întreţinute erau dansatoare sau femei tinere, născute din taţi albi şi din mame mai mult de jumătate albe şi restul

negrese, şi erau prezentate pentru a deveni concubine. Fetele, caste, atractive, exotice, unele dintre ele la fel de atent crescute şi educate, ca şi suratele lor creole de aceeaşi vârstă, puteau fi alese la prima lor apariţie la balul organizat în sala vechiului teatru St. Philip. Negocierea relaţiei are loc dinainte, între

mama fetei şi domnul în cauză, sau, uneori, între mamă şi tatăl domnului, care va alege o astfel de tânără, ca făcând parte esenţială din educaţia fiului său. Apoi se încheie o înţelegere, care include cumpărarea unei case pe numele fetei în strada Rampart, în spatele lui Vieux Carre, şi, de

asemenea, o alocaţie pentru ea şi pentru sprijinirea şi educaţia unui posibil copil. Relaţiile de genul acesta durau o viaţă sau cel puţin aşa aflase Caid, cu toate că se terminau, de obicei, odată cu căsătoria bărbatului.

Caid participase, din curiozitate, la unul sau două baluri de acest fel,

dar foarte curând învăţase să le evite. În primul rând, el nu-şi putea permite să întreţină o *placée*, dar, în acelaşi timp, aranjamentul îi întorcea stomacul pe dos, amintindu-i mult prea mult de situaţia Bronei.

— Simpatiile tale sunt deja stabilite, bănuiesc, îi spuse el lui Blackford. Sau voiai fata pentru tine?

Blackford îl privi drept în ochi.

— Haughton era beat. Fata era speriată şi ruşinată, şi nimeni nu-i venea în ajutor. Mi-am amintit de jurământul făcut, aşa că l-am luat pe domn deoparte ca să-i amintesc de bunele maniere.

Era posibil să-l fi

judecat greşit pe englez, îşi spuse Caid.

— A renunţat la intenţia lui?

— Şi s-a trezit destul de bine încât să poată pleca cât de repede a putut. Blackford îşi ascunse privirea, coborându-şi pleoapele. A fost mai degrabă o dezamăgire. Mi-ar fi plăcut

să-l înţep puţin.

— Bravo, zise Rio, ridicând paharul de coniac în semn de apreciere.

Nicholas repetă gestul.

— Mai e ceva, adăugă Blackford, cu toate că nu are legătură cu Frăţia.

Rio ridică din sprânceană.

— Despre ce e vorba?

— Am stat de vorbă cu

şeful comitetului turneului. Mi-a permis să aflu numele primului meu adversar, dar şi proiectul pentru rundele secundare.

— Şi cine va fi acela?

— Thimecourt, pentru prima rundă.

Caid fluieră. Bărbatul era ofiţer al cavaleriei franceze, şi nicidecum un spadasin.

— Exact, zise Blackford, sardonic. Iar pentru a doua, dacă voi fi în cea dintâi victorios, bineînţeles, urmează să mă lupt cu câştigătorul din prima ta rundă, O'Neill.

— Ceva care trebuie aşteptat cu nerăbdare, zise Caid, zâmbind larg. Să sperăm că amândoi vom supravieţui în cea de a

doua rundă.

— Cum spui.

Era inevitabil ca unii dintre ei, Blackford, Nicholas sau chiar el, să se înfrunte pe podium, îşi zise Caid, Rio urmând să stea deoparte, desigur, din consideraţie pentru mireasa lui şi pentru mult doritul voiaj în Spania. Spera să nu se confrunte prea

curând cu La Roche, în vreme ce asistenţa va râde şi va huidui, căci amândoi îşi doreau premiul „Cel mai bun dintre cei buni”. Să dea Domnul să nu se întâmple una ca asta, pentru că el îşi cunoştea foarte bine calităţile. Pe de altă parte, Blackford era un necunoscut. În plus, era conştient de rivalitatea

nerostită care pulsa între ei, bazată pe vechi resentimente şi pe tradiţii, pe un soi de antagonism nedefinit. Asta îl obliga să afle cât mai multe despre stilul acestuia, despre forţa şi slăbiciunea sa, în zilele care precedau turneul.

Se pare că mintea lui Nicholas alerga cam în aceeaşi direcţie, fiindcă luă

cuvântul în secunda aceea:

— Ar trebui să ne antrenăm puţin, zilele astea, nu sunteţi de acord? O rundă din când în când nu ar fi ceva deplasat, chiar dacă nu vom purta echipamentul de luptă.

— Şi doamnele?

— Doamnele? se interesă Blackford, încruntându-se.

Nicholas înălţă din umeri.

— Habar nu am dacă ele vor asista, dar va fi dificil să le împiedicăm dacă vor dori s-o facă.

Blackford înălţă din sprânceană.

— Simţurile lor delicate trebuie că le vor ţine departe, aş zice.

Rio îl privi

compătimitor.

— Nu le cunoşti pe doamnele creole. Simţurile lor sunt la fel de perfecte ca ale oricărei alte doamne, dar curiozitatea lor, ca să nu mai pomenesc de îndrăzneala lor, nu prea cunosc limite.

— Atunci să le lăsăm să privească, zise englezul, în ochii lui strălucind o

speculaţie plină de înţelepciune. Eu nu am absolut nicio obiecţie.

Caid nu era de acord. Antrenamentul putea deveni rigid şi neconcludent fără echipamentul potrivit.

— Eu cred că nu trebuie să facem vâlvă şi să sperăm că povestea asta se va încheia până ce ele se

vor da jos din pat.

— Nu te tentează să mai oferi încă o distracţie invitaţilor doamnei Herriot? Eşti cât se poate de necooperant, *mon ami,* zise Nicholas, surâzând leneş.

— E suficient că voi lua parte la afurisita ei de piesă de teatru.

Un şir de hohote de râs

salutară nemulţumirea lui profundă. Caid clătină din cap, privind în altă parte.

Exact la timp pentru a surprinde o umbră într-o încăpere ceva mai îndepărtată, despre care el credea că ar fi biroul pe care-l folosea aici fostul soţ al lui Maurelle. Imaginea dispăru imediat, dar lui îi fu suficientă doar o

secundă pentru a recunoaşte silueta şi formele deosebite, precum şi profilul zvelt al doamnei Lisette Moisant. Apoi umbra se retrase şi jaluzelele fură trase. Sunetul unor inele de alamă şi o micşorare a luminii îi dădură de înţeles că draperiile fuseseră trase pentru noapte.

Dorinţa lacomă îl lovi pe Caid asemenea unui pumn în plexul solar. Nevoia de a o căuta în încăperea aceea era atât de puternică, încât el simţi cum broboane de sudoare îi apar pe frunte.

Cu toate astea, mai conversă preţ de câteva minute cu prietenii săi, până ce-şi termină

coniacul. Apoi aruncă ţigara pe care abia dacă o atinsese într-o scuipătoare de alamă aflată la îndemână.

— E timpul să mă retrag, cred, zise el pe un ton care se voia firesc. Ne revedem mâine în zori.

Mormăieli amestecate cu urări de noapte bună se auziră în urma lui, în

vreme ce el se îndepărta. Le răspunse peste umăr, dar fără a privi înapoi.

Caid intră în casă, apoi traversă fără zgomot salonul din faţa biroului. Ascultă o clipă la uşă, dar nu auzi voci care să-i dea de înţeles că Lisette nu e singură. Clanţa se răsuci fără zgomot sub mâna lui. Se strecură înăuntru,

închise uşa şi îşi lipi spatele de ea. Chiar dacă Lisette auzise, chiar dacă ştia că el se afla acolo, ea nu-i veni în întâmpinare.

Masa de scris la care şedea abia dacă avea un metru şi jumătate. Deasupra, o *baire*[42] contra ţânţarilor, confecţionată dintr-un voal alb, era suspendată de un

cui fixat în tavanul lambrisat, alcătuind un baldachin diafan care se unduia uşor în căldura provenită de la o singură lumânare lungă. Pe jumătate ascunsă îndărătul ei, aşezată pe un taburet tapiţat cu mătase în culori pastelate, Lisette era apărată măcar de insectele de diverse mărimi, dacă nu

de alţi răufăcători. Un suport din sticlă pentru toc şi cerneală se afla în faţa ei. După felul cum privea spre foaia din faţa ei, el ar fi zis că Lisette copia replicile piesei, dar tot atât de bine ar fi putut răspunde unei scrisori.

Nu părea conştientă de prezenţa lui, continuând să scrie. Oricum, ceva din

poziţia umărului ei şi din aplecarea capului, dădea de înţeles că era o şaradă. Figaro, care dădu scurt din coadă în semn de recunoaştere din locul unde stătea întins, aproape ascuns în spatele draperiilor, ar fi trebuit s-o alerteze. Caid voia să creadă că Lisette îl aştepta. Altminteri, intenţiile lui,

mânate de o imaginaţie febrilă şi de o nevoie nestăvilită apăreau prea dezonorabile pentru a fi puse în practică.

Simţi o împunsătură în partea inferioară a spatelui şi înţelese că cheia se afla în uşă. El se întoarse, o apucă şi, cu o mişcare hotărâtă, o răsuci în broască.

14

Lisette își înălță capul precum o căprioară care presimte pericolul, auzind zgomotul slab făcut de cheie. Răsucindu-se în scaun, îl văzu pe Caid care venea spre ea. Pașii lui nu făceau zgomot, erau precum ai unei pantere.

Expresia de pe faţa lui părea sobră, văzută prin voalul apărătorii care reprezentase un refugiu pentru soţul lui Maurelle atunci când scria, în fiecare noapte, în registrul plantaţiei. Respiraţia i se opri, în vreme ce o mie de temeri şi de senzaţii ciudate îi încordară nervii. Când, în sfârşit, înţelese cu ce

scop se afla el acolo, o cuprinse o fierbinţeală sufocantă.

Venise să răspundă provocării ei.

Inima îi tremura în piept. Anticiparea o ardea ca un acid, scurgându-se prin venele ei. Își umezi buzele, în vreme ce pieptul i se ridica şi cobora, ca şi cum s-ar fi pregătit de o

cursă. Instinctiv, se uită rapid prin cameră, căutând o scăpare.

Nu exista niciuna. Să fugă în secunda asta însemna laşitate, sfârşitul tuturor planurilor ei. Tot ce i se cerea era curajul de a supravieţui în următoarele minute.

Nu era sigură că putea să se descurce. Să invite

unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi din New Orleans să facă dragoste cu ea, era una, dar să treacă prin experienţa respectivă, era cu totul altceva. Deşi, pentru ce altceva se afla ea aici?

Ea lansase provocarea, dar momentul şi locul fuseseră alegerea lui Caid. Asta schimba situaţia.

Cumva, în secunda asta, simţea că e la mila lui. Şi nu avea nici cea mai vagă idee dacă el putea sau voia să fie îndurător.

Ca o barieră de protecţie, acea baire atârna între ei. Era lipsit de politeţe să rămână dincolo de ea, dar nu se simţea capabilă să iasă de acolo. Se aştepta ca el să se

oprească atunci când va ajunge în dreptul ei, dar Caid nu procedă aşa. Ridicând mâna spre despărţitura unde cele două margini tivite se apropiau, le dădu la o parte şi păşi înăuntru.

Ea se ridică în picioare, brusc alarmată. El rămăsese la doar câţiva centimetri distanţă, mult

prea aproape în acel spaţiu închis. Ochii lui erau de un albastru viu, asemenea mării, cu pupilele mărite, în care se reflecta lumina lumânărilor, ca două flăcări aurii, gemene, ce o supravegheau atent. Apoi cu un gest aproape neglijent, el se aplecă şi stinse flacăra uneia dintre ele.

Respiraţia lui caldă îi mângâie uşor obrazul în clipa în care el se îndreptă, stârnind senzaţii pe care abia dacă avea habar că le posedă. Mirosul de tutun, de coniac, amestecat cu răcoarea nopţii şi căldura masculină o învăluiră. Parcă fără să gândească, ea întinse o mână şi atinse reverul de satin al fraculuı

lui, pentru a-l opri sau pentru a-l trage mai aproape. Apucându-i degetele, el le ridică în dreptul buzelor, apoi îi puse mâna pe umărul lui, în vreme ce îi înconjura talia şi o trăgea spre el.

Un fior o scoase din starea de transă năucitoare care pusese stăpânire pe ea.

— Şi… şi dacă cineva încearcă să deschidă uşa? Ce-or să creadă?

— Nimic… în afară de faptul că a fost încuiată cu un anumit scop. Mai bine să se întrebe ce face persoana dinăuntru decât să intre şi să descopere ce se întâmplă.

— Da, bănuiesc că da. Cuvintele nu erau decât o

şoaptă.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit? Spune-mi în secunda asta, *cherie,* da sau nu? Spune-mi acum, atâta vreme cât mai am intenţia şi puterea să-ţi dau drumul. Întârzie numai o secundă în plus, şi va fi prea târziu.

— Cu câteva zile va fi deja mult prea târziu.

— Atunci eşti de acord cu ceea ce va urma?

Tremurul acela uşor care-i alerga de-a lungul nervilor se strecură şi în vocea ei:

— Am nevoie de acel lucru.

El scoase un sunet slab. Buzele lui întârziară peste ale ei preţ de o secundă, ca şi cum încă îi

acorda şansa de a se retrage. Ea îşi strecură degetele pe lângă rever până ce îi atinse linia încordată a gâtului. Apoi îşi trecu degetele prin mătasea aspră a părului lui, înaintând către ceafă. Presiunea uşoară pe care ea o exercită în locul acela reprezenta o permisiune şi o invitaţie.

El îi prinse buzele, apăsându-le cu fierbinţeala constantă a propriilor buze. Forţa lui o învălui. Ea se clătină lipită de el, abandonându-se puterii pe care el o controla atât de bine. Impulsul de a se lipi şi mai mult, de a fi una cu el, de a fi înăuntrul lui era atât de puternic, încât ea simţi că ameţeşte.

Restricţiile impuse de îmbrăcăminte, de loc şi de aşteptările de ordin social erau atât de frustrante, încât ea îşi întredeschise buzele, gâfâind uşor.

El o strânse şi mai tare şi adânci sărutul. Mişcându-se liber în fierbinţeala gurii ei, el savură în voie profunzimile acesteia, ca şi cum ar fi

vrut să-i descopere textura, gustul, apoi limba lui se angajă într-un joc sinuos. Ei i se păru că el zâmbea. Sau poate că era un semn al plăcerii. Apoi, puţin câte puţin, el se retrase, încurajându-i căutările şi explorările.

Gura lui era dulce, mirosind ameţitor, ca cel mai fin lichior. Ea contură

colţurile umede ale gurii lui, simţind uşoare înţepături în zona unde barba crescuse, savură bătaia delicată a pulsului lui în vreme ce el rămăsese în aşteptare, cu toate că tăria ca de oţel a muşchilor, pe care o simţea pe sub haină, era dovada efortului pe care-l cerea o asemenea abţinere. Bătăile

inimii ei se înteţiră. Îi era greu să respire în strânsoarea corsetului. Era toată o flacără, atât de fierbinte pe dinăuntru, încât miezul fiinţei ei deveni lichid.

El îi mângâie faţa cu palma, trecând uşor peste rotunjimea obrazului, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte

alcătuirea chipului ei. Cu grijă, își resfiră degetele în părul ei prins în creștetul capului, sărutând-o iar și iar, de la colțul gurii și până la bărbie, iar apoi până în zona sensibilă din spatele urechii. După aceea o lipi de el, odihnindu-și fața în părul ei și legănând-o încet.

Maître d'armes,

maestru al luptei. Asta era Caid O'Neill, un maestru al grijii şi al talentului în ale iubirii, care se controla la nesfârşit.

Ea nu voia ca el să se controleze.

Grija cu care el îi ghida reacţiile, dezvăluindu-şi-le prea puţin pe ale sale, era tulburătoare. Ar fi vrut să ştie că îl stârnea exact aşa

cum apropierea lui, forţa lui fizică şi aura masculinităţii lui o afectau pe ea. Ar fi vrut ca el să se predea ritmului rapid al sângelui care-i alerga prin vene, să-şi dea frâu liber tumultului, pe care ea îl simţea dincolo de aparenţa calmă, şi să i se alăture în abandonul acela dulce şi sălbatic. Era plăcut, era

fascinant să fie elevă într-o lecţie despre iubire, dar lipsea un ingredient esenţial. Dacă obiectivul era acela ca el s-o instruiască în privinţa bucuriilor din patul conjugal, atunci la ce îi folosea o demonstraţie lipsită de pasiune?

Murmurând delicat, ea se lipi şi mai tare de el.

Strecurându-şi palma pe sub haina lui întredeschisă, se bucură de căldura pielii lui, iar inima îi tresări în piept. Câtă libertate era în gestul acesta, ce plăcere incredibilă să ştie că nimeni nu i-l putea interzice!

Cu toate astea, era uşor dezamăgită. Deşi îi acorda un acces nelimitat, lăsând-o să-şi plimbe palma pe

spatele lui acoperit de mătase, să-i testeze muşchii, el rămase aproape nemişcat – doar degetele lui îi mângâiau linia mlădioasă a taliei.

— Aşa se întâmplă întotdeauna? întrebă ea într-o şoaptă neliniştită, odihnindu-şi capul pe reverul hainei lui. Degetele ei ar fi vrut să-i desfacă

nodul complicat al cravatei, dar ea îşi domoli impulsul.

— Nu întotdeauna.

Oare vocea lui era uşor aspră? Nu era sigură.

— Ce altceva mai există?

— Multe lucruri, începând cu asta, zise el, ducându-şi mâna ceva mai sus pentru a-i cuprinde

sânul. Descoperind sfârcul prin mătasea corsetului, îl masă cu degetul mare. Ce zici?

— Foarte… plăcut.

— Doar plăcut? Nimic altceva?

— Aţâţător, admise ea. Sau ar putea fi, cred.

— Şi ce-l împiedică?

— Un exces de material şi nevoia de a şti

că e agreabil pentru tine.

— Crede-mă, nu-i deloc greu să fie agreabil, zise el, în vreme ce pieptul îi tresări uşor.

— Dar nici încântare nu e.

El rămase perfect nemişcat.

— Ce te face să spui asta?

— Nu pari deosebit de

impresionat.

— Impresionat?

— Excitat, subjugat.

— Vrei să spui că nu sunt sugrumat de dorinţă?

Vocea lui ridicată o făcu să se simtă stânjenită, dar refuză să se dea bătută.

— Ceva de genul ăsta. Nu ar trebui să existe, cel puţin, ceva mai mult sentiment?

Rămase tăcut preţ de o secundă.

Apoi îi încercui talia cu un braţ ca de oţel, o ridică şi o aşează pe masa de scris. După aceea, se postă între genunchii ei, desfăcându-i mai mult în vreme ce-şi strecura mâinile sub fustele ei pe care apoi le ridică.

— Asta seamănă mai mult cu ceea ce aveai tu în

minte? întrebă el, iar ea îi simţi respiraţia fierbinte pe urechea ei.

— Da… nu… nu ştiu sigur. Ea îşi ţinu în frâu cu oarecare efort impulsul glumeţ. Asta depinde de… de ceea ce va urma.

El păru să ia răspunsul ei ca pe o provocare, şi de ce nu? La drept vorbind, ce altceva era? Iar

rezultatul era satisfăcător în cele din urmă, deoarece el desfăcu decolteul rochiei ei de seară, dând la iveală unul dintre sâni şi trecându-şi buzele peste el, cu o posesivitate plină de pasiune.

Era un atac senzual copleşitor, împotriva căruia ea nu se putea apăra, şi nici nu-şi dorea acest

lucru. Atingerea lui era magică, în timp ce îi căuta locurile care provocau reacţia cea mai intensă şi mai cutremurătoare. Forţa şi îndemânarea lui stârniră un dor de care nu fusese conştientă, aducându-l la viaţă într-un mod incredibil.

Nici el nu se arăta imun, în clipa asta, la

mângâierea ei ezitantă, la încercarea ei abia simţită de a-i da înapoi o parte din senzaţia aceea tulburătoare pe care el o aprinsese înăuntrul ei. Bătăile inimii lui se înteţiră, pielea lui, mângâierea lui radiau o pasiune vitală, pieptul i se înălţa şi cobora, ca şi cum nu ar fi avut aer suficient.

Şi totuşi el sărută

curbele albăstrui ale sânului ei, trecând cu limba peste sfârcul sensibil şi tare precum o boabă de cafea, stăvilindu-şi impulsul de-a o dezgoli prea mult. El nu deranjase nici măcar o şuviţă din părul ei cârlionţat, ridicat spre vârful capului, atunci când o prinsese de ceafă pentru a o săruta. Fustele fuseseră

date la o parte din calea lui, dar nu fuseseră mototolite. Nu fusese răsucit nici măcar un centimetru de dantelă şi nicio panglică nu fusese şifonată de mişcările lui. Nu ar fi fost tratată cu mai multă protecţie şi grijă nici dacă ar fi fost făcută din sticlă.

Lisette voia să

protesteze, voia să deschidă butonii şi capsele vestei şi cămăşii lui, să-şi lipească pielea goală de a lui, incitându-l la un incontrolabil transfer al iubirii şi, în cele din urmă, al poftei care părea a fi un simulacru al acesteia. Jinduia să arunce departe hainele şi constrângerile, în egală măsură, şi să se

azvârle pe podea, goală şi neruşinată, în braţele lui.

Era imposibil.

Manierele inoculate de-a lungul anilor, întărite de îngăduinţa lui cavalerească, o făcură să se abţină. Asta şi teama că nu doar respectul era cauza deosebitei lui curtoazii, ci şi faptul că ea era incapabilă să-i inspire mai

mult de atât.

Sosi şi clipa în care degetele lui lungi de spadasin cercetară cu o chibzuinţă delicioasă despărţitura pantalonaşilor ei scurţi de mătase, acolo unde coapsele ei aveau o moliciune de satin, împingând din ce în ce mai adânc, ca apoi să se oprească. Braţul lui se

strânse cu putere în jurul ei. Rămase nemişcat pentru câteva secunde interminabile, cu inima bătându-i tare lângă urechea ei, ca şi cum ar fi încetat să mai respire.

El şopti o rugăminte abia auzită, pe care ea nu o desluşi prea bine în transa ei delirantă. Se mişcă nemulţumită, tânjind după

acel ceva crucial şi de nepotolit, ce nu fusese niciodată la îndemâna sa.

El o linişti cu vorbe tandre care nu aveau niciun înţeles, scuze şi promisiuni, şi o condamnare a tuturor bărbaţilor aroganţi şi ignoranţi, fără a se exclude pe el însuşi. Ea nu-l asculta, nu mai era în stare

să gândească, nu-i mai păsa de nimic, în vreme ce degetele lui suple şi puternice o penetrară şi apoi se retraseră, într-un ritm insidios care se potrivea cu bătaia frenetică a inimii ei.

Apoi, fu cuprins de un flux întunecat, care o conduse spre o bucurie ce izbucni ca nişte lumini

fosforescente. O învălui, acaparând-o într-o secundă înfricoşătoare şi iraţională de plăcere zguduitoare. Timpul şi mintea ei păreau să se fi oprit în loc, inima îi era răvăşită şi ceva îi ameninţa sufletul şi integritatea mentală. Ea strigă cu putere, iar Caid captură sunetul cu buzele sale, trăgând-o către el şi

lipind-o de trupul lui.

După alte câteva minute, când ritmul inimii se potoli, iar pielea ei începu să se răcorească, ea se agăţă de raţiune şi de demnitate, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu ştiuse. Nu ştiuse că ceea ce se petrecuse acum câteva momente era posibil. Nu fusese în stare

să se gândească că Eugene o înşelase. Nici nu fusese în stare să-şi imagineze o asemenea intimitate, o abandonare atât de implicită, alături de bărbatul care-i fusese soţ. Şi nici nu-şi închipuise că el i-ar fi demonstrat gradul de consideraţie care se impunea.

Oricât de devastatoare

fusese această exaltare a simţurilor, ea ştiu instinctiv că exista mult mai mult decât îi fusese ei dezvăluit în această noapte. Resimţi această pierdere, regretând-o.

Mişcându-se cu grijă, se îndepărtă de Caid. Apoi îşi dădu fustele în jos şi se lăsă să alunece de pe masă. Caid întinse mâna să o

sprijine. Ea acceptă sprijinul vreme de o secundă, şi păşi dincolo de apărătoarea contra ţânţarilor. Stând cu spatele la el, îşi aranjă jupele şi rochia, asigurându-se că şi corsetul era în poziţia corectă.

— Ai avut perfectă dreptate, zise ea peste umăr, cu o voce distantă

chiar şi pentru propriile urechi. Căsătoria poate avea şi compensaţii.

— Şi ar trebui să aplaud această recunoaştere?

— De ce nu? Este exact ceea ce ai stabilit că vei dovedi.

— Posibil.

Ea se întoarse să-l privească, cu toate că el nu

era decât o umbră în spatele fluturării abia perceptibile a pânzei contra ţânţarilor.

— Ce altceva? Sau a fost un simplu joc?

— Dacă a fost aşa ceva, atunci eu sunt cel care a pierdut.

— Pentru că nu ai reuşit să termini ce ai început, vrei să spui. A

fost alegerea ta.

— Îmi cer iertare. Am crezut, mai degrabă, că scopul era acela de a te proteja.

— De cine? De tine?

— Mai curând, de riscul de a avea un copil în acelaşi an în care soţul tău a decedat. Dar, la urma urmei, asta ar fi fost un lucru nesemnificativ în

comparaţie cu miracolul conceperii lui aparent imaculate.

Ea nu se gândise deloc la acest aspect, ceea ce nu era, probabil, surprinzător, din moment ce nu avusese niciun motiv să o facă în timpul mariajului său. Subiectul devenea delicat şi nu-i convenea, oricum. Ridicând bărbia, ea

întrebă:

— Ai avut ceva împotrivă să fii primul?

— Nici vorbă, dar am tresărit în faţa unei atari surprize. Dacă aş fi ştiut… Dar eşti văduvă. Cum să îmi închipui că ai putea fi o soţie virgină?

— Consideri că ar fi trebuit să-ţi spun, bănuiesc. Poate c-ar fi trebuit, dacă

ştiam că o să faci caz de asta. Fără îndoială că s-ar fi ivit un moment prielnic la teatru, să spunem, sau pe o stradă anume. Un comentariu ca oricare altul în mijlocul unei conversaţii despre vreme, probabil? Oh, apropo, soţul meu nu era destul de interesat de farmecele mele ca să-şi facă datoria de soţ. Ai

putea remedia şi acest aspect printre celelalte obligaţii pe care le ai?

El făcu un pas spre ea.

— Lisette, nu…

— Nu contează. Faptul că nici tu nu ai fost suficient de înflăcărat nu are nicio importanţă. Nu te învinovăţesc câtuşi de puţin. De fapt, cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

Gândeşte-te numai la bucuria bărbatului cu care mă voi căsători în cele din urmă, când o să-şi dea seama că a câştigat o avere uriaşă şi o mireasă castă, fără să-şi mai bată capul în privinţa celui care a deflorat-o.

Vocea ei se frânse, oarecum, atunci când rosti acel ultim cuvânt. Înainte

ca el să poată formula un răspuns, înainte ca cu să fie obligată să mai spună ceva drept replică, ceva care ar fi putut să dezvăluie cât de rănită se simţea, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă către uşă. Cheia nu se învârti îndată, dar până la urmă se descurcă. Ieşi şi trase uşa hotărâtă după ea. Începu

să alerge spre dormitorul ei, împiedicându-se, apoi îşi reveni, se opri, trase adânc aer în piept şi o porni iar la drum cu un pas ţeapăn şi cu capul cât se poate de sus.

Ca măsură de precauţie, un pas uşor nu-şi avea rostul. Pe hol nu întâlni pe nimeni.

În dormitor, Lisette se

pregăti de culcare asemenea unui zombie, fiind recunoscătoare că cea care o ajuta era o cameristă necunoscută, care nu o ştia suficient de bine pentru a intra în vorbă cu ea. Apoi, rămase întinsă, cu ochii larg deschişi în întuneric.

Ce dorea de la Caid? Nu prea ştia, dar era convinsă că nu îşi dorea

ceea ce primise.

Faptul că el îi dăruise plăcere în vreme ce rămăsese atât de puţin implicat o ofensase. Totul ar fi trebuit să fie altfel, era convinsă de asta. I-ar fi plăcut să-l determine să-şi piardă controlul acela incredibil, să-l facă să reacţioneze la mângâierea ei la fel cum răspunsese ea

la mângâierile lui. El îşi imaginase că ea îi ceruse o lecţie de amor, nu? Dar acum, i se părea că el era acela care avea nevoie de o lecţie despre cum e să te laşi pradă unui moment de pasiune. Şi ce rost mai avea, când pentru ei nu exista niciun viitor?

Cât de confuz era totul când era de una singură.

Atunci când fusese ca şi prizonieră în casa socrului ei îşi imaginase că tot ceea ce îi trebuia era să scape de prezenţa lui, de influenţa lui şi de ceea ce hotăra el. Era convinsă că fericirea perfectă era aceea de a face numai ce-şi dorea. Acum avea parte de acest beneficiu, dar îi lipsea ceva. Nu era neapărat

singură; la urma urmelor, o avea pe Agatha. Avea în jurul ei prieteni, cunoştinţe şi servitori. Şi cu toate astea, i se părea că trece prin viaţă fără niciun scop sau fără o ancoră, putând aluneca uşor în neant.

Oare Caid avea dreptate? Oare ceea ce avea ea nevoie era un mariaj cu rutina sa calmă şi

cu obligaţiile sale, oare avea nevoie de o familie ca să se simtă cu picioarele pe pământ? Nu părea deloc un lucru simplu. Sperase la ceva mai mult, sperase la altceva.

Asta ar fi putut însemna, oricum, să scape definitiv de Moisant, un lucru care nu putea fi negat. Pretenţiile lui de a

pune mâna pe averea ei puteau fi înlăturate cel mai bine dacă ea se recăsătorea, cum spusese şi Caid. Multe dintre femei se căsătoreau pentru a fi stăpâne în propria lor casă, nu-i adevărat? O făceau chiar dacă îşi dădeau seama că aveau să devină obiectul dorinţelor soţilor lor şi rigorilor impuse de

naşterile frecvente. Nu aveai cum să te opui acestui curs; văduvele şi văduvii nu ţineau seama de prescrieri în timpul anilor de doliu. Dar senzaţia creată era de obicei dată uitării odată cu naşterea primului copil al cuplului.

Totuşi, ce bărbat i-ar oferi o mostră de libertate, fiind şi o pavăză între ea şi

Moisant? Nu se putea gândi la niciunul care să i se potrivească, niciunul în care să aibă încredere. Cu excepţia lui Caid, bineînţeles. La drept vorbind, tot el rămânea cea mai bună alegere în privinţa unui soţ.

Era imposibil; chiar el o spusese. Lui îi păsa mai mult de regulile de bună-

cuviinţă decât ei, îşi zise Lisette. Între timp, urma să aibă toate acele obligaţii ca soţ, fără niciun fel de beneficii.

Apoi mai era ameninţat şi de acel pericol special, provocat chiar de ea.

Lisette putea înlătura pericolul cu pricina cu adevărat, putea renunţa la necesitatea unei căsătorii –,

cedându-i socrului ei averea pe care o moştenise. Dar avea nevoie de resurse pentru propriul său trai şi ca sursă a propriei independenţe. Altă opţiune era aceea să se mărite cu unul dintre bărbaţii care roiau în jurul ei, ca să nu mai aibă nevoie să fie păzită. Mai exista şi acea alegere

diavolească: să rămână nemăritată şi să-i permită lui Caid să-şi rişte viaţa, ori să accepte un mariaj care putea fi sau nu ceva mai bun decât a fi prizoniera lui Moisant.

Sau ar mai fi existat încă o cale.

Mai avea şi acum sticluţa cu poţiunea pe care i-o dăduse Marie Laveau.

Sub influenţa acelui amestec Voodoo, Caid ar putea să nu ţină seama de barierele puse în calea căsătoriei lor. Când efectele s-ar fi epuizat, ar fi fost deja prea târziu, fapta ar fi fost deja comisă.

Nu ar fi fost însă prea târziu ca el s-o dispreţuiască, ori s-o repudieze. Numai

imaginându-şi furia lui, simţi cum îi îngheaţă inima. Se gândi că poate ar avea puterea să treacă peste o asemenea reacţie, dar nu exista nicio garanţie în acest sens.

Nu, n-are să facă una ca asta.

Lisette stătea sub pânza aceea contra ţânţarilor care-i acoperea patul

asemenea unui cort, privind la lumina care se strecura printre jaluzele. Îşi strecură mâna sub pernă, apucând sticluţa cu poţiune, pe care o adusese cu ea şi o ascunsese acolo. În timp ce mângâia cu degetul mare laturile acesteia şi dopul încovoiat, prin minte îi trecură o mulţime de gânduri şi mult

timp nu reuşi să adoarmă.

Figaro fu primul care o trezi chiar înainte de ivirea zorilor, zgâriind uşa ca să i dea drumul înăuntru. Ea îi ceru scuze fiindcă în seara precedentă îl uitase în birou, întrebându-se dacă el îşi petrecuse noaptea alături de Caid, din moment ce obişnuia să doarmă sub patul ei.

Cățelușul dădea semne că voia să meargă afară, iar ea obosise să-l vadă foindu-se de colo-colo. Îmbrăcând o rochie de plimbare, potrivită pentru a fi purtată în provincie, cu o croială lejeră și care se putea încheia în partea din față – astfel că nu avusese nevoie de ajutor pentru a o îmbrăca – luă lesa lui

Figaro şi ieşi din cameră prin uşile franţuzeşti care dădeau spre galeria de la etaj. Era o dimineaţă plăcută, soarele încălzise deja grilajul galeriei şi strălucea în iarba grea de rouă. Ea închise ochii preţ de o secundă, bucurându-se de căldura aceea blândă care-i mângâia chipul. Apoi porni către treptele

care o duceau jos, pe terenul din spatele casei, în vreme ce cățelușul țopăia pe lângă ea.

Hoinări prin grădina pe care o vizitaseră în ziua precedentă, oprindu-se din vreme în vreme pentru a admira câte un trandafir. Când ajunse la capătul aleii pavate cu cărămidă, rămase locului o clipă,

nehotărâtă. Din locul unde se afla ea, continua un soi de potecă îngustă, ascunsă în iarba înaltă, ce ducea către o pădurice, în direcţia râului. Roua care încărca firele de iarbă îi udase fustele până la genunchi, dar ce mai conta? Nu se putea rătăci, căci zidul mare şi alb al casei îi putea arăta drumul de întoarcere,

iar Figaro părea să manifeste un interes deosebit imediat ce păşi pe potecuţă, înaintă deci cu un pas hotărât.

Zona era, în aparenţă, plină de grădini cu vegetaţie sălbatică, fiind locul de unde începea pădurea de stejari care alcătuiau o boltă înaltă. O mulţime de ferigi, de un

verde fraged, creşteau la marginile ei, iar deasupra, o încâlceală de iasomie îşi împrăştia parfumul şi florile galbene printre perniţele de muşchi verde, pe care se cuibăreau violete albe şi de culoarea levănţicii. Azaleele sălbatice şi cornul îşi intensificau mireasma pe măsură ce căldura soarelui

devenea mai puternică.

În apropierea fluviului, umezeala devenea şi mai pronunţată. Ea îşi ridică fustele deasupra bălţoacelor mici şi permanente de apă, conducându-l pe Figaro pe lângă ele. Auzi curgerea grăbită a marelui fluviu, cu toate că digul nu-i dădea voie să îl şi vadă. Din loc

în loc, zări câte o porţiune de muşchi strivită şi o urmă de cizmă în noroi. Mai veniseră şi alţii pe aici înaintea ei, poate grădinarii sau careva din personalul casei. Recunoscu una sau două urme de animal, dar se gândi că acestea aparţineau ratonilor sau opossumilor, sau, posibil, şoricelului din bucătăria

plantaţiei. Cu siguranţă, nu erau suficient de mari pentru a fi ale panterelor de mlaştină sau ale vierului sălbatic care popula aceste păduri. Merse mai departe, intrigată de cotiturile sinuoase ale potecii, aşteptând să dea cu ochii de o căsuţă de vară şi o ruină pitorească ascunsă undeva, departe de

tradiţionalul stil gotic ce devenise atât de răspândit.

În spatele ei se auzi un sunet slab.

Figaro se răsuci şi privi în urmă, mârâind. Lisette se opri o secundă să asculte, conştientă de ritmul alert al pulsului ei, ştiind că se speriase singură, tot gândindu-se la acele pantere de mlaştină şi

alte creaturi. Să-i fie învăţătură de minte, fiindcă se îndepărtase atât de mult de corpul central al casei, deşi faptul că acoperişul acestuia se zărea printre arbori era de-ajuns pentru a-i da de înţeles că nu se afla la o distanţă mare.

Zgomotul crescu în intensitate. Fără îndoială că fusese o pasăre care se

agita între frunzele căzute sau o veveriţă, ori un iepure care se ascundeau de ea. Pomi din nou la drum.

Pentru câteva clipe, ea nu auzi decât cântecul păsărelelor şi foşnetul frunzelor la trecerea unei brize uşoare. Apoi zgomotul se auzi iarăşi. Ea se opri din nou, uitându-se

înspre locul de unde venise, Figaro făcând şi el exact aceeaşi mişcare. Se auzise cumva un pas? Sigur nu exista niciun fel de pericol aici, nicio ameninţare din partea lui Henri Moisant?

Ce prostie era să se gândească la aşa ceva. Era, pur şi simplu, un invitat care se trezise devreme, la

fel ca şi ea, şi care hoinărea pe undeva, prin spatele ei. Poate că era chiar Caid.

Da, dar de ce nu o striga sau de ce nu încerca să se apropie de ea? Ar fi fost destul de simplu; ea mersese agale, nu o luase la fugă. Şi nici Figaro nu ar fi mârâit la el.

Dar dacă nu era nici

Caid şi nici vreunul dintre invitaţii la petrecere? Dacă era vorba despre cineva care trebuia să dea de ea şi s-o ducă înapoi la casa familiei Moisant, la urma urmelor?

Cât îi facilitase ea sarcina, venind de una singură până aici! Se liniştise, bazându-se pe distanţa faţă de oraş, da, şi

pe Caid. Dar această încredere se putea transforma într-o greşeală fatală.

Impulsul de a fugi îşi făcu loc în mintea ei. Dar unde să fugă? Nu cunoştea terenul, nu ştia ce anume se afla în faţa ei. Nu putea s-o ia prin pădure din pricina numeroşilor puieţi şi trandafiri sălbatici printre

care i-ar fi fost aproape imposibil să se strecoare cu fustele ei largi. În afară de asta, singurul loc sigur se afla acolo, în spatele ei, în casă.

Acum nu se mai putea întoarce. Tot ceea ce putea face era să înainteze.

Săltându-şi fustele, o porni repede spre curba pe care o făcea poteca ce se

întindea înaintea ei. Respira cu greutate. Simţi o împunsătură într-o parte, şi buzele i se strâmbară într-un rânjet, gândindu-se ce norocoasă era fiindcă de dimineaţă nu mai zăbovise să-şi îmbrace şi corsetul. Sărind peste o băltoacă, simţi cum părul i se desprinde din agrafe, dar nu avu vreme să-şi facă

griji pentru asta. Auzi zgomotul regulat al unor picioare încălţate în cizme, undeva în spatele ei. Păreau că se apropie.

Apoi un sunet straniu, semănând aproape cu clinchetul unui clopoţel veni spre ea de undeva din apropierea aleii. Un grup de lucrători, îşi zise ea, uşurată. O singură

persoană ar fi fost suficientă ca să pună capăt urmăririi, dacă reuşea să ajungă lângă ei la vreme.

Acum putu auzi un ţăcănit metalic şi strigăte de nemulţumire sau de încurajare. Era un zgomot familiar în oraş, dacă treceai pe străzile din Passage de la Bourse.

În faţa ei se deschidea

o pajişte scăldată în razele puternice ale soarelui, sub bolta înaltă a unui pâlc de nuci. Iarba fusese cosită, pentru a se putea aduna nucile, lăsând în urmă un teren neted. Câţiva bărbaţi stăteau întinşi în locul acela, în vreme ce doi dintre ei se aflau unul în faţa celuilalt, cu săbiile în mâini. Ţăcănitul şi

clinchetul pe care le auzise proveneau de la săbiile ce se loveau una de alta. Un duel era în plină desfăşurare.

Caid şi englezul, Gavin Blackford, se înfruntau pe câmpul de luptă. Se repezeau, concentrându-se unul asupra altuia. Mişcându-se când în spate, când în faţă, ba în lumina

soarelui, ba la umbră, ei dădeau târcoale morţii în aerul proaspăt şi blând al dimineţii.

Întrecerea nu avea nimic formal, nicio observaţie dură din partea celor adunaţi în jurul lor, nici urmă de chirurgi care să-i asiste. Cei care priveau se adunaseră în grupuri, schimbând replici pline de

haz şi bombardându-i pe competitori cu tot soiul de ironii. Chiar cei doi rânjeau unul la celălalt, cât se poate de veseli, aruncându-şi din când în când câte-o vorbă de spirit. Spadele pe care le aveau în mână păreau să aibă apărători în vârf, prevenind astfel orice lovitură mortală.

Era o partidă de

antrenament, nu un duel.

Vreme de o secundă, Lisette uită de virtualul ei urmăritor, uită de Figaro care trăgea de lesă, dând din coadă ca un nebun, uită absolut totul. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, ceva interzis, pentru majoritatea privitorilor, o înfruntare amicală. Caid şi Blackford

îşi scoseseră hainele, vestele şi cravatele, luptând doar în cămăşi. Gulerele desfăcute şi mânecile rulate până la cot le dădeau o înfăţişare libertină lipsită de constrângeri, care în public era rareori dezvăluită. Efortul le îmbujorase feţele, iar pe piele le apăruseră broboane de transpiraţie. Părul ud le

atârna pe lângă cap, cămăşile dungate se lipeau strâns pe umerii lor laţi, iar pantalonii tricotaţi le conturau muşchii picioarelor cu cea mai mare fidelitate. Asemănători în privinţa înălţimii şi a dexterităţii, cei doi erau de-o frumuseţe sălbatică, amândoi uimitori datorită forţei virilităţii lor.

Caid, mai ales, lupta atât de controlat, încât se simţi străbătută de un fior. Părea o amintire a reţinerii lui din seara precedentă, reţinere căreia ea îi răspunsese printr-o lamentabilă lipsă de control.

În secunda aceea, ea înţelese că privea ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

Prinsă între o teamă îngrozitoare şi amărăciune, ea abia dacă mai ştia, în momentul acela, încotro s-o pornească.

— Un spectacol la fel de bun ca o piesă de teatru, nu?

Comentariul acela se auzi chiar lângă urechea ei, iar ea se întoarse brusc. Dar recunoscu imediat

vocea şi simţi o mare uşurare.

Maurelle ieşi din pădurea tânără, oprindu-se lângă ea. Continuă pe o voce joasă şi gâtuită:

— Şi tu ai aflat că se vor antrena în dimineaţa asta?

— Nu, nu chiar. Eu doar… mă plimbam. Arătă spre lesa lui Figaro,

forţându-se să zâmbească. Ce mult mă bucur să vă văd. Credeam că mă urmăreşte cineva.

— Acum? Maurelle se încruntă uitându-se în urma ei, pe aleea ce se întindea pustie în spatele lor.

— O prostie, nu? De parcă invitaţii dumneavoastră ar putea

face aşa ceva.

— Dar eu nu am fost în urma ta, *chere*.

— Eraţi deja aici?

Gazda ei arătă spre un pâlc de oţetari, chiar în spatele potecii.

— Stăteam acolo, ca să nu deranjez distracţia domnilor. Am avut norocul ca menajera să afle de acest antrenament de la

doamna care o are în grijă pe domnişoara Vallier, iar ea a aflat de la servitorul domnului De Silva, cred.

Vocea ei era impregnată de ironie, cu toate că era greu să spui dacă se adresa spadasinilor, eficienţei servitorilor sau propriei sale curiozităţi. Lisette clătină scurt din cap.

— Dar atunci cine…?

— Probabil, unul dintre grădinari, în cazul în care ai fi avut dificultăţi să descoperi drumul de întoarcere sau pentru a te preveni să stai departe de această repriză de scrimă. Sau poate a fost vreun domn pe care nu-l prea interesează săbiile, dar care voia să-ţi vorbească între

patru ochi. Nu te alarma, *chere*. Precis că a plecat deja. Iar noi avem alte probleme.

Vorbind, Maurelle arătă cu capul spre falsul duel. Încetarea bruscă a zgomotului îi dădu de înţeles lui Lisette că lupta luase sfârşit. Caid şi Blackford, fără a mai avea spada în poziţie de luptă,

stăteau umăr lângă umăr şi se uitau spre ele două, în vreme ce ceilalţi, la rândul lor, le priveau cu atenţie.

— Ne iertaţi, domnilor, strigă Maurelle. Nu am vrut să vă întrerupem, şi vom pleca îndată.

Blackford, zâmbind larg, îşi ridică spada în semn de salut.

— Sunteţi cât se poate

de bine-venite, dacă doriţi să rămâneţi.

Caid nu era în întregime de acord cu invitaţia respectivă, îşi zise Lisette pentru că îi aruncă adversarului său o privire plină de nemulţumire. Această reacţie neînsemnată o irită sau poate că era vorba doar de stânjeneala de a fi

surprinsă într-un loc unde nu ar fi trebuit să se afle.

— Nu, nu, nici nu visăm la una ca asta! îi strigă ea. Vă rog, continuaţi.

Ea nu mai stătu pe gânduri, se întoarse şi pomi pe drumul către casă, trăgându-l pe Figaro după ea. Maurelle o urmă. Lisette simţea privirile

bărbaţilor aţintite asupra lor. Ideea în sine făcea ca actul mersului să pară straniu, cu toate că ea se mişca cu toată graţia de care era în stare. Nu avea sens să transforme retragerea într-o înaintare împiedicată.

Numai după ce dispărură din raza lor vizuală, ea realiză brusc că

ar fi trebuit să ia seama la cine anume fusese prezent acolo, sub nuci. Dacă şi-i putea aminti, atunci îi putea elimina de pe lista celor care ar fi putut s-o urmărească. Domnul De Silva, logodnicul domnişoarei Vallier, era acolo, era sigură, la fel cum era şi Nicholas Pasquale. La ceilalţi nu

prea fusese atentă. Adevărul era că abia se uitase spre ei, în stânjeneala sa.

— Ei bine, a fost emoţionant, zise Maurelle, încântată.

— Totuşi, mult prea emoţionant, răspunse Lisette.

— Oh, sunt de acord. Dar stimulativ, trebuie să

recunosc. Mă întreb ce vor face oare în restul timpului pentru a egala un astfel de spectacol.

15

Piesa de teatru pe care plănuiseră s-o interpreteze în seara următoare le ocupă toată după-amiaza. Doamnele se angajară în acest proiect cu mult entuziasm şi cu o cantitate de talent deloc neglijabilă. Domnii fură mai leneşi în

privinţa participării. Caid nu se arătă încântat fiindcă i se acordă rolul de amorezat lulea, în totală opoziţie cu naivitatea lui Lisette, bănuind că Maurelle, pe post de regizor, se lăsase copleşită de ironie atunci când alcătuise distribuţia. Cu toate că îşi înfrânase impulsul de a protesta în

faţa lui Lisette şi a celorlalte doamne, nu avea o asemenea reticenţă faţă de amicii săi spadasini.

— Nu fi şi tu atât de abătut, zise Blackford, cu licăriri albastre de veselie dansând în ochii lui, şi privindu-l pe Caid cu detaşarea omului care nu fusese distribuit în vreun rol. E vorba de o piesă

clasică, cu un dialog spiritual, ba chiar unul inteligent, oferind multe oportunităţi de-a juca alături de doamne. Trebuie doar să fii inflexibil şi să te bucuri de momentul respectiv.

— Nu e deloc aşa, fir-ar să fie. Caid aproape că adăugă că englezul putea să-i preia rolul, având

binecuvântarea lui, dar se opri la timp. Să joace un rol total opus celui primit de Lisette îl putea face pe Blackford să se bucure mult prea tare.

— Aş putea insista pe lângă Francis să joace el în locul tău, dacă eşti pornit împotriva lui. Sunt sigur că va fi încântat.

— Probabil, zise Caid,

cu o privire întunecată. Se pare că el nu are nimic împotrivă să se facă de râs.

— Nici asta nu te mulţumeşte? Atunci, cred că nu ai scăpare. Vrei să te ajut să-ţi înveţi replicile? Nu oi avea eu vocea suavă a unei virgine, dar pot încerca.

— Dă-i înainte, amuză-te pe socoteala

mea, îi zise Caid, cu o privire amenințătoare. Data viitoare, o să mă asigur că Maurelle îți va acorda și ție un rol.

— Am deja unul, prietene, i-o întoarse Blackford, fără să se alarmeze în mod vizibil. Dețin rolul de pretendent.

Se aflau în galerie, stând cu picioarele

rezemate de balustradă şi cu paharele de vin în mână. Era ora aceea schimbătoare, numită *l'heure bleu* (ora albastră), cu toate că era vorba de acele minute înainte ca soarele să apună, iar ţânţarii să se apropie şi să-i pişte, între ora siestei şi distracţia serii. Majoritatea invitaţilor lui Maurelle se

retrăsese în camere, pregătindu-se pentru repetiţia piesei de teatru care era urmată de un supeu târziu.

Blackford se lăsă pe spate în scaun, vârându-şi mâinile sub cap.

— Voiam să te întreb un lucru, O'Neill. Care e rolul tău pe lângă încântătoarea văduvă

Moisant? Eu am sosit mai târziu în povestea asta şi nu prea îi dau de capăt.

— Nu am niciunul. Ar fi impropriu să te gândeşti la aşa ceva, în vreme ce ea încă poartă doliu.

Blackford adoptă o expresie corespunzătoare.

— E adevărat, dar, cu toate astea, cei care astăzi sunt cât se poate de

agreabili, vor ocupa poziţii fruntaşe atunci când perioada de doliu va lua sfârşit. Bâzâie ca nişte albine în jurul borcănaşului cu miere, în timp ce tu stai deoparte, pregătit să înlături pe oricare s-ar apropia mai mult. Oricine te-ar fi iertat pentru gândul că doreşti s-o păstrezi pentru tine.

— Scoate-ţi ideea asta din cap, zise Caid pe un ton aspru. Eu nu fac decât să veghez temporar starea de bine a doamnei cu pricina.

— Împotriva ameninţărilor socrului ei, acum înţeleg. Dar eşti sigur că nu simţi nimic pentru ea?

— Sentimentele mele

nu au niciun amestec.

Blackford îl privi evaluativ cu coada ochiului.

— Mdda, te cred.

Caid îl privi atent, la rândul său, dar nu răspunse.

Blackford se uită din nou înainte, făcând o grimasă.

— Dacă nu poţi

rămâne imparţial, atunci cum te vei asigura că ea va face alegerea potrivită, dragă prietene? Orice alegere?

— Te gândeşti, cumva, să-ţi încerci norocul?

— Sunt tentat, dar mai bine să te înfrunt pe podiumul de scrimă decât pe câmpul de luptă, în duel.

— Nu, te avertizam, zise Caid, exasperat.

— Nu? Blackford făcu o pauză, apoi continuă ca pentru sine: Poate că nu, deşi calităţile mele nu-s mai bune decât ale tale.

— Tu, cel puţin, ai sânge albastru.

— Mulţam pentru asta, cu toate că fratele meu mai mare s-ar putea să nu fie

de acord, ca să nu mai spun de tatăl meu. Oricum, nu prea văd cum s-ar putea alege între noi doi.

— Un aristocrat englez care e modest, iată ceva ce nu gândeam că voi vedea vreodată, zise Caid, cu uimire în glas.

— Mai degrabă unul realist. Puţine lucruri sunt mai josnice decât să fii fiul

cel mic.

Caid, uitându-se la Blackford, avu impresia că zăreşte un licăr de durere în ochii lui.

— Credeam că fiii mai mici sunt, de obicei, destinaţi serviciului militar. Cum de ai scăpat de soarta asta?

— O copilărie plină de boli şi o lipsă totală de

disciplină spre care am fost înclinat sau, cel puţin, aşa zic unii. Eu aş prefera s-o numesc refuzul de a primi ordine.

— Mai ales, pe acelea ale unui frate mai mare? ghici Caid.

— Ai nimerit-o. Dar acum nu discutăm despre sentimentele mele. Deci, ce intenţii ai în privinţa

doamnei cu pricina?

— Doar unele cât se poate de onorabile. Şi tu? Caid aşteptă răspunsul, păstrându-şi cu greu răbdarea.

— Oh, eu nu am nişte intenţii anume, dar mă întreb care sunt bărbaţii pe care trebuie să-i dau la o parte.

— Pe niciunul, zise

Caid sec.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse englezul cu un zâmbet mulţumit.

Caid îi aruncă o privire plină de dezgust, dar nu zise nimic, temându-se să nu dezvăluie şi mai mult.

Repetiţia piesei dură mai mult decât se aşteptaseră. Se apucară de treabă, citindu-şi replicile

de pe paginile pe care le ţineau în mână. Caid găsi o plăcere perversă în replicile pe care trebuia să i le adreseze lui Lisette. Să-i facă curte în mod public reprezenta un chin desăvârşit, în vreme ce Lisette îşi rostea replicile roşind, neputând să-l privească în ochi şi făcându-l să se simtă

excitat precum un berbec, dar şi plin de îndoială, asemenea celui mai neexperimentat dintre adolescenţi. Ar fi dat oricât ca să afle cărui fapt i se datora confuzia ei şi obrajii îmbujoraţi, fie că era vorba de un talent interpretativ sau o vie amintire a celor petrecute între ei cu o seară în urmă, fie un

tremur feciorelnic datorat antrenamentului de scrimă la care asistase în dimineaţa respectivă. Oportunitatea de a afla care era starea ei de spirit se ivi după supeu.

Masa debută cu supă de broască ţestoasă şi se încheie cu gustări, totul servit în porţelanuri chinezeşti albe, aduse de la

Paris, care erau tivite cu aur, o marcă a Maison Blanche. Maurelle păstra vechiul stil al meselor franţuzeşti, astfel că domnii nu rămâneau la masă pentru coniac şi alune, ci se ridicau odată cu doamnele de la masa cea mare şi mergeau în salon. Acolo, gazda lor se aşează în faţa pianului, care

ocupa un colţ al încăperii aceleia lungi, şi interpretă o sonată. După o vreme, când consideră că mâncarea ce tocmai fusese servită era suficient de „aşezată” pentru a asigura digestia, se angajă într-un vals sprinţar, iar câteva perechi începură să danseze.

Aici, în această

atmosferă lipsită de formalism, era posibil să nu existe nicio obiecţie ca un bărbat ca el s-o invite pe Lisette la dans. Caid se ridică şi se duse să se încline în faţa ei.

Ea veni în braţele lui destul de repede, ceea ce-l făcu să creadă că nu era prea dezgustată de el, în niciuna dintre posibilele

perspective. În vreme ce se roteau pe ringul de dans, el se uita la chipul ei, la curba delicată a obrazului, la forma de evantai a genelor, în timp ce încerca să-şi dea seama cum ar trebui să rostească ceea ce-i frământa cel mai mult mintea. Apropierea capului de al ei era singura soluţie pe care o considera

posibilă.

— Îmi pare rău că ne-ai surprins dimineaţă în timpul antrenamentului.

— Îţi pare rău? De ce? Ea se dădu puţin în spate şi înălţă privirea spre el. Ochii ei exprimau mirare, cu toate că obrajii i se îmbujorară uşor.

— Nu ne-am propus să ofensăm sensibilitatea

vreunei doamne.

— Şi tu consideri că eu am fost ofensată?

— Majoritatea doamnelor ar pretinde acest lucru.

— Eu nu sunt majoritatea doamnelor.

Caid permise trăsăturilor lui să se relaxeze în ceea ce părea a fi un surâs.

— Asta chiar am început să cred.

— Ce parte a spectacolului trebuia să fie ofensator, repriza de scrimă sau… vestimentaţia deloc formală?

— Amândouă, îmi închipui, ca şi posibila violenţă care este de presupus să apară în astfel de confruntări între doi

bărbaţi care au în mână nişte arme mortale.

— Dar era vorba doar de un antrenament, nu prea aveau cum să survină vărsări de sânge.

— Chiar şi aşa, pot surveni. Pierderea unui nasture într-o rotire de floretă, o izbucnire temperamentală, şi gata.

— Ei bine, eu nu am

văzut nimic din toate astea, zise ea foarte hotărâtă. E drept, nici nu am stat prea mult să observ ceva cu adevărat tulburător. Ca să fiu sinceră până la capăt, sunt fericită că am fost martoră la o părticică din meseria misterioasă pe care o practici.

— Şi de ce mă rog?

— Cele mai multe

femei sunt curioase să afle de ce îi atrage atât de tare pe bărbaţi.

— Nu sunt convins că înţeleg.

— Cum altfel s-ar putea explica cantitatea mare de timp şi de efort pe care o consumi ca să devii eficient? Asta te face să crezi că are oarecum legătură cu fascinaţia

romantică pentru macabru. Tinerii pretind că se familiarizează cu moartea, iar scrima nu este decât o altă manifestare a ideii cu pricina.

— Adică eu îi învăţ să accepte moartea cu bunăvoinţă? Asta e ceea ce vrei să spui?

Ea se încruntă.

— Asta ar fi mult prea

mult. Mai degrabă, ei învaţă să înfrunte moartea şi s-o privească în ochi, să o întâmpine fără teamă.

— Da, dar e întotdeauna un lucru bun? O frică zdravănă în faţa morţii ne face să stăm departe de tot soiul de pericole.

— Cred că acest argument ar trebui să-mi

aparţină, zise ea, serioasă. Te îndoieşti de valoarea meseriei tale sau a codului ce o guvernează?

— Toţi bărbaţii inteligenţi ar face acest lucru.

— Atunci de ce continuă?

— Viaţa ar fi brutală fără meseria asta, dată fiind vulgaritatea şi

gesturile obscene ale celor care se poartă ca niște canalii cu bărbații… și cu femeile. Își va pierde valoarea atunci când își va atinge scopul. Așa se procedează, înțelegi.

— Chiar dacă cel care moare e nevinovat și bun?

— Meseria mea constă în a mă asigura că asemenea oameni nu

plătesc un astfel de preţ.

— Atunci meseria ta e meritorie.

Caid ştiu în secunda aceea, dacă nu cumva o ştiuse dinainte, cât de greu îi va fi să-i ofere lui Lisette un alt soţ atunci când va sosi clipa. Întrezărirea acelui viitor dureros îi opri respiraţia, făcându-l să se întrebe furios oare ce-şi

închipuia că făcea. Şi astfel, el o roti într-un vârtej rapid, care-i învolbură fustele, iar sânii ei se lipiră preţ de o secundă de pieptul lui. Apoi el încetini ritmul, gândindu-se la distanţa care trebuia păstrată în timpul dansului, îndepărtând-o de el exact atât cât era necesar.

Lisette păru să accepte gestul la valoarea lui, dar îl privi, ca şi cum ar fi evaluat greutatea vorbelor pe care se pregătea să le rostească. Trecu un moment destul de lung până ce vorbi iarăşi:

— De dimineaţă am fost urmărită, cred.

— Urmărită, repetă el, încercând să-şi pună

gândurile în ordine, pentru a vedea, dincolo de rezervele ei, ce tulburare anume îi provocase această suspiciune.

— Mi s-a părut că aud paşii unui bărbat, deşi nu l-am văzut. Sunt convinsă că scopurile i-au fost împiedicate odată cu apariţia lui Maurelle.

— Ea nu l-a zărit?

Lisette scuturã din cap cu atâta hotărâre, încât buclele care fuseseră ridicate spre creştetul capului, aşa cum o cerea moda acelor zile, se desprinseră, fluturând libere.

— Ea a spus că nu.

— Deci nu ai idee dacă el voia, pur şi simplu, să stea alături de tine, o

femeie atractivă plecată de dimineaţă la plimbare, sau dacă plănuia ceva rău?

— Nu chiar. M-am gândit… m-am gândit dacă ai luat seama la toţi bărbaţii care au participat la antrenamentul vostru.

Caid pricepu îndată care era sugestia ei.

— Au venit şi au plecat imediat ce dispoziţia sau

nevoia de a lua micul dejun i-a mobilizat. Sigur că-i pot identifica pe cei care au fost alături de mine.

Ea păru uşor dezamăgită, dar nu foarte tulburată. Asta era bine, fiindcă el era tulburat cât să le ajungă la amândoi. Petrecerea se transforma într-un coşmar în care

trebuiau supravegheate mişcările invitaţilor. Niciunul nu părea să stea în loc mai mult de câteva minute şi era imposibil să spui cine plecase pentru a face ceva necugetat sau cine se retrăsese, pur şi simplu, în dormitor pentru a se odihni.

Mai mult decât atât, era o adevărată problemă

să te afli singur în compania lui Lisette, exact ca şi în oraş, fiindcă mulţi urmăreau acelaşi avantaj. Oriunde se întorcea, Francis, Denys, Neville, Gustave, alături de mama lui, şi încă vreo şase persoane păreau să fie întotdeauna prezente. Nici dacă ar fi încercat, ea n-ar fi reuşit să-şi asigure o

garde de corps mai eficientă. Cel puţin, niciunul dintre ei nu putea avea ceva mai mult noroc pentru a fi singur cu ea. Avea cel puţin această satisfacţie.

Maurelle puse capăt valsului printr-o „înfloritură” zglobie. Din întâmplare, atunci când se opriră, se treziră în

apropierea unor uşi franţuzeşti. Luând seama la uşoara îmbujorare a feţei lui Lisette, la felul în care începu să-şi facă vânt cu evantaiul, un obiect sobru din mătase neagră şi beţişoare de abanos, el întrebă:

— Mergem afară câteva clipe?

— Desigur. Punându-

şi palma pe braţul pe care i-l oferi, ca înaintă în grabă alături de el, privind spre noaptea de afară şi lăsând în urma lor salonul strălucitor. Cel puţin aici era mai răcoare, briza blândă răcorindu-le obrajii. E prea cald. Mă tot aştept să plouă.

— În cazul ăsta, vei fi nevoită să rămâi în casă,

alături de pretendenţii tăi.

— Ce idee. Ea se scutură teatral. Ar trebui să mă rog ca mâine să se răcorească. El îi aruncă o privire precaută în lumina aceea difuză.

— Ei, haide, niciunul dintre ei nu ţi se pare agreabil?

— Toţi sunt suficient de agreabili, dar nu mă

închipui petrecându-mi viaţa alături de vreunul dintre ei.

— Nici măcar alături de Duchaine?

Ea înclină capul ca să-l poată privi.

— Ce te face să mă întrebi aşa ceva?

— Nu ştiu. Pare cel mai potrivit, bănuiesc.

— Ca şi cum el ar fi

primul care ţi-ar lăsa impresia asta.

— Atunci vărul lui, contele de Picardy…

— Te rog! Am auzit mai mult decât suficient despre verii lui şi despre proprietăţile sale. Despre poziţia lui la curte, despre veniturile, trăsurile, hainele şi amantele lui.

— Amantele?

— Fiind o femeie măritată, sunt percepută drept o persoană care găseşte aceste subiecte mai degrabă atrăgătoare decât şocante.

Caid scoase un sunet definit, satisfăcut că Duchaine nu aflase despre lipsa ei de experienţă în această privinţă.

— A spus el atât de

multe?

— Mai degrabă a insinuat. Domnul Duchaine e mult prea discret pentru a dezvălui totul în vorbe care pot fi repetate.

Valul de furie pe care-l simţea Caid luase proporţii care îndemnau la crimă, iar el îşi dădea seama de asta. Totuşi, gândul că

Duchaine şoptise la urechea lui Lisette aluzii obscene, îl făcu să-şi ducă mâna spre spadă.

— Foarte bine, asta îl exclude pe domnul Duchaine. Dar Dorelle?

— Drăguţ, dar mult prea tânăr şi un artist prea sensibil. Şi-a petrecut după-amiaza compunând un poem pentru mine.

— O condamnare serioasă. Iar domnul Bechet? Caid nu putu împiedica unda de veselie care prindea viaţă în vocea lui.

— Mama sa ar fi o doamnă interesantă, dacă nu ar avea un fiu. Lisette îi aruncă o privire scurtă. Ce e aşa de amuzant?

— Nimic.

— Sunt convinsă. Poate ţi se pare amuzant să evit replicile a şase tineri într-o singură seară, dar nu mi se potriveşte deloc, încă puţin, şi mă retrag în fugă la oraş.

— Cum, şi să o laşi pe Maurelle să le ţină singură companie? Nu ai putea fi atât de crudă.

— N-ar fi vorba de

cruzime, ci de spirit de conservare.

El se opri, o întoarse cu faţa către el şi se aplecă să-i mângâie obrazul cu degetele lui puternice de spadasin.

— E chiar atât de rău?

— Insuportabil. Ea îi prinse încheietura mâinii, cercetând zona respectivă cu degetele ei sensibile.

Apoi îi coborî braţul, împingând ceva mai sus manşeta.

Caid făcu un gest de respingere, ca şi cum ar fi vrut să-şi elibereze braţul, dar rămase nemişcat, în strânsoarea degetelor ei.

— Nu, zise el, protestând morocănos.

— De ce? Ea îl privi, mângâind acele cicatrici

provocate de rosăturile lanţurilor. Dimineaţa, aveai încheieturile înfăşurate în bucăţi de pânză, cred. Sunt atât de groaznice?

— Bandajele previn rănirea accidentală a unei artere. Nu au nicio legătură cu ceea ce vezi. Adevărul nu era chiar acesta, dar nu găsi altceva pe moment. Atingerea ei uşoară îi

provoca furnicături de-a lungul braţului, trecând apoi de-a lungul umerilor, dând naştere unei arşiţe care părea că se răspândeşte în fiecare centimetru al trupului său.

— Le ai de pe vremea când te aflai pe acel vapor al condamnaţilor, când erai atât de tânăr. De ce să-ţi fie ruşine de ele?

— Nu am spus niciodată că ar fi vorba de ruşine.

— Cu toate astea, le ascunzi, nu vorbeşti despre ele, şi aproape nimeni nu ştie de existenţa lor.

— Mă fac să aparţin unei clase pentru care legea nu funcţionează, zise el cu o voce aspră. Mă califică drept criminal.

— Fost criminal. Şi fără ca tu să ai vreo vină.

— Nu contează. Sunt de neşters.

— Şi dacă ar fi şterse, ele tot ar rămâne imprimate în inima ta, cred, zise ea. Mă întreb ce oare te-ar putea face să uiţi că există, medită ea în şoaptă.

Ea desfăcu manşeta

care-i ţinea strâns mâneca, apoi dădu la o parte materialul tare, aplecându-şi capul şi lipindu-şi buzele de cicatricile lui. El rămase nemişcat precum o statuie, incapabil să gândească sau să respire. Inima îi bubui în piept. Nevoia de a-i atinge părul, de a-i simţi buzele reci pe gura lui fierbinte, de a o lua în braţe şi de-a o

duce departe, în întuneric, era atât de puternică, încât fu zguduit până în adâncul fiinţei sale. Voia să o îmbrăţişeze, să o facă a lui, să o lege de el prin legături atât de puternice, încât să nu mai poată fi nicicând sfărâmate. O dorea şi o putea avea.

Dar el nu se afla aici pentru a stabili care era

interesul lui. Îi promisese s-o protejeze, nu să profite de poziţia în care se afla ea. Chiar şi a visa la altceva era o prostie; iar să treacă la fapte, ar fi fost o adevărată crimă. Ar fi trebuit să se elibereze şi să stea cât mai departe de ea.

Era imposibil. Astfel încât el rămase locului, aşteptând ca ea să ridice

capul.

Lisette îl privi atentă, iar ochii ei semănau cu nişte profunzimi tandre, întunecate şi magice. Apoi pe buzele ei înflori un surâs uşor tremurător.

— Indiferent ce ar face o simplă femeie, nu le-ar putea înlătura, nu-i aşa? Atunci ce le-ar putea face să dispară? Sudoarea şi

sângele şi, în final, moartea prin spada care ţi-e atât de dragă? De dragul tău, am să mă rog să nu se ajungă la aşa ceva.

El nu scoase o vorbă. La urma urmelor, ce era de spus? Oricum, simţea un nod în gât şi nu ar fi putut vorbi fără a se da de gol.

În secunda aceea, în spatele lor se auzi un

zgomot. Caid îşi întoarse palma şi o prinse pe Lisette de încheietura mâinii, trăgând-o în spatele lui în timp ce se răsucea pe călcâie. La oarecare distanţă, se ivi o siluetă masivă. Trecu o secundă înainte de a-l recunoaşte pe Gustav Bechet.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise el băţos. Nu

v-am observat. Pentru nimic în lume nu v-aş întrerupe *tête-à-tête*[43]-ul.

Oare exista o notă de posomoreală, ba chiar de ostilitate şi resentiment în vorba peţitorului rotofei? Dacă era aşa, atunci, fără îndoială, asta se datora faptului că el îşi închipuia că irlandezul câştiga teren în faţa lui şi a celorlalţi.

— Nu, sunt convins că n-aţi face-o.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Cu o înclinare scurtă a capului, bărbatul se întoarse şi porni înapoi spre salon. Caid se uită după el vreme de câteva secunde, încruntându-se.

— Bănuiesc că se va duce direct la mama lui să-i dea raportul, zise Lisette,

nefericită.

— Fără îndoială. Întrebarea e ce va face ea cu ceea ce va afla.

— Nu făceam nimic rău.

Asta, îşi zise Caid, doar datorită graţiei divine.

— E vina mea că te-am luat de lângă ceilalţi.

— Oh, da, mereu e vina ta.

— Ce vrei să spui? întrebă el, privirea lui căutându-i chipul, în momentul în care auzi glasul ei precaut şi defensiv.

— Nu contează. Trecând pe lângă el, ea porni spre uşile franţuzeşti ale dormitorului ei, care se afla la o distanţă de câţiva metri dincolo de galerie.

M-a apucat, pe neaşteptate, o durere de cap. Dacă vei fi amabil să-i saluţi pe ceilalţi în numele meu, atunci eu îţi urez noapte bună.

El dădu din cap, dar nu răspunse. Ea se îndepărtă, însoţită de clinchetul surd al tocurilor pe podeaua galeriei. Caid aşteptă până ce ea ajunse în dreptul uşii

şi puse mâna pe zăvor, înainte de a rosti încet:

— Mulţumesc, zise el. Îţi mulţumesc pentru rugăciune.

În cazul în care ea auzi, nu răspunse.

Păşi în dormitor şi închise uşa în urma ei.

Caid reveni în salon. Acolo, el transmise mesajul lui Lisette şi

rămase suficient de mult pentru ca oaspeţii să nu suspecteze că se retrăgea în acelaşi timp cu ea. După ce le ură celorlalţi noapte bună, dădu o tură prin grădină, savurând o ultimă ţigară. Totul era cufundat în tăcere, cu excepţia clădirii care adăpostea bucătăria, unde spălatul veselei de la supeu se afla

pe ultima sută de metri. Se auziră strigătele unor păsări de noapte. Un cocoş fugi lângă cabanele sclavilor, scoţând un sunet cârâitor şi somnoros. Găsindu-şi un loc sub un stejar tânăr, Caid se uită cum servitoarea de la bucătărie aruncă apa murdară, mai privi o dată spre coteţul păsărilor şi plecă apoi agale

la culcare. Urmări cum invitaţii lui Maurelle se împrăştie care încotro, purtându-şi lumânările de-a lungul galeriilor. Apoi lămpile din dormitoare se stinseră una câte una în spatele jaluzelelor trase.

Agatha Stilton plecase din salon imediat ce auzise de durerea de cap a lui Lisette, aşa că lampa ei fu

prima care se stinse. A lui Lisette, în camera de alături, continuă să ardă cu o flacără strălucitoare chiar după ce majoritatea celorlalte fuseseră stinse. Ori durerea de cap de care se plânsese fusese un şiretlic, ori ea era mult mai bolnavă decât părea a fi.

Caid se gândi să găsească o servitoare şi s-o

trimită să întrebe, dar renunţă. Agatha ar fi rămas cu siguranţă treză dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare.

Pe cer trona cornul lunii. Câţiva nori trecură prin faţa ei, ba ascunzându-i, ba dezvăluindu-i lumina. Ţânţarii roiau în jurul capul lui Caid, aşa că el îşi

ridică gulerul hainei pentru a-şi proteja urechile de înţepăturile lor. Nu se întâmpla nimic, şi nici nu părea că ar putea să se întâmple ceva. Tocmai se gândea la propriul său pat, în secunda în care o mişcare rapidă, undeva pe lângă casă, îi atrase atenţia.

Protejat de întuneric, un bărbat se strecura pe

lângă perete. În mână strângea ceva de culoare albă. Se opri, aruncă o privire spre galeria aflată deasupra lui, răsucindu-şi capul, ca şi cum ar fi căutat nişte uşi anume, apoi o luă iar din loc. Ajungând în dreptul lămpii care strălucea prin jaluzelele de la dormitorul lui Lisette, se opri. Se dădu

mai în spate până ce, după toate aparenţele, avu o privelişte mai clară, şi apoi rămase cu privirea aţintită în sus, mut de uimire.

Nebun lovit de iubire sau Tom Curiosul, aşteptând ca draperiile să fie date la o parte, ţi-ar fi fost imposibil să spui. Caid nu riscă. Mişcându-se precum un robot, el făcu

vreo şase paşi spre bărbat, apropiindu-se suficient pentru a-l recunoaşte.

În clipa aceea, norii se dădură la o parte din faţa lunii, învăluind secţiunea aceea din Maison Blanche într-o lumină blândă şi albicioasă, care evidenţie trăsăturile bărbatului.

Francis Dorelle.

Caid îşi permise să se

calmeze o fracţiune de secundă. Poetul nu-l putea pune în mare dificultate.

Dar o asemenea încredere nu-şi avea rostul. Dorelle nu putea fi doar dificil, ci şi plin de iniţiativă, după cum descoperi Caid o secundă mai târziu. Obiectul de culoare albă din mâna lui era o foaie de hârtie.

Ridicând-o astfel încât luna să o poată lumina în întregime, el începu să declame cu toată forţa plămânilor săi rezultatul efortului său liric.

Chiar dacă producţia în cauză ar fi avut o perfecţiune demnă de a rivaliza cu aceea a însuşi Marelui Bard, nimeni nu-şi dorea să asculte o

asemenea contrafacere la ora aceea. Caid porni înainte, intenţionând să-l ia de guler pe poet, readucându-l în limitele bunului-simţ.

O jaluzea aflată la o distanţă de câteva uşi se ridică cu zgomot. Blackford se ivi în lumina lunii. Era înfăşurat într-o cămaşă de o splendoare

orientală şi, după toate aparenţele, nu mai avea nimic pe dedesubt. Aplecându-se peste balustradă, el strigă:

— Termină, Dorelle! Lumea se străduieşte să adoarmă.

Poetul se opri la mijlocul declamaţiei, întorcându-se spre cel care-l împiedica să

continue.

— Sunt inspirat de iubire, *monsieur*! Astupaţi-vă urechile dacă nu doriţi să ascultaţi mesajul inimii mele!

În secunda aceea, Caid pricepu pe deplin că Dorelle îşi făcuse curaj pentru această demonstraţie cu câteva păhărele de tărie. Se

clătină puţin în clipa în care privi în sus la Blackford, iar cuvintele sale nu fură atât de limpezi, cum ar fi trebuit să fie. Din dormitorul lui Lisette se auzi lătratul lui Figaro, care-şi manifestă, în felul lui, dezgustul.

— Nu-mi pasă ce anume te inspiră, zise Blackford cu o urmă de

amenințare în glas. Totuși, îmi imaginez care e obiectul dragostei tale. Termină cu miorlăiala, altfel vei regreta.

— Sunteți un critic mitocan, care n-are pic de romantism în inima sa!

— Sunt un bărbat care și-a pierdut răbdarea! Ia-ți poemul acela mizerabil și cară-te!

Dorelle insistă.

— Mă jigniţi, *monsieur*.

— O să fiu şi agresiv, dacă te mai aud o singură clipă.

— Dacă sunteţi atât de violent, poftiţi pe câmpul de onoare. Mâine-dimineaţă vă vor vizita secunzii mei.

Tânărul nebun nu ştia

ce face, nu avea idee ce spadasin experimentat provocase la duel. Englezul era un adevărat maestru, un amestec de inteligenţă şi ceva mai mult decât ceea ce putea fi numit spirit nobil. Caid îl detestase la început pe individ, dar conduita lui din timpul antrenamentului, când era imposibil să ascunzi firea

adevărată a unui bărbat, schimbase foarte mult situaţia. Cei doi nu mai continuaseră partida după apariţia lui Lisette şi a lui Maurelle. Caid încă era curios să ştie cum s-ar fi încheiat.

Blackford se uită în jos spre poet, oarecum amuzat, înainte de a aproba cu putere.

— Cum doreşti, dacă asta înseamnă să taci în noaptea asta.

Dorelle se înclină, oarecum nesigur. Răsucindu-se pe călcâie, dispăru în întuneric.

Schimbul de replici se consumase în foarte puţin timp. Majoritatea invitaţilor nu se treziseră, judecând după întunericul din

dormitoare, ori poate că ajunseseră la concluzia că ceea ce se petrecea nu era treaba lor.

Jaluzelele de la dormitorului lui Lisette fuseseră totuşi ridicate. Ea rămase în pragul uşii, în cămaşa de noapte cu falduri elegante, în timp ce părul lung până la talie o acoperea precum o

pelerină, având o strălucire roşu-aurie în lumina lămpii din dormitor. Caid, retrăgându-se din nou în penumbră, o privi cu respiraţia tăiată, întrebându-se dacă ea auzise destul pentru a-şi da seama de cele petrecute, dacă înţelegea gravitatea faptului sau dacă îi păsa.

Apoi ea se întoarse şi

dispăru încet înăuntru, coborând jaluzeaua în urma ei. Norii acoperiră iarăşi luna, iar el rămase singur în întuneric.

16

Mai întâi, Caid şi Vigneaud, Sarne şi alţii pe care nu-i cunoştea, iar acum Francis Dorelle şi englezul. Lisette se întrebă disperată ce oare făcuse pentru ca bărbatul acesta să se bată pentru ea. Nu ştia nimic care ar fi putut

să atragă atenţia, ci doar că duelurile continuau.

Nu că ea ar fi reprezentat o frumuseţe recunoscută sau că ar fi fost o actriţă de teatru pe care o urmăreau admiratorii. Era doar o femeie care încerca să convieţuiască cu cei din jur şi să aibă un oarecare nivel de independenţă.

Ce ridicolă era toată povestea asta cu poemul. Cine şi-ar fi imaginat că avea să ducă la vărsare de sânge? Asta, desigur, dacă nu va avea consecinţe şi mai grave.

Dacă ar fi putut, ar fi oprit totul. De fapt, dormise foarte puţin, tot încercând să găsească o cale pentru a pune capăt

acestei înfruntări. Nu folosise la nimic. Chestiunea se mutase într-o zonă în care nu putea să se amestece, şi anume în sfera mândriei bărbăteşti şi a onoarei. Dorelle s-ar putea retrage, punându-i la treabă pe secunzii săi, dacă dorea lucrul acesta. Cu siguranţă, Blackford nu putea fi acuzat de laşitate

dacă ar accepta o retragere de felul acela, dar s-ar putea, de asemenea, să creadă că tânărul merita o lecţie în privinţa consideraţiei.

Lisette se îngrozea, gândindu-se la cum se putea încheia lupta, dar ştia că secunzii celor doi bărbaţi se aflau deja într-o dezbatere, chiar în timp ce

se servea micul dejun. Nicholas şi Caid, cel mai probabil secunzii lui Blackford, lipseau, aşa cum lipseau şi Denys Vallier şi Armand Lollain care i se vor alătura lui Francis. Cei care rămăseseră păreau să nu ia seama la locurile goale. Conversaţia era întreruptă de multe momente stranii

de liniște.

Durerea de cap a lui Lisette din seara precedentă era și mai acută în dimineaţa asta. Își sprijini capul în podul palmei, sorbind din când în când din cafeaua cu lapte, hrănindu-l cu cornul ei, oferit aproape în întregime, pe Figaro care stătea sub scaunul său. Simţi privirile

acelea curioase îndreptate spre ea. Maurelle era plină de compasiune, de solicitudine, iar Celina Vallier îi aruncă o privire încărcată de o simpatie sobră. Totuşi, doamna Bechet părea să emane o anume acuzaţie, ca şi cum ar fi învinuit-o pe Lisette pentru acel conflict. Fiul ei, Gustave, o privi pe

Lisette cu ochii închişi într-o aparentă supoziţie. Deschise gura o dată sau de două ori, ca şi cum ar fi dorit să spună ceva, dar o închise îndată, după ce aruncă o privire furişă în direcţia mamei lui.

Peste petrecere coborâse un nor. Unii dintre invitaţi îşi făcură bagajele, cu scuze pregătite

la repezeală. Judecătorul Reinhardt era unul dintre ei, nevrând să fie părtaş la această poveste. Lisette se gândi că ar fi plecat şi ea, dacă asta nu ar fi semănat cu o dezertare. În afară de asta, ar fi fost insuportabil să aştepte ca veştile despre duel să ajungă la oraş.

Ziua părea chiar mai caldă decât cea precedentă.

Dinspre golf bătea un vânt umed, aducând cu el mirosul de mlaştină şi aer sărat. Se înteţi odată cu trecerea orelor, smulgând frunze din copaci şi petale de flori pe care le rotea către cer. Rafalele puternice făceau ca uşile să nu poată fi lăsate deschise, şi toate activităţile care ar fi trebuit să aibă loc în galerii

s-au i desfăşurat înăuntru. Cele mai multe doamne s-au plâns că vântul le deranja coafurile şi le umfla fustele într-o manieră total nepotrivită, aşa că rămaseră înăuntru.

Lisette nu se supără. Rafala aceea neliniştită se potrivea cu starea ei de spirit.

Tocmai se instalase în

partea de sud a casei, privind pe fereastră, când auzi zgomotul unor paşi ce se apropiau. Se uită rapid într-acolo, aşteptându-se să-l zărească pe Caid. În locul lui era însă englezul Blackford. Reuşi să încropească un surâs, zicându-şi că acesta nu păruse, probabil, prea amabil.

— Aşa cum staţi acolo, păreţi o zeiţă, o divină şi frumoasă protectoare a celor care călătoresc pe mare, zise el, surâzând straniu. Pot să vă cer binecuvântarea pentru mâine?

— Mă îndoiesc foarte tare că aveţi nevoie de ajutor. Era mai bine să ignore complimentul

implicit.

— Să sperăm că aveţi dreptate. Vă deranjez? Spuneţi-mi dacă e aşa, şi voi pleca imediat.

— Sunteţi invitatul doamnei Herriot, la fel ca şi mine. Nici nu-mi trece prin cap una ca asta.

— Ceea ce mă pune atât de clar la locul meu sau aşa ar trebui să fie dacă

aş avea pielea subţire, zise el, rezemându-şi umărul de cea mai apropiată dintre coloane. Din fericire, nu am. Întotdeauna sunteţi atât de explicită?

— Chiar mai mult de atât. Dar, dacă nu-ţi pasă, doar dumneata eşti de vină. Am fost chiar plăcută, cred, până aseară.

— Înţeleg. Dar sunt cât

se poate de nevinovat.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mă îndoiesc.

— Fin observator, de asemenea, cu toate că şi antipatic.

— Dacă te aştepţi să-ţi fiu recunoscătoare pentru că l-ai luat la rost pe Dorelle crezând că mă deranja, atunci vei fi

dezamăgit. Refuz să fiu de acord cu o ceartă bazată, pe de o parte, pe o cantitate prea mare de vin, şi pe de altă parte, pe mânie.

— Nu, zise el, cu un zâmbet care-i evidenţie liniile chipului, schimbându-l într-un mod incredibil. La fel ca şi Eva cea cu mărul, tu nu ai fost

decât pretextul. Lipsa autocontrolului îmi aparţine.

— Admiţi că a fost un gest nepotrivit?

— Aş putea spune că sunt subiectul unor fapte care uneori mă transformă într-o fire iraţională, dar asta e ceva temporar. De fapt, ai foarte mare dreptate.

Ea se întoarse, lipindu-şi spatele de balustradă.

— Deci nu ai de gând să provoci un neajuns permanent?

— Lui Dorelle? Barbarii apar deghizaţi în toate felurile, dar sper că nu şi sub înfăţişarea mea.

— Mă simt uşurată. E tânăr şi puţin nebun, poate, dar nu… Ea se opri,

căutând cuvântul.

— Dar nu şi iraţional, cel puţin când e treaz?

— Ceva de genul ăsta.

El se apropie şi prinse între degete o şuviţă din părul ei care se desprinsese din agrafe.

— Pe deasupra, ai o inimă bună. Plângi şi ridici osanale.

— Nu ştiu ce vrei să

spui. Ea îşi trase părul din strânsoarea lui, dându-l după ureche.

— Nu toate doamnele îşi fac asemenea griji pentru victimele pasiunilor pe care le inspiră.

— Nu am vrut să inspir absolut nimic.

Îl scutură un hohot de râs.

— Asta va înrăutăţi

lucrurile în loc să le îndrepte.

Oare flirta cu ea? Era posibil s-o facă de dragul averii ei? Ea nu ar fi putut spune. Ori poate că era doar plictisit sau căuta să evadeze puţin din înfruntarea pe care o avea în zori.

— Nu-ţi faci griji în privinţa abilităţii

adversarului tău?

Blackford adoptă o expresie care mima sobrietatea.

— Până la a mă îngrozi.

— Sunt sigură, zise ea muşcător. Deşi mi-aduc aminte că o dată l-am auzit spunând aşa, în treacăt, că-l vizitează pe Croquere.

— Profesorul de

scrimă mulatru? Cu siguranţă voi fi atent.

Ea strânse din buze, apoi le deschise din nou.

— Nu am vrut să-ţi dau instrucţiuni sau să te previn.

— A fost ultima dintre grijile tale. Am înţeles perfect.

El zâmbi din nou cu un umor ironic care se

oglindea în ochii lui albaştri şi strălucitori. Era imposibil, descoperi Lisette, să nu-i întorci zâmbetul, cu toate că instinctul o avertiza că farmecul lui era mult prea experimentat şi, probabil, coordonat mult prea direct de inteligenţă ca să ai încredere în el.

Chiar în secunda

aceea, Blackford privi dincolo de umărul ei, ridicând o sprânceană.

— O'Neill, zise el, într-un evident salut. Vii să sperii şoimul, îndepărtându-l de puiul tău?

— Sau cel puţin să iau şi eu măcar o bucăţică din el, zise Caid pe un ton neutru în timp ce venea

grăbit spre ei. Privirea lui se intersectă cu cea a englezului.

— Dacă îţi subliniezi prea mult neliniştea, dragul meu prieten, oamenii vor presupune tot soiul de evenimente interesante şi neobişnuite.

— Atunci, ar trebui să-ţi las cale liberă? Eşti un optimist.

— Dar unul cu privire ageră, mai ales când e vorba de alte păsări de pradă, cum ar fi şoimii de noapte.

Caid tăcu o clipă.

— Adică nu sunt mai bun decât tine? Se vede de la sine, cred.

— Neîndemânatic, de asemenea, deşi îmi place să cred că nu e în mod curent

una dintre trăsăturile mele. Eu vorbesc totuşi de paznicii de noapte.

Ei vorbeau pe deasupra capului lui Lisette despre chestiuni care erau dincolo de puterea ei de înţelegere. Sau le putea pricepe? Oare Blackford dădea de înţeles că fusese păzită de Caid, chiar şi aici, la Maison Blanche? Era o idee

interesantă.

— Şoimii de noapte au gheare, zise Caid încet.

— În mod sigur. Întrebarea este cu ce intenţii.

Caid ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut să alunge o atingere.

— Dumnezeule, nu şi tu!

— O sarcină imposibilă

cere o soluţie nesigură.

— Dar nu, zise Caid sobru, şi din partea ta.

Blackford făcu cu ochiul.

— O asemenea replică directă strică, pur şi simplu, jocul.

— Exact ceea ce era dorit.

— Atunci te las în compania premiului tău,

neatins şi de neatins. Englezul se înclină spre ei cu oarece ironie şi apoi se îndepărtă fără să privească înapoi.

— Tocmai a spus ce îmi imaginez eu? întrebă Lisette, încruntându-se şi urmărindu-l cu privirea.

— Nu-i da atenţie. Prietenului nostru, englezul, îi place să fie

misterios. Iar starea lui de spirit e puţin tulburată în acest moment. Unii fac exerciţii înaintea unui duel, alţii îşi caută prietenii şi familia sau ceva de băut. Mai sunt unii care fac din lumea întreagă un adversar.

— Din cauza stresului minţii?

— Sau fiindcă sunt

furioşi din pricina propriei lor prostii şi a unui cod care face ca un bărbat să moară dintr-un motiv ridicol, ori dintr-unul meritoriu. Dar n-am putea vorbi despre altceva?

Se simţea o înverşunare în glasul lui, deşi lui Lisette îi era greu să spună dacă asta se întâmpla fiindcă simţea că

spusese mult prea mult, ori din cauza unei dureri profunde.

— Cum ar fi?

— Ţi-a mai trecut durerea de cap de aseară?

— Nu cine ştie ce.

— Dar ai adormit după tot tărăboiul acela.

— Cum aş fi putut? Cât de ciudată era o asemenea politeţe între ei

doi, după intimitatea pe care o împărtăşiseră. Parcă erau doi străini.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti.

Ea înălţă din umeri.

— La fel spunea şi Blackford, cu toate că el şi Dorelle nu s-ar fi certat dacă nu eram eu.

— Blackford l-a trimis pe poetul tău să-şi vadă de

treabă. Te deranjează?

— Deloc. A fost mai degrabă stânjenitor, dacă vrei să ştii.

— Şi mai stânjenitor după aceea. Dar sper că nu faci din Blackford un erou pentru că te-a salvat.

— Nu intenţionez să fac aşa ceva, zise ea pe un ton hotărât. Cu toate că nu ştiu de ce trebuie să-ţi pese

ţie.

— E fiul cel mic şi nu are bani.

— Mariajele sunt încheiate adesea ţinându-se seama de acest echilibru. Un bărbat de viţă nobilă şi o femeie bogată. Nu prea contează cine are banii, atâta vreme cât pedigriurile nu sunt inegale.

— Urăsc să-ţi

temperez iluziile referitoare la poziţia ta în lume, dar Blackford îşi poate găsi înaintaşi chiar în registrul din 1086. Mă îndoiesc că familia sa din Anglia ar considera o asemenea căsătorie încheindu-se pe poziţii de egalitate.

— Dar noi nu suntem în Anglia, zise ea pe un ton rece. Poziţia pe care o

deţine îl face aproape la fel de eligibil ca şi pe Rio de Silva care s-a dovedit a fi de origine spaniolă. Mai mult de-atât, se pare că el, la fel ca şi tine, poate zădărnici cu uşurinţă orice acţiune intentată împotriva mea de socrul meu.

— Eşti fascinată de el, nu?

— Nu am spus asta.

Dar e extrem de enervant să mi se spună pe cine ar trebui să iau în seamă şi pe cine nu în vederea unui mariaj tocmai de către persoana care nu are nicio intenţie şi niciun chef să se pună ea însăşi în postura asta.

— Ţi-am spus…

— E adevărat, îl întrerupse ea. Dar m-ai

întrebat ce-mi doresc? M-ai ascultat când ţi-am explicat? Atunci, te rog, nu-mi dicta. Îmi voi alege singură soţul. Acum, te rog să mă scuzi, a venit timpul să mă alătur celorlalţi.

Ea îi întoarse spatele, dar el întinse mâna, prinzând-o de braţ. Strânsoarea lui dădea de înţeles cât se poate de

evident că era inutil să se lupte cu el, dar cu toate astea ea se îmbăţoşă, îl privi sfidător, în timp ce vântul îi umfla fustele, lipindu-le de gleznele lui, iar şuviţele de păr ce-i atârnau libere îi atingeau pieptul precum nişte flăcări roşii-aurii.

— Lisette…

Timbrul scăzut al vocii

lui semăna cu o implorare. Apoi el îi dădu drumul printr-un gest neaşteptat, desfăcându-şi palma.

— N-are importanţă. Du-te. Nu te pot împiedica.

Era vorba de perversitatea feminină, fără îndoială, însă ea, pe neaşteptate, nu-şi mai dorea să plece de lângă el.

Dacă o făcu totuşi, asta se datoră în exclusivitate mândriei.

Atitudinea civilizată reveni pe parcursul acelei zile umede şi mohorâte. Duelul fu comentat doar în şoaptă, dar cu siguranţă nu constitui subiectul conversaţiei generale. Protagoniştii, mai ales, se comportară ca şi cum

neînţelegerea ar fi fost ultimul lucru care li s-ar fi întâmplat. Conversară, râseră alături de ceilalţi şi dacă vocile lor avură, uneori, o tonalitate mai înaltă, ori mai stranie, ceilalţi invitaţi se făcură că nu observă. La masa de prânz nu se putu observa niciun fel de scădere a apetitului şi nimeni nu păru

nehotărât în a se retrage pentru obişnuitul somn de refacere. Era ca şi cum nu se întâmplase şi nici nu urma să se întâmple nimic.

Era înnebunitor, cel puţin pentru Lisette. Inevitabilul curs al timpului către înfruntarea din zorii zilei, fără a putea face ceva pentru a o împiedica, părea un sacrilegiu. Se părea că

cineva trebuia să facă măcar o încercare.

Era nedrept, desigur. Era sigură că secunzii făcuseră tot posibilul pentru a găsi o soluţie care să nu compromită onoarea niciunuia dintre ei. Cu toate astea, cele mai disperate măsuri nu ar fi trebuit omise, după părerea ei. Şi-ar fi dorit să fi fost

posibil ca atât Blackford, cât şi Dorelle să fi fost trimişi cât mai departe, până ce amândoi s-ar fi calmat, iar incidentul ar fi devenit mai degrabă o amintire hazlie. Din nefericire, ea nu deţinea puterea asta.

Stătea în salonul folosit la orele dimineţii, uitându-se peste replicile piesei pe

care urma să o joace în seara respectivă, când Francis Dorelle intră în încăpere. Se sperie o clipă, dând cu ochii de ea, ca apoi să înainteze, cu o umbră de surâs pe buze.

— Cât mă bucur că vă găsesc singură, doamnă Moisant. Îmi doream să am ocazia să-mi cer scuze pentru deranjul din seara

trecută.

— Nu vă mai gândiţi la asta, vă rog. Surâsul ei era mai afectuos decât ar fi fost în alte circumstanţe. El era atât de tânăr şi, într-o bună zi, avea să fie un bărbat chipeş. Dumnezeule, pur şi simplu, îmi pare rău că… s-a transformat în ce s-a transformat.

— Da. El se aşează pe fotoliul de lângă ea. Nu e ultima mea încercare, să ştiţi.

Poate că i-ar fi fost mai uşor să-l creadă dacă chipul lui nu ar fi fost atât de palid şi ochii atât de trişti. Dar, dacă el tot pomenise de această confruntare, atunci ea simţi că are cel puţin libertatea

de a încerca să pună lucrurile în ordine.

— Uneori, lucrurile se întâmplă fără ca noi să ne-o dorim, zise ea încet. Dacă aţi avea cel puţin şansa de a-i explica domnului Blackford, sunt convinsă că…

— Niciodată! În acest caz, ar avea dreptul să creadă că sunt un papă-

lapte, iar eu nu aş suporta una ca asta. În afară de asta, nu avea dreptul să-mi spună să mă potolesc de faţă cu dumneata.

— Nu se simţea bine, să ştiţi. Sunt convinsă că regretă gestul.

— Asta e părerea dumitale. Eu cred că vrea să mă îndepărteze.

— Sigur că nu. Ce-ar

avea de câştigat din asta?

— Ar avea cale liberă în privinţa dumneavoastră, bineînţeles. Dacă eu voi fi ucis, atunci va rămâne un singur pretendent la mâna dumneavoastră.

Ea nu se gândise la asta, fiindcă nu se gândise niciodată serios la Francis Dorelle în această postură. Undeva în subconştientul

ei, se născu îngrijorarea supărătoare că şi altcineva ar fi putut totuşi s-o ia în considerare.

Oh, dar era imposibil. Oamenii normali şi sănătoşi la minte nu puteau gândi în felul acesta. Ea clătină încet din cap.

— Da, ştiu că n-ar trebui să vorbesc despre asemenea lucruri cât

sunteţi încă în doliu. Dar mă tem pentru dumneavoastră. Sunteţi mai în vârstă decât mine cu un an sau doi, nimic semnificativ. Ar fi o mare satisfacţie pentru mine să vă pot apăra de cei care ar putea profita de dumneavoastră. Aveţi c e v a , *madame,* ceva sensibil şi totuşi curajos,

care-i face pe bărbaţi să-şi dorească să aibă grijă de dumneavoastră. Pentru alţii, acel ceva trezeşte nişte idei care sunt… care sunt totalmente contrare.

Era deranjant să fii descrisă în asemenea termeni. Ca să-i distragă atenţia, ea spuse:

— Mi-aţi scris un poem, dar nu l-am ascultat

pe tot. Presupun că nu-l aveţi la dumneavoastră, nu-i aşa?

El începu să-şi pipăie buzunarele.

— Sunt copleşit fiindcă doriţi… fiindcă aveţi răbdarea, înţelegerea de-a asculta, *chere madame.* Oare unde l-am… Oh, da, iată-l!

El scoase o foaie de

hârtie din buzunarul fracului şi o despături, netezind-o pe coapsă în porţiunea care fusese evident şifonată, probabil, într-un brusc acces de neliniște. Dregându-şi glasul, începu să citească.

Era o operă sinceră şi, din aceeaşi cauză, tulburătoare. Lisette o ascultă în liniște, aşa cum

merita orice creaţie literară. În acelaşi timp, îşi luă libertatea de a-şi lăsa privirea să alunece pe trăsăturile tânărului, studiindu-i maxilarul lat, felul în care sprâncenele lui se înălţau, orbitele adânci ale ochilor cu gene arcuite. Buzele lui erau moi, încă neformate, urechile puţin cam mari, iar mărul lui

Adam se mişca agitat atunci când înghiţea. Gulerul cămăşii se umezise, iar eşarfa romantică şi vaporoasă care o purta în loc de cravată era pe punctul de a se desface. Din când în când, vocea lui fu gata să se frângă, mai mult din pricina emoţiei decât a tinereţii. El o enervase şi o

făcuse să se simtă prost în ultimele zile, dar avea în el ceva atât de drăgălaş, în secunda aceea, încât ea simţi o durere în inimă.

— A fost drăguţ, zise ea cu maximă tandreţe atunci când el încheie. Nu vă pot mulţumi suficient pentru că mi-aţi oferit ocazia să-l ascult sau pentru sentimentele pe care

le transmite. Mi-e teamă că nu le merit, dar sunt onorată că mi le-aţi dedicat.

— Vă reprezintă, zise el simplu, privind-o cu ochi strălucitori.

Cât de curajos era să stea acolo, zâmbind şi citind o poezie, în vreme ce era conştient că în zori va trebui să se trezească şi

să înfrunte un expert al spadei. Păsărelele vor cânta, iar vântul primăvăratic va smulge frunzele copacilor. Era un gând insuportabil, iar Lisette se aplecă şi îl sărută pe obraz.

Se temu, preţ de o secundă, că el va presupune mult prea mult din acest gest neînsemnat,

că va încerca să o ia în braţe sau că-şi va permite alte libertăţi. El nu făcu nimic din toate acestea. Chipul lui deveni de un roşu-aprins, chiar şi vârful urechilor şi ceafa prinzând aceeaşi culoare. Un zâmbet de o dulceaţă unică îi curbă buzele.

— Vă mulţumesc, *madame,* scumpa mea

doamnă Moisant.

El se apropie, îi luă mâna, şi depuse acolo poemul. Apoi se ridică în picioare, schiţă o reverenţă, fiind în întregime un domn plin de demnitate, şi ieşi rapid din încăpere.

Lisette rămase cu hârtia în mână, uitându-se spre ea până ce o lacrimă

căzu, mânjind rândurile. Scoase o batistă şi o şterse cu grijă.

Publicul prezent la piesa din seara aceea fu în număr mic, iar entuziasmul, la fel de scăzut. Asta se potrivi de minune cu interpretarea care, în cel mai bun caz, putea fi caracterizată ca lipsită de strălucire, iar în

cel mai rău, ca neglijentă.

Dincolo de asta, era imposibil să faci o bramburealâ totală din capodopera lui Sheridan, astfel că existară momente când lucrurile decurseră aşa cum trebuie, iar hohotele de râs apărură, acolo unde le era locul.

Seara, furtuna se abătu cu toată forţa asupra casei

cu trei etaje. Tunetul bubui, iar fulgerele luminară la nesfârşit. Toate uşile, ferestrele şi jaluzelele fuseseră închise mai devreme, dar rafalele reci de vânt se strecurau totuşi prin încăperi, făcând ca lumina lămpilor să danseze în spatele globurilor de sticlă. Ploaia, atunci când sosi, fu un potop ce părea

că nu se va mai termina. Începu la ora supeului, şi încă mai turna cu găleata atunci când invitaţii se grăbiră să meargă la culcare.

Lisette stătea întinsă, ascultând zgomotul şuvoaielor de apă, măturate de vânt, care biciuiau casa. Era încă trează când furtuna încetă,

iar ploaia se opri. Se gândi la umezeala de pe terenul de desfăşurare a duelului şi se întrebă dacă nu cumva acesta va fi amânat sau chiar anulat, sau dacă nu cumva combatanţii vor dormi mai mult din pricina cerului înnorat. Şi-i imagină îndreptându-se spre pâlcul de nuci, întrebându-se dacă aveau

să meargă unul lângă altul, precum cei mai buni prieteni, spre terenul de luptă, sau dacă exista un protocol anume care stabilea cine soseşte primul şi cine îl urmează. O mulţime de gânduri îi trecură prin minte fără o ordine anume. Şi doar după ce renunţă la ele, somnul sosi, în cele din

urmă, şi la ea.

Plânsetele, strigătele şi vocile amestecate o treziră brusc, întreaga casă părea un vacarm. Înainte să reuşească să coboare din pat, uşa se deschise larg, iar Agatha intră în mare grabă.

— Oh, draga mea, s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru. Tânărul

domn Dorelle a fost rănit foarte grav, iar domnul Blackford la fel. Şi nici n-o să-ţi vină să crezi, dar nimeni nu are habar ce trebuie făcut.

— Au primit îngrijiri de la un medic? Lisette sări din pat şi se duse la dulap, smulse primul lucru care-i veni la mână, apoi apucă tivul cămăşii de noapte

pentru a o trage peste cap.

— Aici, în provincie, nu e disponibil decât unul singur, şi acum îl îngrijeşte pe domnul Dorelle. Englezul a insistat să se ocupe întâi de el.

— Unde i-au dus? Acceptă ca Agatha să-i dea o mână de ajutor în privinţa corsetului, chiar dacă ea îşi îmbrăca deja

jupele şi le lega strâns şireturile.

— Chiar acum l-au adus înăuntru pe Blackford. Doamna Herriot îi pregătise deja dormitorul. Cât despre Dorelle, cred că a fost instalat în salonul de vară de la parter. E… e mult prea grav rănit ca să se încerce transportarea lui la

etaj.

Pe Lisette o invadă brusc o senzaţie de *deja vu*, reamintindu-şi dimineaţa în care Eugene fusese adus la reşedinţa din oraş a familiei Moisant după ce fusese ucis pe câmpul de onoare; corpul lui era atât de slab, atât de ţeapăn. Apoi ea îi poruncise valetului să se

ocupe de cadavru, alesese hainele pentru înhumare, oprise ceasurile în toată casa, întorsese oglinzile cu faţa la perete, făcând ceea ce se cerea într-o asemenea situaţie, dar într-o stare de totală buimăceală, în acest timp, Henri Moisant zbierase şi proferase ameninţări, acuzând-o că nu-i păsa de

moartea soţului ei, fiindcă nu se arăta pătrunsă de durere, fiindcă încă mai era în stare să raţioneze, să vorbească şi să se mişte de colo-colo.

În timp ce Agatha îi încheia ultimii nasturi, Lisette fu pe neaşteptate copleşită de rezultatul devastator al acestui nou duel şi de posibilităţile

îngrozitoare care se întrezăreau.

— Oh, Aggie, rosti ea, ducându-şi mâna la gură.

— Da, iubita mea, zise însoţitoarea sa, oftând adânc. Ştiu.

— El… el scrisese un poem pentru mine. Lacrimile îi umplură ochii, iar ea îşi înălţă bărbia, încercând să le împiedice

alunecarea.

— S-au mai întâmplat tragedii de felul acesta. În confruntări asemănătoare, unii tineri şi-au pierdut viaţa înainte de a apuca să trăiască. Ce pierdere, ce pierdere îngrozitoare.

Agatha vorbise aproape cu resemnare, ceea ce o înfurie pe Lisette:

— Nu trebuia să se întâmple.

— Noi nu mai putem face nimic în privinţa asta. Terminând cu nasturii, Agatha o întoarse cu faţa spre ea şi îi aranjă corsetul. Apoi o îmbrăţişă în grabă. Nouă, femeilor, ne revine să facem tot ce putem pentru cei care supravieţuiesc.

Lisette îşi odihni o secundă capul de umărul osos al Agathei. Apoi îşi îndreptă spatele şi întrebă:

— Cât de grav e rănit domnul Blackford?

— Destul de grav. Se spunea ceva despre un accident. Mă cutremur gândindu-mă la ce a vrut să însemne asta.

— Dacă nu poate

primi îngrijiri de la doctor, atunci trebuie să vedem ce putem face noi pentru el, răspunse Lisette, pornind spre uşă.

Blackford fusese rănit la umăr, chiar sub claviculă – o gaură mare şi zdrenţuită, care sângera profund, umezindu-i cămaşa şi pătând-o pe cea a bărbatului care-l adusese

în casă după ce îl aşezase pe uşa unei magazii care fusese scoasă rapid din balamale. Oprirea sângerării era prioritatea numărul unu. Caid făcuse un soi de bandaj din cravata sa, apăsând-o cât putea de tare pe rană. Mâinile îi era înroşite de sânge, dar cu toate astea persevera. În secunda în

care Lisette se apropie de patul în care zăcea Blackford, Caid îi strigă să pregătească niște bandaje mai groase și să le apese pe rană atunci când el va îndepărta cravata îmbibată.

Lisette nu fusese niciodată deosebit de afectată la vederea sângelui, astfel că acum nu se arătă astfel. Ceea ce o

deranja era mirosul proaspăt al sângelui. Oricum, ştia din experienţă că, dacă inspira scurt şi profund, totul avea să fie în regulă. Fiind singura stăpână în casa Moisant, fusese chemată să aibă grijă de sclavi ori de câte ori aceştia avuseseră vreun accident. Acum nu putea fi altfel. Nu avea să permită

aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, rupând o fâşie lungă dintr-o cârpă foarte uzată şi apoi împăturind-o.

— O blestemăţie, pe cuvânt. Blackford nu avea de gând ca evenimentele să ia o întorsătură atât de dramatică.

— Nu, chiar aşa a şi spus. Ea aruncă o privire

către faţa englezului. Zăcea acolo atât de palid şi de ţeapăn, cu pleoapele închise, respirând sacadat. Cum nu reacţiona la durere sau la îngrijirile la care era supus, era greu să-ţi dai seama dacă era inconştient, extrem de curajos sau, pur şi simplu, îngăduitor.

— S-a întâmplat atât de repede. Dorelle şi-a

lansat atacul cu o secundă înainte de comanda de începere – ceea ce nu cred că a fost o încercare deliberată de a-şi sfida adversarul, ci mai curând un efect al nervilor surescitaţi. Blackford a parat cu o forţă considerabilă, după cum îţi poţi închipui. Din cauza loviturii, spada lui Dorelle

s-a frânt exact în două. Dar el se lansase deja într-o mişcare disperată, aşa că nu mai putea da înapoi. Bucata boantă de spadă, care-i rămăsese în mână, l-a izbit pe Blackford în umăr. Blackford a sărit înapoi, alunecând pe iarba umedă. Vârful spadei lui a zvâcnit în sus din reflex. Cumva, Dorelle a reuşit să

se împlânte în ea.

— Oh, *mon Dieu,* şopti Lisette, cu toate că înăuntrul ei simţi ceva ce părea aproape o durere sufocantă, dar şi o oarecare uşurare.

— Sunt… sunt bucuroasă că a fost într-adevăr un accident.

Caid mişcă scurt din cap.

— Unii s-ar putea să nu accepte asta atât de uşor.

— Dacă moare, toţi vor crede că l-am ucis pe tânărul Cezar, şopti Blackford. Pleoapele îi tremurară puţin, cu toate că rămase perfect nemişcat. Şi vor avea dreptate.

— Nu putea fi evitat,

zise Caid cu precizie.

— Decât dacă aveam răbdare şi un temperament mai potolit? Unde e gazda mea? Trebuie să-i cer iertare fiindcă i-am stricat petrecerea.

— Mai bine stai liniştit, înainte să transformi totul într-o tragedie şi mai mare, îi spuse Lisette cu oarecare severitate. Se gândi că

spada nu-i atinsese niciun organ vital, dar nu putea fi sigură. Blackford era alarmant de palid şi începuse să tremure. Îşi pusese braţele în jurul trupului, încercând să controleze frisonul. Cu toate astea, cârpa de sub degetele ei se umplu de sânge. Agatha, aflată alături, era ocupată cu

pregătirea alteia, mai mare, care să fie aplicată peste cealaltă.

— Unde este Maurelle acum? repetă Caid în şoaptă întrebarea lui Blackford.

— Trimite pe unul dintre grăjdari după familia lui Dorelle, răspunse Agatha, care se oprise în drum spre camera

bolnavului să discute câteva secunde cu gazda lor. Se asigură, de asemenea, că oaspeţilor care rămân li se va servi, ca de obicei, micul dejun, şi îşi ia rămas-bun de la cei care sau decis să plece.

— Adică cea mai mare parte, bănuiesc. Nimic nu distruge o petrecere mai bine ca un scandal.

Chiar în secunda în care aproba cu un gest din cap, Lisette auzi un zgomot la uşă, astfel că se întoarse şi privi într-acolo. Nu era medicul.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Celina. În spatele ei puteau fi zăriţi Rio de Silva şi Nicholas Pasquale.

— Puteţi să căutaţi o

pătură, zise Lisette. Şi sunt convinsă că Blackford s-ar simţi mult mai confortabil dacă i-ar scoate cineva cizmele.

Celina plecă în căutarea unei pături, iar Rio se apropie, rezolvând problema încălţărilor cu câteva mişcări abile. Apoi cei doi spadasini se retraseră, lipindu-se de

perete, privindu-l pe bărbatul acela care era prietenul lor.

— Unde dracu’ e doctorul? mormăi Caid printre dinţi.

— Sunt sigur că va sosi imediat ce va putea.

— Ce-am putea face? Să-i aducem ceva, poate o înghiţitură de coniac?

— Nu cred că e o idee

bună, zise Lisette. Ca să bea, trebuie să se ridice, şi probabil că nu trebuie mişcat.

— Da. Numai că… Urăsc să nu fiu capabil să fac ceva.

Ar face, îşi zise Lisette. Era un om de acţiune. Nu-i stătea în fire să aştepte.

În secunda aceea reveni Celina cu un braţ de

pături. Rapid, ceilalţi le întinseră peste Blackford. Nicholas aduse un cuţit şi tăie cămaşa îmbibată cu sânge, dând-o la o parte, după care strecură marginile păturii sub corpul rănitului. Dădură dovadă de o eficienţă şi o grijă uimitoare, dar Lisette se întrebă totuşi dacă toate astea nu erau cumva fără

folos.

Sângerarea îşi încetini ritmul. Lisette descoperi lucrul acesta când slăbi puţin apăsarea bandajului, vrând să adauge un altul. Se gândi să şteargă o parte din crustele şi din sângele uscat de pe pieptul lui, dar decise că lucrul acesta putea fi amânat.

Era greu de ştiut ce

altceva se putea face, îi era greu de realizat că viaţa unui om se afla în mâinile ei. Ceea ce nu era strict adevărat, desigur. Responsabilitatea era împărţită.

Luându-şi ochii de la bărbatul rănit, ea îl privi pe Caid care se afla de partea cealaltă a mesei. El îi întâlni privirea. Ochii lui

erau de un albastru-închis din pricina îngrijorării, dar în ei se citea şi hotărârea de a nu da nicio şansă dezastrului.

Încrederea aceea era greşită. Bărbaţii mureau în fiecare zi. Orice bărbat, nu conta cât de puternic sau abil era, putea fi ucis într-un duel. Data viitoare, când va apărea pe terenul

de luptă, Caid s-ar putea să capete o rană fatală. La fel ca a lui Blackford, a cărui viaţă nu fusese ameninţată în mod direct. Moartea putea surveni din cauza unei sângerări în exces, a otrăvirii sângelui, cangrenei sau pneumoniei. Caid, atât de curajos datorită puterii şi onoarei lui, putea muri oricând.

Ea ştiuse dintotdeauna lucrul acesta, fusese ceva implicit din clipa în care făcuseră cunoştinţă. Una era să o ştie, şi alta să aibă în faţa ei dovada acestui lucru, reprezentată de trupul inert al lui Blackford.

Caid, care dăduse târcoale morţii, de mai multe ori, pe terenul de

luptă, de dragul ei, putea să fie ucis mâine, poimâine sau răspoimâine. El putea muri, iar ea nu putea face nimic ca să împiedice lucrul acesta.

Chiar în secunda aceea, uşa se deschise şi doctorul intră în încăpere.

Se apropie de pat cu faţa împietrită, cu mânecile hainei înroşite de sânge.

Chipul lui Blackford îşi pierduse şi mai mult din culoare. Ridicându-şi capul de pe pernă, el întrebă:

— Dorelle?

— Tânărul domn nu mai are nevoie de serviciile mele, răspunse doctorul, dând o sentinţă înfricoşătoare. Acum, daţi-mi voie să văd ce pot face pentru dumneavoastră, sir.

Francis Dorelle murise. Lisette fu străbătută de un val înverşunat de durere şi suferinţă. Nu va mai scrie niciodată poeme, nu va mai declama nicicând la lumina lunii, nu se va mai devota altor femei, nu va mai simţi niciun fel de bucurie sau furie, dragoste sau amărăciune, adoraţie sau durere. Luptase pentru

onoare şi murise din pricina ei.

Lisette, cedându-i locul medicului, se îndepărtă de pat. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă încet către uşă.

— Lisette? strigă Caid în urma ei.

Ea nu răspunse. Părăsind dormitorul, închise cât putu de uşor

uşa în urma sa.

17

Caid îl înlocui pe Nicholas lângă patul lui Blackford la scurtă vreme după micul dejun. La două zile după duel, pacientul progresa destul de bine, cu excepţia febrei despre care doctorul îi asigură că era mai mult decât de aşteptat.

Acest diagnostic care părea mai degrabă lipsit de inimă era posibil să se datoreze şi faptului că Blackford îl înjurase cu o inventivitate considerabilă atunci când acesta cercetase şi cususe rana.

Febra şi lipsa de activitate, ca să nu mai vorbim de faptul că fusese supravegheat pentru a fi

împiedicat să se ridice din pat, îi conferiseră lui Blackford temperamentul unei vipere. Insista întruna că e în stare să se ridice. Şi oricine îl contrazicea se alegea cu nişte invective îngrozitoare. Drept rezultat, spadasinii îşi asumară datoria de a-l îngriji, pentru a le scuti pe doamne de limbajul cu

pricina şi de posibilitatea de a vedea un englez aproape gol care încerca să sară din pat.

Când Caid intră în cameră, Blackford era întins cu faţa la fereastră, spre locul unde razele soarelui alcătuiau un pătrat imens pe podea. Părea căzut pe gânduri şi neobişnuit de frustrat.

— Din nou o durere de cap? întrebă Caid, cu privirea aţintită pe deasupra pacientului spre Nicholas, care stătea răsturnat pe un scaun, cu un picior întins înaintea lui.

— Ori asta, ori o dispoziţie proastă, o trânti spadasinul italian. Dacă o să descoperi care este din cele două, atunci vei reuşi

să faci mai mult decât mine. Împăturind ziarul pe care îl citise, îl lăsă deoparte şi se ridică în picioare, încăpăţânatul a refuzat micul dejun aşa că s-ar putea să fie, pur şi simplu, înfometat.

— Dacă e aşa, cred că se poate găsi ceva ca să-i stăvilim chinul, zise Caid.

— Aşa a sugerat şi

doamna Moisant acum o jumătate de ceas, şi a fost pedepsită pentru efortul ei. De la bărbatul aşezat în pat nu licări nicio urmă de răspuns. Nicholas făcu o grimasă. Vezi? O însărcinare lipsită de recunoştinţă. Mi-aş dori să o savurezi şi tu.

— Eşti mai mult decât mărinimos, zise Caid sec.

— Chiar aşa, iar dovada e că nu l-am omorât încă. Zicând acestea, Nicholas ieşi din dormitor, închizând uşa în urma sa.

Caid râse scurt înainte de a face câţiva paşi şi de a lua ziarul. Trecu rapid în revistă rubricile destinate ştirilor politice şi dezastrelor, după care se

opri la informaţiile obişnuite privitoare la vânzări, lichidări, sosirea şi plecarea vapoarelor cu abur şi a cargourilor cu diverse încărcături. O ştire anume îi atrase atenţia, aşa că aruncă o privire spre Blackford.

— Nicholas ţi-a citit noutăţile? întrebă el.

— Cu un tâmpit accent

italienesc.

— Inclusiv ştirea referitoare la turneu, presupun.

— A considerat că voi fi interesat.

— Şi chiar eşti, în felul tău.

Blackford nu zise nimic.

— Lui Nicholas nu i-a trecut prin minte, se pare,

că ai obiceiul să reacţionezi negativ.

Niciun răspuns.

— Asta te-a dărâmat atât de tare, nu? Faptul că nu vei putea participa la turneu. Sau încă mai eşti bosumflat fiindcă lumea ar putea crede că ai fost rănit de un amator de categorie inferioară care nu ar fi trebuit să fie în stare

niciodată să te atingă?

Replica era provocatoare. Să-l scoată pe englez din starea de spirit morocănoasă era ceva mult mai potrivit decât să-l lase să zacă acolo, clocind ca un personaj dintr-o tragedie de Shakespeare.

— Ar trebui să te consideri norocos, fiindcă

nu vei fi obligat să-l înfrunţi pe Thimecourt. Am auzit că a avut o dispoziţie drăcească, şi nu e unul dintre cei care nu te provoacă mai târziu dacă nu-i place cum au ieşit lucrurile.

— E problema ta, zise Blackford nepăsător, din moment ce s-ar putea să ai onoarea să te lupţi cu el,

după ce îl va desființa pe cel care îmi va lua locul.

— Sau poate că nu, depinde de câți vor muri subit începând de acum și până atunci.

— Eu nu am murit subit, așa cum ai spus-o tu cu atâta amabilitate.

— Iar lucrul acesta va fi luat în considerare data viitoare. Vor mai avea loc

şi alte turnee, ştii bine. Am auzit, chiar înainte să plecăm din New Orleans, că deja se pregăteşte un al doilea, pentru luna viitoare, fiindcă acum nu au putut fi programate toate înscrierile.

— Indiferenţa mea, spuse Blackford răspicat, e cât se poate de mare.

Caid se încruntă,

pierzându-şi răbdarea.

— Şi e depăşită doar de lipsa ta de bune maniere.

— Lehamitea n-are nimic de-a face cu felul de a te purta.

— Numai că una n-ar trebui s-o depăşească pe cealaltă. Iar celor care se plictisesc le lipseşte, de obicei, iniţiativa.

— Iniţiativa atinge multe scopuri, dar numi permite să manipulez timpul pentru a mă înfrunta cu tine în acest turneu. Sau în afara lui, şi asta e şi mai lamentabil.

— Ştiu că te gândeai la o blestemată de înfruntare sângeroasă, i-o întoarse el afabil. Asta stârneşte mai mult ca sigur un martir.

Furia sclipi în ochii de un albastru strălucitor ai lui Blackford.

— Aş fi capabil, dacă îmi dai o spadă, să te izbesc în gât. Atunci am putea să schimbăm locurile, tu şi cu mine, şi să vedem cine o să joace mai bine rolul victimei de bunăvoie.

— Oh, îţi cedez

această onoare, răspunse Caid, cu un rânjet. Motivul fiind acela că tu ai mai multă experienţă în privinţa asta, să ştii.

— Serios? Să luăm, de exemplu, sejurul tău la închisoare. Sau îţi imaginezi că simpla negare a acestui fapt îl înnobilează în loc să-l transforme în ceva enervant?

Era o lecţie, în cazul în care avea nevoie de una, îşi zise Caid, gândindu-se să-şi vadă mai bine de-ale sale. Trebuia să-şi fi dat seama înainte de a se lua la întrecere cu un individ care mânuia cu multă îndemânare cuvintele tăioase. La fel ca şi sabia.

— Aici m-ai atins, zise el cu un surâs acru. Doar

că ar fi instructiv să aflu cine ţi-a spus această poveste.

— Nu doamna Moisant, dacă la asta te gândeşti. Domnişoara Agatha a menţionat-o în treacăt, ca şi cum eu aş fi ştiut-o deja ceea ce se trage, fără îndoială, de la faptul că ne-am născut în acelaşi arhipelag. Era

îngrijorată că principiile noastre l-ar putea afecta prea mult pe puiuţul ei singuratic.

— Şi se aştepta ca tu să îndrepţi lucrurile în cazul în care cu mă dovedeam prea încăpăţânat.

— Cum? Arătându-mă amabil şi sărind în ajutorul doamnei? Aş fi mult prea

încântat. Dar cred că, mai întâi, ar trebui să-ţi bag minţile-n cap cu spada mea, dacă toate celelalte mijloace vor da greş.

Caid îl privi făţiş.

— N-ai decât să încerci.

— Oh, garantez că, pentru moment, s-ar putea să fie greu, dar nu voi rămâne în starea asta

pentru vecie.

— Nu, vei fi chiar mai urâcios, nu am nicio îndoială, atunci când vei fi capabil să ţii o armă în mână.

— Iar tu vei avea şi mai mult din firea unui snob, zise Blackford amar.

— Un snob? se interesă Caid, cu un glas plin de uimire. A trebuit să

iau lecţii cu două săptămâni înainte, ca să nu rămân în umbra superiorităţii tale.

— Superioritatea firească şi snobismul sunt două chestii total diferite, i-o servi Blackford, în vreme ce ochii îi sticleau. Dar niciuna nu poate aprinde candela umilinţei care se potriveşte doar turmei

celor obişnuiţi. Sfinte Dumnezeule, omule, eşti nevinovat sau vinovat? Şi ce naiba te face să crezi că asta ar conta?

— Pentru mine, contează, zise Caid.

— Doar fiindcă îi dai voie. Nimeni nu te poate face să te simţi ruşinat fără consimţământul tău, dragul meu prieten irlandez. Şi

nici nu te poate opri să-i faci curte domniţei pe care o doreşti.

— Dacă gândeşti astfel, înseamnă că nu ai idee cum stau treburile în New Orleans.

— În comunitatea franceză a New Orleans-ului, vrei să spui. Dar acesta este şi un teritoriu al Statelor Unite, adică al

unei ţări noi. Convenţiile care te leagă de trecut aparţin unui alt loc, unul care se află la distanţă de un ocean şi de o lume întreagă.

— Ia te uită, zise Caid încet. Şi îmi poţi explica şi mie de ce e atât de important pentru tine?

— De ce crezi, dandy de nimic ce eşti? Dorinţa

de a renaşte pe un pământ nou nu e numai o virtute irlandeză.

Unde ar fi dus alte insulte şi alte aluzii e imposibil de ghicit, fiindcă, în secunda aceea, se auzi o bătaie în uşă. Caid strigă tare comanda „Intră”, iar Lisette se strecură în încăpere, în capul unei procesiuni care cuprindea

un servitor, ce ducea un recipient cu apă fierbinte şi o cutie cu ustensile pentru bărbierit, o servitoare care aducea aşternuturi curate, şi majordomul care ţine în mână o tavă pe care se odihneau o cană din argint cu cafea şi un somptuos aranjament de gustări.

— Puţin confort pentru pacient, zise ea, cu un

surâs de-a dreptul vindecător. Vă rog să-l acceptaţi, domnule Blackford, în caz contrar, bucătăreasa o să creadă că talentele ei nu mai sunt aceleaşi.

Oricare ar fi fost criticile lui Caid, gestul, ori vederea unui trup şi a unei feţe frumoase îl făcură pe Blackford să surâdă. Caid

ar fi putut cu greu să-l învinovăţească. Lisette nu numai că era o persoană extrem de plăcută privirii, dar şi una căreia cu greu îi puteai rezista, aşa cum rămăsese în aşteptare, calmă şi tăcută. Cum îi reuşea, Caid nu putea spune. Ştia foarte bine că veghease lângă cadavrul lui Francis Dorelle în timpul

nopţii şi că fusese prezentă în zorii zilei atunci când părinţii lui îndureraţi, un cuplu în etate care-şi răsfăţaseră fiul născut când ei aveau o vârstă înaintată, se ridicaseră de la veghea lor nocturnă şi plecaseră, luând cu ei trupul neînsufleţit al băiatului lor.

— Dulce şi ameţitoare ca o pară în sos de vin,

doamna care îmi îndeplineşte fiecare dorinţă, chiar şi pe acelea pe care nu sunt conştient că le am, declamă Blackford în maniera lui plină de înfloriturі. Cum aş putea să refuz?!

— Excelent, zise Lisette. Există o ceaşcă şi pentru neobositul dumneavoastră

supraveghetor şi nişte prăjiturele în plus. Poftă bună, domnilor.

Ea nu mai zăbovi în încăpere, probabil datorită gestului, mai degrabă nobil, pe care-l făcu Blackford spre valet, dorind să se facă îndată prezentabil. Caid îşi dădu seama că trebuia să se gândească şi el la un

asemenea confort. Totuşi, cu atâtea feţe obosite în jur, el abia dacă băgase de seamă că Blackford arăta de-a dreptul înspăimântător. Privindu-l, Caid se întrebă dacă Lisette îl vedea tot astfel sau dacă nu cumva găsea că cearcănele albăstrui ale englezului erau mai degrabă o dovadă de

dezinvoltură.

Glasuri puternice se auziră din camera de legătură, salonul prin care ieşise Lisette cu câteva clipe în urmă. Caid înălţă capul. Una dintre voci era sigur a ei, în vreme ce cealaltă, mai profundă şi mai mult decât inoportună, aparţinea unui bărbat.

Caid se uită rapid spre

Blackford, care acum stătea în şezut, cu un prosop fierbinte în jurul bărbiei. Englezul, la rândul lui, îl privi intens. Aproape fără să se observe, arătă spre uşă.

Permisiunea de a pleca sau încurajare? Caid nu avea idee care dintre cele două reprezentau intenţia sa, dar se pare că amândoi

simţeau că ceva straniu se petrecea în salon. Ridicându-se în picioare, el porni spre uşă, o deschise larg şi păşi în salon.

Gustave Bechet o prinsese pe Lisette de talie, încercând s-o tragă în braţele sale. Trupul lui masiv ascundea ceea ce se petrecea, dar era evident că lui Lisette nu-i făcea

plăcere.

Caid nu mai simţise niciodată o dorinţă atât de aprigă ca moda din secolul al optsprezecelea, ce permitea bărbatului să poarte o sabie la şold, să mai existe încă. Ce satisfacţie ar fi fost să o poată trage din teaca ei şi să o înfigă în locul cel mai potrivit. Cu toate că era

mult prea înfierbântat ca să decidă atât de rapid dacă locul acela s-ar fi aflat între coapsele groase ale lui Bechet sau între umeri acestuia.

— Dă-mi drumul imediat, zise Lisette cu un dezgust vizibil în glas. Nu mă interesează propunerea ta.

— Mama insistă, se

tângui Bechet. Te implor să mă asculţi. A spus că trebuie să te gândeşti, fiindcă dacă vei continua să-i încurajezi pe bărbaţi să se dueleze de dragul tău, atunci nimeni nu o să te primească în casă. E momentul cel mai potrivit, înainte ca alţi bărbaţi să bage de seamă această oportunitate. Trebuie să

pun situaţia la punct, să te pun pe tine la punct.

— Nu fi ridicol, strigă ea, smulgându-se din strânsoarea lui chiar în secunda când o trăgea mai aproape de el. Nu poţi face una ca asta în plină zi, în vreme ce în încăperea de alături zace un om bolnav.

— Cel mai bine ar fi să n-o faci deloc, rosti Caid

cu dezgust în glas.

Bechet scoase un sunet speriat, dându-i drumul lui Lisette atât de rapid, încât aceasta aproape că se prăbuşi, întorcându-se cu o grabă neîndemânatică, se holbă la Caid ca şi cum acesta ar fi apărut din cer. Apoi expresia lui deveni una beligerantă.

— Dumneata, zise el,

bodogănind. Eşti întotdeauna acolo, întotdeauna primul. Bănuiesc că îţi închipui că vei fi primul care se va culca cu văduva. Mama mea spune…

Caid se apropie, îi înfipse o mână în piept şi, apucându-l de cravată şi cămaşă, trase suficient de tare, încât Bechet să se

înalţe pe vârfuri.

— Mama ta are nişte idei mult prea greşite şi nişte sfaturi asemenea. Nu vreau să mai aud vreodată orice ar avea ea de spus în legătură cu doamna Moisant.

Se auzi un scârţâit dinspre uşa care dădea spre galerie.

— Ce îi faci fiului

meu? Dă-i drumul imediat, brută ucigaşă!

Doamna Bechet traversă camera alergând, cu fustele şi cu capa fluturând în jurul ei şi cu pumnii ridicaţi în aer. Ajungând lângă Caid, ea începu să-l lovească în cap şi în umeri.

Lisette făcu la repezeală câţiva paşi

pentru a-i imobiliza braţul. O trase deoparte.

Femeia îşi întoarse furia asupra lui Lisette.

— E doar vina ta, cocotă! Fudulindu-te în faţa bărbaţilor, încerci să-i conduci. Domnul Moisant a încercat să mă prevină, dar eu nu l-am ascultat. Nu eşti altceva decât o *putain*[44] care nu se

potrivește niciunui bărbat decent, și cu atât mai puțin fiului meu. Deci nu-l vrei? Hah! Nici el nu te vrea. Du-te și desfă-ți picioarele pentru ucigașii pe care-i preferi. Doar asta meriți!

— Prefer orice bărbat, în afara aceluia care ascultă de comenzile mamei sale precum un cățeluș, *madame!*

Comparaţia era potrivită, din moment ce Figaro alese chiar clipa aceea pentru a da buzna în încăpere. Repezindu-se la doamna Bechet, îi apucă fustele, mârâind şi trăgând de ele. Furioasă, bătrâna doamnă încercă să se smulgă din strânsoarea câinelui.

— Refuz să rămân sub

același acoperiș cu tine și cu bestia ta vicioasă. Eu și fiul meu ne vom întoarce în oraș și ne vom duce direct la tatăl soțului tău. Trebuie să știe că numele său e târât în mocirlă.

— Așa să faceți. Nimic nu m-ar bucura mai mult. Lisette îi înfruntă privirea, disprețul licărind în ochii ei.

— Nu vei mai fi atât de încântată când el va pune capăt jocului tău!

— Vom vedea. Lisette privi în jos spre Figaro. Gata, dulceaţa mea. Dă-i drumul vacii.

Căţeluşul dădu drumul imediat fustelor şifonate ale doamnei Bechet. Doamna se întoarse cu o demnitate greoaie, pornind

ţintă spre uşa care ducea în galerie. Peste umăr, ordonă:

— Vino, Gustave!

Fiul său făcu un pas înapoi cu faţa roşie ca focul. Apoi execută o răsucire ciudată, ca şi cum nu i-ar fi făcut plăcere să le întoarcă spatele, pornind în urma mamei lui.

Nici Caid, nici Lisette

nu vorbiră preţ de câteva secunde după ce perechea respectivă dispăru din faţa ochilor lor. Lisette rămase ţeapănă şi dreaptă, cu faţa în flăcări şi respirând precipitat. Era supărată, şi cine ar fi putut s-o condamne, se gândi Caid. Asemenea confruntări nu se întâmplau în fiecare zi.

Dincolo de asta, era

fascinantă, aşa cum stătea acolo, atât de vie şi de vibrantă în furia ei. Îl uimise faptul că sărise în apărarea lui. Dar, în acelaşi timp, îi era recunoscător, pentru că i-ar fi fost greu să se apere de unul singur în faţa atacului doamnei, fără să apeleze la violenţa care nu-i era caracteristică unui gentleman.

— Îmi pare nespus de rău pentru orice neplăceri viitoare, zise el, cu vocea oarecum stranie. Propoziţia fusese atât de corectă, pe cât era el în stare s-o formuleze. N-am dorit ca vizita ta aici să arate astfel.

Pe buzele ei flutură un surâs obosit.

— Sper că nu.

— Nu. Îmi imaginez că

te vei întoarce cât mai curând posibil în Vieux Carre. Te voi însoţi în oraş în momentul când vei fi pregătită, oricare ar fi acesta.

— Şi domnul Blackford?

— Până mâine va fi în stare să călătorească cu trăsura. De fapt, s-ar putea să fie imposibil să

împiedicăm aşa ceva.

— Îl pot lua în trăsura mea, în cazul în care nu-l deranjează faptul că e prea mică.

— O ofertă generoasă, dar va călători, lungit pe o parte în vehiculul doamnei Herriot.

— Ea va fi pregătită să plece în momentul acela?

— Dacă nu, trăsura va

veni înapoi s-o ia, răspunse Caid.

Lisette aprobă uşor din cap, vârându-şi mâna în buzunarul şorţului decorativ pe care-l purta şi apucând ceva mic şi de formă rotundă care se afla acolo.

— Da, presupun că da.

Aerul ei distant, ca şi cum ar fi măcinat-o alte

gânduri, îl deranjă.

— E în regulă, nu-i aşa? Doar nu preferi să rămâi?

— Nu, nu, răspunse ea, dând rapid din cap. Mai e doar o singură noapte.

Încă o noapte pentru ce anume? Ar fi întrebat, dar chiar în secunda aceea auzi un zgomot ce venea

din cealaltă cameră, ca şi cum ar fi căzut ceva. Aducându-şi aminte că ar fi fost posibil ca Blackford să fi ascultat, dacă nu cumva altcineva, el înclină, pur şi simplu, capul.

— Excelent. Vom face alte planuri pentru această seară.

— Da, răspunse ea, ca un om în transă. Va fi…

satisfăcător.

Era ridicol din partea lui să încerce să descopere ceva de rău augur în aceste câteva vorbe, îşi zise Caid, urmărind-o cum se răsucea pe călcâie şi pleca. Cu toate astea, ele nu-i dădură pace. Îi tot apăreau în minte pe măsură ce ziua înainta, făcând haz de el în vreme ce mânca alături de

Blackford în dormitorul acestuia, revenind în vreme ce juca cărţi cu Nicholas şi cu Rio. Rămaseră pe aproape în vreme ce el puse la punct ora plecării lor în dimineaţa următoare şi felul cum se vor alinia trăsurile şi călăreţii în vederea călătoriei.

Mai erau încă cu el când se duse în camera lui

să se culce, lăsându-l pe Rio alături de Blackford, cei doi fumând o ultimă ţigară şi bând un ultim pahar de coniac înainte de culcare.

Ce voia Lisette să spună? Da, şi oare ce va face ea după ce va reveni în oraş? Caid întoarse iarăşi întrebările pe toate feţele, scoţându-şi ceasul şi

lanţul şi lăsându-le să cadă în tăviţa de pe măsuţa de toaletă, trăgând apoi de nodul cravatei şi desfăcând-o din jurul gulerului, înainte de a o arunca pe aceeaşi tăviţă. Îşi dezbrăcă haina, o atârnă pe spătarul unui fotoliu, procedând la fel şi în privinţa vestei. Ceva îi tot chinuia mintea, un detaliu

îngrijorător pe care nu-l putea contura.

Doamna nu fusese în apele ei toată după-amiaza, stând foarte multă vreme singură, citind sau privind pe deasupra copacilor, în vreme ce ei toţi stăteau în galerie. Nicholas încercase s-o tachineze pentru a o scoate din starea aceea proastă. Chiar şi

Blackford, care se ridicase din pat şi era îmbrăcat pentru supeul târziu, cu mâna susţinută într-o bucată de mătase neagră luată dintr-unul din şalurile vechi ale lui Maurelle, încercase, la rândul lui. Niciunul dintre ei nu se bucură de succes.

La momentul respectiv, aproape că fusese mulţumit

de eşecul lor, realiză Caid, încruntându-se. Acum lucrul acesta îl tulbura.

În vreme ce-şi desfăcea butonii manşetei şi capsele de pe piepţii cămăşii, îşi reaminti momentul în care Agatha o întrebase pe Lisette dacă mai avusese durerea aceea de cap, şi-i recomandase o infuzie. Lisette se răstise la

însoţitoarea ei, un lucru pe care niciunul dintre ei nu-l mai observase la ea. După supeu, cu ochii sticloşi, ea deveni extrem de vorbăreaţă. Pe măsură ce seara înainta, ea îşi menţinu această stare, eclipsându-le cu uşurinţă pe Maurelle, care părea obosită, şi pe Celina, a cărei atenţie era îndreptată

spre Rio. Ba chiar preluase de la Solomon sarcina de a le umple paharele cu vin pentru un ultim rând, propunând un toast tulburător în memoria poeţilor decedaţi şi a versurilor lor.

Da, sigur ceva nu era în regulă.

Îşi trase cămaşa din pantaloni şi apoi o întinse

pe spătarul fotoliului, acolo unde o putea găsi majordomul ce îl servea pe post de valet. Își întinse brațele deasupra capului, încercând să alunge tensiunea acumulată în gât și în umeri. Apoi merse spre un scaun și se așeză. În timp ce își scotea cizmele, se încruntă, întrebându-se dacă nu

făcea prea mult caz din această indispoziţie. Oricum, el nu observase niciodată că Lisette ar fi o fire schimbătoare. Nu că nu ar fi avut motive în ultimele zile.

În mod aproape cert, ea resimţea moartea tânărului Dorelle sau poate chiar se învinovăţea pentru ea. Era cât se poate de

firesc, chiar dacă prost înţeles. Şi apoi, acele epitete insultătoare pe care i le aruncase în faţă doamna Bechet era posibil să o fi tulburat mai mult decât voia ea să admită. Acele bârfe, ce în mod sigur fuseseră generate de evenimentele petrecute în timpul petrecerii, îi chinuiau, probabil, şi ele

mintea. Da, avea multe motive care să-i strice buna dispoziţie şi care s-o enerveze. Şi cu toate astea, el avea îndoieli. Era ca şi cum ea ar fi ajuns în pragul unei decizii vitale. Care ar fi aceea, lui îi era teamă să se gândească.

Oricum, nu era singura care se preocupa de aşa ceva. El însuşi ajunsese la

niște concluzii. Între acestea, cea mai importantă era aceea că nu mai trebuia s-o grăbească pe Lisette să-și găsească un alt soț. Asta îi complica prea mult viața, ca să nu mai vorbim de a lui. În jurul ei erau prea mulți pretendenți, prea puțini dintre ei fiind, într-un fel, potriviți. Oricum, acțiunea,

aşa restrânsă cum fusese, scosese tot ce e mai rău din Moisant. Omul acela era mult prea posesiv.

Ridicându-se în picioare, el începu să-şi descheie pantalonii. Stătea cu spatele la paravanul de mătase, cu rame din mahon, care delimita colţul unde era ascuns vasul de ceramică al camerei. În

faţa lui se aflau ferestrele cu jaluzelele trase, pentru a proteja de ţânţari. Deşi risca să fie ciupit de ţânţari, îşi dori puţin aer proaspăt. Puse palmele pe tocurile care susţineau sticla masivă, intenţionând să le deschidă. Pentru o secundă, reuşi să zărească, reflectată ca într-o oglindă, jumătatea goală a trupului

său, dar şi spaţiul încăperii din spatele lui.

Atenţia îi fu atrasă de o mişcare fugară, o trecere abia simţită a unei umbre pe lângă paravan. Cineva se afla în spatele său.

El îşi continuă acţiunea, deschizând larg fereastra. Apoi, desfăcând şi ultimul nasture al pantalonilor, îi trase în jos.

Îmbrăcat doar în echipamentul acela imposibil de menţionat, se duse spre dulap, să pună acolo pantalonii. Ba chiar fredonă o melodie antrenantă dintr-o comedie prezentată recent la Operă, în vreme ce deschidea uşa şi agăţa pantalonii într-un cui.

Pe neaşteptate, se

întoarse şi pomi rapid spre paravan, împingându-se în el. Materialul subţire şi cadrul din lemn cedară, lovind peretele aflat în spatele lor. Partea de sus a corpului lui izbi ceva ferm şi totuşi moale. Se auzi un strigăt slab, în vreme ce intrusul căzu pe spate, lovindu-se de perete înainte de a aluneca pe

podea.

Caid se înfioră. Creierul lui refuză să funcţioneze, dar instinctul îl făcu să apuce paravanul şi să-l dea la o parte. Apoi se lăsă în genunchi lângă silueta aceea.

Lisette.

Şedea cu spatele rezemat de zid. Faţa îi era palidă şi ţinea ochii închişi.

Şuviţele de păr strălucitor se revărsau în jurul ei, peste umeri, alunecându-i în poală. Cămaşa şi halatul se desfăcuseră în dreptul coapselor, dezgolindu-i picioarele.

— Dumnezeule, *chere*, nu am ştiut, exclamă el, prinzând-o de mână. Te-am luat drept un hoţ. Zi ceva. Unde te doare? La

dracu', ce tâmpit sunt.

— Nu, şopti ea. Sunt bine, cred.

— Ce Dumnezeu făceai acolo? Apropo, ce cauţi în camera mea? Un zâmbet ca o părere trecu pe faţa ei, cu toate că nu deschise ochii.

Ce uşor s-a transformat îngrijorarea în întrebări. Trebuia să-mi dau seama.

Ce făceam? Ceva ce nu trebuia să fac, evident.

— Dacă aveai nevoie de mine, trebuia să mă chemi. Aş fi venit într-o clipă. Dă-mi voie să te ajut să te ridici.

Ea îi dădu voie să o înconjoare cu braţele şi s-o ridice în picioare, dar nu făcu nicio încercare să-şi păstreze echilibrul, aşa că

el fu obligat s-o prindă şi s-o lipească de trupul lui gol. Apoi ea îşi strecură braţele ceva mai sus, cercetând suprafaţa tare a pieptului lui, de-a lungul umerilor, până ce ajunse în dreptul gâtului, încolăcindu-le apoi pe ceafa lui. Privindu-l drept în faţă, ea zâmbi timid.

— Puteam să trimit pe

cineva, da. Dar ce rost avea, dacă eu îmi doream atât de tare să mă aflu aici?

— Voiai?

— Asta, *mon brave,* şopti ea, trăgându-i capul în jos până ce gura lui atinse buzele ei întredeschise.

Visa, îşi zise Caid. Nu putea trăi aievea această fantezie de tandră seducţie.

Să o aibă aşa lipită de el, strecurându-şi degetele în părul lui era ceva ce se petrecea în dorurile lui nocturne, lungi şi febrile. Nu putea fi ceva real.

Cu toate astea, o avea fierbinte şi perfectă în braţele sale. Îi simţea trupul acoperit doar de lenjeria de noapte, şi de nimic altceva. Curbele ei,

uşor rotunjite pe alocuri, ceva mai suple în altă parte, se lipeau sinuos de corpul lui. Era mlădioasă, excitându-l până în pragul nebuniei. El alunecă peste acel prag cu o uşurinţă tulburătoare, trăgând-o mai aproape, cu un geamăt uşor.

Gura ei era dulce, păstrând încă acea aromă

persistentă a vinului pe care îl băuseră mai devreme. Şi era toată la dispoziţia lui, cu fiece părticică a trupului ei. O sărută apăsat, prelung, limba lui antrenând-o într-un joc delicat pe a ei.

Ea nu era experimentată, se retrăgea, apoi revenea, dând târcoale limbii lui, în vreme ce

respiraţia ei căpăta un ritm frenetic, iar degetele se crispau pe trupul lui. Era ceva aţâţător şi incredibil de provocator, emoţionant într-un fel pe care el nu-şi închipuise niciodată că-l cunoaşte, cu atât mai puţin să-l perceapă şi să-l înţeleagă.

O dorea, dorea să-i guste fiecare mister, să-i

soarbă esenţa, să se îngroape în arşiţa ei şi în umezeala ei, socotind că restul lumii pierduse o asemenea şansă. Creierul lui se aprinse. Trupul lui era fierbinte şi încordat, otrăvit de dorinţa de penetrare asemenea unei lame extrem de ascuţite. Totuşi îi mai rămăsese o urmă firavă de sănătate

mintală.

Eliberându-i buzele, el îşi lipi fruntea de a ei, şoptind răguşit:

— Eşti sigură că ştii ce faci?

— Sunt sigură.

Vorbele erau moi, umede, gâdilându-i buzele şi bărbia.

Cu toate acestea, el nu putu să abandoneze

dorinţa de a-i testa hotărârea. Apucă în palmă plinătatea sânului ei şi, folosindu-şi degetele puternice şi bătătorite de spadasin, masă sfârcul prin ţesătură. În vreme ce bumbul acela mic se întări, crescând între degetele lui, el gâfâi.

Ea se lipi şi mai mult de el, incitând fără vorbe

libertăţile pe care el şi le luase. Iar el dorea disperat să o aibă, să o simtă zbătându-se sub el, implorându-l fierbinte, să o posede imediat şi complet, acum sau niciodată.

Coborându-şi capul, el îi prinse în dinţi sfârcul rozaliu, alintându-l şi trăgând uşor de el.

— Opreşte-mă în

secunda asta, şopti el. Fă-o până nu e prea târziu.

— Nu pot, răspunse ea, strecurându-şi degetele în părul lui, înfiorată de încântare.

— Atunci iartă-mă mai târziu. Dacă poţi.

Rostind acest ultim cuvânt, el se eliberă din acea autorestricţie şi îşi potrivi gura deschisă şi

fierbinte pe sânul ei. Ea scoase un sunet scurt, iar el nu putea preciza dacă era vorba de durere sau de plăcere intensă, de şoc sau de recunoştinţă. Şi nici nu se străduí să afle. Se concentră să desfacă năstureii mici din perle care închideau gulerul înalt al cămăşii de noapte. Unul câte unul, ei se desfăcură

dezvelind pielea ei palidă, acele dulci rotunjimi pe care el le mângâia, apoi suprafaţa plată a abdomenului ei şi scânteierea roşu-aurie a triunghiului acela de cârlionţi moi.

Rugăciuni, invocări, preamăriri, el le rosti toate pentru ea, în timp ce urmă deschizătura aceea cu

dinţii, cu limba şi cu palmele sale cercetătoare. El desfăcu şi mai tare cămaşa de noapte, trase mânecile în jos de pe umeri şi apoi de pe braţe, mai mult cu hotărâre decât cu delicateţe. Îi mângâie cu tandreţe talia, adâncindu-se în ombilicul ei, îngropându-şi nasul şi gura în feminitatea ei molatică,

savurând acea aromă esenţială şi erotică. Se avântă în profunzime, într-o explorare umedă.

Ea ţipă scurt. Picioarele îi tremurară, ameninţând să cedeze. Caid o prinse cu un braţ de picioare, punându-l pe celălalt în jurul taliei, trăgând-o apoi pe covor. Fără milă, aruncă halatul şi cămaşa

într-o parte, scăpând, după aceea, şi de lenjeria proprie, ca apoi să revină la ea.

Zăcea învinsă în lumina aurie a lumânării, iar părul îi strălucea. Stătea sub privirile lui goală şi liberă, şi fără reţineri. Ochii i se întunecară atunci când îl privi, umbriţi de temeri pe jumătate

ascunse, pe jumătate negate.

Era necesar ca el să-şi amintească să respire, să-şi domine nevoia de-a o poseda iraţional şi disperat, pătrunzând în profunzime, până la capăt. Ar fi fost atât de simplu, o bucurie atât de vie. Cu toate acestea, calea respectivă ar fi fost, de fapt, un punct

final al plăcerii, şi nu un debut al ei.

Ea nu era gata. Merita mult mai mult. Iar el la fel.

Gura lui coborî din nou pe sânii ei, iar buzele şi limba lui testau, adunând gusturi şi impresii care să dureze o viaţă.

Luând panglica de mătase care se desprinsese din părul ei, o făcu să

alunece, în arabescuri sinuoase peste sânul ei, peste abdomenul care se ridica şi cobora precipitat, până ce aceasta se strecură în golul acela umed, ascuns şi molatic.

Ea se mişcă agitat, mângâindu-i părul, umerii. Apoi degetele ei posesive şi agile trecură peste şoldurile lui musculoase, cuprinse

de arşiţă. El strânse din dinţi, îndurând, fiindcă voia ca ea să-l dorească cu aceeaşi disperare cu care o dorea el, voia ca ea să simtă şi să se întrebe ce anume o copleşea, o frângea, panglica, degetele lui tandre sau limba lui. El voia o dovadă a dorinţei ei.

Şi aceasta se ivi, neaşteptată, alunecoasă şi

abundentă, într-un extaz de bucurie se răsuci deasupra ei şi o pătrunse. Simţi cum ea se crispează, într-o dăruire pasională, strângând braţele în jurul lui şi strigându-i numele.

Apoi o posedă în întregime, înlăturând singura barieră rămasă. Ea se încordă, relansându-se apoi profund şi îndoindu-şi

genunchii, iar el se cufundă în ea până reuşi să simtă bubuitul sângelui în venele ei şi primul spasm de avertizare a primului ei orgasm.

Se abandonară amândoi plăcerii convulsive şi uimitoare, bucuriei fără margini.

Apoi el o pătrunse adânc, pentru ultima dată,

rămânând nemişcat, cu o senzaţie de greutate în piept şi cu ochii arzându-i din pricina lacrimilor încă nevărsate. După aceea, se dădu într-o parte, lipind-o de el, îmbrăţişând-o.

După o vreme, se ridică, o luă în braţe şi o duse în pat. Dădu la o parte cuvertura şi se strecură lângă ea în

aşternuturi, unde făcu dragoste cu ea din nou, cu o eficienţă nouă şi pentru că nu se putu abţine. De data asta, în secunda când totul se termină, el închise ochii, lăsând somnul să-l cuprindă.

Peste nu mai mult de un minut, sau cel puţin aşa i se păru, Caid o simţi pe Lisette mişcându-se şi

dându-se la o parte. Instinctiv, întinse o mână şi o prinse de antebraţ, oprind-o lângă el.

— Dă-mi drumul, te rog. Vocea ei era pierdută.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ar trebui să mă aflu aici. Se smulse din strânsoarea lui, coborând din patul înalt. Traversând încăperea, ea bâjbâi după

cămaşa de noapte rămasă podea, ca şi cum ar fi simţit nevoia să-şi acopere goliciunea.

Caid sări din pat.

— De ce? Ce se întâmplă?

— E o greşeală… totul e o greşeală. Se dădu înapoi când el se apropie, ţinând cămaşa în faţa ei.

— Nu şi pentru mine.

Îi cuprinse braţele reci, luptând contra impulsului de a o lipi de el şi de a o încălzi. Sau pentru a se încălzi amândoi, căci simţea cum în pieptul lui se răspândea un fior de gheaţă.

— Nu înţelegi, zise ea scuturând din cap.

— Fă-mă să pricep.

Ea se rezemă de tocul

ferestrei, privindu-l cu dezolarea întipărită pe chip.

— A fost o greşeală.

18

— Ce spui?

Vocea lui Caid era sugrumată. Îi dădu drumul, retrăgându-se, punând o oarecare distanţă între ei. Lisette arătă scurt spre pat.

— Chestia asta… care s-a petrecut între noi…

— Oamenii îi spun „a

face dragoste”, dacă nu cumva acea emoţie specială e de nesuportat.

— Nu. Protestul ei era instinctiv, la care se mai adăugă şi durerea atunci când îl privi în ochi. Eu doar… încerc să-ţi spun că în ceea ce ai simţit nu ai fost tu însuţi, că nu a fost real.

— A fost ceva cât se

poate de real. O privi intens, în timp ce pieptul îi sălta şi apoi cobora, ca şi cum ar fi alergat.

— Te rog, şi aşa e destul de greu, fără să mai… Ea se opri şi îşi trecu degetele prin păr. Închizând ochii o secundă, îi deschise iar, şi rosti limpede: Ceea ce încerc să spun e că ţi-am dat o

poţiune, o poţiune voodoo pentru dragoste.

Chipul lui păru că se albeşte o clipă. Apoi el râse scurt.

— În vin, bănuiesc. Şi de ce, mă rog?

— Ca să… ca să te fac să vrei…

— Ştiu ce trebuia să fac. Ceea ce te întreb este de ce îţi doreai acel efect.

Ea strânse din buze preţ de o secundă, înainte să răspundă:

— Asta cred că e evident.

— Pentru mine nu.

O s-o facă să mărturisească. Nici nu trebuia să se aştepte la altceva.

— Voiam ca tu să faci dragoste cu mine.

— Nu aveai decât s-o ceri.

— Chiar aşa? După câte îmi amintesc, am făcut lucrul acesta şi am fost refuzată sau cel puţin a fost refuzată împlinirea finală.

— Atunci a fost altceva.

— Oh, da. Ai fost reţinut, ai ţinut totul sub

control. Ţi-ai urmat planul şi scopul.

— Îmi pare rău în cazul în care te-am dezamăgit, dar tot nu mi-ai dat o explicaţie.

Ea îşi feri privirea.

— Nu am fost dezamăgită, în cele din urmă…

— Îmi amintesc, zise el, cu o voce aspră. Dar m-

ai acuzat că aş fi avut un plan şi un scop. Ale tale care au fost?

Era neînduplecat, şi posibil să aibă tot dreptul. Pe scurt, ea şi-ar fi dorit să fi tăcut. Ar fi fost, de departe, mult mai simplu, deşi asta aducea a laşitate.

— M-am gândit că nu-mi voi mai căuta un nou soţ, zise ea încet. Mi-am

zis că poate vei deveni iubitul meu. Sau măcar că te vei însura cu mine.

— Ai vrut să mă prinzi în capcană.

— Numai dacă ţi-ai fi dorit asta.

Ceva, un rest de pasiune sau de intenţie, umbri chipul lui, ca apoi să dispară. Ea ştiu în clipa aceea că avusese dreptate,

că el i-ar fi oferit un loc permanent în viaţa lui. Ea întinse mâna pentru a-i atinge braţul.

— Oh, Caid.

El se dădu mai în spate, aşa că mâna ei căzu la loc, pe lângă corp.

— Ăsta era rezultatul dorit, poate, dar nu mi-ai spus de ce era necesară o împlinire finală.

Severitatea era semnul furiei lui, îşi zise ea. Avea dreptul să fie astfel. Şi apoi, el merita să ştie tot adevărul. Din moment ce se părea că ea distrusese orice speranţă legată de o relaţie strânsă între ei doi, nu mai avea rost să păstreze secretul.

— Ţi-am spus odată că eşti unul dintre puţinii

bărbaţi din New Orleans alături de care m-aş simţi în siguranţă. Asta e mai adevărat decât ţi-ai putea da tu seama vreodată. Dar e mai mult de atât. Am o datorie faţă de tine, dar nu e vorba doar de faptul că m-ai scăpat de o căsătorie care nu a fost niciodată una adevărată. Mai e ceva care are legătură cu

moartea surorii tale.

— A Bronei? Nu înţeleg.

— E o poveste lungă. Vrei să iei loc?

— Nu am, te asigur, nevoie de sprijin.

— Nu, cred că nu, zise ea, epuizată, dar cred că eu s-ar putea să am. Trecând pe lângă el, se aşează pe un braţ al fotoliului. Din

câteva mişcări rapide, îşi trase cămaşa pe ea, încheindu-i nasturii. Ca scut, nu prea era potrivită, dar o făcu să se simtă mai puţin vulnerabilă.

Caid aşteptă ca ea să se aşeze. Chipul lui exprima nerăbdarea.

— Ce e cu Brona?

— Ştii că ea era amanta lui Eugene. Ştiai că

locuinţa aceea de pe strada Rampart, unde locuia cu Eugene, a fost cumpărată de către tatăl lui? Da, i-a cumpărat-o, aşa cum ar fi cumpărat-o pentru ţiitoarea pe care fiul lui şi-ar fi ales-o la unul dintre baluri. S-a gândit că îi va oferi fiului lui posibilitatea de a-şi satisface nevoile bărbăteşti, asigurându-se în acelaşi

timp că acesta nu va frecventa bordelurile unde ar fi putut contracta diverse boli.

— Eugene ţi-a spus asta? Ea scutură rapid din cap.

— Mai degrabă Henri Moisant.

— Dar ai aflat înainte să te căsătoreşti cu fiul său? Ea râse înfundat; nu

se putu abţine.

— Nicidecum. Mi s-a explicat mai târziu. Înţelegi tu, socrul meu a crezut că îmi clarifică ignoranţa în ceea ce priveşte mersul lumii. Se opri o clipă, într-un moment de reflecţie, înainte de a continua: Curiozitatea în privinţa Bronei a survenit în momentul în care m-a

acuzat că am eşuat în calitate de soţie, fiindcă nu i-am oferit un nepot nici după aproape doi ani de căsnicie. M-am apărat, mărturisindu-i adevărul, acela că Eugene o prefera pe amanta lui. Henri a avut neruşinarea să-mi spună că asemenea chestii nu au absolut nicio importanţă. L-am convins, cred, că se

înşela.

Caid se încruntă.

— Ai vorbit ca şi cum Eugene ar fi fost îndrăgostit de Brona.

— Era, zise ea simplu.

Caid se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se de ea, punându-şi mâinile în şolduri şi privind spre podea. Muşchii spatelui ieşiră în evidenţă din

pricina tensiunii care pusese stăpânire pe el.

— Atunci de ce dracu' a lăsat-o să moară?

— Nu a lăsat-o. Oh, Caid…

— Povesteşte-mi. Hai, povesteşte-mi.

Ea îşi adună gândurile, făcând tot posibilul să-şi limpezească propria minte pentru a-i putea relata ceea

ce se întâmplase.

— Henri Moisant îşi dorea cu disperare un moştenitor. Eugene era unicul lui copil care supravieţuise până la vârsta maturităţii, singura speranţă că neamul lui va continua. El a aranjat căsătoria lui Eugene, acceptând condiţiile impuse de mama în

privinţa averii mele, condiţii pe care îşi dorea prea puţin să le respecte, pentru că era nerăbdător să vadă lucrul acesta dus la îndeplinire. Mai mult decât atât, domnul Moisant e un om căruia îi place să-i controleze pe cei din jurul lui şi a fost convins că Eugene va fi un fiu ascultător şi va face exact

aşa cum îi va spune el. Avea dreptate, până la un punct. Eugene s-a însurat cu mine fiindcă nu voia să-şi facă tatăl de râs, refuzându-l, dar a respins ideea de a-şi schimba modul de viaţă.

— S-a întors la Brona.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă tatăl lui ar fi fost o persoană ceva mai

toleranţă şi mai înţelegătoare, am fi ajuns, cu timpul, la un soi de înţelegere, şi chiar şi la un fel de afecţiune. Dar nu a fost aşa, astfel că Eugene şi-a petrecut la fel de mult timp în strada Rampart, ca şi înainte de căsătorie.

Caid se întoarse pentru a o privi.

— Şi nu a stat deloc în

patul tău.

Roşeaţa o cuprinse asemenea unui val, dar ea refuză să-i acorde importanţă.

— A fost, cred eu, felul lui de a-şi declara independenţa. Sau poate că nu a fost vorba decât de încăpăţânare, nu ştiu.

Cu o voce repezită, Caid întrebă:

— Ce vârstă avea Eugene?

— Era cu doi ani mai mare ca mine. Urma să împlinească douăzeci şi doi de ani.

— Dumnezeule. Mi-am închipuit că era mai în vârstă. Caid îşi duse palma în dreptul feţei, ca şi cum înaintase printr-o pânză de păianjen.

— Părea astfel pentru că era atât de sobru. Ea scutură din cap. Adevărata problemă a apărut atunci când tatăl lui a descoperit că nu există nicio posibilitate ca eu să am un copil – dar că amanta lui Eugene urma să aibă unul.

— Nu era fericit.

— O vorbă mare. Domnul Moisant era

furios, fiindcă Eugene îşi risipise sămânţa, ca şi cum ar fi furat-o, lipsindu-l, în mod deliberat, de acel moştenitor după care jinduise atât de mult. Eugene l-a înfruntat în mod deschis pentru prima dată în viaţă, declarând că nu o doreşte decât pe Brona. Tatăl lui nu a suportat asta. Şi aşa a

început totul.

— Ce a început? Credeam că…

— Tragedia. Sau cel puţin aşa am început eu să privesc totul în mintea mea. Vezi tu, Henri Moisant, văzând că nu-l poate convinge pe fiul lui, s-a dus la sora ta. Ceea ce i-a spus ei nu va şti nimeni niciodată – poate faptul că

ea i-a distrus şansele lui Eugene de a avea copii legitimi, poate că o va trimite înapoi în Irlanda. Orice a fost, trebuie să fi fost devastator. La sfârşit, a dus-o la o femeie mai în vârstă care era cunoscută ca o persoană care le dă o mână de ajutor femeilor ce nu-şi pot permite să aibă un copil, şi atunci când ea

s-a întors, nu mai era însărcinată.

— Dumnezeule, şopti Caid. Şi-a ucis nepotul.

— Brona a suferit mult sau cel puţin aşa am înţeles, plângând încontinuu, plângând pentru că era convinsă că a săvârşit un păcat. Nu părea în stare să-şi recapete puterile, iar puţina forţă ce-

i mai rămăsese o irosea stând în genunchi în catedrală. A fost o perioadă îngrozitoare. Eugene însuşi era distrus, şi acela a fost momentul în care a devenit, într-un fel… violent. M-a acuzat că i-am spus tatălui său despre înţelegerea pe care o aveam ca soţ şi soţie şi pentru tot restul poveştii.

— Pe tine? Nu pe tatăl lui?

— Îl iubea, să ştii. Iar eu nu eram decât o piedică nefolositoare a cărei simplă prezenţă îi distrusese fericirea.

Caid aprobă cu o uşoară mişcare a capului.

— Înţeleg. Continuă.

— Ceea ce a urmat, am aflat de la Eugene în

una dintre crizele lui de furie, dar cred că lucrurile s-au petrecut întocmai. În clipa în care Eugene a refuzat în continuare să-şi îndeplinească jurămintele maritale, petrecându-şi şi mai mult timp în compania Bronei, tatăl lui a vândut casa din strada Rampart şi a angajat câţiva bărbaţi care s-o arunce în stradă

pe sora ta. Totul s-a petrecut în timp ce Eugene era plecat în provincie pentru a rezolva o însărcinare dată de tatăl său, aşa că, vreme de câteva zile, nu a ştiut nici ce se petrece, nici încotro a plecat ea. Atunci când a găsit-o, ea avea febră şi era foarte slăbită. Şi-au petrecut noaptea împreună

şi, la un moment dat, au decis că, dacă nu-şi pot petrece viaţa unul lângă altul, atunci vor fi pentru totdeauna împreună în moarte. Au băut laudanum şi s-au întins pe pat, îmbrăţişaţi. Eugene s-a trezit. Brona nu.

— Doamne sfinte!

Lisette avea ochii plini de lacrimi.

— Sper că restul îl ghiceşti. Eugene, nemaidorindu-şi cu adevărat să trăiască, te-a privit ca pe o eliberare. În clipa când l-ai acuzat de moartea surorii tale, a făcut tot ceea ce-i stătea în putinţă să te convingă că era adevărat. Poate că se considera în mod sincer vinovat, cine poate şti?

Apoi v-aţi întâlnit în zori pe câmpul de onoare şi ţi-a acordat prilejul de a te răzbuna, luându-i viaţa aşa cum îşi dorea.

Caid se îndepărtă de ea la distanţă de un pas, devenind palid.

— Am omorât un om nevinovat.

— Îmi pare rău, zise ea cu vocea gâtuită. Îmi pare

atât de rău.

Caid nu răspunse. Întorcându-se cu spatele, îşi încleştă mâinile pe scăriţa de lângă patul înalt în jurul piciorului acestuia, strângându-l cu putere. Lisette nu avea nici cea mai vagă idee despre imaginile care se derulau în mintea lui, şi nici nu voia să afle. Când tăcerea

deveni atât de încordată, încât părea gata să se rupă, ea îşi drese glasul, vorbind mai departe:

— Ceea ce am încercat să spun mai devreme e că m-am gândit că mariajul ar putea îndrepta, într-un fel, lucrurile, în memoria Bronei şi pentru faptul că ai fost forţat să-l ucizi pe Eugene. Te-am observat în

timp ce treceai pe stradă, încercând să aflu ceva despre persoana ta, atâta cât permiteau bârfele. Se părea că meritai o viaţă cu mult mai uşoară. Se părea, de asemenea, că amândoi pierdusem ceva la care ţineam, singura familie pe care o mai aveam.

— Aşa că intenţionai să-ţi împărţi averea cu

mine. Asta e?

— Poţi privi lucrurile în felul acesta. Eu… doar am vrut să îndrept ceea ce am făcut.

— Tu?

— Permiţându-i domnului Moisant să descopere cum stăteau lucrurile între mine şi Eugene. Dacă nu mi-aş fi dat drumul la gură, poate

că situaţia ar fi fost alta.

El mormăi scurt.

— Nu prea cred. Ce alt sfârşit putea să existe pentru o tânără irlandeză care nu valora mare lucru, care avea un copil, dar nu avea un soţ şi mijloace de supravieţuire?

— Poate că ar fi plecat undeva împreună, Eugene şi Brona. Sau ar fi putut fi

aranjată o anulare a căsătoriei noastre.

— Sau el s-ar fi săturat de ea şi s-ar fi îndrăgostit de soţia lui.

Lisette zâmbi straniu.

— Nu cred. El o iubea… se iubeau.

Caid se îndepărtă de pat. Se duse la fereastră, îşi rezemă umărul de tocul acesteia, şi rămase acolo,

uitându-se pe geam.

— În concluzie, se pare că acest Eugene al tău a fost, într-un fel, un bărbat norocos. Acum trebuie să te rog să-mi acorzi puţină intimitate ca să mă pot îmbrăca. Plecăm spre oraş la o oră după micul dejun.

Ea era expediată, pur şi simplu. La orice s-ar fi

aşteptat, dar nu la asta. Ridicându-se în picioare, ea întinse o mână spre el.

— Nu crezi că am putea…

— Nu, zise el în mod intenţionat. Nu vreau să-mi negociez libertatea în schimbul averii, chiar dacă mireasa e atât de frumoasă.

Ea resimţi fiecare vorbă, ca şi cum ar fi fost

o piatră care o izbea. Vânătăile, era sigură, avea să le poarte toată viaţa. Cu privirea înceţoşată, ea se răsuci pe călcâie, simţind nevoia să se afle cât mai departe de acest loc al umilinţei şi al durerii. Alergă spre uşă şi apucând izvorul, apăsă pe el.

— Lisette…

— Nu e nevoie să mai

adaugi nimic, zise ea, cu o voce gâtuită, stând dreaptă, cu spatele la el. Înţeleg perfect.

Peste doar câteva secunde, se afla în dormitorul ei, cu spatele lipit de uşă. Stătu acolo minute în şir, cu ochii închişi. Simţea că nu are destul aer în plămâni. Îşi duse degetele la tâmple,

apoi îşi aşează palmele pe obraji, apăsând cu putere.

El se îndepărtase de ea. Totuşi, la ce se aşteptase? La o iertare, probabil? Ea era cea care cauzase moartea surorii lui. Fusese ceva neintenţionat, desigur, dar era o realitate.

Totul se sfârşise. Caid nu va mai dori să o vadă sau să vorbească cu ea. Iar

ea nu era în stare să plângă, nu trebuia să plângă, nu trebuia să permită, sub nicio formă, lacrimilor să cadă pentru că trebuia să se îmbrace şi să coboare peste câteva clipe, la micul dejun. Va trebui să dea ochii cu toţi amicii lui Caid şi cu colegii săi, maeştri de scrimă, şi să se prefacă, lăsând impresia

că nu s-a întâmplat nimic, că nu s-a schimbat nimic.

Totul se schimbase. După ziua de azi, Caid nu va mai fi decât un străin pe care îl priveşti de la distanţă. S-ar putea să treacă pe lângă ea pe stradă şi să nu-i mai vorbească niciodată.

Cu siguranţă, el nu va avea nicio dorinţă sau

nevoie să o caute, niciun chef să-şi piardă vremea interesându-se de starea ei. Nu-i va păsa nici cât negru sub unghie cu cine se va mărita sau ce se va întâmpla cu ea. Fără îndoială, ceilalţi maeştri spadasini nu o vor mai vizita, văzând că ea nu se înţelege bine cu Caid. Va rămâne singură, cu Agatha

şi cu acei peţitori care-i vânau din greu averea. Oh, da, şi cu spaimele ei.

Cât de încântat va fi socrul ei să descopere că, până la urmă, reuşise s-o despartă de protectorul ei. Ce braţ lung aveau evenimentele trecutului, dacă reuşeau să o distrugă după atâta timp de la comiterea lor.

Sperase atât de multe lucruri – să aibă un bărbat pe care să-l iubească şi care să o iubească, o familie, un cerc de prieteni de care să fie legaţi printr-un trecut comun, râsete, bucurie.

Acum nu mai exista nimic.

Se simţea rău. Micul dejun era ultimul lucru pe

care şi-l dorea. Va face o baie, se va îmbrăca, iar apoi va coborî la trăsurica ei, doar când ceilalţi vor fi gata de plecare. Va zâmbi şi va sta de vorbă cu unul şi cu altul, se va urca pe băncuţă şi va porni la drum, chiar dacă fantomele iadului o vor urmări. Şi dacă va fi foarte norocoasă, va ajunge în

oraş fără să vorbească cu absolut nimeni în afară de Agatha.

Lacrimile se iviră, arzându-i gâtul ca o rană făcută de un cuţit ascuţit. Le înghiţi, strângând pumnii pentru a nu le da voie să alunece. Nu avea să coboare cu nasul şi cu ochii roşii. Nu va face una ca asta. Iar, dacă lacrimile

or să se adune în pieptul ei asemenea unui acid, gata-gata să-i topească inima, atunci va fi fericită, pentru că s-ar putea să scape de durerea teribilă din ea.

Călătoria spre oraş, contrar intenţiei lui Lisette, se desfăşură cu încetineala unui cortegiu funerar. Rana lui Blackford, care călătorea în trăsura lui

Maurelle, împiedica o deplasare mai rapidă. Ar fi fost nepoliticos să înaintezi în goană, lăsându-i pe toţi ceilalţi în urmă. Lisette, cu Agatha şi Figaro lângă ea au fost obligaţi să ţină pasul cu înaintarea aceea lentă.

Încet sau repede, conta prea puţin, la urma urmei. Odată ajunsă la casa din

oraş, nu mai era nimic de făcut. Zilele trecură, fiind prea puţine evenimentele care să le marcheze. Serile erau liniştite, iar Lisette nu încercă să le schimbe, şi nu făcu absolut nimic pentru a reînvia serata sa literară. Ea şi Agatha citeau sau croşetau, avându-l pe Figaro la picioarele lor, unica lor companie,

singurul lor protector. Denys Vallier şi prietenii lui, Armand şi Hippolyte, veneau dimineaţa în vizită, din când în când, iar Neville Duchaine îşi făcu apariţia doar o singură dată. Lisette avu parte de o cerere în căsătorie din partea vărului contelui Picardy pe care o refuză cu aroganţă, aşa că nu-l mai

văzu de atunci înainte.

Caid, în mod sigur, se ţinea deoparte, cu toate că ea îl mai zărise, când şi când, de la balconul ei. De vreo douăsprezece ori se aşează să scrie un bilet, în care să-i ceară să vină la ea, ca pentru a continua explicaţiile. La fel ca şi în alte multe dăţi, ea aruncă mesajele fără a le trimite.

Ce mai era oare de spus?

Copiii străzii încă făceau de pază în faţa casei, încă mai dormeau în magazia din aripa garsonierei, când nopţile deveneau umede şi răcoroase. Într-o dimineaţă, îi zări jucându-se cu nişte scânduri lungi din lemn, luate, fără îndoială, din locul unde

urma să se reconstruiască hotelul St. Louis, după planurile arhitectului De Pouilly. Îşi alegeau partenerii, se dădeau înapoi o distanţă apreciabilă, făceau reverenţe şi apoi strigau: „*En garde*!” înainte să se atace unii pe alţii cu vervă şi încântare, ca şi cum ar fi avut intenţia certă de a se

răni.

Lisette suportă cât putu de mult strigătele şi ţăcănitul stinghiilor de lemn. Temându-se că, în cele din urmă, careva se va alege cu capul spart, coborî scara şi o porni spre partea opusă a străzii.

— Ce Dumnezeu faceţi? întrebă ea poruncitor. Nu ştiţi că aţi

putea răni pe cineva?

Ei încetară joaca şi o priviră buimaci, ca şi cum ea vorbea într-o altă limbă. Poate că pentru ei aşa era, din moment ce erau obişnuiţi ca nimeni să nu se intereseze de soarta lor.

— Ei bine, răspundeţi-mi! Vreţi să vă sinucideţi? Nu v-aţi gândit ce s-ar putea întâmpla dacă vă

loviţi unul pe altul? Aţi putea fi schilodiţi pe viaţă sau ar fi posibil ca sângele otrăvit să pună stăpânire pe trupul vostru şi să muriţi.

— Domnul Caid a spus…

— Domnul Caid? Ce legătură are cu chestia asta? Putea, probabil, să ghicească, dar avea nevoie de o dovadă.

— S-a gândit să învăţăm să ne luptăm cu spada, aşa a făcut el şi cu domnul Nicholas. A zis că o să fie bine. Ne facem mai buni şi poate că, într-o bună zi, vom fi ca ei.

— Adică să luptaţi pentru a vă câştiga existenţa, vrei să spui?

— Să-nvăţăm pe bărbaţi să se lupte, să-i

’ţăm să-şi salveze viaţa. O chestie bună, *madame*.

Ea îşi închipui că era ceva pentru cei care aveau talent şi care nu aveau şanse pentru un lucru mai bun. Schimbând puţin tactica, ea întrebă:

— Şi domnul Caid a spus să vă antrenaţi pe trotuar? Aţi putea răni pe cineva care trece pe aici.

Ei priviră în jos, se uitară în lături, studiindu-şi mâinile murdare şi spadele lor de jucărie, unele dintre ele având încă ceva ce semăna cu o lamă ascuţită la vârf. După o vreme, Squirrel clătină din cap.

— Nu ne-a spus asta.

— Exact ce mi-am imaginat. Şi v-a spus unde anume să exersaţi atunci

când el nu e prezent pentru a supraveghea partidele şi a vă semnala greşelile?

Unicul răspuns fu o clătinare din cap.

— Atunci nu vă mai permit să vă luptaţi, decât atunci când o veţi face sub supravegherea lui, zise ea poruncitor. Dădu să le ia armele, dar se gândi că s-ar putea să le rănească

mândria vulnerabilă. Ei, da. Bucătăreasa a pregătit un gumbo care e mai voluminos decât domnişoara Agatha şi pe care mie îmi e imposibil să-l mănânc. Mă gândeam dacă nu sunteţi voi atât de drăguţi să mă ajutaţi să scap de el.

Squirrel se uită spre un băiat căruia i se spune Faro

şi care, la rândul lui, se uită pe sub sprâncene la Weed. Un soi de comunicare tacită avu loc între ei. Lisette nu-şi putu da seama care era semnificaţia acesteia, din moment ce nu văzu nici măcar un singur muşchi mişcându-se pe feţele lor. Era o performanţă pe care o mai observase până acum, cu

toate că Felix era, de obicei, cel care-i invita înăuntru să mănânce.

— O putem face, zise Squirrel, lăudându-se.

— Excelent. Cred că avem şi nişte porţii în plus din plăcinta cu fructe. Veniţi cu toţii?

— *Madame*. Squirrel băgă sabia la brâul pantalonilor săi zdrenţuiţi,

schiţă o reverenţă şi îi oferi braţul.

Suficient de absurd, dar în ochii lui Lisette apărură lacrimi. Gestul semăna atât de mult cu al lui Caid, încât aproape că nu exista nicio îndoială asupra persoanei care le vorbise despre el.

— Mulţumesc, murmură ea, punându-şi

mâna pe braţul micuţ al copilului străzii, şi pornind împreună, maiestuos, spre casă.

În cele din urmă, săptămâna sfântă sosi duminica Floriilor, Vinerea Mare şi Paştele – cu datinile ce aşteptau a fi respectate. Abia dacă apucaseră să se usuce crenguţele de salcie

binecuvântate de preot pe care le pusese în spatele oglinzilor când sosi invitaţia la nunta Celinei Vallier şi a lui Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, conte de Lerida. Trecu o clipă până ce Lisette să-şi dea seama că acest mire nobil cu nume sonor era nimeni altul decât Rio.

Atunci îi trecu prin minte că era prima ocazie socială de acest fel la care fusese invitată de la petrecerea din provincie încoace. În aparenţă, tacticile domnului Moisant funcţionaseră de minune, iar ea era socotită o paria. Nu că ar fi avut ceva împotrivă. Nu exista nicio persoană pe care să vrea s-

o vadă sau vreun loc în care să dorească să se ducă.

La început, consideră că trebuia să stea departe de ceremonie. Apoi îşi dădu seama că asta era o lipsă de curaj. Se va duce să-i onoreze pe Celina şi pe Rio şi pentru a le ura fericire. O să-şi ţină capul sus şi o să-i privească pe

oameni direct în faţă. Şi dacă l-ar întâlni pe Caid, i-ar surâde politicos, distant, ca şi cum nu ar fi făcut dragoste la lumina lunii, ca şi cum nu s-ar fi atins niciodată cu o curiozitate plină de bucurie, ca şi cum nu s-ar fi sărutat niciodată. Ar face-o, chiar dacă lucrul acesta ar ucide-o.

Ceremonia nunţii a fost

magică – lumânări, entuziasm, dantelă albă şi flori. Un mic detaşament al Gărzii Elveţiene îi întâmpină pe nuntaşi la uşile catedralei, unde torţele străjuiau de-o parte şi de alta, şi îi însoţi apoi până în faţa altarului. Celina, nespus de frumoasă într-o rochie comandată la Paris, din

mătase brodată, cu o fustă în formă de clopot şi purtând în păr o diademă, venea în urma gărzilor la braţul tatălui ei. Rio se afla chiar în spatele ei, însoţind-o pe mătuşa Marie Rose, care o înlocuia pe mama ei, care murise cu câţiva ani în urmă. După el venea cavalerul de onoare al

mirelui, Caid, care o avea la braţul lui pe domnişoara de onoare, o verişoară a Celinei din partea mamei, iar Denys Vallier înainta încet în urma lor, în compania unei legiuni de veri şi a numeroşilor prieteni de familie.

Nu avu loc nicio liturghie, căci Biserica nu permitea celebrarea ei

după ora prânzului, dar, cu toate acestea, jurămintele au fost simple şi emoţionante. Expresiile întipărite pe chipul Celinei şi al lui Rio, în timp ce se uitau cu dragoste unul la altul în lumina strălucitoare a lumânărilor o făcură pe Lisette să simtă un nod în gât din cauza lacrimilor. Verigheta oferită de mire

miresei era din aur, un inel dublu, făcut din două benzi care se intersectau şi care, atunci când erau desfăcute, dădeau la iveală iniţialele celor doi miri şi data nunţii. Un inel identic îi fu dăruit lui Rio din partea Celinei. După aceea, cuplul şi rudele acestuia, aproape treizeci şi cinci de persoane, semnară

în registru, iar apoi toţi invitaţii porniră de-a lungul străzii Royale, îndreptându-se spre reşedinţa familiei Vallier, pentru supeul nupţial.

Această gustare fu într-adevăr somptuoasă, având o *piece montee*[45] din nuga, reprezentându-l pe Cupidon, Zeul Iubirii, aflată în centrul mesei şi

înconjurată de curcani, fripturi, jambon, brânzeturi delicioase, boluri din argint şi din sticlă pline cu salate, aspicuri, prăjituri elaborat ornamentate şi minunate piramide din şarlote, budinci şi jeleuri, şerbeturi şi îngheţate puse în coşuleţe din coji de portocală şi decorate cu petale de trandafiri şi

violete din zahăr. Şampania şi vinurile erau servite din belşug tuturor, chiar şi copiilor, iar buna înţelegere şi bucuria erau dictonul serii. Mireasa tăie tortul şi fiecare domnişoară prezentă primi câte o bucată pentru a o strecura sub pernă împreună cu numele a trei posibili peţitori, căci se spunea că

bărbatul pe care îl vor visa le va deveni soţ. După o oră sau două, mireasa şi mirele se retraseră în dormitorul nupţial care fusese pregătit pentru ei într-o altă aripă a casei, dar petrecerea continuă.

Lisette rămase cât mai mult timp posibil, mâncând foarte puţin şi vorbind şi mai puţin, şi doar atunci

când se apropia de cunoştinţele sale, nu prea numeroase.

Rareori privi în direcţia lui Caid, nu fiindcă se temea că acesta îşi va feri privirea, ci fiindcă era convinsă că nu o va face.

Imediat ce mireasa şi mirele plecară, părăsi şi ea petrecerea. Cerându-şi scuze de la gazda sa,

domnul Vallier, ea plecă împreună cu Agatha. I se oferi o escortă, dar ea refuză, spunând, cât se poate de nechibzuit, că deja avea una. Casa ei se afla la o distanţă de câteva clădiri, chiar pe cea mai respectată şi circulată stradă din oraş, şi se aveau una pe cealaltă pentru aşi ţine companie. De ce

anume să se teamă?

Ea nu se gândea la siguranţă, ci la ceremonia la care tocmai fusese martoră şi la sentimentele pe care i le trezise aceasta. Era fericită pentru Celina şi pentru Rio, dar nu se putea abţine să nu pună în contrast bucuria lor că vor trăi unul lângă altul şi propriul ei mariaj, alături

de circumstanţele în care să găsea în acest moment.

— Celina a fost o mireasă încântătoare, zise Agatha, cu o voce plină de căldură şi uşor sentimentală.

— Într-adevăr.

— Şi domnul De Silva! Atât de chipeş, şi atât de devotat.

Lisette surâse în semn

de aprobare.

— Totuşi îmi fac griji pentru acel tămbălău, acea întrunire zgomotoasă – trebuie să recunosc. Aşa un obicei barbar pentru un popor atât de civilizat!

— Ce tămbălău?

— Nu ai auzit? A fost povestit pe larg atunci când mă aflam în grupul doamnelor mai în vârstă.

Ar fi trebuit să fie mult mai atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei şi mai puţin la propria sa nefericire, îşi zise Lisette.

— Aceste lucruri sunt destinate văduvilor şi văduvelor care se recăsătoresc sau celor între care există o mare diferenţă de vârstă, nu pentru un cuplu ca Celina

şi Rio.

— Totuşi se pare că a fost plănuit. Chestia asta pare mai degrabă sinistră. L-am auzit pe domnul Nicholas spunând că Frăţia trebuie să fie atentă.

Agatha ştia la fel de multe ca şi ea despre pedepsele aplicate de maeştrii spadasini care deveniseră cunoscuţi sub

această titulatură.

— Crezi că ar putea fi o legătură?

— Am auzit nişte şuşoteli. Asta ar fi o modalitate pentru ca cei care-l bănuiesc pe domnul Rio să se răzbune pe el.

— O răzbunare în grup? Cu siguranţă, nu. Majoritatea acestor manifestări erau doar

hărţuiri zgomotoase, după câte ştia Lisette, dar ocazional puteau lua o întorsătură violentă.

— Ce alt motiv ar putea exista?

— Ridicarea lui Rio la rangul de conte spaniol, probabil. Unii s-ar putea să nu fie fericiţi pentru că a depăşit statutul de *maître d'armes*.

Agatha nu părea convinsă.

— Oricare ar fi cauza, sper ca el şi Celina să le ofere petrecerea obişnuită în astfel de situaţii şi cu asta basta.

— Sau poate se va dovedi că nu a fost decât un zvon.

Nu mult după aceea, auziră primele strigăte,

lovirea fierului de fier şi clinchet de clopote care semnalau că mulţimea se adunase pentru ritualul destinat mirelui şi miresei. Oamenii se îndreptau spre ele, judecând după zgomotul care venea dinspre capătul lui Vieux Carre. Din moment ce se părea că se afla încă la o clădire distanţă, ar fi fost

posibil, cu puţin noroc, să-i evite. Îşi ridicară fustele, pornind în grabă spre casă, până la care mai aveau de parcurs o distanţă foarte mică.

În secunda aceea auziră tropăitul produs de copitele cailor. Unii dintre bărbaţi galopau în faţa celorlalţi. Călăreţii o porniră pe strada Royale,

trecând chiar prin faţa lui Lisette şi a Agathei. Purtau măşti, erau acoperiţi de pelerine lungi şi duceau cu ei torţe care pâlpâiau şi scoteau fum.

Lisette se opri brusc. Grupul aducea foarte mult cu cel prezent la parada de Mardi Gras, ce avusese loc cu ceva vreme în urmă. Călăreţii erau atât de

aproape, încât ea putea simţi mirosul cailor încălziţi şi acela de lână asudată, provenit de la pelerinele bărbaţilor. În spatele lor năvăli o mulţime zgomotoasă de cheflii, probabil în număr de patruzeci, unii purtând hârleţe şi greble, alţii lovind în crătiţi cu polonice şi ciocane sau suflând în

corni, pentru a crea un efect asurzitor.

Nu era o adunare de bufoni care veniseră să ia în râs nişte miri neobişnuiţi. Părea să fie o epavă plutitoare din apropierea cheiului: barcagii, marinari şi cei care îşi făceau veacul prin crâşmele înşirate de-a lungul străzii Levee. Unii

se distrau de minune, nerăbdători să meargă la petrecere şi la un ospăţ gratuit, dar mulţi, cu figuri vicioase, păreau într-o stare mult mai jalnică din cauza băuturii.

— Doamne sfinte, gâfâi Agatha.

Lisette nu pierdu vremea vorbind. Apucând-o de braţ pe însoţitoarea ei,

o trase în nişa uşii de la magazinul unei modiste.

Totul ar fi decurs bine, dacă spre ele n-ar fi înaintat un individ cu un singur ochi, îmbrăcat într-o piele unsuroasă. Lovindu-se de Agatha, se dădu un pas în spate pentru a o privi. Pe faţa lui se aşternu un rânjet vulgar. Slobozi un strigăt de fericire,

punându-şi braţul în jurul taliei însoţitoarei lui Lisette şi împingând-o în mulţime.

Lisette ţipă la el, trăgând de braţul însoţitoarei ei şi proptindu-se bine pe picioare. Din păcate, fu trasă, la rândul ei, în înghesuiala de trupuri. Amândouă fură purtate de restul acelei hoarde pregătite pentru un

eventual tămbălău.

Mulţimea se mişca acum mult mai rapid, şi un urlet amenințător se auzi din gâtlejurile oamenilor. Înghesuiala aceea a lor avea ceva animalic, asemenea unui monstru pornit să ucidă. Boneta Agathei căzuse într-o parte, iar ea se ţinea cu greu pe picioare în vreme

ce marinarul o trăgea după el. Faptul că Lisette o ţinea, la rândul ei, părea să o facă să-şi piardă echilibrul, aşa că, fără tragere de inimă, îi dădu drumul. O secundă mai târziu, o văzu pe Agatha împiedicându-se şi căzând în genunchi. Lisette încercă să se oprească, se strădui să ajungă la ea, dar

fu împinsă mai departe de cei din spate. Se uită peste umăr, dar nu reuşi decât să-i zărească o clipă hainele, o parte a feţei palide, înainte ca masa aceea de bărbaţi să se interpună între ele. În mai puţin de un minut, reveniră încă o dată în faţa casei Vallier. Hidosul huruit de clopote, corni şi tobe

crescu în intensitate, lovindu-se cu un zgomot de tunet în clădirile aflate pe o parte şi pe cealaltă a străzii. Invitaţii de la nuntă îşi făcură apariţia în balcon, aflat chiar deasupra intrării, fiind întâmpinaţi cu râsete batjocoritoare şi mieunaturi. Câţiva bărbaţi umplură spaţiul de la

poarta pentru trăsuri şi se postară în faţa ei, scoţându-şi spadele şi blocând trecerea.

O admiraţie plină de teamă se stârni în sufletul lui Lisette în clipa când îi recunoscu pe Caid şi Nicholas, Bastille Croquere şi Gilbert Rosiere, Juan Pepe Llulla şi chiar pe Blackford care

purta încă eşarfa ce-i susţinea braţul. Cât de îndrăzneţi se dovedeau în faţa acelei mulţimi nedisciplinate, cât erau de dispuşi să-şi rişte confortul, siguranţa şi chiar viaţa de dragul prietenilor lor! Bărbaţii care dovedeau o asemenea onoare o uimeau.

— Petrecere!

Petrecere! Petrecere!

Mulţimea cânta, cerându-şi ceea ce i se datora prin tradiţie. Călăreţii se învârtiră înainte şi înapoi în faţa spadasinilor, înălţându-se în şa, în vreme ce ţipetele şi zgomotul deveniră mai puternice. Hârleţele şi greblele izbiră pavajul, clopotele şi polonicele erau

lovite de obiectele de metal aduse de oameni. Roiul de bărbaţi se împrăştie, îmbrâncindu-se unii pe alţii, mai ales în uşile magazinelor şi în ferestrele de la parter, trăgând de grilajele de fier.

Pe neaşteptate, unul dintre călăreţi, care purta o mască reprezentând un vultur cu nas coroiat, se

ridică în şa, plonjând înainte, împungând zdravăn calul cu pintenii. Armăsarul pe care-l încălecase era înalt şi vânjos. El se repezi prin mulţime, împrăştiind bărbaţii ca pe nişte păpuşi de cârpă. Ducându-se direct spre Caid, îl împinse în spate, izbindu-l de fierul forjat din care era

confecţionată poarta.

Lisette ţipă şi se repezi înainte. Nu putu să se mişte decât câţiva paşi din cauza celor care se holbau într-acolo cu o stupefacţie împietrită. Caid era jos, ea ştia lucrul acesta fiindcă îl văzuse căzând. Nicholas era lângă el, îşi zise ea, spada lui strălucind când lovi spatele bărbatului.

Apoi, deasupra lor se dezlănţui o ploaie de monede de argint, care săltară în aer, loviră strada şi se rostogoliră în rigole. Lisette ridică privirea, dând cu ochii de Celina care purta o cămaşă de noapte brodată, din batist. Părul ei castaniu cu reflexe aurii străluci, curgând ca o cascadă în jurul ei, în timp

ce ea aruncă şi mai multe monede, ce descriseră un arc generos. Rio, cu o faţă sobră, cu bustul gol şi desculţ, ţinea pălăria în care se afla suma considerabilă pe care proaspăta lui soţie o distribuia cu atâta dărnicie.

În decurs de câteva secunde, mulţimea aceea se transformă într-o masă

de bărbaţi îngenuncheaţi, scormonind după monede în praful şi în mizeria străzii. Lisette se repezi spre locul unde căzuse Caid, căutându-i cu disperare silueta lui înaltă.

El dispăruse, la fel ca şi spadasinii care-l însoţiseră. Portiţa de la intrare se închise cu zgomot, iar siluetele lor se făcură

nevăzute în curtea proprietăţii Vallier. Bara de metal care o închidea fu trântită la locul ei.

Era rănit? Mutilat? Mort? Ea nu ştia şi nici nu avea dreptul să întrebe. Dacă era vorba de cel mai neînsemnat dintre aceste lucruri, atunci totul era în regulă, dacă era vorba de cel mai rău, atunci nu voia

să afle.

N-ar fi putut suporta aşa ceva, nu tocmai acum când îşi dăduse seama de un adevăr care ar fi trebuit să fie evident pentru ea cu zile în urmă, atunci când Caid, sub cortul din pânză albă, o învăţase ce înseamnă pasiunea şi gustul iubirii.

Îl iubea.

Îl iubea şi îl rănise, îl folosise, punându-l într-o postură care nu-i lăsa altă alternativă decât aceea de a înfrunta moartea, iar şi iar. Îl transformase în ţintă a furiei violente şi ucigaşe a unui tată, care ar fi trebuit să se abată doar asupra ei. Ar fi putut să-l omoare, şi ea nu putea suporta una ca asta. Nu acum şi, probabil,

niciodată.

Răsucindu-se pe călcâie într-un vârtej de fuste murdare şi zdrenţuite, înaintă printre bărbaţii care se îmbrânceau şi se îmbulzeau, scotocind după monede, recunoscătoare că argintul era cel care le ocupa gândurile şi mâinile. Apoi îşi ridică rochia şi jupele şi o luă la fugă atât

de repede, încât ar fi putut să-şi frângă gâtul spre locul unde fusese obligată să o abandoneze pe Agatha. O văzu rezemată de zidul unui magazin, buimăcită, cu fruntea învineţită. Cu o grabă care-i tăia răsuflarea, ajunse în locul cu pricina, aruncându-se în genunchi lângă ea.

— Oh, Agatha! Spune-

mi, unde te doare?

— Capul. M-am lovit atunci când m-am prăbuşit. Agatha ridică o mână pipăindu-şi tâmpla, în timp ce cu cealaltă luă în poală boneta strivită. Se pare că boneta mea a avut mai mult de suferit decât mine.

Lisette simţi cum i se ia o greutate de pe piept.

— Slavă Cerului. Dacă

n-aş fi insistat să plecăm neînsoţite!

— Nu fi ridicolă. Cum ai fi putut să ştii ce urma să se întâmple?

O asemenea virulenţă în glas însemna că Agatha începea să-şi revină. Lisette înghiţi nodul pe care-l avea în gât.

— Haide, lasă-mă să te ajut. O să mergem acasă

înainte să se mai întâmple şi altceva.

— Chiar aşa, dar, Lisette…

În timp ce Lisette o ajută să se ridice în picioare, sprijinind-o cu braţul, Agatha continuă:

— I-am văzut faţa… bărbatului care îi conducea călare. Şi-a scos masca în momentul în care trecea pe

lângă mine.

Trupul lui Lisette încremeni, şi poate chiar şi sufletul.

— Şi?

— Nu pricep. De ce să se preteze la o asemenea farsă cu ocazia nunţii Celinei şi a lui De Silva… nu are sens.

— Cine? Spune-mi!

— Draga mea, era

domnul Moisant.

Moisant. Agatha nu avea cum să ştie, nu înţelesese, dar prezenţa lui avusese o logică perfectă, dacă se gândea la atacul asupra lui Caid. Tămbălăul nu fusese decât o scuză, o capcană, camuflând o încercare de a scăpa de bărbatul care nu-l lăsase să preia controlul asupra

soţiei fiului său decedat.

Ce încântat trebuie că fusese când le zărise pe ea şi pe Agatha pe stradă. Sau îşi alesese cu grijă momentul, sperând să le întâlnească? Oare era posibil ca bărbatul care le atrăsese pe ea şi pe Agatha în îmbulzeala aceea să fi primit instrucţiuni pentru a proceda în acest fel? Oare

Henri Moisant dorise ca ea să fie martoră a încercării lui de a-i curma viaţa lui Caid?

Tâmplele lui Lisette începură să pulseze din pricina furiei care-o cuprinsese. Parcă luase foc. Simţea un impuls nestăvilit de a răni grav o altă fiinţă. Îl ura pe Henri Moisant cu fiecare fibră a

fiinţei sale pentru ceea ce-i făcuse fiului său, surorii lui Caid şi ei însăşi, şi aşa avea să fie până la sfârşitul zilelor ei. Dincolo de toate, îl dispreţuia pentru că îl atacase pe Caid, ascuns în spatele măştii, ca un laş.

Şi pentru altele, şi altele.

Prea mulţi oameni ajunseseră să fie implicaţi

în cearta dintre ei doi. Nu mai putea suporta alte decese, ori răniri pe socoteala ei. Dorinţa ei de libertate nu fusese nimic altceva decât un vis trecător. Se gândise să forţeze împlinirea dorinţei sale fugind şi stabilindu-se în propria casă sub protecţia unui bărbat suficient de puternic pentru

a sta în calea socrului ei. Fusese o prostie. Libertatea, ca să fie obţinută, trebuia să fie câştigată, îşi zise ea. Trebuia să nu mai fugă, ci să-l înfrunte din nou pe bărbatul care părea hotărât s-o transforme într-o prizonieră. Trebuia să pună capăt acestei înfruntări, să încerce să

domolească mânia socrului ei şi să facă pace cu acesta. Nu vedea altă cale.

19

Teatrul St. Philips, de pe strada St. Philippe, între Bourbon şi Royale, era o clădire în stil paladian, cu două etaje, cu un fronton înalt şi deschideri arcuite care mărgineau loja de la intrare, la parter, şi balconul situat chiar

deasupra ei. Fusese construit cu mai mult de treizeci de ani în urmă, odată cu Theâtre d'Orleans, Theâtre de la Renaissance şi Teatrul American. Puţinele producţii prezentate acolo, din când în când, erau mai cu seamă vodeviluri şi comedii gălăgioase, dintre cele care puteau fi pe

placul oamenilor obişnuiţi. Aici aveau loc şi balurile destinate progeniturilor albilor cu mulatrele, fiind o cale de a coordona cheltuielile destinate întâlnirilor.

Un articol pe care Caid îl văzuse în ziarul *L'Abeille* numea teatrul o vizuină a jefuitorilor şi a hoţilor de buzunare. Grandoarea de

care se bucurase cândva dispăruse de mult. Sculpturile poleite se coşcoviseră, draperiile din catifea erau uzate şi se rupseseră în fâşii lungi, iar sfeşnicele de pe pereţi susţineau rămăşiţe de lumânări consumate şi topite. Scamele de praf zburau în razele soarelui care intrau prin ferestrele

de la etajul doi, acolo unde draperiile fuseseră date la o parte pentru a lăsa lumina să pătrundă. Mirosul de var şi de postav, de praf şi de transpiraţie umplea aerul şi un strat fin de pietriş se întindea peste tot, adus înăuntru de cizmele şi pantofii celor care veniseră şi plecaseră. Lăsând la o parte acest aspect, era

suficient de încăpător pentru aproape şapte sute de oameni, iar porţiunea de parchet care acoperea o suprafaţă plată îl făcea mai mult decât adecvat pentru turneul maeştrilor de scrimă.

Fuseseră amenajate cinci podiumuri, delimitate de corzi din sfoară pentru a împiedica ca spectatorii

să se apropie prea mult. Câţiva domni reprezentând autorităţile se plimbau încolo şi încoace, cu liste în mână, în timp ce judecătorul şi cei patru membri ai juriului erau aşezaţi pe nişte platforme scunde, aflate de-o parte şi de alta a podiumurilor de scrimă. Cutiile în care acum spadele fuseseră

înlocuite de floretele destinate competiţiei erau păstrate la îndemână, având inscripţionate pe ele numele bărbatului căruia îi aparţineau. Lojele dispuse circular erau pline cu spectatori, cu toţii bărbaţi, desigur, care se agitau de colo-colo, discutând, glumind şi pariind, în vreme ce aşteptau

începerea acţiunii, iar rândurile de scaune, care se ridicau până aproape de tavan, erau aproape în întregime ocupate. Maeştrii de scrimă, care se aflau ceva mai în faţă, aşteptând să-şi demonstreze talentul, urmau să aibă parte de un public nervos.

Precum într-un stup plin cu albine furioase,

zumzetul vocilor răsuna într-un spaţiu destinat să poarte vorbele în fiece colţişor. În aer plutea un soi de emoţie datorată anticipării unor scene sângeroase. Astăzi aveau să fie utilizate măştile, iar floretele aveau apărători la capete, iar accidentele erau excluse, şi fiecare suflet prezent în teatru ştia acest

lucru.

Caid se gândea la cele două aspecte ale competiţiei. Pe de o parte, era vorba de faptul că bărbatul care avea să iasă astăzi câştigător îşi va asigura o mică avere, căci tinerii setoşi de sânge ai oraşului vor năvăli la lecţiile lui de scrimă. Pe de altă parte, el îşi dădea

seama că unicul scop al unui spadasin era competiţia – să înfrunte alţi bărbaţi, dovedind care dintre ei este mai agil, mai agresiv, mai talentat şi, dincolo de toate, preferatul Norocului. A fi considerat cel mai bun spadasin din New Orleans însemna un premiu grozav. Tot ceea ce sperase, timp de mai bine

de zece ani, era recunoaşterea măiestriei sale. Din primul moment când auzise de acest mult trâmbiţat turneu, ardea de nerăbdare să-l câştige, să arate New Orleans-ului că era un bărbat demn de luat în seamă, nu un sărăntoc irlandez care putea fi dat la o parte de cei cu putere şi cu nume nobiliar.

În acest moment, turneul părea un simplu exerciţiu de demonstrare făţişă a bărbăţiei, o chestiune de orgoliu şi de autopreamărire, singura răsplată ţintită fiind banii. Faptul că era forţat de dogmele profesiei sale să ia parte la el îl afecta, îl înfuria. Sau poate că tot ceea ce se petrecuse în

aceste ultime zile îi alimentase furia. Îi dispreţuia pe bărbaţii care veneau să se holbeze, pe cei care, asemenea înaintaşilor romani, se adunau cu speranţa că vor fi martorii unui sport sângeros; îi trata cu dispreţ pe acei dandy care-şi alegeau profesorul de scrimă, judecându-l după

felul cum îşi ciopârţea colegii.

Totuşi, ce altceva putea face în afară de a intra în competiţie îşi luase angajamentul. Şi, oricum, ce altă cale exista pentru el?

— Ei bine, prietene, care crezi că-ţi sunt şansele în dimineaţa asta? Sau eşti asemenea tigrilor care

ţintesc o bucăţică de carne de păun, fără a se sinchisi ce au la micul dejun?

Caid se răsuci pe călcâie la auzul glasului aproape ironic al lui Blackford.

— Din moment ce tu porţi încă bandajul de invalid, i-o aruncă el, făcând semn spre eşarfa care susţinea braţul

englezului, socotesc că şansele mele sunt mai bune decât erau acum câteva zile.

— Politicos. Şi, de asemenea, corect. Dar sincer? Blackford clătină din cap, negând sardonic. Noi nu ne vom mulţumi cu acest subterfugiu. Ne vom testa ascuţişul spadelor, unul împotriva altuia. Până

atunci, sunt purtătorul veştilor satisfăcătoare.

— Satisfăcătoare?

— Mai degrabă decât excelente sau chiar bune, o distincţie drăgălaşă. Nicholas m-a însărcinat să-ţi spun că a văzut cum doamna în cauză a ajuns acasă în siguranţă, alături de însoţitoarea sa, şi că odihna nu i-a fost

deranjată în timpul nopţii. Cel puţin, niciun alt incident nu i-a mai tulburat liniştea.

— Nu era rănită? Pe Caid îl scotea din sărite faptul că era obligat să obţină informaţii indirecte despre Lisette, dar asta era tot ce-şi permitea în aceste zile.

— Nu, după câte se

pare. A fost nevoie de bandaje şi de unguente, dar acestea au fost aplicate peste zgârieturile şi vânătăile domnişoarei Agatha.

— Nimic mai grav, sper?

— Nu a fost chemat medicul.

Trebuia să se mulţumească cu asta,

bănui el, cu toate că era cu mult mai puţin decât ceea ce-şi dorise să audă.

— A aflat cineva cum au ajuns ele în îmbulzeala aia?

— După cum am dedus, potrivit unui puşti al străzii care l-a auzit pe majordom, în timp ce acesta îi povestea bucătăresei, au fost prinse

în mulţime imediat ce au plecat de la nuntă. Erau gata-gata să evite chestia asta, şi aşa ar fi şi făcut, dacă nu ar fi fost ordinul dat de diavolul ăla călare care a profitat de şansă pentru a le vârî acolo.

— Trebuie făcut ceva, mormăi Caid.

— Cu siguranţă. Dacă aş putea fi de vreun

folos…

— Mulţumesc, dar cred că mă descurc. Am să mă ocup de asta îndată ce va lua sfârşit ceea ce urmează să se petreacă aici.

Caid strânse mâna pe floreta pe care tocmai o verificase. Doamne Dumnezeule, nu avea să uite nicicând momentul în

care zărise cum Lisette era purtată de mulţimea aceea agitată de scursuri ale debarcaderului, pusă pe tot soiul de nemernicii. Stătea între ei precum o perlă într-o găleată plină cu lături. Gândul că ea ar putea fi atinsă, agresată, ori mai rău, de asemenea jigodii îi dădea fiori, în vreme ce sângele îi pulsa

în cap ca bubuitul unei tobe. La un moment dat, îl recunoscuse pe Moisant, înţelesese că el organizase acel tămbălău şi că era pornit să ucidă.

El nu-şi putea extinde protecţia atât de departe. Îşi pierduse acest drept într-o noapte plină de pasiune petrecută cu două săptămâni în urmă, aşa că

singurul lucru care-i mai rămăsese erau veştile indirecte referitoare la ea.

— Şi Squirrel şi ceilalţi? întrebă el pe neaşteptate.

— De pază, ca de obicei. Zilele astea e atât o plăcere, cât şi o datorie pentru ei.

— Adică?

— Toţi sunt pe

jumătate îndrăgostiţi de tânăra văduvă, pur şi simplu, de dragul zâmbetelor ei. Ca să nu mai pomenim de prăjiturelele ei servite la ora ceaiului.

— Şi tu?

— Oh, zise Blackford pe un ton cât se poate de ironic, eu nu sunt mai imun ca alţii.

Caid fornăi, la fel de lipsit de înţelepciune cum fusese înainte de a întreba.

— Gelos, bătrâne?

— Pe o şleahtă de căutători prin rigole? Sper că nu, zise el în bătaie de joc.

— Pe oricine ar putea fura inima doamnei, zise Blackford, iar ochii lui albaştri străluciră.

— Asta intenţionezi? Imaginea englezului făcându-i curte lui Lisette, ori sărutând-o, culcându-se lângă ea, cu sau fără verighetă, îl făcu pe Caid să scrâşnească din dinţi. Pentru o secundă, se pierdu în amintirea plină de senzualitate a trupului ei gol. Pasiunea care-i alergă prin vene îl însoţise clipă

de clipă de când se întorsese de la Maison Blanche, dar în secunda aceea era al naibii de inoportună.

— Nu, răspunse Blackford, făcând o reverenţă curtenitoare, nu în starea mea actuală.

Voia să spună că atâta vreme cât se afla *hors de combat*[46], realiză Caid

după o secundă de buimăceală, era în imposibilitatea de a se apăra împotriva unui atac. Ceea ce indica, desigur, că Blackford se considera capabil să-şi apere locul de gardian al doamnei. Şi avea dreptate, blestemat fie el.

Caid se întrebă dacă Blackford simţea cu

adevărat ceva pentru Lisette sau scopul fusese acela de a-l forţa pe el să-şi recunoască propriul interes. Englezul părea predispus la asemenea jocuri.

— Dar a ta care e, prietene? Starea ta, zise Blackford mai departe. Starea, nu intenţia ta.

Caid îşi duse mâna la

umărul stâng, masându-şi muşchii care fuseseră învineţiţi în clipa în care calul lui Moisant îi împinsese în poarta reşedinţei Vallier.

— Suportabilă. Mişcarea va alina durerea.

— Ce ghinion, că a survenit chiar înaintea turneului.

— Ca în cazul tău,

adică?

— Oh, în cazul meu a fost ceva mai mult decât ghinion.

Cuvintele păreau senine, dar nu şi privirea lui Blackford.

El încă mai era tulburat de accidentul care dusese la moartea lui Dorelle, şi cine îl putea învinui?

— Şi la mine la fel,

replică Caid.

— Asta înseamnă că elementul „noroc” a fost absent, zise englezul, fără a fi prea surprins. Crezi că scopul a fost acela de aţi reduce şansele de a câştiga astăzi sau acela de a te ucide?

— Nu crezi că a fost un accident?

— Nu încerca să mă

duci, îl sfătui Blackford. Cu toţii l-am recunoscut pe atacator, aşa cum bănuiesc eu că s-a intenţionat.

Caid oftă a resemnare, din moment ce se părea că această poveste dintre Moisant şi Lisette se desfăşurase întotdeauna în faţa unui public interesat.

— Nu sunt convins că a fost vorba de un scop

logic.

— Prin urmare, pură răutate?

— Aşa bănuiesc.

Blackford vorbi cu chibzuinţă:

— În locul tău, m-aş păzi, mai ales de cei care par prea interesaţi de sănătatea ta.

Era un sfat excelent.

— Cred că ar trebui

să-ţi spun că s-ar putea să nu mai fiu la fel de activ în cadrul Frăţiei.

— Ai un motiv anume?

Caid îşi ţinu privirea aţintită spre lama din mâna lui, testându-i marginea cu degetul mare.

— Nu mă mai simt atât de liniştit răzbunând păcatul comis de unii

bărbaţi.

— Din pricina lui Moisant, zise Blackford, dând din cap, căci povestea dintre Eugene şi Brona, pe care i-o oferise Lisette, fusese împărtăşită şi celorlalţi din grup, în timp ce se întorceau de la Maison Blanche. Faptul că ai fost obligat să asişti la o sinucidere trebuie că îl

consideri condamnabil, dar asta nu face ca fiecare bărbat acuzat să devină nevinovat.

— Unul a fost de-ajuns.

— În concluzie, te îndoieşti de propriul tău raţionament?

— Sunt un simplu bărbat care poartă o spadă, agăţându-se de-o remarcă

făcută de cineva – fusese Maurelle? — acum câteva săptămâni. Credeam că ştiu să deosebesc binele de rău. Din cauza siguranţei ăsteia, un bărbat care ar fi trebuit să trăiască e mort. Încă îi pot vedea privirea… Se opri brusc.

— Aşa cum nici eu n-o pot uita pe cea a bărbatului care a murit de spada mea

fără a fi nevoie, zise Blackford încet.

— Iartă-mă, nu am vrut să răscolesc amintiri.

— Dincolo de asta, unii îşi merită soarta. Nu te grăbi să iei o hotărâre. E nevoie de tine în Frăţie.

Caid nu avea un răspuns pregătit. Nimeni nu se dovedea a fi necesar, în orice caz. Englezul

plecă, îndreptându-se spre partea opusă a încăperii, acolo unde Nicholas îşi încălzea muşchii, făcând câteva alungiri.

Prima rundă a turneului avea să se desfăşoare fără Caid. Zece bărbaţi aveau să se înfrunte în acest set iniţial de confruntări, câte doi pe fiecare dintre cele cinci

podiumuri. Câştigătorul fiecărei partide urma să fie acela care ajungea primul la un număr de cinci atingeri, notate de membrii juriului şi semnalate judecătorului şi concurenţilor, în secunda când acestea aveau loc. Atunci când unul dintre bărbaţii unei echipe era eliminat, o altă pereche îi

lua locul pe podiumul liber, într-o progresie constantă. Foarte puţine partide durară mai mult de zece minute, asta însemnând că primele eliminări aveau să aibă loc în decursul a două ore, cel mult, acoperind un număr de cincizeci, până la cincizeci şi cinci de spadasini. Confruntarea

dintre perechile rămase, în vreme ce numărul combatanţilor scădea la douăzeci, apoi la şase, la patru şi, în cele din urmă, la doi, avea să ocupe, probabil, aceeaşi perioadă de timp, cu scurte întreruperi pentru odihnă. Totul trebuia să se termine până la cina servită, ca de obicei, mai devreme.

Faptul că fusese înscris în runda a doua reprezenta un avantaj pentru Caid, fiindcă asta îi permitea să-i urmărească pe ceilalţi combatanţi. Ştia câte ceva despre puterea şi despre slăbiciunea multora dintre ei din competiţiile amicale la care participase sau, pur şi simplu, poposind în saloanele altor maeştri, în

zilele când al său era închis. Totuşi existau şi aspecte pe care nu le văzuse niciodată, şi acestea îi atrăseseră cel mai mult atenţia. Viteza lor de acţiune, dârzenia, diversitatea tehnicilor folosite, metodele de apărare şi distanţa de la care prefereau să lovească – toate puteau fi observaţii

de nepreţuit mai târziu.

Îl privi pe Édouard Sarne câteva clipe în plus, căci ca să-l înfrângi pe acesta era un adevărat triumf. Agresivitatea era, după cum aflase Caid în duelul lor eşuat, componenta majoră a tacticii lui Sarne. Se avânta în luptă printr-un atac sălbatic, dorind să-şi

intimideze adversarul. În stilul lui nu apăruse, prin urmare, nimic nou. Caid privi în altă parte.

Concurentul care-l neliniştea cel mai mult era Nicholas Pasquale. Italianul era stângaci, un detaliu care-l făcea, automat, redutabil. Majoritatea bărbaţilor aveau emoţii în faţa unui

asemenea luptător pentru că îi obliga să se apere contra unui atac care se desfăşura în sens invers, venind dintr-un unghi neaşteptat.

Acesta nu era totuşi unicul avantaj al lui Pasquale. Mult mai inteligent decât majoritatea, el era, în acelaşi timp, puternic.

Executa mişcări rapide, nedorind să copleşească printr-o tehnică sofisticată. Era poreclit „La Roche”, fiindcă el nu se deplasa în susul şi în josul podiumului precum cei mai mulţi dintre spadasini, motivul imobilităţii lui fiind varietatea mişcărilor pe care le executa. Nu avea nevoie să se îndepărteze de

un atac, căci îl putea para prin alte mijloace. Totuşi, când era cazul, se putea mişca cu viteza luminii, atât de repede, încât era imposibil să urmăreşti vârful spadei sale. Pe lângă toate acestea, el poseda acea calitate care îl nominaliza drept cel mai posibil supravieţuitor al celorlalte runde – intuiţia.

Părea să ştie cu o precizie extraordinară ce stratagemă urma să aplice adversarul său.

Caid nu reuşi să găsească vreo greşeală în jocul italianului. Un lucru deranjant, din moment ce era posibil să se înfrunte cu el în runda finală pentru titlul de „Cel mai bun spadasin din New

Orleans”.

Îndepărtându-se, Caid începu să se pregătească. Îşi scoase haina, vesta şi cravata, dar îşi lăsă cămaşa cu nasturi pe care o purta pe dedesubtul apărătoarei pe care şi-o confecţionase, îşi păstră mănuşile ce dispuneau de manşete care-i acopereau încheieturile, aşa cum

proceda şi în timpul lecţiilor din salonul lui. Verifică masca ce-i fusese dată, încercând pentru ultima oară apărătorile floretelor sale. Apoi încercă să alunge orice altceva din minte, concentrându-se exclusiv la partida care-l aştepta.

O mică agitaţie se produse în timpul celei de-

a doua runde. Un alt maestru italian şi un expert în privinţa spadei cu tăişul lat, Poulaga, fu desemnat să lupte împotriva fostului ofiţer în cavaleria franceză Thimecourt, pe care, în varianta originală, trebuia să-l înfrunte Blackford. În timpul partidei, Poulaga îl acuză pe Thimecourt că i-a furat o atingere, pe care

juraţii nu o strigară. Thimecourt, înfierbântat pentru că fusese acuzat ca fiind un mincinos, răspunse pe loc, propunând un duel.

Caid nu surprinse momentul, fiind implicat la rândul său într-o partidă, dar află imediat ce termină. Judecând după tensiunea pe care o simţea plutind în

aer, bănuia că nu va fi ultimul schimb de acest fel. Spiritele erau încinse şi era evident că judecătorii, dincolo de faptul că li se cerea să fie imparţiali, făceau cu greu faţă sarcinii de a urmări mişcările de spadă ale maeştrilor sau de a supraveghea cu atenţie atâtea partide ce se desfăşurau concomitent.

Nu greşise. Alte şase provocări fură pronunţate până la ora prânzului. Faptul că nu se afla printre viitori combatanţi se datora norocului şi antrenamentului care-i permitea să-şi păstreze calmul, evitând provocarea.

Adversarii săi, cei de până acum, fuseseră ori

prea încrezători, ori prea nervoşi, vociferând şi înjurând la toate strigările juraţilor sau în lipsa acestora. Nelăsându-se tulburat de membrii juriului sau de judecător, Caid marcă deliberat cât mai multe atingeri posibile, cu toată claritatea de care era în stare, astfel că, deşi unele nu fură strigate, el

încă mai putea câştiga partida. Până în acest moment, tactica funcţionase. Cel puţin era încă în competiţie.

Cu toate astea, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că rezultatul ar fi fost cu totul altul dacă Rio de Silva şi Gavin Blackford ar fi participat. Chiar şi-ar fi

dorit să-şi confrunte spada şi inteligenţa cu cei doi, în cu totul altceva decât o simplă demonstraţie amicală. Sentimentul acela era dat de spiritul de competiţie care-i pulsa febril în vene.

Fu declarată o oră de repaus înaintea ultimelor două confruntări.

Caid o petrecu de unul

singur, pentru aşi menţine concentrarea şi a face exerciţii cu umărul, astfel încât acesta să nu-i facă probleme. Până acum fusese destul de relaxat, deşi ştia bine că mai târziu lucrurile se vor schimba.

Ar fi putut avea companie din plin, fiindcă primise mai multe oferte de a i se cumpăra băutură

sau cafea. Le refuză pe toate. Prefera mai degrabă vinul decât lichiorul tare, dar îl excludea în zilele când urma să aibă o confruntare sau chiar numai ore de predare. Băutura moleşea simţurile, şi niciun spadasin nu-şi putea permite asta, cu atât mai puţin în cadrul unui turneu.

Băgă de seamă că şi Nicholas era singur, şi fu gata-gata să i se alăture pentru ultimele minute ale acestei ore. Chiar în secunda în care se îndrepta în direcţia aceea, observă că cineva tocmai se apropia de italian. Bărbatul vorbea rânjind, arătând cu degetul mare către uşile de la intrare. Nicholas aruncă

o privire într-acolo, ca apoi să se încrunte.

Caid urmări direcţia privirii amicului său, dar nu reuşi să zărească absolut nimic din cauza bărbaţilor înghesuiţi acolo. Apoi fu strigat pentru începerea următoarei runde de confruntări, iar concentrarea asupra acesteia îi şterse din minte

incidentul respectiv. După ce îşi învinse cei cinci adversari, privi în jur pentru a vedea dacă La Roche va fi într-adevăr cel pe care îl va înfrunta în runda finală.

Nicholas Pasquale nu se vedea pe nicăieri.

Édouard Sarne se afla în preajma lui, cu încheietura bandajată,

sprijinindu-se în floreta cu vârful îndreptat spre podea. Ridicând glasul pentru a acoperi zumzetul mulţimii, Caid strigă în direcţia lui:

— L-ai văzut pe Pasquale? Cum s-a descurcat în runda asta?

— A dispărut, pe toţi dracii.

— Învins? Caid rămase

nemişcat, cu prosopul cu care-şi ştergea sudoarea de pe faţă în mână.

— A fost chemat undeva, asta-i tot ce-ţi pot spune, zise Sarne, ridicând din umeri. Din moment ce nu s-a întors, a fost declarat absent.

— În favoarea ta.

— Exact.

— Incredibil. Ca

Pasquale să ajungă atât de departe şi apoi să i se refuze dreptul de a câştiga din pricina unei reguli era ceva greu de crezut, într-adevăr.

Sarne se îmbăţoşă.

— Vrei să spui că altfel eu nu aş fi ajuns în finală?

Exact acesta era gândul lui Caid, dar era nepoliticos şi necugetat să-

şi exprime opinia.

— Cu siguranţă nu, *monsieur*. Numai că nu văd ce anume l-ar fi putut determina să plece, în afară de…

— *Monsieur?*

Copiii străzii, protejaţii lui Nicholas. Ar fi putut pleca dacă unul dintre ei ar fi păţit ceva, îşi zise Caid. El îi pusese s-o

supravegheze pe Lisette, mai mult ca un motiv pentru a-i face să se simtă utili, câştigând şi câţiva bănuţi. Dacă cineva rănise în mod deliberat pe unul dintre ei? Dacă întreaga poveste nu era altceva decât o capcană, un mijloc de a-l îndepărta pe Nicholas, pentru a facilita întâlnirea dintre el şi Sarne,

în această ultimă încercare de obţinere a premiului?

Era posibil, de asemenea, ca mesagerul să fi fost unul dintre băieţi care aducea veşti despre Lisette. Cu o cută între sprâncene, Caid întrebă:

— Pasquale nu a vorbit cu juraţii, nu a lăsat niciun mesaj pentru mine?

— Din câte ştiu eu, nu.

Îl privi atent pe Sarne, statura lui cocârjată, surâsul său arogant. Poate că ar fi trebuit să aibă de-a face mai demult cu acest spadasin, atunci când avusese ocazia.

— Prin urmare, ne vom întâlni în confruntarea finală?

Cuvintele erau destul de inofensive, dar tonul lui

Sarne ţintea la mult mai mult. Oare ştia într-adevăr motivul care-l făcuse pe Nicholas să plece sau se referea doar la duelul dintre ei doi care fusese întrerupt din cauza sosirii jandarmilor? Oare voia să sugereze că acolo fusese vorba de intervenţia unor influenţe externe, la fel ca şi în cazul de faţă? Sau

voia, pur şi simplu, să pună la treabă imaginaţia lui Caid, creând o diversiune care îi va oferi un avantaj? Dacă era vorba de ultima variantă, atunci era o greşeală. Simpla idee stârni furia mocnită a lui Caid, făcând-o să atingă apogeul.

Cu cât va termina mai repede cu acest papiţoi, cu atât va descoperi mai

curând unde şi de ce plecase Nicholas. Rămânând la locul său de la capătul podiumului, arătă către marginea opusă a acestuia.

— Începem?

Membrii juriului care se ocupau de podiumul respectiv veniră mai aproape. Caid şi Sarne îşi atinseră uşor lamele în

semn de salut, apoi îşi încrucişară vârfurile într-un contact hotărât. Se auzi strigătul puternic – *„En garde!”*

Abia în secunda aceea privi Caid în ochii bărbatului aflat în faţa lui. În trecut, descoperise că era bine să-ţi stăpâneşti expresia feţei, pentru ca adversarul să nu-ţi poată

ghici intenţiile şi să profite de ele. Ceea ce se petrecea în timpul unei competiţii între doi maeştri se afla mai mult în minte decât în muşchi. Acum însă voia ca Sarne să ştie că el avea încredere în abilitatea proprie de a-l învinge. Dacă celălalt maestru spadasin credea acest lucru, atunci bătălia era pe

jumătate câştigată.

Arta scrimei, spunea odată fostul lui profesor de origine franceză, este ca un război politicos între doi bărbaţi înarmaţi cu acelaşi tip de armă. La fel ca în conflictele militare, spadasinul care reuşea să menţină iniţiativa era, de obicei, învingătorul. Dar cum şi adversarul său

încerca întotdeauna acelaşi lucru, victoria era posibilă doar prin manevrarea şi lovirea din afară a adversarului. Caid, pregătit, se relaxă, permiţând instinctului să preia comanda.

Sarne se lansă într-un atac executat printr-o săritură, imediat ce fu dat startul. Manevra era

puternică, directă şi fără îndoială că îi asigurase victoria în multe partide, în multe dueluri. Partea proastă era că abordarea asta îi era caracteristică. Caid se aştepta la aşa ceva, parând lovitura cu la fel de multă putere, dar şi cu simplitate, înainte de a se avânta în următoarea secundă în propriul său

atac, dar şi cu mai multă viteză.

Bătălia se înteţea.

În mai puţin de un minut, Caid recunoscu, din moment ce înainte nu avusese vreme, că Sarne era un luptător extrem de metodic. Avea un timing excelent, mişcările precise şi executate cu o forţă deosebită, dar ambele atât

de rigide, încât permiteau doar o deviere foarte mică. Aduse luptei o variaţie abia simţită şi o abilitate mentală şi mai puţin sesizabilă.

Avea însă putere de lovire care era rezultatul unui antrenament continuu. Fusese capabil să îl rănească şi pe Therein, îşi zise Caid, aflându-se el

însuşi în cel mai mare pericol. Putea câştiga runda, era aproape sigur, cu condiţia să nu comită greşeli.

El se adaptă ritmului muzical al spadelor. Se mişca înainte şi înapoi, în vreme ce sudoarea îl orbea, îi uda cămaşa şi chiar şi mănuşile din piele. Îl atinse de două ori pe

Sarne, succesiv, în primele cinci minute, ştiind că o putea face din nou atâta vreme cât Sarne avea să continue la fel cum începuse.

Podiumul pe care se aflau ei doi nu era cel pe care îl folosise de dimineaţă. Suprafaţa acestuia părea mult mai aspră, ca şi cum ar fi

acoperit marginile neregulate ale podelei. Preocupat de soarta lui Nicholas şi, într-adevăr, de a lui Lisette, el nu luase seama la locurile unde se aflau cele mai grave denivelări.

Abia dacă se gândi la asta în clipa în care realiză că Sarne îl împingea spre spate. Concentrându-se

asupra jocului celuilalt, nu avusese timp să verifice ce anume se afla în spatele său. Se împiedică, se reechilibră cu un efort deosebit, apărându-se printr-un contraatac.

O atingere pentru Sarne.

Umărul lui Caid ardea, ca şi cum ar fi fost atins de un fier încins. Făcu un

efort să-l ignore. Jocul lui deveni o problemă de instinct şi de reflexe bine antrenate, rezultat la orele nesfârşite de atac şi de parare, incursiune şi ripostă. Totuşi durerea aceea pulsatilă îi diminua rapiditatea, iar o fracţiune de secundă conta. Sarne observă acest lucru şi deveni mult mai încrezător.

Mişcările sale deveniră mai rapide, mai agresive. Păreau sortite să rănească, de parcă Sarne ar fi ştiut, cu o ingeniozitate diabolică, unde trebuiau plasate. Caid nu avea nimic altceva de făcut pentru a rămâne stăpân pe situaţie, decât să aştepte ca durerea să scadă în intensitate. El şi adversarul său continuară

lupta, până ce fiecare dintre ei avu câte trei atingeri.

Apoi Sarne mări iniţiativa, lansându-se în atac. Acesta era momentul pe care-l aşteptase Caid, exact aşa cum pantera îşi pândeşte prada. Răspunse rapid, cu vioiciune, profitând de proasta execuţie a adversarului

pricinuită de excesul de încredere.

Patru atingeri în favoarea sa. Încă una şi titlul va fi al lui.

Uşurinţa cu care Caid executase ultima atingere părea că-l înfuriase pe bărbatul din faţa lui. Acesta îşi încleştă dinţii, respirând greu, în vreme ce privirea îi era fixă. Atacul

lui deveni mult mai necontrolat, bazându-se mai degrabă pe forţă şi eficienţă automată decât pe fineţe. Vag, Caid luă seama la spectatori, la uralele lor cu ocazia fiecărei atingeri, la strigătele de încurajare sau de dezamăgire. Produceau un zgomot de fond pe care el îl accepta şi îl ignora, la

fel ca în spaţiul obişnuit al saloanelor de scrimă. Nu-l deranjase niciodată, cu condiţia să nu-şi modifice intensitatea.

Pe neaşteptate, zgomotul încetă. În acelaşi timp, ceva străluci, interpunându-se între lama sa şi a adversarului, în timpul unei parări încrucişate. O secundă mai

târziu, căzu pe podea cu un ţăcănit metalic.

Era apărătoarea unei florete.

Nu era a lui, Caid o ştia prea bine. Greutatea unei apărători era întotdeauna considerabilă. Prin scoaterea sa, arma devenea mai uşoară şi mai flexibilă. Acelaşi lucru fu evident, cât ai clipi, pentru

adversarul lui.

Caid se aştepta ca Sarne să se retragă imediat. Chiar şi aşa, el nu slăbi garda, precauţia fiind inoculată în fiinţa lui încă de la prima lecţie de scrimă.

Se dovedi cât se poate de potrivită în acel moment, căci Sarne se lansă într-un atac care

dovedea o forţă atât de disperată, încât Caid fu obligat să sară în spate. Vârful ascuţit şi neprotejat al floretei străluci asemenea unei steluţe albastre – farul strălucitor şi mişcător al morţii. Putea străpunge cu uşurinţă vesta protectoare pe care o purta Caid. Sarne ştia că arma sa nu mai avea apărătoare, şi

poate că fusese conştient în tot acest timp că era slăbită. Intenţiona să ucidă, dacă avea această posibilitate.

Dacă.

Furia îl stăpânise şi înainte pe Caid, dar fusese o nimica toată în comparaţie cu mânia care îl cuprinse în clipa de faţă, readucându-i puterea în

braţ şi în umăr. Nu mai simţi durerea acelor vânătăi, presiunea exercitată de confruntările nesfârşite ale acestei zile şi nici teama de ceea ce-l împiedicase pe Nicholas să-l înfrunte pe bărbatul acesta a cărui floretă era neprotejată. Lansă un atac dirijat, susţinut de acel control al mâinii pe care-l

poseda şi de fiecare mişcare pe care o învăţase vreodată. Îl împinse pe Sarne în spate, parând printr-un răspuns nebunesc la mişcările acestuia, până ce, pe neaşteptate, găsi locul pentru aplicarea unei atingeri perfect calculate.

Caid o aplică, simţind cum vârful spadei sale se loveşte cu zgomot de vesta

protectoare a lui Sarne.

Era atingerea finală. Judecătorul le strigă să se oprească. Cu o privire batjocoritoare, Sarne lăsă garda jos.

De data asta, Caid fu cel care se prefăcu a nu-l auzi pe judecător. Dezangajându-se, întinse mână înmănuşată şi scoase apărătoarea floretei sale.

Apoi cu o mişcare uşoară, păşi înainte, apăsând vârful floretei de pieptul lui Sarne, chiar deasupra inimii. Lama flexibilă se arcui, tăie vesta şi atinse carnea.

— *Mon Dieu*, gâfâi Sarne, în timp ce pielea lui devenea de un galben bolnăvicios. O să mă ucizi chiar aici?

— Dacă e necesar. Ar fi făcut-o, într-adevăr. Curajul de a o face clocoti în el, în ciuda fostelor sale greşeli de pe câmpul de desfăşurare a duelurilor. Avea nevoie doar de un scop.

— O'Neill, în numele Domnului.

— Vreau mesajul care l-a determinat pe Pasquale

să plece, spuse Caid fără să ridice tonul. Îl vreau în secunda asta.

— Nu pot să ţi-l spun.

— Ba cred că poţi. Caid împinse lama încă un centimetru.

— Bine, bine. A fost unul dintre puştii lui Pasquale care a venit să spună că şeful lor a urmărit-o pe doamna

Moisant până la casa lui Henri Moisant. Puştiul idiot s-a strecurat înăuntru şi din secunda aceea nu a mai fost văzut.

— Şi doamna Moisant?

— Nu ştiu, jur!

Era tot ce putea obţine. Caid coborî braţul, retrăgându-se. Imediat, alţi şase maeştri dădură buzna

de pe margine, cu spadele în mână, pentru a confisca floreta lui Sarne şi pentru a împiedica un nou contact.

Apoi se porni un chiot grozav, reverberând sub cupola ornamentată al bătrânului teatru, făcând să se legene candelabrul ale cărui lanţuri aveau forma unor picioare de păianjen de culoarea funinginii.

Caid făcu o reverenţă în semn de recunoştinţă. Se înclină, de asemenea, în faţa judecătorului şi a membrilor juriului. Dar nu rămase pentru a i se acorda trofeul, nu rămase pentru a asculta discursurile.

Vârându-şi floreta sub braţ, îşi scoase masca, smulgându-şi vesta protectoare. Apoi îşi

aruncă echipamentul pe podea. În numai câteva secunde, se afla în stradă, luând-o la fugă spre casa lui Moisant.

20

Lisette plecă singură în vizită la Henri Moisant. În primul rând, pentru că Agatha încă nu se simţea bine după agitaţia din seara precedentă, şi apoi pentru că prefera să nu fie însoţită. După atâţia ani, avea nevoie să-i spună

anumite lucruri tatălui lui Eugene, lucruri care era mult mai bine să fie spuse fără martori.

Era ciudat de calmă, aproape fatalistă. Îşi făcuse propriile socoteli, asta cam aşa era, dar tot se aştepta să simtă vechea teamă pe care o resimţea în casa bătrânului, mai ales din pricina furiei lui. O să fie

într-adevăr mânios, dar nu prea părea să conteze. Momentan, ea renunţase la frică, cu toate că, între timp, era posibil ca aceasta să revină.

Ajunsă la reşedinţa lui Moisant, fu condusă înăuntru, ca şi cum ar fi fost un străin, cu toate că plecase de acolo doar de câteva săptămâni. Se afla

din nou între acei pereţi, în spaţiul acela de prizonierat din care îşi dorise atât de mult să scape, şi parcă nu părea ceva real. S-o urmeze pe menajeră la etaj, în salon, reprezenta un efort îngrozitor. Cu toate astea, o făcu ridicând capul asemenea unei regine şi fără să arate nici urmă de tremurat interior.

Fu rugată să aştepte până ce i se va comunica stăpânului casei sosirea ei. Se plimbă prin încăpere, observând cu o atenţie nouă covoarele zdrenţuite, tapiţeria pătată şi draperiile lăsate, cu petele lor de funingine, cauzate de focul făcut cu cărbuni, în iernile reci. Pe lângă aşa o dărăpănare, rochia ei nouă

din mătase neagră cu guler din dantelă părea mult prea nouă, mult prea vizibil vaporoasă. Nu remarcase înainte lucruri de genul acesta. Oare şi ea arătase la fel de ponosită înaintea morţii lui Eugene, reţinându-se să-şi cumpere haine din cauza unei condamnări nerostite?

Câte ceasuri îşi

petrecuse aici croşetând sau citind şi aşteptând ca soţul şi socrul ei să se întoarcă de la activităţile lor bărbăteşti? Fusese incredibil de singură, fără să-şi dea seama de adevărul acestei situaţii. Ciudat cum astfel de lucruri ajung, într-un timp foarte scurt, să fie resimţite ca ceva firesc. Trăise aici

ca sub imperiul unei vrăji, până în momentul în care se eliberase datorită morţii lui Eugene.

Auzind un zgomot în spatele ei, se răsuci pe călcâie. Henri Moisant se afla în încăpere. Ea se întrebă dacă el fusese într-adevăr ocupat sau, pur şi simplu, hotărâse să-i demonstreze cât de puţin

valora prezenţa ei pentru el. Ar fi vrut să ştie, nu fiindcă întrebarea ar fi tulburat-o, ci pentru a-i afla starea de spirit. El nu se mişcă, aşteptând, în mod evident, ca ea să vină către el. Lisette nu o făcu.

— O plăcere neaşteptată, zise el pe un ton tăios, înaintând câţiva paşi. Nu mi-aş fi închipuit

că vei îndrăzni să vii aici.

— După câte îmi amintesc, ai sugerat acest lucru.

— Posibil. Ia loc.

Era mai degrabă un ordin. Îi făcu un semn să se aşeze pe o canapea anume, destinată să se adapteze fustelor voluminoase ale doamnelor. Era joasă şi

încăpătoare, ceea ce urma să o plaseze pe ea, practic, la picioarele lui. Cu o voce netulburată, ea zise:

— Mai degrabă rămân în picioare. Ceea ce am de spus nu va dura mult.

— Mă intrigi.

El anticipa victoria. Nu avea niciun rost să amâne inevitabilul. Umezindu-şi buzele, ea spuse:

— Am ajuns la concluzia că meriţi o oarecare recompensă.

— Judecând după seara precedentă, mi-am imaginat că s-ar putea să procedezi astfel.

— Fără îndoială, din moment ce ai observat îndurerat că orice altă cale are nişte consecinţe teribile pentru cei care sunt

importanţi pentru mine. Pentru că nu mai pot tolera o altă vărsare de sânge, în clipa asta îmi doresc să revin sub acest acoperiş.

— Excelent, zise el, frecându-şi palmele cu sunet uscat, ca de răzuială. Sunt mulţumit că ne înţelegem în cele din urmă.

Buzele lui erau umede şi roşii, iar strălucirea din

ochii lui aproape sălbatică. Dovada încântării şi, probabil, a bolii lui, o dezgustă pe Lisette, dar ea ascunse acest lucru cât de bine fu în stare.

— Cred că eşti satisfăcut.

— Într-adevăr. Şi aşa vei fi şi tu. Îţi jur. Vom uita orice neplăcere de care am avut parte în trecut,

devenind aşa cum eram atunci când Eugene ne era alături. Va fi exact ca pe vremuri, cu familia în jurul meu.

Lisette îl privi atentă, cu o expresie nepăsătoare.

— Eu nu am făcut niciodată parte din familia ta.

— Eu aşa te-am considerat, zise el cu

hotărâre. Mi-ai fost ca o fiică. Ca un tată mândru care şi-a adorat în secret fiica, nu-mi doream să te las să pleci de lângă mine, tocmai din acest motiv. Acum ne vom simţi din nou bine împreună.

Nerăbdarea lui era aproape patetică. Oare chiar îşi imagina că ea va alunga din minte tot ce îi

făcuse el? Dacă era aşa, atunci n-o cunoscuse cu adevărat niciodată.

— Nu mi-ai auzit condiţiile.

— Nu fi proastă, *ma petite*[47]. *Cum* să existe condiţii între noi doi? Nu, eu voi fi cel care îţi va da voie să afli cum vor decurge lucrurile. Timpul e de partea noastră, să ştii.

Dacă ne grăbim, atunci niciunul dintre noi nu se va dovedi mai înţelept.

— Să ne grăbim?

— În privinţa revenirii tale, voiam să spun. Vom pleca îndată în Europa şi vom rămâne acolo vreme de un an de zile, poate doi – cred că va fi suficient pentru credibilitate, ce spui? Atâta vreme cât

moştenitorul meu se va naşte la opt luni şi ceva de la moartea lui Eugene, el va putea fi considerat ca şi copilul său, născut după deces.

Copilul său născut după deces…

O străbătu un fior. Ea sperase că referirea lui la acest subiect atunci când o făcuse, cu ceva timp în

urmă, se datorase mâniei sale. Părea mult prea incredibil să fi fost mai mult de atât. Cu vocea gâtuită, ea rosti:

— Chiar speri să poţi avea un moştenitor.

— E datoria mea. De aceea, te-am acceptat ca soţie a fiului meu. El m-a înşelat cu o sfidare intenţionată şi plină de

răutate, fiindcă ştia că aceasta e dorinţa mea cea mai arzătoare. Familia înseamnă totul pentru mine, familia şi numele. Trebuie să continue în felul acesta, sângele meu trebuie să continue.

— E obscen!

— E necesar!

— Înainte, ţi-ai dorit averea pe care mi-a lăsat-o

mama mea. Cu siguranţă e suficient.

— Şi asta e datoria mea, desigur, şi vom semna actele îndată. Dar nu e atât de important în momentul acesta. Fiul meu e mort. Neamul meu va muri odată cu el, în lipsa acestui subterfugiu. Pe Eugene nu ai fost în stare să-l atragi şi nu ai putut să-

l câştigi în defavoarea acelei târfe irlandeze, dar pe mine mă atragi şi îmi vei servi în această privinţă. O pretind. Tu nu o să mă sfidezi aşa cum a făcut fiul meu.

El îşi pierduse minţile, împreună cu orice urmă de decenţă. Ea ştia ce anume îi provocase această stare, fiindcă i-o mărturisise

Eugene. Avea o boală pe care o contractase în bordelurile oraşului, o boală care-i măcina mintea. I-o dăduse şi soţiei lui, astfel că ea nu putuse să mai aibă un alt copil după naşterea lui Eugene şi, în cele din urmă, murise, atât din pricina ruşinii, cât şi a bolii. Această boală o răpise pe

soţia lui Moisant, îi răpise dragostea fiului său, propria lui sănătate, dar pe ea nu avea s-o răpească.

— Nu, zise Lisette cu simplitate.

Moisant făcu un pas în faţă.

— Nu acesta este cuvântul pe care doresc să-l aud rostit de buzele tale. Te rog să-l retragi.

— Nu prea cred. Mi-ai spus cum vezi dumneata viitorul nostru. Acum îţi voi spune cum îl văd eu şi cum va fi în realitate.

— Cum îndrăzneşti?

Îndrăznea, fiindcă aflase că putea să aibă control asupra propriei ei vieţi. Mereu ştiuse că acest lucru era posibil, dar acum o simţea în adâncul fiinţei

ei, acolo unde conta.

Caid îi oferise asta, reflectă ea. El îşi extinsese protecţia şi, sub scutul acesteia, ea înflorise asemenea unei flori sub o apărătoare de sticlă. Mai mult de atât, văzuse cum el se eliberase din închisoarea de pe vas pentru a-şi făuri o viaţă respectabilă, folosindu-şi doar mintea şi

mâinile. Dacă el fusese în stare de aşa ceva, cu siguranţă ea, care avea mult mai multe avantaje, putea reuşi o transformare similară.

Nu va fi liberă exact în felul în care îşi imaginase, nu. Cu toate astea, va avea liniște, siguranţă şi respect. Ori le va avea, ori nu va avea absolut nimic.

— Îndrăznesc, fiindcă sunt Lisette Helene Saine Moisant, fiica unei mame care nu e deloc o proastă, zise ea cu o voce calmă. Dacă nu am semnat, cedându-ţi dumitale averea mea, atunci când eram o tânără mireasă care credea că toate persoanele adulte sunt onorabile şi atotputernice, de ce aş

face-o acum? Totuşi, am descoperit utilitatea banilor. Să-ţi povestesc despre ei?

— Nu mă interesează sporovăiala ta.

— Mă tem că eşti obligat să o suporţi pentru o scurtă vreme. Nu plănuise ceea ce urma să spună, dar în secunda asta cuvintele urcară din

adâncul ei în şuvoaie puternice. L-am vizitat pe fostul avocat al mamei mele, judecătorul Reinhardt, chiar în dimineaţa asta. El a demonstrat o îngrijorare cât se poate de evidentă în privinţa anumitor aspecte. Cu ajutorul lui, deţin în prezent ipoteca asupra acestei case, aceasta fiind

pe numele meu, ca şi ipoteca asupra plantaţiei Moisant aflată în amonte. Toate bunurile, precum şi sclavii care revin celor două proprietăţi sunt, de asemenea, ale mele, în virtutea faptului că am cumpărat documentele dumitale de prezentare a acestora. În afara acestor reglementări, am dat

dispoziţie să vi se plătească lunar o anumită sumă, ceea ce vă va permite micile necesităţi ale vieţii, cum ar fi o seară sau două pe săptămână petrecute alături de prieteni la o cafenea sau la un restaurant, dar fără să existe acele excese la jocurile de noroc sau şansa unui alt tip de risipă. Şi le-am clarificat numeroşilor

tăi creditori că nu-mi asum responsabilitatea pentru nicio altă datorie care ar putea surveni de acum încolo. Eşti, efectiv, întreţinutul meu, şi aşa vei rămâne tot restul zilelor tale.

— Imposibil. Vocea lui era răguşită, iar ochii atât de holbaţi, de ai fi zis că văzuse nişte demoni.

— Ba deloc, îl contrazise ea, continuând şi abia dându-şi răgaz să respire. Înainte să primeşti vreun bănuţ de la mine, vei semna, sub jurământ, o declaraţie în care vei recunoaşte că eşti autorul acelor afişe batjocoritoare referitoare la domnul O’Neill şi la persoana mea, faptul că ai răspândit

zvonuri false cu privire la stilul meu de viaţă şi la vina mea în cazul morţii soţului meu, şi că ai încercat să-i omori pe Agatha şi pe domnul O'Neill, pentru a mă forţa să-ţi îndeplinesc scopul mârşav. Am documentele chiar aici.

Scoţând documentele din geantă, păşi mai în faţă

pentru a le aşeza pe măsuţa de lângă el. Apoi se retrase, aşteptând un posibil comentariu. El rămase nemişcat, holbându-se, pur şi simplu, la ea cu ochii plini de ură, în vreme ce saliva i se prelingea pe buze. Lisette continuă:

— Vom locui separat în această casă, dumneata

şi cu mine. Pentru a mă asigura că va fi exact aşa, că vei sta departe de mine, am de gând să angajez drept paznici doi bărbaţi puternici. Dacă vei încerca să încalci ceea ce am stabilit de comun acord, dacă vei deveni violent sau dacă îmi vei crea vreo neplăcere, dacă boala te va face incapabil să ai o

comportare normală, aceste gărzi vor primi ordinul să te închidă într-un loc sigur, în pod. Vei rămâne acolo până îţi vei recăpăta raţiunea sau până când vei fi dus direct la cimitir.

Ecoul vorbelor muri în spaţiul dintre ei. În liniştea aceea, ea reuşi să audă sunetul respiraţiei lui

greoaie. El deschise gura o dată, de două ori, dar vorbele nu se materializară. În cele din urmă, rosti ca un croncănit:

— Scorpie.

— M-ai obligat să acţionez în felul acesta.

— Nu poţi face asta.

Ea îşi puse, relaxat, palmele înmănuşate pe şolduri.

— Nu mă voi răzgândi în privinţa asta.

— Sunt un om puternic, un creol care face parte din *la creme de la creme*[48]. N-o să-ţi permită nimeni să mă foloseşti în asemenea hal!

— Cum vor afla? Vor auzi, în cele din urmă, că te-ai îmbolnăvit, sau poate că ai suferit o criză de

apoplexie, sau că te afli sub efectul otrăvirii cu absint. Puţini, cred, vor fi surprinşi. În ultimele săptămâni, comportamentul dumitale nu a fost deosebit de raţional.

— Deci îmi vei lua casa.

— Casa mea, îl corectă ea. Dacă nu cumva vei fi

în stare să o răscumperi.

— Ştii bine că nu pot.

— Foarte bine, atunci.

— Crezi că ai toate răspunsurile, nu-i aşa? întrebă el, holbându-se la ea. Crezi că poţi face ce-ţi place, să fii regină în propria mea casă, să dai ordine servitorilor mei? Fără îndoială te aştepţi să-i ai ca oaspeţi aici pe

excentricii tăi spadasini, să-l ai în spatele tău pe acest domn O'Neill, ca să-ţi îndeplinească ordinele, sau chiar să-l inviţi în patul pe care-l împărţeai cu fiul meu.

Ea îi oferi un zâmbet glacial, în ciuda durerii pe care o avea în inimă.

— E treaba mea ce fac.

— Îţi va fi greu, zise el, zâmbind cu o satisfacţie sinistră, să ai o relaţie amoroasă cu un bărbat mort.

— Ai de gând să faci ceva în această privinţă? Ea nu putea gândi şi abia dacă reuşea să respire din cauza durerii care-i încleştase inima.

— O’Neill nu va

murdări niciodată aşternuturile pe care s-a întins cândva fiul meu, nu se va strecura niciodată între coapsele tale albe, noră. În secunda asta, spadasinul tău e pe moarte, izbindu-se din plin într-o lamă care-i străpunge gâtul.

Ea îşi duse mâna la propriul gât, unde părea să

se instaleze o durere ascuţită.

— Luptă într-un turneu, nu pe câmpul de duel. Nu se pot întâmpla asemenea lucruri.

— Nu? Moisant pufni în râs – un sunet cotcodăcit care-i scăpă de sub control. Accidente se petrec chiar şi la turnee. Şi nu eşti singura care poate

face aranjamente, *ma chere*.

— Cum… Cine?

— Nu e nevoie să ştii. Cred că în clipa asta s-a terminat deja. Turneul a luat sfârşit. Ce tragedie. Ce enervant şi pentru tine, din moment ce va trebui să găseşti pe altcineva care să te sprijine în timp ce-ţi joci rolul de stăpână a casei –

casa mea!

Părea foarte convins. Oare, Caid era într-adevăr mort? Nu, ea refuza să creadă, şi nu va crede până ce nu se va convinge cu propriii ochi. Cu toate astea, fie că el trăia, fie nu, ea va trebui să se susţină singură. Nu va depinde de protecţia sau autoritatea lui pentru a rămâne în

siguranţă în viaţa pe care şi-o construia cu mâna ei.

— Dacă ai dreptate, atunci voi suferi foarte mult, zise ea în cele din urmă. Îmi va lipsi ajutorul domnului O'Neill aşa cum stropilor de rouă ai dimineţii le lipseşte soarele. Totuşi, nu am nevoie de un bărbat care să mă ajute să-mi impun voinţa aici.

Totul se va îndeplini conform propriilor mele gânduri şi fapte, şi nimic nu mă va reţine. Eşti un pericol pentru ceilalţi, un pericol pentru tine însuţi. Nu trebuie să ţi se mai permită să rănești şi pe altcineva.

— Îndrăznești să-mi spui aşa ceva, tu, care ai cauzat moartea fiului meu!

— Nu eu sunt cea care a făcut-o, zise ea, cu o voce perfect limpede. Ţi-ai ucis fiul cu speranţele şi insistenţele tale şi cu lipsa ta de înţelegere, cerându-i să-ţi dăruiască moştenitorul pe care ţi-l doreşti. L-ai ucis pentru că i-ai distrus căminul acela mic unde el îşi găsise alinare după moartea mamei lui şi după

ce boala ta a început să se manifeste tot mai violent. L-ai omorât, luând viaţa femeii pe care o iubea. O, da, şi i-ai ucis copilul, nepotul tău, ultimul membru al neamului tău, atunci când i-ai dat ordin mamei lui să scape de el. Copilul, aşa cum mi s-a spus, era un băieţel.

Henri Moisant se holbă

la ea, cu faţa purpurie, în vreme ce în jurul gurii îi apăru o dungă albă. Apoi se îndepărtă în grabă, împleticindu-se către biroul care se afla într-un colţ. Deschizând sertarul, scoase la repezeală ceva dinăuntru, şi apoi se întoarse cu faţa spre ea.

Ţeava unui revolver negru-argintiu era

îndreptată către ea. Mâna care-l ţinea tremura, dar glonţul rată cu puţin ţinta.

— Nu te poate opri nimic? întrebă el cu un croncănit răguşit. Chiar crezi că nu există nimic? Ce mai contează pentru mine o moarte în plus?

Fumul şi focul explodară la capătul revolverului. În aceeaşi,

secundă, Lisette îşi ridică mâinile în faţă, ca şi cum ar fi vrut să evite o lovitură, dar trupul ei zvâcni din pricina exploziei. Ceva îi smulse mâna, izbindu-se apoi de pieptul ei. Degetele îi amorţiră, braţul îi căzu, neputincios.

Apoi, o siluetă firavă trecu în zbor prin faţa ei,

asemenea unei viespi furioase, un băieţel ale cărui picioare goale duduiră pe covor.

— Nu! zbieră el ascuţit. Nu, *madame,* nu, *madame* a mea!

Era Squirrel care se repezi asupra lui Moisant. Bătrânul îl împinse într-o parte, dar băiatul se agăţă de haina lui. Apucându-l

de un picior, îşi înfipse dinţii în coapsa lui. Moisant sări înapoi, blestemând. Luă pistolul şi îl îndreptă spre capul descoperit al puştiului. Groaza se scurse în trupul lui Lisette. Ţipă – un sunet cutremurător de disperare, în vreme ce se ridica cu greu în picioare.

Explozia nu avu loc.

Figaro se ivi pe neaşteptate, venind pe urma lui Squirrel. Cu o săritură, pe care o datora înaintaşilor săi lupi, el apucă cu colţii braţul lui Moisant, mârâind furios. Apoi Caid dădu buzna în încăpere, repezindu-se să-l apuce pe Moisant de braţ. Îl forţă să-l lase în jos şi apoi i-l răsuci la spate.

Squirell îl lovea pe Moisant cu pumnii lui strânşi şi puternici, cu lacrimile curgându-i şuvoi pe obrajii murdari, în vreme ce repeta iar şi iar:

— Ai omorât-o pe *madame* a mea… ai omorât-o pe *madame* a mea.

Caid se întoarse, aruncând o privire

îndurerată peste umăr. Ochii lui sumbri şi dezolaţi o măsurau pe Lisette, concentrându-se asupra sângelui care se răspândise pe corsajul ei. Apoi îl împinse cât colo pe Moisant. Socrul ei se lovi de o masă şi căzu peste un şir de palmieri pitici, rostogolindu-se apoi prin uşa deschisă a camerei de

alături.

Repezindu-se către locul unde se afla ea, Caid prinse mâinile însângerate ale lui Lisette, susţinând-o şi temându-se s-o atingă. Apoi îşi aşează mâna liberă peste pata umedă şi roşie de deasupra inimii ei.

— E doar mâna, e doar mâna, şopti ea, emoţionată de durerea

întunecată pe care o zări în ochii lui.

— Doamne, şopti el, ca apoi să-şi aplece capul şi să-i sărute degetele mânjite de sânge, înainte de-a o lua în braţe, credeam că te-am pierdut.

Brusc, camera se umplu de profesori de scrimă, care vorbeau toţi o dată, ridicându-l pe

Squirrel de pe podea, ducându-l jos, căutând răni care se dovediră inexistente, răvăşindu-i părul şi felicitându-l pentru curajul său, ca şi cum puştiul ar fi înfruntat un leu. Lisette îi urmărea, uimită şi fericită, şi cu o siguranţă ciudată, ca şi cum nu se îndoise niciodată că vor veni în

căutarea ei. Se simţea puţin ameţită, dar infinit de liniştită datorită forţei braţelor care o înconjuraseră, datorită mirosului lui Caid, maxilarului lui ţeapăn care era atât de aproape, încât ea putea să-şi treacă degetele peste barba crescută pe obrazul lui, dacă şi-ar fi putut folosi

mâinile. Nu purta haină, ceea ce era straniu, având în vedere că fusese mereu atât de curtenitor, chiar şi atunci când făcuseră dragoste. Sângele ei pătase materialul alb al mânecilor cămăşii lui, observă ea, cu toate că lui nu părea să-i pese. Pe ea o tulbura, pentru că era atât de mult şi mirosea atât de

înţepător.

— Fii atent, Caid, zise Nicholas cu o voce grăbită, venind în direcţia lor. Acum chiar o s-o pierzi.

Pe neaşteptate, fu ridicată, lipită de pieptul lui Caid, şi apoi aşezată pe canapeaua pentru doamne. Pe deasupra capului ei, ea îl auzi răstindu-se:

— Să se ducă cineva

după doctor. Acum.

Atunci se auzi împuşcătura, un sunet prelung care zgudui întreaga casă. Se pomi un soi de agitaţie. Toţi se grăbiră să caute sursa. Apoi Rio se întoarse rapid în încăpere şi spuse:

— E Moisant. S-a împuşcat.

— Mort? întrebă Caid,

îngenunchind lângă ea, şi înfăşurându-i în grabă mâna rănită în cravata pe care şi-o smulsese de la gât.

— Cu siguranţă. O rană la cap.

— Excelent, zise Caid.

Lisette oftă şi închise ochii. Se simţea în siguranţă, măcar în această clipă scurtă şi plină de

durere.

Aceasta nu dură, desigur. Fu îngrijită de doctorul Labatut, şi apoi aşezată pe un cal, adus în graba mare, şi transportată acasă la ea. Agatha o primi plângând, arătându-se tulburată şi învinuindu-se. Peste puţin timp, îmbăiată, bandajată şi sedată cu ajutorul unei fierturi care

conţinea o tinctură de laudanum, fu aşezată în pat. Ea protestă, dar nu cu înverşunare. Suferise un şoc, spusese doctorul. Avea nevoie de odihnă. Un os fusese atins de glonţ, provocând ruptura nervilor. Cu toate că, în cel mai bun caz, avea să-şi recapete mobilitatea mâinii, aceasta urma să fie ţeapănă

o vreme. Îi va rămâne şi o cicatrice, care avea să fie acoperită de mănuşă atunci când va pleca de acasă, dar orice doamnă trebuie că o percepea ca pe o experienţă traumatizantă.

La un moment dat, în mijlocul acestor proceduri, Caid şi ceilalţi se retraseră. Lisette îi auzi plecând, dar nu văzu nicio modalitate

prin care să-i oprească. Când se văzu singură, rămase un timp cu ochii aţintiţi în gol. Era doar efectul laudanum-ului, ea ştia lucrul acesta, însă lacrimile începură să picure calme pe la colţul ochilor, umezindu-i şuviţele de păr.

Într-una din zilele săptămânii următoare, caldă şi însorită, o zi în

care miresmele apei şi ale măslinului se ridicau dinspre zidurile curţilor, împrăştiindu-se de-a lungul străzilor, Lisette părăsi casa şi o porni în pas grăbit de-a lungul străzii Royale, către cotitura care urma s-o ducă direct spre strada maeştrilor spadasini, Place de la Bourse. Agatha se târa alături de ea,

protestând, ocolind camioanele şi platformele de încărcare care cărau pietriş la locul în care era reconstruit hotelul St. Louis.

Lisette aproape că nici nu le dădu atenţie. Ea aşteptase, într-o postură prea puţin graţioasă, ca prietenii să o viziteze în timpul convalescenţei.

Veniseră doar câţiva. Celina şi Rio, contele şi contesa de Lerida, poposiseră doar câteva clipe, înainte de a lua vaporul spre Spania. Denys Vallier, însoţit de amicii săi, Hippolyte şi Armand, îi făcuse o vizită ciudată, în timpul căreia îi citise poemul intitulat „Curajoasa doamnă”, care

o făcuse să izbucnească în lacrimi pentru atât de multe motive. Maurelle îi trimise nişte violete de casă, petale de trandafiri din zahăr, o selecţie de cărţi de la faimoasa librărie Fremaux, care se afla chiar la capătul străzii, şi o cutie cu bomboane de ciocolată, care fură urmate de o vizită de un ceas, timp în

care îi relată cele mai recente bârfe care circulau în oraş.

Şi asta fusese tot.

Oricum, Maurelle îi enumerase mai mult de douăzeci de dueluri care se desfăşuraseră ca urmare a turneului, inclusiv cine câştigase şi cine pierduse, cine fusese rănit şi cine fusese îngropat sub

epitaful *Victimă a onoarei.* O înfruntare deosebit de sângeroasă avusese loc între Poulaga şi Thimecourt. Ofiţerul din cavaleria franceză, se spunea, nu se declarase mulţumit până nu îl tăiase în bucăţele pe Poulaga, şi de aceea exista multă antipatie faţă de comportamentul

răzbunător al acestuia.

Maurelle îi relatase partea finală a unui scandal senzaţional petrecut aproape de casă. Era ceea ce o făcuse pe Lisette să nu mai aştepte vizitele, care nu aveau să sosească niciodată, şi să facă ea însăşi una.

Fusese rănită, la început, fiindcă maeştrii

spadasini o părăsiseră. Încercase să-i scuze, zicându-şi că erau, probabil, ocupaţi după turneu. Mulţi dintre duelişti cereau lecţii înaintea confruntărilor pe care le aveau, şi apoi competiţia stârnise un viu interes în rândul tinerilor în privinţa bărbătescului meşteşug al scrimei. Probabil că se

gândiseră că era mult mai bine pentru ea să nu aibă legături cu cei de teapa lor. Dar vizita lui Maurelle îi oferise o altă perspectivă asupra situaţiei. Acum era mai mult enervată decât rănită de lipsa lor de interes.

Şi asta nu era tot. Îi trimisese un bilet lui Caid, cerându-i s-o viziteze. El îl

ignorase.

Lisette se săturase.

Era ziua în care Caid primea clienţi în atelierul său. Ferestrele de la etajul doi, acolo unde se aflau podiumurile de scrimă, erau deschise în aerul acela călduţ. Zumzetul vocilor masculine, amestecat cu strigăte de comandă, se rostogolea de-a lungul

arcadelor pe sub care treceau pietonii, răspunzând aceloraşi sunete care veneau dinspre douăsprezece stabilimente asemănătoare. Bărbaţii stăteau în balcoane, sorbind din pahare cu vin şi permiţând ca fumul ţigărilor să urce spre cerul de un albastru limpede. Unul după altul tăcură în

secunda în care le zăriră pe Lisette şi pe Agatha.

— Se holbează la noi, zise Agatha cu o voce joasă şi stranie. Ce ţi-am zis?

— Asta nu o să ne afecteze. Lisette îşi văzu de drum, cu privirea aţintită înainte. Dacă te deranjează atât de tare, te poţi întoarce în orice moment.

— Ca şi cum aş face-o! Dar sunt convinsă că jumătate dintre bărbaţii aflaţi pe aceste terase îşi închipuie că suntem nişte femei părăsite.

— Nu prea mai are importanţă, din moment ce despre mine chiar îşi închipuie lucrul acesta.

— Şi tu nu le dai timp să uite. Te rog, Lisette,

scrie-i din nou domnului O'Neill. De data asta, va veni în mod sigur.

— Nu pot să depind de aşa ceva. Şi nu o voi face.

— O să fim insultate, ne vom face de ruşine, fiindcă îi vom zări pe bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi cu mânecă scurtă.

— Ca şi cum pieptul unui bărbat ar avea ceva

care să ridice obiecţii.

— Lisette!

— În afară de asta, îi adori pe profesorii de scrimă, aşa că să nu-mi spui că nu te uiţi atentă în jur, sperând că îi vei vedea fără haine.

Vorbele fură însoţite de o căutătură ştrengărească cu colţul ochiului, pe care Agatha se

prefăcu a nu o observa, cu toate că strânse din buze ca să nu zâmbească.

Cel puţin fusese redusă la tăcere într-un mod eficient.

Nu se petrecu totuşi niciun incident de acest fel şi nu avu loc niciun fel de neplăcere. În locul ei apăru un val de dezaprobare, la care se alătură ceva ce

semăna cu stânjeneala, ca talazul unui ocean. Ca să-i faci faţă se cerea o forţă considerabilă, iar Lisette fu nespus de bucuroasă atunci când ieşi din vizorul acelor priviri şi ajunse sub arcada care umbrea intrarea de la atelierul lui Caid.

O aştepta un servitor, care se pare că fusese alertat cu privire la

apropierea ei. Protestă în clipa în care ea îi ceru s-o conducă pe scară până la etaj, dar, în cele din urmă, acceptă, văzând că ea devine agitată. Apoi ea şi Agatha fură conduse într-o anticameră, golită în grabă de haine şi bastoane, unde li se ceru să aştepte. Paşi repezi se auziră pe podeaua din lemn de

chiparos, apoi uşa fu deschisă cu putere.

— Nu ai pic de discreţie? rosti Caid intrând în cameră.

Închise uşa în urma lui şi aruncă masca şi spada, pe care le avea cu el, pe un scaun, urmate de vesta protectoare pe care şi-o smulse de pe piept. Nu purta haină şi nici cravată,

care nu se potriveau într-o zi atât de caldă. Era o personificare a virilităţii, cu umerii la fel de laţi, ca şi uşa pe care intrase, cu pielea strălucindu-i din pricina transpiraţiei, cu braţele sale, acolo unde mânecile erau rulate până la cot, musculoase, şi acoperite de fire de păr negru. Privi în jur, după

toate aparenţele căutându-şi haina, dar, cum nu o găsi, renunţă pe dată. Când se întoarse spre ea, cercetând fiecare părticică din fiinţa ei, ea îşi pierdu, pe neaşteptate, graiul.

— Exact ce i-am zis şi eu, îi spuse Agatha, repezindu-se să umple acel moment. Dar nu m-a ascultat. Poate că

dumneata vei avea mai mult noroc.

Lisette îşi înălţă bărbia, înfruntând privirea lui Caid.

— Ce rost ar avea discreţia? Mi-am dorit să te văd şi nu ai venit la mine. Dacă eşti stânjenit de prezenţa mea, e doar din vina ta.

— Stânjenit nu, dar cu

siguranţă enervat. Am stat deoparte ca să-ţi fie bine.

— Sunt conştientă de lucrul acesta. Dar ar fi trebuit să te gândeşti că asta nu putea aduce niciun beneficiu.

— Cum ar putea să nu aducă? Nu mai ai nevoie de un protector, iar apariţia mea acolo nu putea decât să-ţi facă rău.

— Te înşeli în ambele privinţe. Şi ar fi trebuit să mă întrebi dacă mă mai doare mâna, dacă voiai să fii politicos.

— Politeţea, ca şi discreţia ta, nu prea ne fac cu ochiul în acest moment. El se opri o clipă. Cum se vindecă?

— Excelent. Din moment ce eşti atât de

oficial, permite-mi să te felicit pentru victoria pe care ai obţinut-o cu ocazia turneului. A trebuit s-o aud de la alţii, pentru că nu te-am văzut, dar îţi doresc totuşi să te bucuri de ea.

— Nu va avea cine ştie ce urmări. Cuvintele erau dure.

— Mă îndoiesc, judecând după câţi bărbaţi

s-au strâns astăzi în atelierul tău.

— Ceea ce va însemna o bârfă în plus despre faptul că te-au văzut pe aici. Lisette…

— Exact despre asta am venit să discut cu tine. Ştii că numele noastre s-au înlănţuit din nou, într-o rundă oribilă de bârfe?

— Ştiu.

— Ce trebuie făcut? Şi să nu-mi spui că ai de gând să-i provoci la duel pe toţi cei care proferează jigniri. Avem destule răni, tu şi cu mine. În afară de asta, un răspuns prea violent s-ar putea să întărească ideea că noi doi am conspirat pentru a-l ucide pe socrul meu, ca şi pe soţul meu, aşa cum vorbeşte toată

lumea.

El făcu un gest brusc din mână.

— Doar proştii şi răutăcioşii ar repeta tâmpenia asta.

— Cu care oraşul e desul de bine garnisit, îl repezi ea.

El scoase un sunet slab, care putea să însemne deziluzie sau aprobare.

Întorcându-se cu spatele la ea, se duse în capătul opus al încăperii, după care veni înapoi.

— Atunci ce propui?

— Să faci tot posibilul să nu mă pierzi, zise ea, calmă, apoi aşteptă. Era un risc să repete nişte cuvinte care însemnau atât de mult, dar nu-i mai rămăsese nimic altceva.

— Adică? Pe faţa lui trecu rapid o umbră, dar ochii lui nu priviră în altă parte, părând să nege că el pomenise vreodată de vreo pierdere.

Lisette îşi umezi buzele, brusc nesigură de ceea ce făcea. Şi dacă el o respingea? Dacă el râdea, propunând o alternativă mai puţin onorabilă pentru

ceea ce intenţiona ea? Oh, dar ce mai conta, când era de faţă doar Agatha care se îndepărtase, aşezându-se cu spatele la ei şi privind pe fereastră.

— Ai putea să te însori cu mine.

El îşi strânse buzele.

— Am mai vorbit despre asta. Rămân la părerea că e puţin prea

mult să-ţi asiguri un protector permanent.

— Nu prea. Nu ai ideea cât de departe am mers deja.

— Te referi la poţiune?

Ea clătină din cap, în vreme ce roşeaţa apăru brusc pe chipul ei.

— La mai mult de atât.

— Nu am băut-o, să ştii.

Ea clipi, surprinsă.

— Tu… dar trebuie că ai văzut-o, fiindcă după aceea… tu… noi…

— De fapt, zise el, cu o voce aproape batjocoritoare, nimic nu a avut de-a face cu poţiunile, cu protecţia sau chiar cu motivaţiile inteligente. Te-am dorit. Asta a fost tot.

— M-ai dorit.

— Într-adevăr. Te vreau şi te voi dori întotdeauna. Am jinduit după tine, Lisette Moisant, aşa cum un om înfometat tânjeşte după o bucată de carne, aşa cum sfântul îşi doreşte un loc unde să-şi petreacă martiriul sau un cavaler să găsească Sfântul Graal. Te-am avut fiindcă nu am rezistat să te las

neiubită şi fiindcă mi-am imaginat – eram aproape sigur – că tu mă voiai.

— Şi vinul care conţinea poţiunea?

— Incredibil de infect, *cherie.* L-am scurs într-o scuipătoare în momentul când ceilalţi nu erau atenţi.

Îi spusese *draga mea* şi făcuse mărturisirea fără pic de ezitare sau îndoială.

Trebuia să-i ofere ceea ce merita, dacă reuşea să găsească o fărâmă în plus de curaj.

— Te-am ales de acum câteva săptămâni, începu ea.

— Ales?

Ea îşi înălţă capul, fără a se uita neapărat în ochii lui.

— Am făcut-o, da, din

recunoştinţă pentru că fusesem eliberată de o căsnicie care devenise o ruşine şi un pericol, în semn de apreciere faţă de cine şi ceea ce eşti, şi fiindcă… oh, pentru că te-am văzut pe stradă şi inima mea a tresărit atât de tare, încât am crezut că s-ar putea să fi luat foc, şi mi-am dorit să fiu lângă tine.

— Ca să împărţim averea ta, după câte îmi amintesc.

— Uită de bani, te rog! Nu contează, niciodată nu au contat, n-au fost decât o scuză.

— O scuză. Vocea lui era goală.

— Ca să salvez aparenţele, ca să nu-ţi mărturisesc că… că te-am

minţit.

— Cred, zise el prevăzător, că va trebui să-mi explici chestia asta.

Pulsul bubui atât de tare în urechile ei, încât abia dacă mai reuşea să gândească. Era mult prea conştientă de părul lui dezordonat, de masivitatea umerilor lui pe sub cămaşă, de felul în care

pantalonii lui se mulau atât de strâns pe picior pe sub cizmele lui scurte. Cu toate astea, trebuia să găsească, cumva, cuvintele care să-l convingă.

— A fost ceva neruşinat, te asigur, zise ea cu o voce gâtuită. M-am îmbrăcat în cea mai fină cămaşă pe care o aveam, peste care am pus o

pelerină, am băut o cantitate mică de laudanum, ca să-mi miroasă respiraţia, apoi m-am strecurat afară din casă şi am pornit spre cimitir. Te-am aşteptat acolo o vreme care mi s-a părut o eternitate. Când te-am auzit apropiindu-te, mi-am scos pelerina şi am ascuns-o în spatele unei pietre

funerare. Apoi m-am lungit pe mormântul lui Eugene şi am aşteptat ca tu să mă găseşti.

Lângă fereastră, Agatha gâfâi, un sunet agitat şi scurt în liniştea aceea, ca apoi să se răsucească pe călcâie şi să iasă din încăpere. Caid rămase perfect nemişcat, cu faţa lipsită de expresie.

Lisette ar fi vrut să se lanseze în tot felul de explicaţii, scuze, motive, dar nu era în stare să găsească nici măcar o vorbă în plus. Caid se învioră, trecându-şi palma peste faţă.

— Moisant nu te-a persecutat, n-a urmărit să pună mâna pe banii tăi? Nu te-a alungat şi nu te-a

bruscat?

— Ba da, a făcut toate astea. Ba o dată m-a obligat să beau laudanum, când a crezut că oaspeţii vor auzi strigătele mele în care îi cream să mă elibereze. Trebuie să-l absolvi doar de vina de a mă condamna la moarte. Nu ar fi făcut niciodată una ca asta, fiindcă acest

lucru nu numai că ar fi atras atenţia asupra abuzurilor sale, dar ar fi închis micul acces pe care îl avea la finanţele mele.

— Nu a fost mâna destinului faptul că te-am găsit pe dala acea din marmură.

— Faptul că treceai deseori prin cimitir, pe lângă mormântul lui

Moisant, fiindcă locuinţele prietenilor tăi se aflau ceva mai departe, a fost remarcat de mulţi. Şi m-au înştiinţat, din moment ce asta avea legătură cu soţul meu. L-am plătit pe unul dintre servitori ca să-ţi supravegheze mişcările, până am descoperit când anume te vei afla acolo. Eram rece, dar nici pe

departe nu eram pe moarte în clipa când m-ai găsit.

— Şi când te-am sărutat…

Faţa ei se făcu roşie ca focul.

— Eram atât de uimită, încât am fost gata să stric totul, trezindu-mă.

— Doamne sfinte, cât ai riscat. Îşi trecu mâna prin păr. Dacă ar fi fost

descoperită de altcineva cu mai puţine scrupule? Dacă eu eram un altfel de bărbat?

— Ştiam că vei fi acolo şi ştiam şi ce fel de bărbat eşti. Pericolul era foarte mic.

— Chiar ai făcut aşa ceva, şopti el, aproape pentru sine. M-ai aşteptat.

El îşi înălţă capul, iar

ochii lui se opriră asupra ei.

— Tu ai nevoie de un soţ, unul cu mână forte.

Auzindu-i tonul, ea ridică din sprânceană.

— Nu orice fel de soţ. Nu un papiţoi de la Curtea Franţei, nici vreun chipeş al oraşului şi nici vreun gentleman. De fapt, prefer un bărbat care să nu prea

aibă motiv să-i pese de părerile distinsei societăţi creole şi care să nu pălească atunci când eu voi face lucruri scandaloase.

— Atunci, un fost puşcăriaş ţi s-ar potrivi de minune, mai ales că am fost asigurat, acum ceva vreme, că trecutul unui asemenea bărbat nu priveşte pe nimeni

altcineva, şi că viitorul depinde de propriile lui posibilităţi.

Inima ei bubui, gata s-o sufoce. Vorbi cu mare dificultate:

— Într-adevăr.

— În orice caz, nu poate fi un aranjament chiar atât de prost, din moment ce tu însăţi pari înclinată să faci din tine,

pur şi simplu, o paria.

— Eu… eu mă pretind un bărbat care se pricepe cât de cât la activitatea de fermier, dat fiind faptul că în prezent sunt moştenitoarea atât a bunurilor lui Moisant, cât şi a ipotecilor familiei. Există o plantaţie care are nevoie de o conducere competentă şi de muncă

pentru a deveni profitabilă.

— Muncă, da. Înţeleg.

— Prefer, de asemenea, un bărbat care e priceput în mânuirea spadei, zise ea, înălţându-şi bărbia, un maestru spadasin faimos care să poată inspira teamă bârfitorilor, convingându-i că nu e înţelept să vorbească pe la spate

despre statutul meu.

Zâmbetul lui deveni aproape funest.

— În momentul ăsta, sunt cel mai bun din oraş. Bărbaţii tremură la simpla mea încruntare şi se grăbesc să evite motivele care ar avea drept rezultat o confruntare cu mine.

Ea strânse din buze, lipindu-se de perete.

— Modestia va fi opţională.

— S-au luat notiţele cuvenite. Luându-i mâna rănită, cu cât mai multă blândeţe, el îşi lăsă capul în jos, atingând cu buzele bandajele de la mâna ei, aşa cum făcuse şi ea, odată, cu cicatricele lui de la încheietură. Şi sunt perfect de acord cu tine că

între noi au fost suficiente cicatrice. Eşti convinsă că ale mele nu te deranjează?

— Ele fac parte din tine, din puştiul care ai fost şi din bărbatul care ai devenit. Ele sunt dovada lucrurilor în care crezi, a celor cărora le păstrezi o amintire dragă şi pentru protecţia cărora ţi-ai riscat viaţa. Te respect foarte

mult pentru ele.

— Mă respecţi, zise el, apucându-i şi cealaltă încheietură, ridicându-le pe amândouă deasupra capului ei, lipindu-şi, între timp, trupul puternic şi lung de-al ei, de la sâni şi până la genunchi. Şi mai ce?

Ea întâlni în privirea lui propria ei implorare sau cel

puţin aşa se temea. Şi în ochii lui zări vulnerabilitatea pe care el o ascundea cu toată puterea, de toţi ceilalţi, cu excepţia ei.

— Am nevoie să fiu iubită.

— Iar eu te iubesc cu adevărat, am făcut-o în toate aceste săptămâni, timp în care te-am

confundat cu un înger rece, şi mereu te voi iubi, atâta timp cât voi trăi, până la ultima suflare, cât de slabă, a trupului meu, spuse el, cu o voce nu prea calmă. Tu eşti premiul pentru care am luptat, singurul căruia i-am dat valoare, mai însemnat decât coroana campionilor, mai aurit decât bogăţia,

mai dulce decât cea mai deplină victorie. Voi fi al tău atâta vreme cât mă vei dori, aşa cum mă vei dori, prieten, amant, soţ…

— *Maître*[49] şopti ea, ridicând gura în căutarea sărutului său. Un maestru spadasin doar al meu.

[1] Poartă largă pentru vehicule. (în lb. fr., în orig.).

[2] Parter (în lb. fr., în orig.).

[3] Maestru în mânuirea armelor (în lb. fr., în orig.).

[4] Dragoste la prima vedere (în lb. fr., în orig.).

[5] Prieten drag (în lb.

fr.,în orig.)

[6] Albina (în lb. fr., în orig.).

[7] Ţiitoare, dame de companie (în lb. fr., în orig.).

[8] Spadele (în lb. fr., în orig.)

[9] Sala de antrenament pentru scrimeri (în lb. fr., în orig.)

[10] Tânăra fata (în lb. fr. , în orig.)

[11] Bunul Dumnezeu (în lb. fr., în orig.)

[12] *Gumbo* este un fel de mâncare, o tocană picantă, care îşi are originea în sudul Louisianei în timpul secolului al 18-lea (nt. trad.)

[13] Porecla (în lb. fr., în orig.)

[14] Coşul pentru nuntă. (în lb. fr., în orig.)

[15] Podoabe (în lb. fr., în orig.).

[16] Sezonul de vizite (în lb. fr., în orig.).

[17] *Coulaux et Cie* - antreprenori ai fabricii de arme Klingenthal (Klingen

- lame, Thal - vale). Fraţii Coulaux au aplicat pentru rolul de antreprenor în februarie 1801 şi au rămas responsabili de gestionarea Fabricii Klingenthal până la încetarea activităţii în 1962. (nt. tr.)

[18] Prietenă de suflet (în lb. fr., în orig.)

[19] Codul duelului (în

lb. sp., în orig.).

[20] Garçonniere - un mic apartament ocupat de obicei de un burlac. (în lb. fr., în orig.)

[21] *Zizanioides Chrysopogon,* cunoscut sub numele de *vetiver*, este o iarbă perenă din familia Poaceae, originară din India. În vestul şi nordul

Indiei este cunoscut sub numele de *khus*. Extracte din această plantă *s*e folosesc în industria cosmetică. (nt. trad.)

[22] Bunica (în lb. fr., în orig.).

[23] *Salpêtrière* a fost iniţial o fabrică de praf de puşcă ("*salpêtre*" fiind un constituent al acestuia), dar

a fost transformată într-o "groapă de gunoi" pentru săracii din Paris. Acesta a servit ca închisoare pentru prostituate, precum şi ca ospiciu pentru persoane cu dizabilităţi mentale, criminali nebuni, epileptici şi săraci. În 1656 Ludovic al XIV-lea a dispus construirea unui spital pe locaţia fabricii, *Hôpital de*

la Salpêtrière, în prezent unul din cele mai mari spitale din Europa. (nt. trad.)

[24] Brutărie (în lb. fr., în orig.).

[25] Pe toţi sfinţii (în lb. fr., în orig.).

[26] La dispoziţia dumneavoastră (în lb. fr., în orig.).

[27] Frumoasa mea (în. lb. fr., în orig.).

[28] Încântătoare (în lb. fr., în orig.).

[29] Nubian – locuitor din *Nubia*, o regiune aflată î n sudul Egiptului, de-a lungul Nilului, şi în nordul Sudanului. Cel mai mult din Nubia se află azi în Sudan şi aproximativ un

sfert din teritoriul său este în Egiptul modern. În antichitate a fost un regat independent.

[30] Prieten, vechi amic (în lb. fr., în orig.).

[31] Leneş (în lb. fr., în orig.).

[32] Îndrăzneţ (în lb. fr., în orig.).

[33] *"Greensleeves"* este

un tradiţional cântec popular englez

[34] Picayune - o monedă veche spaniolă. Numele său provine din franţuzescul *picaillon* – monedă. (nt. trad.)

[35] *Choctaw* (alternativ scris *Chahta*, *Chactas*, *Tchakta*, *Chocktaw*, şi *Chactaw*) este un dialect

nativ american folosit de locuitorii originari din sud-estul Statelor Unite ale Americii (Mississippi , Florida , Alabama , şi Louisiana)

[36] Ba da (în lb. fr., în orig.).

[37] Prin urmare, prietene! (în lb. fr., în orig.).

[38] Obosită (în lb. fr., în orig.).

[39] Sangaree - nume arhaic în engleză pentru băuturi din vin (din sp. sangria) (nt. trad.)

[40] Bourrée (dar şi borrèia) este un dans de origine comună franceză în Auvergne şi spaniolă în Biscaya, în secolul al 17-

lea

[41] *Pompano* este un peşte marin. (nt. trad.)

[42] Pânză protectoare (în lb. fr., în orig.).

[43] *tête-à-tête* - Discuţie confidenţială (în lb. fr., în orig.).

[44] Femeie uşoară, târfă (în lb. fr., în orig.).

[45] Piesă ornamentală

(în. lb. fr., în orig.).

[46] În afara luptei (în lb. fr., în orig.).

[47] Micuţa mea (în lb. fr., în orig.).

[48] Tot ce poate fi mai bun. Aici – înalta societate (în lb. fr., în orig.).

[49] Aici — stăpân (în lb. fr., în orig.).